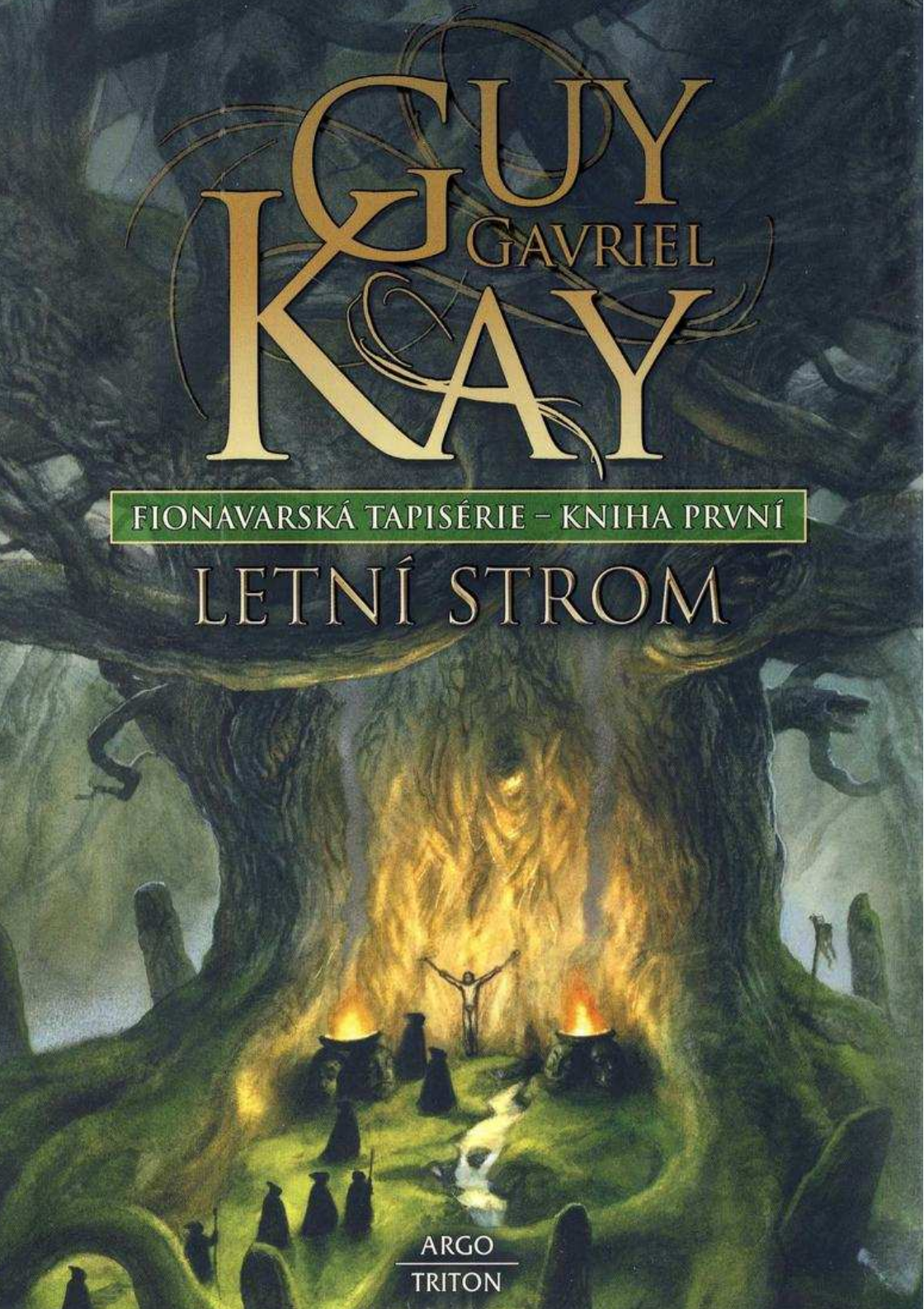

GUY GAVRIEL KAY
FIONAVARSKÁ TAPISÉRIE – KNIHA PRVNÍ
LETNÍ STROM
ARGO
TRITON

FANTASTIKA

FIONAVARSKÁ TAPISÉRIE

KNIHA PRVNÍ

LETNÍ STROM

GUY GAVRIEL KAY

Viděla, jak se formují světy, nejprve Fionavara a potom se v čase vylouply všechny ostatní – ten svůj zahlédla jen letmo. Viděla bohy a znala jejich jména a dotkla se úmyslů Tkalce i vzoru, který na Stavu tká, i když ho nemohla pochopit, neboť to je odepřeno všem smrtelníkům. A vír ji od té jasné vidiny odnesl a najednou se ocitla tváří v tvář nejstarší Temnotě, v pevnosti Starkadh. Cítila, jak se scvrkává, cítila, jak se nit na Stavu třepí. Poznala, co je zlo zač. Řeřavé uhlíky očí se do ní vpalovaly a paráty ji drásaly maso a on nutil její srdce, aby se rozeznělo jeho propastnou nenávistí, a Kimberly v něm poznala Rakotha Párače, Rakotha Maugrima, jehož se báli samotní bohové, toho, jenž roztrhá Tapiserii a vrhne svůj zlovolný stín na veškerý čas, který přijde. A než se vytrhla jeho obrovské moci, protrpěla záchvat černého zoufalství.

ISBN 978-80-257-0147-8

ARGO
TRITON

Úvodní svazek trilogie *Fionavarská tapisérie* je příběhem sympatické pětice studentů kanadské univerzity. Kimberly, Kevin, Jennifer, Dave a Paul jsou tajemným cizincem, Lorenem Stříbropláštěm, pozváni do magické Fionavary, prvního ze všech světů. Mají se zúčastnit oslav padesátiletého výročí vlády velekrále, ovšem jejich osudem je sehrát ve světě Fionavary mnohem důležitější roli, u každého z nich trochu odlišnou, ale vždy významnou. Po celé věky uvězněný temný bůh Rakoth se totiž uvolnil z pout a nad zemí se stahují černá mračna zmaru a krvavé války…

Fionavarská tapisérie je klasickou fantasy nesoucí se v té nejlepší tolkienovské tradici, po téměř dvacet let od svého vzniku inspirovala mnoho dalších hudebních, literárních i uměleckých děl a svou značnou oblibu si zachovala dodnes.

Viděla, jak se formují světy, nejprve Fionavara a potom se v čase vylouply všechny ostatní – ten svůj zahlédla jen letmo. Viděla bohy a znala jejich jména a dotkla se úmyslů Tkalce i vzoru, který na Stavu tká, i když ho nemohla pochopit, neboť to je odepřeno všem smrtelníkům. A vír ji od té jasné vidiny odnesl a najednou se ocitla tváří v tvář nejstarší Temnotě, v pevnosti Starkadh. Cítila, jak se scvrkává, cítila, jak se nit na Stavu třepí. Poznala, co je zlo zač. Řeřavé uhlíky očí se do ní vpalovaly a paťáty jí drásaly maso a on nutil její srdce, aby se rozeznělo jeho propastnou nenávistí, a Kimberly v něm poznala Rakotha Páráče, Rakotha Maugrima, jehož se báli samotní bohové, toho, jenž roztrhá Tapiserii a vrhne svůj zlovolný stín na veškerý čas, který přijde. A než se vytrhla jeho obrovské moci, protrpěla záchvat černého zoufalství.

FIONAVARSKÁ TAPISÉRIE – KNIHA PRVNÍ

LETNÍ STROM

ARGO
TRITON

Přeložila Linda Bartošková

Guy Gavriel Kay
Fionavarská tapiserie, kniha první
Letní strom

Copyright © 1984 by Guy Gavriel Kay.
By arrangement with Westwood Creative Artists Lt.
Translation © Linda Bartošková, 2009
Cover © 1992 by John Howe

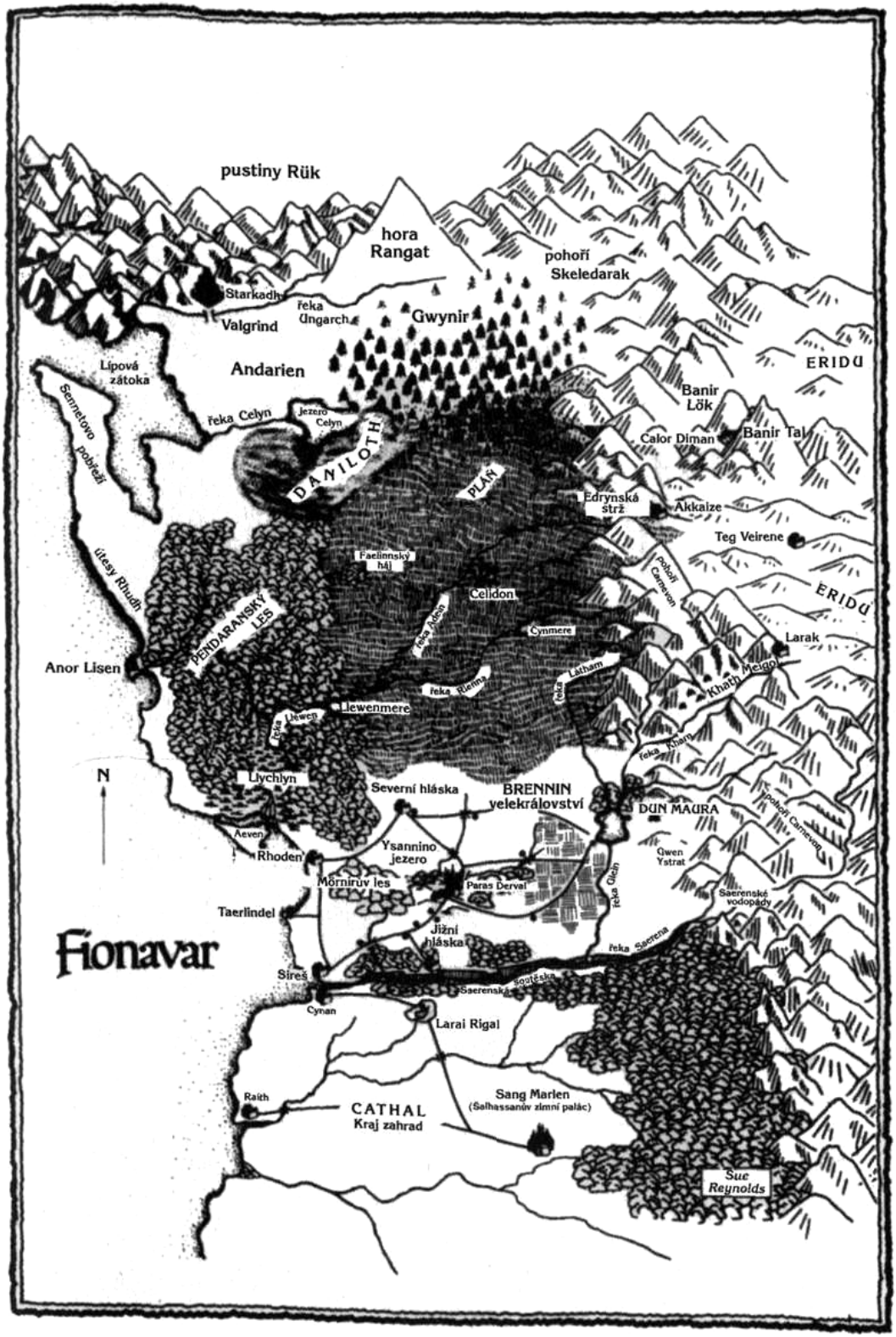
© Argo, 2009
© Triton, 2009

ISBN 978-80-257-0147-8 (Argo)
ISBN 978-80-7387-289-2 (Triton)

Poděkování

V prvním vydání *Letního stromu* v roce 1984 jsem děkoval svým rodičům, bratrům a manželce. Některé věci se nemění. Mé díky patří také Martinu Springettovi a Sue Reynoldsové, a rovněž mým agentům a vydavatelům v řadě zemí, kde během dvou desetiletí kniha vycházela.

Letní strom věnuji památce své babičky Tanii Pollock Birsteinové, na jejímž náhrobku stojí „Krásná, milující a milovaná“. Přesně taková byla.

pustiny Rük
hora Rangat
pohoří Skeledarak
Starkadh
Valgrind
řeka Ungarch
Gwynir
Andarien
Lípová zátoka
Sametovo pobřeží
řeka Celyn
Jezero Celyn
DAYILOTH
PLÁŇ
ERIDU
Banir Lök
Calor Diman
Banir Tal
Edrynská stráž
Akkaize
Teg Veirene
Pohoří Caravon
Faelinnský háj
Celidon
PENDARANSKÝ LES
Útesy Rhudh
Anor Lisen
řeka Aldon
Cymmere
Larak
Lithan
Khath Meigol
řeka Glenna
Lewenmere
řeka Lewen
řeka Khath
N
Llychlyn
Severní hláska
BRENNIN velekrálovství
DUN MAURA
Aeven
Rhoden
Ysannino jezero
Qwen Ystrat
Mörniruv les
Paras Derval
řeka Glain
Saerenské vodopády
Taerlindel
Jižní hláska
řeka Saerena
Fionavar
Sires
Saerenská
Soutěska
Cynan
Larai Rigal
Raith
CATHAL
Kraj zahrad
Sang Marlen
(Selhassanův zimní palác)
Sue Reynolds

Kniha 1

Letní strom

Osoby

Pětice:

Kimberly Fordová
Kevin Laine
Jennifer Lowellová
Dave Martyniuk
Paul Schafer

V Brenninu:

Ailell, brenninský velekrál
Princ ve vyhnanství, jeho starší syn
Diarmuid, mladší Ailellův syn a dědic, rovněž správce Jižního pomezí

Gorlaes, kancléř
Metran, první mág Brenninu
Denbarra, jeho zřídlo
Loren Stříbroplášť, mág
Matt Sörren, jeho zřídlo, kdysi král trpaslíků
Teyrnon, mág
Barak, jeho zřídlo

Jaelle, velekněžka bohyně

Ysanne, brenninská vědma („Snovačka snů“)
Tyrth, její sluha

Coll, Diarmuidův pobočník

Muži z Jižní hlásky, Diarmuidova družina
Carde
Erron
Tegid
Drance
Rothe
Averren

Mabon, vévoda z Rhodenu
Niavin, vévoda ze Sireše
Ceredur, správce Severního pomezí

Dvorní dámy Aillelova dvora
Rheva
Laeša

Děti z Paras Dervalu
Leila
Finn

Na-Brendel, pán *lios alfar* z Danilothu

V Cathalu:

Šalhassan, nejvyšší pán Cathalu
Šarra, jeho dcera a dědička („Temná růže“)

Devorš
Bašrai, kapitáni stráže

Na Pláni:

Ivor, náčelník třetího kmene Dalreiců
Leith, jeho manželka

Jeho děti
Levon
Cordeliane („Liane“)
Tabor

Gereint, šaman třetího kmene
Tork, Jezdec třetího kmene („vyvrhel“)

Božské mocnosti:

Tkadlec u Stavu

Mörnir, bůh Hromu
Dana, Matka
Cernan, bůh Zvěře
Ceinwen, Lučištnice, Lovkyně
Macha a Nemain, bohyně války

Rakoth Maugrim, Párač, známý rovněž jako Sathain Kapucatý
Galadan, vlčí pán z andainů, jeho pobočník

Eilathen, vodní duch
Flidais, lesní duch

Z minulosti:

Iorweth Zakladatel, první brenninský velekrál

Conary, velekrál v časech Bael Rangatu
Colan („Milovaný“), jeho syn a následující velekrál
Amairgen Bělovětvý, první z mágů
Lisen z Lesa, deiena, která se stala Amairgenovým zřídlem a manželkou
Revor, hrdina Dalreiců z dávných dob, první pán Pláně

Vailerth, brenninský velekrál v časech občanské války

Nilsom, Vailerthův první mág
Aideen, Nilsomovo zřídlo

Garmiš, velekrál před Ailellem
Raederth, Garmišův první mág, kterého milovala vědma Ysanne

Ouvertura

Když válka pominula, připoutali ho pod Horu. Pokud by se pokusil o útěk, mělo je varovat pět strážních kamenů, které za pomoci kouzel a umění vytvořil Ginserat jako své poslední a nejskvělejší dílo. Jeden putoval na jih přes Saerenu do Cathalu, druhý za hory do Eridu, třetí zůstal s Revorem a Dalreici na Pláni. Čtvrtý strážní kámen si odvezl domů Colan, Conaryho syn a tehdejší velekrál sídlící v Paras Dervalu.

Jako poslední kámen přijaly, byť s hořkostí v srdci, roztříštěné zbytky *lios alfar*. Z těch, kdo s Ra-Termainem táhli do války, se jich z porady konané na úpatí Hory vrátila do Stínozemí sotva čtvrtina. Odvezli si kámen i tělo svého krále – nenáviděni Temnými, neboť jejich jméno znělo Světlo.

Od toho dne jen málokdo mohl prohlásit, že kdy *lios alfar* spatřil, snad jenom jako stíny pohybující se na okraji lesa, jak vyprávěli farmáři nebo podomci, pokud je cestou domů zastihl soumrak. Nějakou dobu se mezi obyčejným lidem povídalo, že každý sedmý rok přichází neznámými cestami posel, který pohovoří s velekrálem v Paras Dervalu, ale jak už to tak bývá, roky ubíhaly a tyto legendy se rozplynuly v mlze zpola zapomenuté historie.

Léta míjela, věky se vršily. Conary stejně jako Ra-Termaine se stali pouhými jmény, o nichž věděli víc pouze učenci, a zapomnělo se také na Revorovu jízdu Danilothem v ten večer, kdy slunce zapadalo do rudých červánků. Stala se z ní píseň pro pijácké noci v tavernách, o nic pravdivější nebo vylhanější než jakákoli jiná hospodská písnička a o nic krásnější.

Bylo totiž třeba opěvovat novější skutky a provázet ve slavnostním průvodu městskými ulicemi a chodbami paláců mladší hrdiny, kterým se po řadě připíjelo u ohnišť ve venkovských hospodách. Spojenectví se přeskupovala, rozhořely se další války za

nápravu starých křivd, zářivé triumfy přebily minulé porážky, velekrál nahrazoval jiného velekrále, některý právem rodu a jiný máchnutím meče. A v průběhu toho všeho, za drobných šarvátek i velkých válek, za vlády silných vůdců i těch slabých, za dlouhých zelených let míru, kdy cesty byly bezpečné a úroda bohatá, celou tu dobu Hora dřímala – jelikož obřady strážních kamenů byly zachovány, i když všechno ostatní se změnilo.

Stráže nespouštěly kameny z očí, naalské ohně nehasly a nikdy se nestalo, že by Ginseratovy kameny vydaly děsivé varování a změnily barvu z modré na rudou.

A tam, pod horským vrcholem, Rangatem Oblakoramenným, na severu bičovaném vichry, se svíjel v řetězech on, užíraný nenávistí hraničící s šílenstvím; věděl však moc dobře, že strážní kameny by hlídače varovaly, pokud by své síly napjal natolik, aby se osvobodil.

Mohl však čekat, jelikož stál mimo čas, mimo smrt. Mohl přemýšlet o pomstě a probírat se vzpomínkami – protože si pamatoval vše. Mohl v duchu přemílat jména svých nepřátel stále dokola, stejně jako si kdysi drápy na jeho rukou pohrávaly s Ra-Termainovým náhrdelníkem potřísněným krví. Ale především mohl čekat: čekat, zatímco se lidské cykly otáčely jako hvězdná kola a pod tíhou let měnily svá místa i hvězdy. Přijde doba, kdy hlídky ochabnou, kdy jeden z pěti strážců zakolísá. Potom bude moci v nejtemnějším utajení použít svou sílu, aby přivolal pomoc, a pak přijde den, kdy Rakoth Maugrim bude ve Fionavaře volný.

A pod sluncem i hvězdami prvního ze všech světů minulo tisíc let…

Část I.

Stříbroplášť

Kapitola 1

V klidných mezičasích, skoro ztracených v následujících událostech, se neustále vynořovala otázka *proč*. Proč oni? Existovala snadná odpověď, která souvisela s Ysanne u jezera, ale základní otázku ve skutečnosti nezodpovídala. Bělovlasá Kimberly by řekla, pokud by se jí ptali, že při zpětném pohledu vnímá prosvítající obraz, ale nikdo přece nemusí být vědma, aby vnitřním zrakem zkoumal osnovu a útek Tapiserie, jenže Kimberly byla v každém ohledu zvláštní případ.

~ ~ ~

Semestr dobíhal už jen na oborových fakultách, takže nádvoří a stinné cestičky v kampusu torontské univerzity by byly za obvyklých okolností začátkem května pusté, zvlášť v pátek večer. To, že největší posluchárna pustá nebyla, potvrzovalo správný úsudek organizátorů Druhé mezinárodní keltské konference. Datum konání museli přizpůsobit některým význačným přednášejícím a tím riskovali, že velká část potenciálních posluchačů odjede na prázdniny, ještě než konference začne.

Pořadatelé hlídající zářivě osvětlený vchod do auly možná litovali, že tomu tak není. Čelili náporu ohromného zástupu studentů a akademiků, rozčilených jako rockoví fanoušci před koncertem, kteří si přišli poslechnout muže, kvůli němuž především bylo datum zahájení posunuto. Lorenzo Marcus byl hlavním řečníkem dnešního večera a měl řídit i následnou diskusi, a toto první veřejné vystoupení, k němuž se samotářský génius uvolil, se mělo konat v důstojných prostorách klenuté posluchárny a nikde jinde.

Pořadatelé kontrolovali, jestli někdo nepronáší zakázaný magnetofon, a majitele vstupenek pouštěli mávnutím ruky dovnitř s blahosklonným nebo nepřátelským výrazem, podle povahy. Jelikož je zalévalo jasné světlo dopadající zevnitř a mačkal se na ně

chaotický dav, neviděli temnou postavu, která se krčila ve stínu za krytým vchodem těsně za hranicí, kam ještě dosahovalo světlo.

Schovaný tvor chvíli pozoroval tlačenici u dveří, pak se rychle a v tichosti otočil a proklouzl kolem budovy. Tam, kde byla tma skoro dokonalá, se ještě jednou ohlédl a potom s nepřirozenou mrštností začal šplhat pouze za pomoci rukou po zdi auly. Za chviličku to stvoření, které nemělo ani vstupenku, natož magnetofon, spočinulo vedle okna zasazeného vysoko v kopuli nad posluchárnou. Když pohlédlo dolů kolem třpytivých lustrů, uvidělo v hlubině jasně osvětlené obecenstvo a pódium. Dokonce i v takové výšce a přes silné sklo byl slyšet elektrizující šum, který se aulou rozléhal. Tvorovi, který se tiskl ke klenutému oknu, přelétl po tváři nepatrný spokojený úsměv. Pokud by některý z lidí na nejvyšší galerii zrovna v té chvíli zvedl hlavu, aby obdivoval okna v kopuli, možná by ho zahlédl jako tmavý obrys rýsující se na večerním nebi. Ale nikdo neměl důvod dívat se nahoru a nikdo to taky neudělal. Tvor na vnější straně kopule se přisunul blíž k okenní tabuli a usadil se rozhodnutý čekat. Bylo dost možné, že později té noci bude zabíjet. Ta vyhlídka vyživovala jeho trpělivost a přinášela mu uspokojení už předem, jelikož byl pro takové účely vycvičený, a většině tvorů působí radost, když dělají to, co jim povaha nařizuje.

~ ~ ~

Dave Martyniuk stál jako vysoký strom uprostřed davu lidí, kteří proudili halou jako listí ve větru. Hledal svého bratra a byl stále neklidnější. Nijak se mu neulevilo, když zahlédl elegantní postavu Kevina Lainea, který právě procházel dveřmi ve společnosti Paula Schafera a dvou žen. Dave se zrovna otáčel na druhou stranu – na povýšené rady neměl zrovna v tu chvíli náladu – jenže Laine ho stačil zahlédnout.

„Martyniuku! Co tu děláš?“

„Zdravím, Laine. Bratr má referát.“

„Vincent Martyniuk. No jistě,“ usmíval se Kevin. „Je to chytrý chlap.“

„V každé rodině se jeden najde,“ utrousil Dave trochu kysele. Všiml si, že Paul Schafer se ušklíbl.

Kevin Laine se zasmál. „Aspoň jeden. Ale chovám se jako hulvát. Paula znáš. Tohle je Jennifer Lowellová a Kimberly Fordová, moje oblíbená doktorka.“

„Teší mě,“ zamručel Dave, i když ho to potřásání rukou všem okolo nijak netěšilo a raději by vyhlížel bratra.

„Tohle je Dave Martyniuk, lidi. Centr v našem basketbalovém týmu a třeťák na právech.“

„V tomto pořadí?“ zeptala se Kimberly Fordová uštěpačně a odhrnula si z očí pramen hnědých vlasů. Dave se pokoušel vymyslet nějakou odpověď, když v zástupu kolem nich nastal rozruch.

„Dave! Promiň, že jdu pozdě.“ Byl to Vincent, konečně. „Musím jít nejdřív do zákulisí. Pořádně si pokecáme asi až zítra. Teší mě…“ obrátil se ke Kimberly, ačkoli si nebyli představeni. Vzápětí už Vincent spěchal dál a kufříkem si prorážel cestu jako loď vlnami.

„Tvůj bratr?“ zeptala se Kimberly Fordová trochu zbytečně.

„Jo.“ Dave znovu propadal zasmušilé náladě. Viděl, jak se Kevin Laine obrátil k dalším ze svých přátel a nadále srší vtipem.

Davea napadlo, že kdyby se vrátil na fakultu, stihl by ještě dobré tři hodinky věnovat studiu dokazování, než knihovna zavře.

„Jsi tu sám?“ zeptala se Kimberly Fordová.

„Jo, ale já jsem…“

„Nechceš si tedy sednout s námi?“

Dave, mírně překvapený sám sebou, následoval Kimberly do auly.

~ ~ ~

„Tamhle,“ ukázal trpaslík přes celou posluchárnu ke dveřím, kudy právě vcházela Kimberly Fordová v doprovodu vysokého muže se širokými rameny. „To je ona.“

Šedovousý muž vedle něj pomalu přikývl. Stáli napůl schovaní po straně jeviště a sledovali, jak se obecenstvo hrne dovnitř. „Asi ano,“ řekl ustaraně. „Ale potřebuji jich pět, Matte.“

„Ale pro kruh jenom jednoho. Ona přišla se třemi, a tamhle je s nimi už čtvrtý. Takže máš svých pět.“

„Mám pět,“ zavrčel druhý muž. „Jestli jsou moji, to tedy nevím. Kdyby to bylo jenom kvůli té hlouposti, co si Metran vymyslel na oslavu výročí, tak je to jedno, ale…“

„Lorene, já vím.“ Trpaslík mluvil nečekaně jemně. „Ale ona je ta, o které nám vyprávěli. Příteli, kdybych ti tak mohl pomoct s tvými sny…“

„Myslíš, že jsem blázen?“

„Takový hlupák nejsem.“

Vysoký muž se odvrátil. Jeho ostrý zrak zalétl až k místu, kde se pětice, kterou mu společník označil, právě usazovala. Zaměřil se na jednoho po druhém, pak jeho oči spočinuly na tváři Paula Schafera.

Paul seděl mezi Jennifer a Davem, rozhlížel se posluchárnou a jen napůl poslouchal, jak předseda s přehnaným nadšením představuje hlavního řečníka večera, když tu ho zasáhla sonda.

Světlo a zvuky v místnosti docela zanikly. Pocítil hlubokou temnotu. Byl tam les, jakási chodba tvořená šumícími *stromy* zahalenými v mlze. V prostoru nad stromy světlo hvězd. Jaksi věděl, že za chvilku vyjde měsíc, a až vyjde…

Byl tam. Aula zmizela. Temnotou nefoukal žádný vítr, ale přesto stromy šuměly a bylo to víc než jen zvuk. Ponoření bylo dokonalé a z jakéhosi skrytého koutu na Paula blýskly hrozné, děsivé oči psa nebo vlka. Potom se vidina rozpadla a obrazy se míhaly kolem v myriádách, chaotické a příliš rychlé, než aby se daly zachytit, až na jeden: vysoký muž stojící ve tmě a na jeho hlavě rozložité, bohaté jelení paroží.

Pak se všechno roztříštilo: prudce, hrozně zmateně. Jeho oči, které stěží dokázaly zaostřit, pátraly po místnosti, dokud nenašly po straně jeviště vysokého muže s šedivým plnovousem. Muže, který krátce promluvil s kýmsi vedle sebe a pak s úsměvem, za hromového potlesku, zamířil k řečnickému pultu.

„Zařiď to, Matte,“ prohodil před chvilkou šedovousý muž. „Vezmeme je, jestli to půjde.“

~ ~ ~

„Byl dobrý, Kimberly. Měla jsi pravdu," jásala Jennifer Lowellová. Stáli u sedadel a čekali, až zástup nadšených lidí prořídne. Kimberly Fordová zářila vzrušením.

„Skvělé, viďte?" obrátila se ke všem řečnickou otázkou. „Ta jeho přednáška byla prostě strhující!"

„Podle mě byl tvůj bratr taky docela dobrý," řekl Paul Schafer tichým hlasem Daveovi.

Zaskočený Dave zamručel cosi nezávazného, pak si na cosi vzpomněl. „Už jsi fit?"

Paul vypadal chvilku nechápavě, ale pak se ušklíbl. „I ty, Brute? Jsem dávno v pohodě. Jenom jsem potřeboval na den vysadit. Mononukleózu mám v podstatě za sebou." Dave si ho změřil způsobem, jako by si tím nebyl tak jistý. Ale co je mu do toho, jestli se Schafer chce při basketbalu zabít? Jednou hrál fotbal se zlomenými žebry. Člověk přežije leccos.

Kimberly už zase spustila: „Moc ráda bych se s ním setkala." Toužebně hleděla na lovce autogramů shluklé kolem Marcuse.

„Já vlastně taky," přidal se Paul tiše. Kevin po něm střelil tázavým pohledem.

„Dave," pokračovala Kimberly, „tvůj bratr by nás asi na tu recepci nepropašoval, viď?"

Dave se už chystal k nevyhnutelně záporné odpovědi, když tu k němu dolehl hluboký hlas.

„Omluvte mě, prosím, že vyrušuji." Po boku se mu objevila postava sotva metr dvacet vysoká a s páskou přes oko. „Jmenuji se," pokračoval neznámý s přízvukem, který Dave nedokázal identifikovat, „Matt Sören. Jsem tajemník doktora Marcuse. Nemohl jsem nezaslechnout poznámku této mladé dámy. Mohu vám sdělit tajemství?" Odmlčel se. „Doktor Marcus po účasti na té plánované recepci nijak netouží. Při vší úctě k vašemu velmi učenému bratrovi," otočil se k Daveovi.

Jennifer viděla, že se Kevin Laine začíná rozpalovat. Teď začne představení, pomyslela si a v duchu se usmála.

Kevin se uculil a převzal velení. „Chce, abychom ho unesli?"

Trpaslík zamžikal, ale pak mu v hrudníku basově zarachotilo smíchem. „Jste bystrý, příteli. Ano, vskutku, myslím, že to by se mu velmi líbilo.“

Kevin se podíval na Paula Schafera.

„Spiknutí,“ zašeptala Jennifer. „Ukujte nějakou pikli, pánové!“

„Klidně,“ spustil Kevin po krátkém přemýšlení. „Od této chvíle je Kimberly jeho neteř. Chce ji navštívit. Rodina má přednost před společenskými povinnostmi.“ Počkal, až to Paul schválí.

„Dobré,“ usoudil Matt Sören. „A velmi jednoduché. Půjdete tedy se mnou, abyste si vyzvedla svého… é… strýčka?“

„Jistěže ano!“ smála se Kimberly. „Neviděla jsem ho celou věčnost!“ Odešla s trpaslíkem k hloučku lidí kolem Lorenza Marcuse v přední části posluchárny.

„No,“ ozval se Dave, „myslím, že půjdu.“

„Ale Martyniuku,“ vybuchl Kevin, „nebuď takový právnický suchar! Ten chlap je známý po celém světě. Je to legenda. Můžeš studovat dokazování zítra. Koukni, přijď odpoledne do mé kanceláře a já pro tebe vyhrabu svoje staré poznámky ke zkouškám.“

Dave ztuhl. Věděl moc dobře, že k hromadě různých cen, kterými se Kevin Laine honosil, přibyla před dvěma lety i jedna z oboru dokazování.

Jennifer, která si všimla, jak Dave zaváhal, s ním měla soucit. Toho mládence trápí spousta věcí, pomyslela si, a Kevinova neomalenost mu moc nepomáhá. Pro některé lidi bylo moc těžké proniknout skrz to nabubřelé pozlátko, aby uviděli, co je pod ním. A Jennifer si proti své vůli, protože i ona se lecčemu bránila, vzpomněla, co s ním dělávalo milování.

„Hele, lidi! Chci vám někoho představit.“ Myšlenky jí přeťal Kimberlyin hlas. Majetnicky držela pod paží vysokého řečníka, který na ni dobrotivě shlížel.

„Tohle je můj strýček Lorenzo. Strýčku, to je moje spolubydlící Jennifer, a Kevin s Paulem, a tohle je Dave.“

Marcusovy tmavé oči zablýskly. „Je mi větším potěšením, že vás poznávám, než si umíte představit,“ prohlásil. „Zachránili jste mě před neobyčejně nudným večerem. Mohu vás pozvat na skleničku k nám do hotelu? Jsme s Mattem ubytovaní v Park Plaza.“

„S radostí,“ souhlasil Kevin. Udělal významnou pauzu. „A vynasnažíme se nebýt nudní.“ Marcus povytáhl obočí.

Houf akademiků sledoval s bolestným zklamáním v očích, jak sedm lidí společně odchází chodbou a mizí do chladné, bezmračné noci.

A z hlubokých stínů pod sloupovím před vchodem do auly se za nimi díval ještě další pár očí. Očí, ve kterých se odráželo světlo, ale nemrkaly.

~ ~ ~

Byla to krátká procházka, ale příjemná. Zamířili přes široký park prostředkem kampusu a potom se vydali po ztemnělé cestičce, které se říkalo Filosofská stezka a jež se vinula mělkým údolíčkem za budovami právnické fakulty, hudební fakulty a majestátního Královského ontarijského muzea, kde v klidu a pokoji odpočívaly dinosauří kosti. Této trase se Paul Schafer většinu minulého roku pečlivě vyhýbal.

Trochu zpomalil, aby se od ostatních oddělil. Kevin, Kimberly a Lorenzo Marcus rázující mezi stíny vpředu spřádali barokně košaté teorie o fantastických propletencích mezi rody Fordů a Marcusů, přičemž do této směsice pro dobrou míru přihodili i několik vzdálenějších ruských příbuzných z Kevinovy strany, kteří se do rodiny přiženili či přivdali. Jennifer, jež šla po Marcusově levici, je v těch pošetilostech ještě svým smíchem povzbuzovala, zatímco Dave Martyniuk mlčky dusal po trávě vedle chodníku a vypadal trochu ztraceně. Matt Sören, nevtíravé přátelský, zpomalil krok, aby Paulu Schaferovi neutekl s ostatními. Ten se však dál stahoval do sebe a cítil, jak hovor a smích slábnou kdesi v pozadí. Ten pocit v poslední době zažíval často a po chvíli si připadal, jako by šel o samotě.

Což byl možná důvod, proč si v jisté chvíli uvědomil cosi, čeho si ostatní vůbec nevšimli. Prudce ho to vytrhlo ze snění, jeho mlčení se proměnilo a po chvilce chůze se otočil k trpaslíkovi vedle sebe.

„Existuje nějaký důvod, proč by vás dva někdo sledoval?“ zeptal se velmi tiše.

Krok Matta Sörena na okamžik ztratil rytmus. Zhluboka se nadechl. „Kde?“ zeptal se stejně potichu.

„Za námi, nalevo. Ve svahu. Takže je k tomu důvod?“

„Snad. Byl byste tak laskav a pokračoval v chůzi? A prozatím nic neříkejte – možná o nic nejde.“ Když Paul zaváhal, popadl ho trpaslík za paži. „Prosím vás,“ zdůraznil. Schafer po chvilce přikývl a zrychlil, aby dohnal skupinku, která už byla několik metrů před nimi. Veselí právě propuklo naplno a společnost jen halasila. Jenom Paul, který napínal sluch, zaslechl z temnoty vzadu pronikavý výkřik, který náhle zmlkl. Zamžikal, ale výraz tváře se mu nezměnil.

Matt Sören se k nim znovu připojil, právě když docházeli na konec stinné cestičky a vynořili se do hluku a jasných světel Bloor Street. Vpředu se tyčil mohutný starý hotel Park Plaza. Než ulici přešli, položil trpaslík dlaň znovu na Schaferovu paži.

„Děkuji vám,“ zašeptal.

~ ~ ~

„Nuže,“ začal Lorenzo Marcus, když se usadili v křeslech v jeho apartmá v patnáctém patře, „nechcete mi něco o sobě povědět? O sobě,“ opakoval a výstražně zvedl prst na Kevina, který se usmíval od ucha k uchu.

„Začněte třeba vy,“ pokračoval Marcus a otočil se ke Kimberly. „Co studujete?“

Kimberly se výzvy chopila s jistou ležérností. „No, zrovna končím povinnou praxi v nemocnici…“

„Počkej, Kimberly.“

To byl Paul. Nevšímal si pronikavého pohledu trpaslíka a upřel zrak na hostitele. „Promiňte, doktore Marcusi. Já mám taky pár otázek a potřebuji na ně odpovědi okamžitě, jinak všichni půjdeme domů.“

„Paule, co to…“

„Ne, Kevine. Poslouchejte chvilku.“ Všichni hleděli na Schaferovu bledou, napjatou tvář. „Tady se děje něco moc divného. Chci vědět,“ obrátil se na Marcuse, „proč jste si dali tak záležet, abyste nás oddělili od ostatních diváků. Proč jste poslal svého přítele, aby to zařídil. Chci vědět, co jste to se mnou prováděli, když jsem seděl v hledišti. A opravdu chci vědět, proč nás cestou sem někdo sledoval.“

„Sledoval?“ Šok, který se objevil ve tváři Lorenza Marcuse, byl očividně nefalšovaný.

„Správně,“ potvrdil Paul, „a taky chci vědět, kdo to byl.“

„Matte?“ zeptal se Marcus šeptem.

Trpaslík se na Paula Schafera dlouze zahleděl.

Paul pohledem neuhnul. „V tomhle nemůžeme mít stejné priority,“ prohlásil. Po chvilce Matt Sören přikývl a otočil se k Marcusovi.

„Přátelé z domova,“ prohlásil. „Zdá se, že někdo chce vědět, co přesně děláš, když… cestuješ.“

„Přátelé?“ opáčil Lorenzo Marcus.

„V širokém slova smyslu. Tom nejširším.“

Rozhostilo se ticho. Marcus se v křesle opřel a prohrábl si šedivý vous. Zavřel oči.

„Takto bych nebyl začínal, kdyby bylo po mém,“ řekl posléze, „ale možná je to nakonec nejlepší.“ Obrátil se k Paulovi. „Dlužím vám omluvu. Dnes večer před přednáškou jsem k vám vyslal sondu, jak tomu říkáme. Ne vždy se to podaří. Někteří proti tomu mají obranu a s jinými, například s vámi, se zřejmě mohou dít divné věci. To, co se mezi námi odehrálo, mě rovněž znepokojilo.“

Paulovy oči, ve světle mapy spíš modré než šedé, kupodivu nevyjadřovaly žádné překvapení. „Budu si potřebovat promluvit o tom, co jsme viděli,“ řekl Lorenzu Marcusovi, „ale především mě zajímá, proč jste to vůbec udělal?“

A byli u toho. Kevin zbystřil všechny smysly, předklonil se a všiml si, že Lorenzo Marcus se zhluboka nadechl. Kevinovi v tom okamžiku kdo ví proč bleskla hlavou myšlenka, že jeho život balancuje na hraně propasti.

„Protože,“ začal Lorenzo Marcus, „jste měl zcela pravdu, pane Schafere – nechtěl jsem se dnes večer pouze vyhnout nudnému večírku. Potřebuji vás. Vás pět.“

„Není nás pět,“ zaburácel Dave silným hlasem. „Já s těmito lidmi nemám nic společného.“

„Příliš snadno se zříkáte přátelství, pane Martyniuku,“ usadil ho Marcus. „Ale tohle teď není důležité,“ pokračoval mírněji po mrazivé odmlce. „A abyste pochopili důvod, musím se vám to

pokusit vysvětlit. Což je obtížnější, než by tomu bylo kdysi.“ Zaváhal a rukou si znovu zajel do vousu.

„Vy nejste Lorenzo Marcus, že?“ pronesl Paul velmi tiše.

V mlčení, které se rozhostilo, se k němu ten vysoký muž opět obrátil. „Co vás vede k takové domněnce?“

Paul pokrčil rameny. „Mám pravdu?“

„Ta sonda byla vskutku chyba. Ano,“ připustil hostitel, „máte pravdu.“ Dave hleděl střídavě na Paula a mluvčího s nepřátelskou nedůvěrou. „Ačkoli svým způsobem Marcus jsem – jako je jím kdokoli. Žádný jiný neexistuje. Ale Marcus – to tedy nejsem.“

„A kdo tedy jste?“ To se zeptala Kimberly. A dostalo se jí odpovědi hlasem náhle hlubokým jako kletba.

„Jmenuji se Loren. Lidé mi říkají Stříbroplášť. Jsem mág. Můj přítel se opravdu jmenuje Matt Sören a kdysi byl králem trpaslíků. Přicházíme z Paras Dervalu, kde vládne Ailell; ze světa, jenž není váš.“

Po tomto prohlášení se rozhostilo hrobové ticho a Kevinu Laineovi, kterého každou noc v životě pronásledovala jakási vidina, jež mu neustále unikala, se v nitru vzmáhal překvapivý neklid. Z hlasu starého muže sálala zvláštní moc a ta, stejně jako slova, ho hluboce zasáhla.

„Bože všemohoucí,“ zašeptal. „Paule, jak jsi to věděl?“

„Počkejte chvilku! Snad tomu nevěříte?“ ozval se Dave Martyniuk, bojovně naježený. „V životě jsem neslyšel něco tak ujetýho!“ Odložil sklenku a dvěma dlouhými kroky se ocitl v půli cesty ke dveřím.

„Dave, prosím tě!“

To ho zastavilo. Dave se uprostřed místnosti pomalu otočil tváří k Jennifer Lowellové. „Nechoď pryč,“ zaprosila. „Říkal, že nás potřebuje.“

Poprvé si všiml, že její oči jsou zelené. Zavrtěl hlavou. „Co je ti po tom?“

„Copak jsi to neslyšel?“ odpověděla. „Copak jsi vůbec nic necítil?“

Rozhodně se nechystal těmhle lidem vykládat, co slyšel nebo neslyšel v hlase starého muže, ale než jim to stačil objasnit, ozval se Kevin Laine.

„Dave, přece nás nezabije, když ho vyslechneme. Jestli to bude nebezpečné nebo to bude fakt úlet, vždycky pak můžeme utéct.“

Postřehl v těch slovech pichlavou narážku. Nevšímal si jí však. Vrátil se, ale zůstal otočený k Jennifer a posadil se vedle ní na pohovku. Kevinu Laineovi nevěnoval jediný pohled.

Rozhostilo se ticho, které nakonec přerušila Jennifer. „Tak, pane doktore, nebo jak vám máme říkat, poslechneme si vás. Ale buďte tak hodný a vysvětlete nám to. Protože teď se bojím.“

Není známo, jestli Loren Stříbroplášť spatřil obraz toho, co pro Jennifer uchystala budoucnost, ale věnoval jí pohled tak něžný, jakého byl schopen – z podstaty drsný, především však laskavý. A pak začal vyprávět.

~ ~ ~

„Ve smyčkách a závitech času je lapena spousta světů,“ spustil. „Málokdy se prolnou, takže většinou o sobě navzájem nevědí. Pouze ve Fionavaře, prvotním světě, jehož nedokonalým obrazem jsou všechny ostatní, shromažďujeme a uchováváme učení, které vypráví o tom, jak mezi světy stavět mosty ale ani tam se uplynulé roky nezachovaly k prastaré moudrosti shovívavě. Mattovi a mně se přenosy dařily, ale vždy s obtížemi, protože mnohé upadlo v zapomnění dokonce i ve Fionavaře.“

„Jak? Jak se přenášíte?“ To byl Kevin.

„Nejjednodušší je tomu říkat kouzlo, i když je v tom víc než čáry.“

„To kouzlíte vy?“ pokračoval Kevin.

„Jsem mág, to ano,“ odpověděl Loren. „Přechod jsem zařídil já. A totéž bude platit i o návratu, jestli půjdete s námi.“

„To je směšné!“ vybuchl znovu Martyniuk. Tentokrát se na Jennifer nepodíval. „Kouzlo. Přechody. Ukažte mi něco! Takhle plácat umí každý a já z toho nevěřím ani slovu!“

Loren se na Davea chladně zahleděl. Kimberly to postřehla a zadržela dech. Ale pak se ten přísný obličej najednou zvrásnil

úsměvem. Oči se v něm nečekaně zatřpytily. „Máte pravdu," připustil. „To je nejjednodušší způsob. Dívejte se tedy."

V místnosti se skoro na deset vteřin rozhostilo ticho. Kevin koutkem oka spatřil, že trpaslík také znehybněl. *Co to asi bude,* pomyslel si.

Uviděli hrad.

Tam, kde před chvílí stál Dave Martyniuk, se objevilo cimbuří a věže, zahrada, hlavní nádvoří, jakési otevřené prostranství před hradbami a na nejvyšší hradební zdi prapor, který vlál v neexistujícím větru. A na tom praporu Kevin spatřil srpek měsíce nad rozložitým stromem.

„Paras Derval," pronesl Loren potichu a hleděl na svůj vlastní výtvor se skoro toužebným výrazem ve tváři. „Nachází se v Brenninu, fionavarském velekrálovství. Povšimněte si vlajek na tom velkém náměstí před palácem. Už jsou vyvěšené pro nadcházející oslavu, protože osmého dne po úplňku tohoto měsíce skončí páté desetiletí Ailellovy vlády."

„A my?" Kimberlyin hlas byl tenký jako vlásek. „Jakou roli v tom hrajeme my?"

Rysy Lorenovy tváře změkčil potměšilý úsměv. „Obávám se, že nijak ústřední, doufám ovšem, že vás čekají jisté radosti. Na oslavu výročí se konají velké přípravy. Brennin postihla dlouhá jarní sucha a je v politickém zájmu poskytnout lidu něco, z čeho by se mohl radovat. A odvažuji se říct, že je k tomu důvod. Nu, a Metran, první Ailellův mág, rozhodl, že Rada mágů jako dar svému králi a lidu přivede pětici lidí z jiného světa – co člověk, to jedno desetiletí jeho vlády – aby s námi prožili čtrnáct dní oslav."

Kevin Laine se hlasitě zasmál. „Jako rudokožci na dvoře krále Jakuba?"

Téměř nedbalým gestem nechal Loren zjevení uprostřed místnosti zmizet. „Kus pravdy na tom zřejmě bude, je mi líto. Metranovy nápady… Je představeným v mé Radě, ale troufám si tvrdit, že s ním nemusím vždy souhlasit."

„A přece jste tady," namítl Paul.

„Chtěl jsem vyzkoušet další přenos tak jako tak,“ odpověděl Loren rychle. „Už je to dlouho, co jsem byl naposledy ve vašem světě jako Lorenzo Marcus.“

„Jestli jsem to pochopila správně,“ ozvala se Kimberly, „chcete po nás, abychom s vámi nějak přešli do vašeho světa, a pak nás přivedete zpátky?“

„V podstatě ano. Pobudete s námi asi dva týdny, ale až se vrátíme sem do tohoto pokoje, uplyne zde od našeho odchodu jen několik hodin.“

„No,“ ušklíbl se Kevin potutelně, „tohle by tě, Martyniuku, mělo rozhodně přesvědčit. Jenom si to představ, získáš tak extra dva týdny na studium dokazování!“

Dave zrudl jako krocan a v pokoji se rázem uvolnilo napětí.

„Já jsem pro, Lorene Stříbroplášti,“ prohlásil Kevin Laine, když se utišili. A tak se stal prvním. Podařilo se mu na tváři vyloudit úsměv. „Vždycky jsem měl sto chutí natírat se ke dvoru, i když jenom soudnímu, válečnými barvami. Kdy odjíždíme?“

Loren se na něj klidně zadíval. „Zítra. Hned zvečera, pokud chceme zachovat správné načasování. Nebudu po vás chtít, abyste se rozhodli ihned. Přemýšlejte po zbytek noci a zítra. Jestli budete ochotni se mnou jít, buďte tady pozdě odpoledne.“

„A co vy? Co když nepřijdeme?“ Kimberlyino čelo brázdila kolmá vráska, která se objevovala pokaždé, kdy ji něco trápilo.

Zdálo se, že Lorena ta otázka vyvedla z míry. „Pokud se to stane, selžu. Už jsem to zažil. Nemusíte si o mě dělat starosti… neteřinko.“ Bylo pozoruhodné, co s jeho obličejem dokázal úsměv. „Zůstaneme při tom?“ pokračoval, zatímco Kimberlyiny oči stále prozrazovaly nevyřešenou starost. „Pokud se rozhodnete přijít, buďte zítra tady. Budu čekat.“

„Ještě jedna věc,“ řekl Paul. „Je mi líto, že vám neustále kladu nepříjemné otázky, ale my pořád nevíme, co to bylo zač, tam venku na Filosofské stezce.“

Dave už na to zapomněl. Jennifer nikoli. Oba se podívali na Lorena. Nakonec jim odpověděl a svou odpověď adresoval přímo Paulovi. „Ve Fionavaře jsou kouzla. Něco z nich jsem vám ukázal, dokonce i tady. Jsou tam také bytosti dobré i zlé, které žijí vedle lidí.

I váš svět kdysi býval takový, i když se už dlouho takovému způsobu žití vzdaluje. Legendy, o nichž jsem dnes večer mluvil před obecenstvem, jsou jen málo srozumitelné ozvěny z úsvitu lidstva, kdy člověk nekráčel sám a po lesích a kopcích se pohybovaly i jiné bytosti, jak přátelské, tak zlé.“ Odmlčel se. „Myslím, že nás sledoval jeden ze *svart alfar*. Mám pravdu, Matte?“

Trpaslík beze slova přikývl.

„Svarti,“ pokračoval Loren, „jsou zákeřná rasa a svého času způsobili hodně zla. Teď už jich zbývá jen málo. Tenhle, zřejmě statečnější než většina z nich, se ke mně a Mattovi nějak přidal při přenosu. Jsou to oškliví tvorové a někdy nebezpeční, obvykle však jenom ve větším počtu. Tenhle je mrtvý, jak se domnívám.“ Znovu pohlédl na Matta.

Trpaslík, stojící u dveří, opět přikývl.

„Tak tohle jsem ani vědět nemusela,“ hlesla Jennifer.

Mágovy hluboko posazené oči při pohledu na dívku opět podivně zněžněly. „Promiňte mi, že jsem vás dnes večer polekal. Přijmete mé ujištění, že třebaže to znělo znepokojivě, nemusejí vám svarti dělat starosti?“ Odmlčel se, pohled stále upíral do jejích očí. „Nechtěl bych po vás nic, co by vám bylo proti vůli. Předal jsem vám pozvání, nic víc. Možná se vám bude lépe rozhodovat v naší nepřítomnosti.“ Vstal.

Opět to vědomí vlastní moci. *Tenhle chlap je zvyklý přikazovat,* napadlo Kevina po chvíli, když už se celá jejich pětice ocitla za dveřmi pokoje. Zamířili chodbou k výtahu.

~ ~ ~

Matt Sören za nimi zavřel dveře.

„Jak moc je to vážné?“ spustil na něj Loren zostra.

Trpaslík se zašklebil. „Nijak zvlášť. Nedal jsem si pozor.“

„Nůž?“ Mág rychle pomáhal příteli se svlékáním maličkého kabátce.

„Kéž by. Ale byly to zuby.“

Loren zlostně zaklel, když kabátec konečně sklouzl a na levém rameni trpaslíkovy košile se ukázala temná skvrna přischlé krve.

Začal opatrně odtrhávat látku kolem rány a celou dobu potichu nadával.

„Není to tak zlé, Lorene. Jenom klid. A musíš uznat, že jsem si počínal chytře, když jsem si nejdřív sundal kabát, než jsem se za ním pustil."

„Jistě, velmi chytré a chvályhodné, protože má vlastní hloupost mě v poslední době děsí! Jak jsem ve jménu Conalla Cernacha mohl dopustit, aby s námi prošel nějaký svart?" Ráznými kroky vyšel z místnosti a za okamžik se vrátil s ručníky namočenými v horké vodě.

Trpaslík strpěl čištění rány mlčky. Když byla uschlá krev umyta, uviděli stopy zubů, fialové a velmi hluboké.

Loren je pečlivě prohlédl. „Tohle nevypadá dobře, příteli. Jsi dost silný, abys mi to pomohl zhojit? Mohli bychom počkat na Metrana nebo Teyrnona, aby to udělali zítra, ale raději bych neotálel."

„Pustíme se do toho." Matt zavřel oči.

Mág se na chvilku zastavil, pak opatrně natáhl ruku nad ránu. Potichu pronesl jakési slovo, potom další. A otok na trpaslíkově rameni pod jeho dlouhými prsty začal pomalu splaskávat. Ale když skončil, tvář Matta Sörena se leskla potem. Matt zdravou paží hmátl po ručníku a otřel si čelo.

„V pořádku?" zeptal se Loren.

„Jde to."

„Jde to!" napodobil ho mág rozzlobeně. „Víš, nebylo by na škodu, kdyby sis věčně nehrál na mlčenlivého hrdinu! Jak mám poznat, že tě něco opravdu bolí, když mi odpovídáš pořád stejně?"

Trpaslík upřel na Lorena zbývající tmavé oko a ve tváři se mu objevil náznak pobavení. „Nepoznáš to," odsekl. „Nic ti do toho není."

Loren jen vztekle rozhodil rukama a znovu odešel z pokoje. Za chvilku se vrátil se svou košilí, kterou začal stříhat na pruhy.

„Lorene, nevyčítej si, že jsi sem toho svarta pustil. Nemohl jsi s tím nic dělat."

„Nebuď bláhový! Měl jsem si uvědomit, že tam je, jakmile se pokusil vejít do kruhu."

„Bláhový bývám jen velmi zřídka, příteli." Trpaslík mluvil mírným tónem. „Nemohl jsi o něm vědět, protože když jsem ho

zabil, měl u sebe tohle.“ Sören sáhl do pravé kapsy kalhot a vytáhl předmět, který podržel na dlani. Byl to stříbrný náramek, jemně vypracovaný a se vsazeným drahokamem, zeleným jako smaragd.

„Vellinský kámen!“ zašeptal Loren Stříbroplášť vylekaně. „Takže ten ho přede mnou stínil. Matte, někdo dal vellin do rukou *svart alfar*.“

„Skoro to tak vypadá,“ souhlasil trpaslík.

Mág ztichl. Rychlými, obratnými pohyby ovazoval Mattovi rameno. Když skončil, přešel stále beze slova k oknu. Otevřel ho a bílé záclony zavlály ve větru do pokročilé noci. Loren se zahleděl na několik aut, která hluboko dole projížděla ulicí.

„Těch pět lidí,“ řekl nakonec s pohledem stále upřeným do hlubiny. „Do čeho je to chci zaplést? Mám na to vůbec právo?“

Trpaslík neodpověděl.

Po chvíli Loren promluvil znova, skoro jen pro sebe: „Tolik jsem toho vynechal.“

„To tedy vynechal.“

„Měl jsem jim říct víc?“

„Snad. Ale ty se v podobných věcech málokdy mýlíš. Stejně jako Ysanne. Cítíš, že je potřebujeme…“

„Ale nevím k čemu! Nevím *jak.* Všechno to jsou jenom její sny, moje předtuchy…“

„Tak si věř. Důvěřuj svým předtuchám. To děvče je hák jako vyšitý, a ten druhý, Paul…“

„Ten je něco jiného. Nevím co.“

„Ale něco určitě. Už dlouho si děláš starosti, příteli. A já nemarním čas zbytečným přemýšlením.“

Mág se otočil od okna a podíval se na druhého muže. „Obávám se, že máš asi pravdu. Matte, kdo by nás tu nechal sledovat?“

„Někdo, kdo chce, aby se nám to nepodařilo. Což by nám mělo leccos napovědět.“

Loren nepřítomně přikyvoval. „Ale kdo,“ pokračoval s pohledem upřeným na náramek se zeleným kamenem, který trpaslík stále držel, „kdo by vůbec dával takovou vzácnost do rukou *svart alfar*?“

Trpaslík se velmi dlouho na kámen díval, než odpověděl.

„Někdo, kdo chce, abys zemřel,“ řekl Matt Sören.

Kapitola 2

Dívky odjely do mezonetového bytu, který měly pronajatý vedle High Parku, a celou cestu mlčely. Jennifer svou spolubydlící znala velmi dobře a i kvůli tomu se rozhodla, že to nebude ona, kdo začne rozebírat události dnešní noci a to, co zřejmě obě zaslechly mezi řádky slov, která k nim starý muž pronesl.

Dívala se, jak po pravé straně Parkside Drive ubíhá temné stromořadí, a sama měla co dělat, aby se s bouří protichůdných pocitů vypořádala. Když z taxíku vystoupily, připadal jí noční vítr neobvykle studený. Na chvíli se zahleděla na protější stranu ulice, kde měkce šustily stromy.

Doma pak ze všech úhlů probraly, co právě prožily, co všechno je ještě může čekat a jak by si asi měly počínat.

~ ~ ~

Dave Martyniuk odmítl Kimberlyinu nabídku, aby se s nimi svezl taxíkem, a ten kilometr a půl západně do svého bytu v Palmerstonu urazil pěšky. Kráčel rychle, jeho beztak sportovní tempo ještě zrychloval vztek a napětí. *Příliš snadno se zříkáte přátelství*, řekl stařec. Dave se zakabonil a opět přidal. Co ten o tom ví?

Když odemykal dveře svého bytu v suterénu, zazvonil telefon.

„Jo?“ Zvedl sluchátko při šestém zazvonění.

„Určitě máš ze sebe radost, co?“

„Šmarjá, tati. Co jsem provedl tentokrát?“

„To klení si nech. Ono by tě asi zabilo, že, kdybys nám pro jednou udělal radost.“

„Nevím, o čem mluvíš, sakra.“

„To jsou mi výrazy. To je mi úcta.“

„Tati, na tohle už nemám čas.“

„No jistě, schovávej se přede mnou. Dnes večer jsi šel na tu přednášku jako Vincentův host. A pak sis klidně odešel zrovna s tím pánem, se kterým chtěl mluvit nejvíc ze všech. A to tě ani nenapadlo, abys bratra pozval?“

Dave se opatrně nadechl. Vztek, který se ho reflexivně zmocnil, se začal rozpouštět v dávném smutku. „Tati, prosím tě, věř mi – tak to nebylo. Marcus odešel s mými známými, protože neměl náladu na hovory s učenci, jako je Vincent. Já se k nim jenom nachomýtl.“

„Ty ses jenom nachomýtl,“ posmíval se mu otec silným ukrajinským přízvukem. „Jsi lhář. Žárlíš tak strašně, že dokonce…“

Dave zavěsil. A vytáhl telefon ze zásuvky. Díval se pak na něj a s pronikavou, palčivou bolestí vnímal, jak zas a znova nezvučně zvoní.

~ ~ ~

Rozloučili se s děvčaty a dívali se za Martyniukem, který odrázoval do tmy

„Zajdem na kafe, amigo,“ navrhl Kevin Laine vesele. „Máme toho spoustu co probrat, ne?“

Paul zaváhal a v tom okamžiku váhání se Kevinova nálada zbortila jako domeček z karet.

„Myslím, že dnes večer ne. Mám něco na práci, Kevine.“

Bolest, kterou v sobě Kevin Laine skrýval, se vzedmula a hrozila, že prorazí na povrch. „Tak jo,“ řekl jenom nakonec. „Dobrou noc. Třeba tě zítra uvidím.“ A prudce se otočil a překlusal Bloor Street proti světlu k autu. Tichými ulicemi jel domů, možná trochu moc rychle.

Byla jedna hodina, když zajel na příjezdovou cestu, proto vstoupil do domu co nejtišeji a jemně zasunul zástrčku na dveřích.

„Jsem vzhůru, Kevine. Nemusíš tak potichu.“

„Co tu ještě děláš? Je strašně pozdě, abba.“ Použil pro oslovení otce hebrejský výraz, jako vždy.

Sol Laine, usazený v pyžamu a županu u kuchyňského stolu, potměšile povytáhl obočí. „Potřebuji snad svolení od syna, když chci ponocovat?“

„A od koho jiného?“ Kevin dopadl na druhou židli.

„Dobrá odpověď,“ poznamenal otec. „Dal by sis trochu čaje?“

„To zní lákavě.“

„Jaká byla ta přednáška?“ zeptal se Sol, zatímco naléval do varné konvice vodu.

„Pěkná. Vlastně moc dobrá. Pak jsme zašli s lektorem na panáka.“ Kevin krátce zvažoval, jestli má otci povědět o tom, co se stalo, ale opravdu jen krátce. Otec a syn už si dávno zvykli navzájem se ochraňovat a Kevin věděl, že s tímhle by se Sol nedokázal vyrovnat. Litoval, že tomu není jinak. Trochu trpce si pomyslel, že by bylo fajn si s někým promluvit, s kýmkoliv.

„Jennifer se daří dobře? A její kamarádce?“

Kevinova hořkost se rozplynula v přívalu lásky k muži, který ho sám vychoval. Ortodoxní Sol se nikdy nedokázal smířit se synovým vztahem s katoličkou Jennifer – a vyčítal si to. A tak se během té krátké známosti i po ní Kevinův otec snažil jednat s Jennifer jako s převzácným drahokamem.

„Má se dobře. Pozdravuje. Kimberly se má taky fajn.“

„Ale Paul ne?“

Kevin zamžikal. „Ale abba, hrneš to na mě moc rychle. Jak tě to napadlo?“

„Protože kdyby se dobře měl, po přednášce byste si spolu vyrazili. Jako jste to dělávali. A touhle dobou byste byli ještě venku. A já bych popíjel čaj sám, samotinký.“ Jiskra v očích však nějaké žaluplné pocity zrazovala.

Kevin se hlasitě zasmál, ale zmlkl, když si všiml hořkého podtónu, který se mezi ně vloudil.

„Ne, ten se dobře nemá. Ale zdá se, že jsem jediný, komu je to divné. Myslím, že už ho s tím začínám otravovat. Nevím, co si počít, je to hrozné.“

„Příteli někdy nic jiného nezbývá,“ poznamenal otec a naplnil stakany.

„Jenže ono to vypadá, že nikomu jinému to podezřelé nepřipadá. Vykládají jenom o tom, že to chce čas.“

„Ono to opravdu chce čas, Kevine.“

Kevin netrpělivě mávl rukou. „To já přece vím. Tak hloupý nejsem. Ale znám i jeho, znám ho moc dobře, a on… Je v tom ještě něco, ale nemůžu přijít na to, co.“

Otec chvíli nic neříkal. „Jak už je to dlouho?“ zeptal se nakonec.

„Deset měsíců,“ odpověděl Kevin flegmaticky. „Stalo se to loni v létě.“

„Aha!“ Sol zavrtěl svou velkou, stále pěknou hlavou. „Taková hrozná věc.“

Kevin se předklonil. „Abba, on se zavírá jako škeble. Přede všemi. Já nevím… bojím se, co se může stát. A jako bych se k němu nemohl dostat.“

„Nesnažíš se až moc?“ zeptal se Sol Laine mírně.

Syn na židli znovu celý schlípl. „Možná,“ připustil a starý pán viděl, jakou námahu ho ta odpověď stála. „Ale bolí to, abba, ono ho to strašně drtí.“

Sol Laine se oženil pozdě a manželka mu zemřela na rakovinu, když Kevinovi, jejich jedinému dítěti, bylo pět let. Díval se teď na svého hezkého, hodného syna a i jeho ten pohled bolel. „Kevine,“ řekl, „budeš se muset naučit – a pro tebe to bude těžké – že někdy nic nenaděláš. Někdy to prostě nejde.“

Kevin dopil čaj. Políbil otce na čelo a odešel spát plný smutku, jaký dosud nepoznal, a s touhou, kterou znal moc dobře.

V noci se jednou probudil, několik hodin předtím, než se probudila také Kimberly. Hmátl po notesu, který si nechával ležet u postele, naškrábal do něj řádku a znovu usnul. *Jsme součtem svých tužeb,* napsal. Ale Kevin skládal písně, nikoli básně, a tak to nikdy nepoužil.

~ ~ ~

Paul Schafer šel té noci taky domů a cesta ho vedla na sever po Avenue Road a pak dva bloky po Bernard Street. Šel však pomalejším tempem než Dave a z jeho pohybů byste nepoznali, na co myslí nebo jakou má náladu. Ruce měl v kapsách a dvakrát nebo třikrát, když pouliční osvětlení prořídlo, zvedl hlavu a zadíval se na roztrhaná mračna, která střídavě schovávala a zase odhalovala měsíc.

Teprve u dveří bytu se na jeho tváři objevil jakýsi výraz – a byla to jen chvilková nerozhodnost, jako když někdo dumá, jestli nemá před spaním ještě jít na procházku kolem bloku.

Potom však vešel do domu a odemkl dveře bytu. Rozsvítil lampu v obývacím pokoji, nalil si skleničku a tu si odnesl do hlubokého ušáku. Bledá tvář pod tmavou kšticí byla znovu bez výrazu. A když se po dlouhé době jeho ústa a oči přece jen pohnuly, pak jen proto, aby opět vyjádřily jakousi nerozhodnost, a tu vzápětí vypudilo sevření čelistí.

Pak se shýbl stranou k hifi soupravě, zapnul ji a vložil do magnetofonu kazetu. Částečně kvůli velmi pozdní hodině, ale opravdu jen částečně, si po zapnutí přístroje nasadil sluchátka. Pak zhasnul jediné světlo v pokoji.

Byla to soukromá nahrávka a pořídil ji před rokem. Seděl nehybně ve tmě a před ním se zhmotňovaly zvuky onoho léta: absolventský recitál hudební fakulty v budově Edwarda Johnsona, v podání dívky, která se jmenovala Rachel Kincaidová. Dívky s tmavými vlasy jako má on, a s tmavýma očima, jaké nemá už nikdo na světě.

A Paul Schafer, který věřil, že člověk by měl umět vydržet všechno, což platí především pro něj, poslouchal tak dlouho, jak jen mohl, ale do konce to opět nedokázal. Když začala druhá věta, trhaně se nadechl a jedním pohybem přístroj vypnul.

Zdálo se, že některé věci člověk pořád ještě nemůže dělat. Tudíž dělal všechno jiné a cokoli mohl a nalézal spoustu nových věcí na vyzkoušení, aby se donutil získat ztracenou sebevládu, ale nakonec vždycky došel k jádru a podstatě všeho, totiž že konec světa nebude zase tak daleko.

A proto, přestože velmi dobře věděl, že jim bylo leccos zamlčeno, byl Paul Schafer rád, pochmurně rád, že nazítří poputují dál než na konec světa. A měsíc, který v tu chvíli vyplul z mračen a bez překážek zasvítil oknem, osvětlil pokoj natolik, že se ukázala klidná Paulova tvář.

~ ~ ~

A na místě, které se nacházelo za koncem světa, ve Fionavaře, jež je očekávala jako milenka, jako sen, vystoupal na nebe jiný měsíc, větší než ten náš, a posvítil na výměnu stráží u kamene v paláci Paras Derval. S novými strážemi přišla určená kněžka, prohrábla naalský

oheň zažehnutý před kamenem a přiložila na něj. Poté se se zívnutím vrátila na úzké lože.

A kámen, Ginseratův kámen, usazený na vrcholu vysokého obsidiánového sloupu s vyrytým reliéfem Conaryho před Horou, stále svítil zářivě modrým světlem, jako svítil už tisíc let.

Kapitola 3

S blížícím se úsvitem na město ulehla hradba mračen. Kimberly Fordová se zavrtěla, vynořila se ze spánku, až se téměř probudila, ale pak vklouzla zpět do lehké dřímoty. Zdál se jí sen, jaký dosud nepoznala. Viděla obrovské, místy povalené kamenné kvádry. Přes širé travnaté pláně foukal vítr. Bylo šero. Připadalo jí, že to místo snad zná, měla jeho jméno skoro na jazyku, ale nedokázala si vzpomenout a v ústech z toho měla trpko. Vítr mrazivě kvílel, jak profukoval mezi kameny. Přišla, aby našla toho, koho potřebovali, ale věděla, že on tu není. Na prstě měla prsten s drahokamem, který v šeru zářil kalnou červení, a ten prsten představoval její moc a zároveň i břemeno. Ty nashromážděné kameny se po ní dožadovaly zaříkání, ale vítr hrozil, že jí slova odtrhne od úst. Věděla, co tu má říct, a srdce jí nad tím usedalo; takový žal dosud nepoznala, protože věděla, jakou cenu si její slova vyžádají od muže, jehož sem přišla přivolat. V tom snu otevřela ústa, aby ta slova vyslovila.

Potom se probudila a zůstala dlouho nehybně ležet. Když vstala, pak jen proto, aby přešla k oknu, kde roztáhla závěsy.

Mraky se trhaly. Venuše, stoupající na východě před sluncem, úchvatně svítila stříbrně bílou září, jako naděje. Prsten, který měla ve snu na ruce, také svítil: temně rudě a pánovitě, jako Mars.

~ ~ ~

Trpaslík si dřepl, ruce volně spojil před sebou. Byli tu všichni. Kevin se svou kytarou, Dave Martyniuk vzdorovitě svírající své nerozlučné poznámky z přednášek o dokazování. Loren zůstával mimo dohled v ložnici. „Připravuje se," vysvětlil před chvílí trpaslík. A teď, bez varování, Matt Sören prozradil víc.

„V brenninském velekrálovství vládne Ailell. Už padesát let, jak jste slyšeli. Je velmi starý, už na leccos nestačí. V čele Rady mágů

stojí Metran a prvním mezi všemi rádci je kancléř Gorlaes. S oběma se seznámíte. Ailell má jenom dva syny, počal je v hodně vysokém věku. Jméno toho staršího…," Matt zaváhal, „… se nevyslovuje. Mladší se jmenuje Diarmuid a nyní je dědicem trůnu on."

Příliš mnoho tajemství, pomyslel si Kevin Laine. Byl nervózní a měl kvůli tomu na sebe zlost. Kimberly vedle něj se usilovně soustředila, čelo jí opět brázdila kolmá vráska.

„Na jih od nás," pokračoval trpaslík, „teče roklinou řeka Saerena a za ní je Cathal, Kraj zahrad. Ještě za mého života zuřila se Šalhassanovým lidem válka. Řeka je hlídaná z obou břehů. Severně od Brenninu je Pláň, kde pobývají Dalreici, Jezdci. Jejich kmeny putují za stády eltorů podle ročních období. Žádného Dalreice zřejmě nespatříte. Nesnášejí zdi a města."

Kevin si všiml, že Kimberly se mračí čím dál víc.

„Za horami, na východě, přechází krajina do divočiny a je nádherná. Té oblasti se teď říká Eridu, i když v dávných dobách měla jiné jméno. Rodí lid, který byl kdysi barbarský a surový, ale poslední dobou žije poklidně. O dění v Eridu toho víme málo, protože hradba hor je velmi vysoká." Hlas Matta Sörena zdrsněl. „Mezi Eriduny pobývají trpaslíci, které většinou nikdo nespatří, jelikož žijí v komnatách a síních pod horami Banir Lok a Banir Tal, u Calor Diman, Křišťálového jezera. Je to nejnádhernější místo ze všech světů, co jich jen je."

Kevina znovu napadaly otázky, ale nechal si je pro sebe. Viděl, že trpaslík zápasí se starou bolestí.

„Na sever a západ od Brenninu je Pendaranský les. Táhne se mezi Plání a Mořem celé míle na sever. Za lesem je Daniloth, Stínozemí." Trpaslík se odmlčel stejně náhle, jako začal mluvit a otočil se, aby si upravil batoh a výstroj. Bylo ticho.

„Matte?" To byla Kimberly. Trpaslík se obrátil. „Co ta hora severně od Pláně?"

Matt provedl rukou jakési rychlé gesto a upřeně se na drobnou hnědovlásku zahleděl.

„Takže jsi měl pravdu, příteli, a to hned od začátku."

Kevin se otočil na patě. Mezi dveřmi vedoucími do ložnice se objevila Lorenova vysoká postava, oděná do dlouhého pláště měňavých stříbrných odstínů.

„Co jsi viděla?“ zeptal se mág laskavě Kimberly.

Také se stočila, aby k němu stanula tváří v tvář. Její šedé oči byly zvláštní – ustarané a jakoby zahleděné dovnitř. Potřásla hlavou, jako by si ji chtěla pročistit. „Vlastně nic. Jenom… pořádně jsem viděla jakousi horu.“

„A dál?“ naléhal Loren.

„A ještě…“ zavřela oči. „Jakýsi hlad. Kdesi *uvnitř*… nedokážu to vysvětlit.“

„V našich moudrých knihách je psáno,“ řekl Loren po chvilce, „že v každém světě se najdou ti, kdo mívají sny nebo vidiny – jeden mudrc je nazval vzpomínky – týkající se Fionavary, která je První. Matt, jenž vládne zase jinými dary, tě včera označil za právě takovou.“ Odmlčel se. Kimberly se nepohnula. „Je známo,“ pokračoval Loren, „že pokud chceme někoho přenést k nám, musí se taková osoba nacházet uprostřed kruhu.“

„Tak proto jste nás chtěli? Kvůli Kimberly?“ To byl Paul Schafer. Byla to první slova, která od příchodu pronesl.

„Ano,“ odpověděl mág prostě.

„Krucinál!“ ulevil si Kevin potichu. „A já myslel, že hvězdou večera jsem já.“

Nikdo se nezasmál. Kimberly hleděla na Lorena, jako by ve vráskách jeho tváře nebo proměnlivých záhybech šatů pátrala po odpovědích.

Nakonec se zeptala: „A ta hora?“

Lorenův hlas zněl téměř věcně. „Před tisícem let tam byl kdosi uvězněn. V nejhlubších základech Rangatu, což je hora, kterou jsi viděla.“

Kimberly přikývla, zaváhala. „Kdosi… zlý?“ To slovo se jí neohrabaně odlepilo z jazyka.

Jako by byli v pokoji sami. „Ano,“ odpověděl mág.

„Před tisícem let?“

Znovu přikývl. Ovzduší bylo nabité nedorozuměním a klamem a všechno se ocitlo v nebezpečí zmaru, ale jeho oči byly klidnější a soucitnější než kdykoli předtím.

Kimberly se zatahala za pramen hnědých vlasů. Nadechla se. „Dobře," prohlásila. „Tak dobře. Jak vám pomůžu přejít?"

Dave se ze všech sil snažil to všechno pochopit, ale všechno se začalo řítit příliš rychle. Najednou zjistil, že stojí v kruhu kolem Kimberly a mága. Chytil za ruce Jennifer a Matta, kteří stáli vedle něj. Trpaslík se zřejmě velmi silně soustředil – stál doširoka rozkročený, nahrbený. Pak začal Loren pronášet slova v jazyce, který Dave neznal, a jeho hlas byl stále silnější a znělejší.

A najednou ho přerušil Paul Schafer.

„Lorene – je ta osoba pod horou mrtvá?"

Mág se zahleděl na štíhlou postavu člověka, který položil otázku, jíž se bál. „Ty taky?" zašeptal. Pak po pravdě odpověděl: „Není." A znovu navázal proud divných slov tam, kde ho přerušil.

Dave odolával puzení tvářit se jako hrdina, které především ho sem dohnalo, a čiré panice, jež v něm narůstala. Paul po Lorenově odpovědi jenom přikývl, ale to bylo všechno. Mágova slova se změnila ve složité prozpěvování a to stále sílilo. V místnosti se začala viditelně tetelit mocná aura. Ozvalo se tiché hučení.

„Hej!" vybuchl Dave. „Potřebuju, abyste mi slíbili, že se vrátím!" Nikdo neodpověděl. Oči Matta Sörena už byly zavřené. Pevně svíral Davea za zápěstí.

Vzduch se tetelil stále zřetelněji a hučení nabývalo na síle.

„Ne!" vykřikl Dave znovu. „Ne! Potřebuju, abyste mi to slíbili!" A při těch slovech násilím vyprostil ruce ze sevření Jennifer i trpaslíka.

Kimberly Fordová zaječela.

A v té chvíli se na ně místnost začala hroutit. Kevin, strnulý a užaslý, viděl, jak Kimberly divoce šátrá po Daveově paži a hmatá po volné ruce Jennifer a hrdlo jí málem praská křikem.

Potom na ně padl chlad a temnota prostoru mezi světy a Kevin už nic neviděl. Avšak v duchu, ať už na okamžik nebo po celé věky, měl pocit, že slyší posměšný chechtot. V ústech pocítil pachuť jako popel po spáleném žalu. *Dave,* pomyslel si. *Cos to udělal, Martyniuku?*

Část II.

Píseň pro Rachel

Kapitola 4

Když prošli, ocitli se uprostřed noci v jakémsi malém, nevalně osvětleném pokojíku kdesi ve výšce. Objevili v něm dvě židle, lavice a vyhaslé ohniště. Na kamenné podlaze koberec se složitým vzorem. Na jedné zdi visela tapiserie, ale v místnosti bylo bez ohledu na pochodně na zdech příliš husté šero, než aby ji pořádně rozeznali. Okna byla dokořán.

„Hleďme, Stříbroplášti, vrátil ses," ozval se ode dveří řezavý hlas bez špetky radosti. Kevin se rychle ohlédl a uviděl zarostlého muže, který se nedbale opíral o kopí.

Loren si ho nevšímal. „Matte?" zeptal se ostře. „Nestalo se ti nic?" Trpaslík, kterého přenos očividně vyčerpal, dokázal jen stroze přikývnout. Sklesl na těžkou židli a na čele se mu perlil pot. Kevin se otočil, aby zkontroloval ostatní. Všichni vypadali, že jsou v pořádku, sice trochu omámení, ale jinak v pořádku, až na…

Až na to, že chyběl Dave Martyniuk.

„Panebože!" vyhrkl. „Lorene…"

Ale uprostřed věty ho zarazil úpěnlivý mágův pohled. Paul Schafer, který stál vedle Kevina, si toho pohledu také všiml a mlčky přešel k oběma ženám. Schafer jim něco potichu řekl a pak pokývl na Lorena.

Na to se mág konečně otočil ke strážnému, který se stále líně opíral o zbraň. „Je dnes onen předvečer?" zeptal se Loren.

„No ano," odpověděl muž. „Ale neměl by tohle velký mág vědět i bez ptaní?"

Kevin viděl, jak Lorenovy oči ve světle pochodní zablýskly. „Běž," poručil. „Běž králi oznámit, že jsem se vrátil."

„Je pozdě. Bude spát."

„Bude to chtít vědět. Běž hned."

Drzý strážný se pohnul schválně pomalu. Ale když se otočil, najednou se ozvalo duté klepnutí a ve dveřní zárubni jen několik palců od jeho hlavy zadrnčel zabodnutý nůž.

„Já tě znám, Varte," pronesl hluboký hlas a strážný, bledý i ve světle pochodní, se prudce obrátil. „Zapamatoval jsem si tě. Uděláš, co ti bylo řečeno, a uděláš to rychle, a s nadřízenými budeš hovořit s úctou – nebo příště moje dýka neskončí ve dřevě." Matt Sören už byl znovu na nohou a nebezpečí z něj přímo čišelo.

Rozhostilo se napjaté mlčení.

„Omlouvám se, mágu," zaznělo pak. „To je tou pozdní hodinou… a únavou. Vítejte doma, můj pane, ihned půjdu vykonat váš příkaz." Strážný zvedl kopí v obřadném pozdravu, pak se znovu obrátil, tentokrát pěkně řízně, a vypochodoval z místnosti. Matt si šel ke dveřím pro dýku. Zůstal tam stát a hlídal.

„Tak," řekl Kevin Laine. „Kde je?"

Loren padl na židli, kterou uvolnil trpaslík. „Nevím jistě," odpověděl. „Odpusťte mi, ale já skutečně nevím."

„Ale vy to musíte vědět!" vykřikla Jennifer.

„Odtrhl se, právě když jsem uzavíral kruh. Ta mocná síla mě vtáhla už příliš hluboko – nemohl jsem se vynořit a sledovat jeho cestu. Ani nevím, jestli s námi přešel."

„Já to vím," ozvala se Kimberly Fordová prostě. „Je tu. Byl se mnou celou cestu. Držela jsem ho."

Loren rychle vstal. „Opravdu? Věru umně utkáno! To znamená, že přešel – je někde ve Fionavaře. A jestli je to tak, najdeme ho. Naši přátelé okamžitě začnou pátrat."

„Vaši přátelé?" opáčil Kevin. „Doufám, že ne ten týpek, co tu hlídal?"

Loren zavrtěl hlavou. „Ne, ten ne. To je Gorlaesův poskok – a v této souvislosti vás musím požádat o další věc." Zaváhal. „U tohoto dvora jsou různé skupiny lidí, mezi nimiž zuří boj, neboť Ailell je už starý. Gorlaes by mě ze spousty důvodů rád vyštval, a jelikož se mu to nedaří, s radostí by mě před králem aspoň zesměšnil."

„Takže když se nám Dave ztratil…?" zamumlal Kevin.

„Přesně tak. Myslím, že jenom Metran ví, že jsem šel pro pětici – a stejně jsem mu všech pět nesliboval. Davea najdeme, to slibuji.

Mohu vás požádat, abyste jeho přítomnost prozatím uchovali v tajnosti?“

Během jejich rozhovoru zamířila Jennifer Lowellová k otevřenému oknu. Byla horká noc a vzduch byl velmi suchý. Pod sebou a kus nalevo rozeznala světla městečka, které přiléhalo k hradbám kolem pozemku patřícího zřejmě k Paras Dervalu. Před ní se prostírala pole a za nimi se tyčila mohutná hradba hustého lesa. Vítr nefoukal. S obavami pohlédla vzhůru a strašlivě se jí ulevilo, když zjistila, že ty hvězdy zná. Její štíhlá ruka sice spočívala na okenním parapetu nehybně a klidné zelené oči skoro nic neprozrazovaly, ale Daveovo zmizení a vržená dýka ji pořádně vyvedly z míry.

Dosud žila velmi rozumně a každé rozhodnutí pečlivě zvažovala, impulzivně se zachovala jen jedinkrát a to před dvěma lety, kdy se vrhla do vztahu s Kevinem Lainem. Nyní ke svému úžasu zjistila, že se nachází na místě, kde ji dokáže uklidnit už pouhý fakt, že na nebi vidí letní trojúhelník tvořený Vegou, Altairem a Denebem. Zavrtěla hlavou a nepatrně se nad tou ironií pro sebe usmála.

Paul Schafer právě odpovídal mágovi. „Zdá se,“ řekl tiše – všichni mluvili tlumeně, „že když jste nás sem přivedl vy, tak nás automaticky považují za součást vaší frakce, nebo se na nás tak každopádně budou dívat. Já nic neprozradím.“

Kevin přikyvoval a Kimberly se také přidala. Jennifer se otočila od okna. „Já taky nic neřeknu,“ slíbila. „Ale prosím vás, najděte Davea brzo, jinak se začnu hrozně bát.“

„Máme společnost!“ zamručel Matt ode dveří.

„Ailell? Už? To není možné,“ podivil se Loren.

Matt ještě chvilku naslouchal. „Ne… král to není. Myslím…“ A jeho temný, vousatý obličej se zkřivil v úšklebku, který byl zřejmě úsměv. „Poslouchejte sami,“ vybídl je trpaslík.

Za vteřinku to Kevin uslyšel také: nejisté prozpěvování někoho, kdo se k nim blížil chodbou a určitě měl notně přebráno:

Ti, kdož té noci jeli s Revorem,
vykonali skutky věčné…
Tkadlec střihl z plátna skvělejšího

ty, kdož projížděli Danilothem!

„Ty kašpare jeden tlustý!“ zavrčel jiný hlas, jemuž majitel vládl o něco lépe. „Zavři hubu, nebo ho kvůli tobě vydědí, že tě sem přivedl.“ Uslyšeli pochmurný smích kohosi třetího a chodbou se zatím rozléhaly nejisté kroky.

„Píseň je dar, který lidem věnovali nesmrtelní bohové,“ bránil se trubadúr ublíženě.

„To tvoje vyzpěvování žádný dar není, Tegide,“ odsekl kritik. Kimberly si všimla, že Loren potlačuje úsměv. Kevin chrochtal smíchy.

„Hulváte přístavní,“ odsekl pěkně nahlas ten, komu říkali Tegid. „Je vidět, jaký jsi hlupák. Na můj zpěv tehdy večer ve Velké síni v Sireši nezapomene nikdo, kdo tam tehdy byl. Rozplakal jsem je. Dokázal jsem…“

„Já tam přece byl, šašku! Seděl jsem vedle tebe. A pořád mám svůj zelený kabátec plný fleků od rajčat, která po tobě začali házet.“

„Nevděčné plemeno! Co taky můžeš v Sireši čekat? Ale ta bitka potom, statečný boj ve stejné síni! I když jsem byl zraněný, sešikoval jsem naše…“

„Zraněný?“ V hlase druhého mluvčího se přehlušovaly vztek a smích. „Dostat rajčetem do oka se dá sotva…“

„Nech toho, Colle,“ vložil se do toho třetí muž. A Loren a Matt si v komnatě mezi sebou vyměnili pohled. „Těsně před námi je strážný,“ pokračoval jasný, velitelský hlas. „Promluvím s ním. Až vejdu dovnitř, chvíli počkej a pak zaveď Tegida do poslední komnaty nalevo. A zavři mu klapačku, u Liseniny říční krve, nebo mě opravdu vydědí.“

Matt rychle vykročil na chodbu. „Dobrý večer, princi.“ Zvedl dýku na pozdrav. Modrá čepel se ve světle zablýskla. „Žádný strážný tu už není. Odešel, aby přivedl tvého otce – Stříbroplášť se právě vrátil se čtyřmi lidmi, kteří přešli. Nejlepší by bylo, kdybyste Tegida hodně rychle uklidili někam na bezpečné místo.“

„Sörene? Vítej doma,“ vykročil k němu princ. „Colle, rychle ho odveď.“

„Rychle?“ smlouval Tegid. „Velký Tegid chodí tak rychle, jak uzná za vhodné. Neráčí se skrývat před přisluhovači a vazaly. Čelí jim nahou ocelí z Rhodenu a velkolepou zbrojí svého hněvu. Je…“

„Tegide,“ přerušil ho princ nebezpečně klidně, „hni se, a to hned, nebo tě nechám propasírovat oknem ven a shodit na nádvoří. Se vší parádou.“

Rozhostilo se ticho. „Ano, můj pane,“ ozvala se překvapivě tichounká odpověď. Když procházeli kolem dveří, Kimberly zahlédla neobyčejně tlustého muže a vedle něj dalšího, svalnatého, ale pomenšího, a nakonec se před vchodem objevila třetí postava obklopená září nástěnné pochodně z chodby. *Diarmuid,* stihla si vzpomenout. Říkají mu Diarmuid. Je to mladší králův syn.

A pak se přistihla, že na něj hledí jako uhranutá.

Diarmuid dan Ailell takto působil na lidi celý život. Rukou zdobenou prstenem se přidržel zdi a líně opřený o zárubeň přijal Lorenovu úklonu. Všechny si prohlížel. Kimberly po chvilce dokázala definovat některé jeho zvláštnosti: štíhlá, půvabná stavba těla, vysoké lícní kosti v jemném obličeji, široká, výrazná ústa projevující právě v té chvíli pobavení, ruce zdobené klenoty, a ty oči… hleděly cynicky a posměšně, ty velmi modré oči velekrálova dědice. Odhadnout, jak je starý, bylo těžké. Zhruba v mém věku, napadlo Kimberly.

„Děkuji ti, Stříbroplášti,“ řekl. „Včasný návrat a včasné varování.“

„Je nerozumné vzpírat se otci kvůli Tegidovi,“ začal Loren. „Je to příliš nepatrná maličkost…“

Diarmuid se zasmál. „Znovu mi radíš? Už? Přenos tě nijak nezměnil, Lorene. Mám jisté důvody…“ zamumlal neurčitě.

„To pochybuji,“ odpověděl mág. „Leda hýření a víno z Jižní hlásky.“

„Což obojí jako důvod obstojí,“ souhlasil Diarmuid a blýskl úsměvem. „Koho jsi Metranovi přivedl na zítřejší přehlídku?“ zeptal se úplně jiným tónem.

Loren, který na to byl zřejmě zvyklý, je představil s veškerou vážností. Kevin, jehož jmenoval jako prvního, se obřadně uklonil.

Paul udělal totéž a nespouštěl přitom pohled z princových očí. Kimberly jen pokývla hlavou. A Jennifer…

„Broskvička!“ zvolal Diarmuid dan Ailell. „Stříbroplášti, přivedl jsi mi broskvičku k nakousnutí!“ Křepce vykročil, až se šperky na zápěstí a hrdle ve světle pochodní zatřpytily, uchopil Jennifer za ruku, velmi hluboce se uklonil a ruku jí políbil.

Jennifer Lowellová, kterou povaha ani výchova nepředurčily k tomu, aby něco takového v klidu strpěla, mu okamžitě vynadala, jakmile se narovnal.

„Jste vždycky tak sprostý?“ vyjela. V jejím hlase ani zelených očích nebylo ani stopy po vřelosti.

Zarazilo ho to jen na okamžik. „Skoro vždy,“ odpověděl vlídně. „Mám však několik dobrých vlastností, které to vyvažují, ačkoli si nikdy nemohu vzpomenout, jaké to mají být. Vsadím se,“ pokračoval v rozčilující proměně nálad, „že Loren za mnou právě v této chvíli tragicky nesouhlasně vrtí hlavou.“ Což přesně uhodl. „Nu dobrá,“ pokračoval, otočil se a podíval se na zamračeného mága, „předpokládám, že se ode mě očekává omluva?“

Zeširoka se usmál, když Loren stroze přikývl, a pak se znovu otočil k Jennifer. „Promiňte, srdéčko. Dnešní odpoledne zaplnila spousta pití a dlouhá jízda. Jste zcela výjimečně krásná a nejspíš jste už zažila i horší obtěžování. Odpusťte mi.“ Pěkně lišácké. Jennifer to poněkud vyvedlo z míry, takže dokázala pouze přikývnout. Čímž se jí podařilo vyvolat jen další potměšilý úsměv. Zrudla, znovu ji rozzlobil.

Loren se mezi ně ostře vložil. „Chováš se špatně, Diarmuide, a víš to.“

„Dost!“ vyštěkl princ. „Abys nezašel daleko, Lorene.“ Oba muži si vyměnili napjatý pohled.

Když však Diarmuid znovu promluvil, použil mírnější tón. „Přece jsem se omluvil, Lorene, přiznej mi aspoň to.“ Po chvíli mág přikývl.

„Nuže dobrá,“ řekl Loren. „Každopádně nemáme čas se dohadovat. Potřebuji tvoji pomoc. Dvě věci. Ve světě, odkud jsem přivedl tyto lidi, nás napadl svart. Sledoval Matta a mě a měl u sebe vellinský kámen.“

„A ta druhá věc?“ Diarmuid okamžitě zpozorněl, přestože byl opilý.

„Přešel s námi ještě pátý člověk. Ztratili jsme ho. Je ve Fionavaře – ale nevím, kde. Potřebuji ho najít a byl bych velmi rád, kdyby o něm Gorlaes nevěděl.“

„Jistěže. Jak víš, že je tady?“

„Hák nám dělala Kimberly. Tvrdí, že ho držela.“

Diarmuid se otočil a uznale se na Kimberly zahleděl. Pohodila vlasy dozadu a pohled mu vrátila. Výraz v jejích očích byl značně nepřátelský. Princ nereagoval, přešel však k oknu a mlčky se zahleděl ven. Vyšel ubývající měsíc – příliš velký, ale Jennifer, která také hleděla ven, si to neuvědomila.

„Mimochodem, zatímco jste byli pryč, nezapršelo,“ prohodil Diarmuid. „Musíme prohovořit ještě jiné věci. Matte,“ pokračoval bryskně, „Coll čeká v poslední komnatě nalevo. Přesvědči se, jestli Tegid spí, a Colla o všem zprav. Popiš mu tu pátou osobu. Pověz Collovi, že později s ním promluvím sám.“ Matt beze slova vyklouzl z komnaty.

„Nepršelo ani trochu?“ ujišťoval se Loren tiše.

„Vůbec.“

„A úroda?“

Diarmuid povytáhl obočí a ani se neobtěžoval odpovědět. Lorenova tvář se zvrásnila únavou a starostí. „A král?“ zeptal se skoro nerad.

Diarmuid tentokrát zaváhal, než odpověděl. „Nedaří se mu dobře. Občas bloudí. Včera při večeři ve Velké síni očividně hovořil s mou matkou. Pozoruhodné, pět let po její smrti, co říkáš?“

Loren zavrtěl hlavou. „Už nějakou dobu to dělá, i když zatím nikdy na veřejnosti. A… nějaká zpráva o tvém bratrovi?“

„Ani slovo.“ Tentokrát odpověděl velmi rychle. Následovalo stísněné mlčení. *Jeho jméno se nevyslovuje,* vzpomněl si Kevin a při pohledu na prince ho napadla otázka, *pročpak asi.*

„Konalo se Shromáždění,“ řekl Diarmuid. „Sedm nocí po úplňku. Tajné. Vzývali bohyni Danu a došlo i na krev.“

„*Ne!*“ Mág se prudce rozmáchl rukama. „To už zachází příliš daleko. Kdo je svolal?“

Diarmuidova široká ústa se trochu zkřivila.

„Samozřejmě ona," řekl.

„Jaelle?"

„Jaelle."

Loren začal rázovat po místnosti sem a tam. „Ta ještě způsobí potíže, já to vím!"

„Jistěže způsobí. To přece chce. A můj otec je příliš starý, než aby tomu zabránil. Dokážeš si teď představit Aillela u Letního stromu?" V tom jasném hlase zaznělo cosi nového – hluboká, řezavá hořkost.

„To jsem nedokázal nikdy, Diarmuide." Mág najednou mluvil laskavě a zastavil své kroky vedle prince. „Moc, která se skrývá ve Stromě, je mimo moji působnost. A Jaelle je na tom stejně, i když by to popřela. Už jsi slyšel, jaký mám na to názor. Bojím se, že krvavé kouzlo víc bere, než dává."

„A my jen sedíme," drtil slova Diarmuid vztekle, „sedíme, zatímco pšenice na všech polích po celém Brenninu jen hoří! Pěkně si počíná takzvaný královský rod!"

„Můj pane a princi," ten titul zazněl opatrně, káravě, „tohle není obyčejné léto a nemusíš mi takové věci povídat. Působí tu něco neznámého a ani Jaellina půlnoční zaříkávání nenastolí rovnováhu, dokud nevypátráme pravou příčinu."

Diarmuid sklesl na židli a nevidomě se zahleděl na tapiserii skrytou v šeru naproti oknu. Pochodně na zdech téměř vyhořely a v pokoji se rozhostily měkčí a tmavší stíny. Jennifer, opírající se o okenní římsu, měla pocit, že skoro vidí, jak se potemnělými kouty vinou nitky napětí. *Co tady vůbec dělám,* pomyslela si, a nikoli naposledy. V tu chvíli jí zrak upoutal jakýsi pohyb na opačné straně komnaty, takže se otočila a všimla si, že se na ni dívá Paul Schafer. Maličko, nečekaně konejšivě se na ni usmál. *A jemu taky nerozumím,* pomyslela si trochu zoufale.

Diarmuid byl už v té chvíli opět na nohou, zřejmě nedokázal vydržet delší dobu v klidu. „Lorene," začal, „ty víš, že král dnes večer nepřijde. Copak jsi…"

„Musí! Nedovolím, aby Gorlaes…"

„Někdo tu je,“ ozval se Paul ostře. Nenápadně mezitím zaujal Mattovo místo u dveří. „Pět mužů, tři mají meč.“

„*Diarmuide…*“

„Já vím. Neviděl jsi mě. Nebudu daleko,“ a dědic brenninského trůnu téměř nedbale nahmátl výčnělek na vnější zdi pod oknem a přehoupl se ven, jen šat zašustil a měsícem ozářené světlé vlasy zavlály. Proboha, užasl Kevin.

Na nic jiného neměl čas. Ve dveřích se už objevil Vart, ten zpupný strážný. Když uviděl, že Matt není nikde v dohledu, tváří mu prolétl nepatrný úsměv.

„Můj pán a kancléř,“ oznámil Vart.

Kevin nevěděl jistě, co má očekávat, ale něco takového rozhodně ne. Kancléř Gorlaes byl vysoký muž středních let, s rozložitými rameny a hnědým plnovousem. Když vklouzl dovnitř, široce se usmál a ukázal tak zdravé zuby. „Vítej zpátky, Stříbroplášti! Umně utkáno, vskutku. Přišel jsi v nejvyšší čas – jako vždy.“ A zasmál se. Loren však nikoli.

Další muž, který vešel, byl nahrbený, velmi starý a s ozbrojeným pomocníkem těsně u boku. *Král?* napadlo popleteného Kevina na okamžik. Ale král to nebyl.

„Dobrý večer, Metrane,“ pozdravil Loren uctivě bělovlasého příchozího. „Daří se ti dobře?“

„Nu, velmi dobře, velmi, velmi,“ zasípal Metran. Rozkašlal se. „Není tu dost světla. Chci vidět,“ řekl hádavě. Zvedl roztřesenou paži a najednou šest pochodní na zdech vzplálo a osvětlilo komnatu. *Proč to nemohl udělat Loren?* napadlo Kimberly.

„To je lepší, mnohem lepší,“ pokračoval Metran a šoural se dopředu, až se spustil na židli. Jeho sluha se držel poblíž. Druhý voják zaujal místo u dveří s Vartem. Paul se stáhl za Jennifer k oknu.

„Kde je král?“ zeptal se Loren. „Poslal jsem Varta, aby mu oznámil, že jsem zde.“

„A taky mu to oznámeno bylo,“ odpověděl Gorlaes zvesela. Vart se u dveří zahihňal. „Ailell mi dal pokyn, abych ti vyřídil jeho pozdravy, i tvým…“ odmlčel se a rozhlédl, „… čtyřem společníkům.“

„Čtyřem? Jenom čtyřem?“ vpadl mu Metran do řeči, ale stěží ho bylo přes záchvat kašle slyšet.

Gorlaes mu věnoval sotva letmý pohled a pokračoval. „Tvým čtyřem společníkům. Byl jsem požádán, abych se jich jako kancléř na noc ujal. Král má za sebou náročný den a řádnému přijetí by dal přednost až ráno. Je velmi pozdě. Jistě pochopíš.“ Jeho úsměv byl příjemný, dokonce skromný. „Teď buď tak laskav a představ mě našim návštěvníkům, abych je mohl poslat se svými muži do jejich komnat… a ty, můj příteli, se můžeš odebrat na svůj bohatě zasloužený odpočinek.“

„Děkuji ti, Gorlaesi.“ Loren se usmíval, ale hlas měl břitký jako tasenou čepel. „Ovšem za daných okolností se sám považuji za odpovědného za pohodlí těch, kdo sem se mnou přišli. Budu se o ně starat, dokud nás nepřijme král.“

„Stříbroplášti, naznačuješ, že se o jejich pohodlí může někdo postarat lépe než říšský kancléř?“ Kevin, kterému se nevědomky napjaly svaly, si pomyslel: *taky už tasil.* I když se ani jeden z mužů nepohnul, Kevinovi připadalo, jako by v komnatě osvětlené pochodněmi blýskaly dva meče.

„Ale vůbec ne, Gorlaesi,“ usmíval se mág. „Považuji to prostě za záležitost své cti.“

„Jsi vyčerpaný, příteli. Přenechej ten únavný úkol mně.“

„Na péči o přátele není nic únavného.“

„Lorene, musím trvat na tom…“

„*Ne.*“

Rozhostilo se ledové mlčení.

„Uvědomuješ si,“ klesl Gorlaes hlasem skoro do šepotu, „že mi nedáváš na vybranou?“ Jeho hlas najednou opět zazněl v plné síle. „Musím uposlechnout rozkazy svého krále. Varte, Lagothe…“ Dva vojáci u dveří vykročili.

A padli jako podťatí na podlahu, až povytažené meče zařinčely.

Za jejich nehybnými těly stál naprosto klidný Matt Sören a ten statný, schopný muž, který se jmenoval Coll. Když je tam tak Kevin Laine viděl, zaplavila ho čirá radost, protože jeho dětské fantazie tvořily právě takové výjevy.

A přesně v tu chvíli se oknem do komnaty svižně přehoupla štíhlá, dravčí postava. Lehce přistála vedle Jennifer a ona ucítila, jak ji cizí ruka letmo pohladila po vlasech, než příchozí promluvil.

„Co je to tu za hluk v takovou hodinu? Nemůže se snad voják vyspat v paláci svého otce, aniž by… Hleďme, Gorlaes! A Metran! A tady je Loren! Ty ses vrátil, Stříbroplášti – i s našimi návštěvníky, jak vidím. V nejvyšší čas.“ Jeho drzé halasení naplnilo pokoj. „Gorlaesi, rychle někoho pošli, můj otec je bude chtít ihned uvítat.“

„Králi není dobře, můj princi,“ odpověděl kancléř škrobeně. „Poslal mě…“

„On nemůže přijít? Pak musím dostát cti naší rodiny já. Stříbroplášti, byl bys tak laskav…?“

A tak je Loren pečlivě představil znovu. A Diarmuid dan Ailell opět pronesl: *„Broskvička!“*, když se pomalu skláněl, aby políbil Jennifer ruku. Proti své vůli se zasmála. Nespěchal, aby rty od její ruky odtrhl.

Když se však narovnal, promluvil slavnostně a obě paže pozvedl v širokém obřadním gestu. „Nyní vás vítám,“ začal a Kevin, který se instinktivně otočil, zahlédl, jak se dobrácký Gorlaesův výraz na okamžik zkřivil zlostí.

„Nyní vás vítám,“ opakoval Diarmuid hlasem zcela bez posměvačného podtónu, „jako přátele a hosty svého otce i své vlastní. Domov Ailellův je i váš domov, vaše čest je naší ctí. Kdo by vám ublížil, ublížil by nám. A zradil by Dubovou korunu velekrále. Buďte vítáni v Paras Dervalu. Dnes večer se osobně postarám o vaše pohodlí.“ Jen při té poslední větě maličko změnil hlas a očima zlomyslně a pobaveně blýskl po Jennifer.

Znovu zrudla, ale on se už zase odvrátil. „Gorlaesi,“ řekl tiše, „vidím, že tvoji sluhové si museli odpočinout. V těch několika hodinách, co jsem se vrátil z Jižní hlásky, se mi doneslo, že našli zálibu ve vskutku nemírném pití. Vím, že máme slavnosti, ale toto…?“ A jeho tón byl tak mírný, tak káravý. Kevin jen s námahou zachovával vážnou tvář. „Colle,“ pokračoval Diarmuid, „nech připravit čtyři pokoje na severní straně, buď tak hodný, a rychle.“

„Ne.“ To se ozvala Jennifer. „Já a Kimberly budeme bydlet spolu. Jen tři pokoje.“ Vzdorně se vyhnula pohledu na prince.

Kimberly, která se na něj dívala zpříma, došla k závěru, že taková výška, do níž vylétlo jeho obočí, je zcela neobvyklá.

„A my taky," připojil se Paul Schafer klidně. A Kevinovi se zrychlil tep. *Kdybys tak věděl, abba,* pomyslel si. Paulovi možná zdejší ovzduší prospěje. Možná že ano.

„Je mi hrozné vedro. Proč je tu všude takové vedro?" prohodil jen tak do neurčita Metran, první z mágů.

~ ~ ~

Severní strana paláce, odvrácená od městečka, sousedila se zahradou obehnanou zdí. Když konečně v pokoji osaměli, Kevin otevřel skleněné dveře a vystoupil na široký kamenný balkon. Vysoko na nebi svítil ubývající měsíc, tak jasný, že osvětlil křoviny a několik málo květin pod jejich pokojem.

„Zahrada nic moc," poznamenal, když Paul také vyšel a připojil se k němu.

„Dlouho nepršelo, jak říkal Diarmuid."

„To je pravda." Chvíli mlčeli. Konečně se zvedl mírný větřík a vzduch se ochladil.

„Všiml sis toho měsíce?" zeptal se Paul opřený o parapet.

Kevin přikývl. „Jako že je větší? Ano, všiml. Zajímalo by mě, jaké to má důsledky?"

„Nejspíš větší přílivy a odlivy."

„Asi ano. A víc vlkodlaků."

Schafer se na něj ušklíbl. „Ani bych se nedivil. Pověz mi, co si myslíš o tom, co se tam uvnitř před chvílí dělo?"

„No, vypadá to, že Loren a Diarmuid jsou na stejné straně."

„Vypadá to tak. Matt si jím ale moc jistý není."

„To mě jaksi nepřekvapuje."

„To je fakt. A co Gorlaes? Ten se tam teda přihrnul i s posilami cobydup. Že by jenom poslouchal něčí rozkazy, nebo…"

„To ani náhodou, Paule. Viděl jsem, jak se tvářil, když nám Diarmuid uděloval status přátel a hostů. Kamaráde, ten tedy radost neměl."

„Opravdu?“ podivil se Schafer. „No, tím se to aspoň zjednodušuje. Ale rád bych se dozvěděl něco víc o té Jaelle. A taky Diarmuidovu bratrovi.“

„Tom bezejmenném?“ nasadil Kevin divadelně pochmurný tón. „O tom, jenž nemá jméno?“

Schafer si odfrkl. „Vtipálku. Ano, o něm.“

„Zjistíme to. Už dřív jsme na ledacos přišli.“

„Já vím,“ řekl Paul Schafer a po chvilce se kupodivu usmál.

„Ach, Romeo, Romeo, kdepak jsi, můj Romeo?“ ozvalo se žalostné volání odněkud zleva. Ohlédli se. Z vedlejšího balkonu se k nim nahýbala Kimberly Fordová, nyjící ze všech sil. Dělila je asi třímetrová mezera.

„Již přicházím!“ odpověděl Kevin okamžitě. Honem přeběhl k okraji jejich balkonu.

„Ach, přileť ke mně!“ trylkovala Kimberly. Jennifer, která stála za ní, se musela zasmát, i kdyby nechtěla.

„Již přicházím!“ opakoval Kevin a začal se teatrálně rozcvičovat. „Jak jste na tom, vy dvě?“ zeptal se uprostřed předklonu. „Už vás někdo unesl?“

„Ani náhodou,“ stěžovala si Kimberly. „Nemůžeme najít takového chlapa, který by dokázal na náš balkon vyskočit.“

Kevin se zasmál. „Tak to sebou budu muset pořádně hodit, abych se k vám dostal dřív než princ.“

„Já ti nevím,“ ozvala se Jennifer Lowellová, „jestli někdo rychlejší než on vůbec existuje.“

Když Paul Schafer uslyšel, jak se začínají škádlit a smát, poodešel na opačný konec balkonu. Věděl moc dobře, že to flirtování slouží jenom k uvolnění napětí, ale něco takového už nebylo pro něj. Položil své pěkně modelované ruce, avšak bez prstenů, na zábradlí a zahleděl se dolů na holou zahradu. Stál tam a rozhlížel se, ale vlastně nic neviděl: pozornosti se opět dožadovala krajina schovaná v jeho nitru.

Ale i kdyby si Schafer prohlížel stíny pečlivě, zřejmě by nerozeznal tmavou postavu tvora, který se krčil za zakrslými křovinami a odtamtud ho pozoroval. Nesmírně toužil zabíjet a Paul

se dostal na jistý dostřel jedovatých šipek, které měl u sebe. Paul mohl v té chvíli zemřít.

Ale v tvorovi za křovím zvítězil strach nad krvelačností. Dostal rozkaz pozorovat a podávat hlášení, ale nezabíjet.

A tak Paul žil dál, pozorován, aniž o tom věděl. Po chvíli se zhluboka nadechl, pozvedl oči a nevidomě je upřel na stíny v zahradě.

A uviděl něco, co nikdo z ostatních nespatřil.

Na vysokém hřebenu kamenné zdi obepínající zahradu stál obrovský šedý pes nebo vlk a přes měsícem zalitý prostor se díval na Paula očima, které nepatřily vlkovi ani psovi a z nichž čišel smutek hlubší a starší než všechno, co zatím Paul viděl a poznal. To zvíře na něj hledělo z hřebenu zdi pohledem, jakého zvířata nemají být schopna. A volalo na něj. Táhlo ho k sobě zcela zřetelně, nekompromisně, děsivě. Zvíře se rýsovalo v nočních stínech a upíralo nepřirozeně jasný zrak do jeho očí, jako by k němu hovořilo. Paul nahlédl do studnice smutku tak hluboké, až se bál, že by se v ní mohl utopit, a násilím svou mysl odtrhl. Ten tvor kdysi utrpěl ztrátu, která přesahovala světy, a trpěl neustále. Paula ten nezměrný smutek vyděsil, připadal si vedle něj nepatrný.

A ten tvor ho vábil. Paul Schafer si vzpomněl, že se ten tvor objevil i v chaotické vidině při zkoumání, jemuž ho podrobil Loren, a na kůži mu vyrazil i v té letní noci studený pot.

Musel vynaložit přímo fyzické úsilí, aby se od toho pohledu odpoutal. Když odvracel hlavu, připadalo mu, že si tím pohybem trhá srdce.

„Kevine," zalapal po dechu a vlastní hlas mu zněl přízračně.

„Co je?" ozval se přítel okamžitě.

„Tamhle. Na té zdi. Vidíš tam něco?" Paul tam ukázal, ale neohlédl se.

„Co? Nic tam není. Co jsi viděl?"

„Vlastně nevím." Těžce dýchal. „Cosi. Možná psa."

„No a?"

„Něco mi chce," odpověděl Paul Schafer.

Kevin ohromeně ztichl. Chvíli tak stáli a dívali se na sebe, ale nerozuměli si, a pak se Schafer otočil a zašel dovnitř. Kevin zůstal o

něco déle, aby ostatní uklidnil, a pak také odešel do pokoje. Ze dvou narychlo ustlaných lůžek si Paul vybral to menší, kde už ležel na zádech s rukama založenýma pod hlavou.

Kevin se beze slova svlékl a také si lehl. Měsíc upíral tenký šikmý paprsek světla do opačného rohu místnosti a neosvětloval ani jednoho z nich.

Kapitola 5

Scházeli se celou noc. Drsní muži z Ailellova rodiště v Rhodenu, veselí muži ze Sireše obehnané vysokými zdmi u Saereny, námořníci z Taerlindelu a vojáci z pevnosti Severní hláska, i když těch mnoho nebylo kvůli tomu, jenž byl vyhoštěn. Přišli rovněž z vesnic a vyprahlých farem po celém velekrálovství. Celé dny se trousili do Paras Dervalu, zaplavovali hostince a noclehárny a přetékali do narychlo zřízených tábořišť za posledními ulicemi městečka pod palácem. Někteří mířili na západ pěšky z kdysi bohatých krajů u řeky Glein, opírajíce se o vyřezávané hole z jihovýchodu, a překročili spálenou pustinu obilnářských krajů, až se připojili k zástupům na prašné Leinanské silnici. Z krajů pastvin a mléka na severovýchodě přijeli další na koních, které získali při zimním obchodování s Dalreici u břehů Lathamu. A i když byli jejich koně žalostně vyhublí, každý oř nesl přepychovou tkanou sedlovou deku, kterou si vyrobil každý brenninský koňák, než se vyhoupl do sedla: tkali, aby jim velký Tkadlec daroval rychlost. A z Gwen Ystratu za Leinanem přijeli na širokých šestikolových vozech sveřepí farmáři s tmavou pletí. Ale ani jedna z jejich žen, jelikož pocházeli z míst tak blízko Dun Maury pod vládou Matky.

Ale odjinud ženy a děti přišly a tvořily hlučné, veselé zástupy. Dokonce i uprostřed sucha a nedostatku se lid Brenninu shromažďoval, aby vzdal poctu svému králi a při tom snad i nakrátko zapomněl na životní svízele.

Ráno je zastihlo hustě namačkané na náměstí před palácovými zdmi. Když vzhlédli, viděli mohutnou balustrádu ověšenou prapory a vesele barevnými fábory a taky, což bylo nejnádhernější ze všeho, velikou tapiserii s vyobrazením Iorwetha v lese, která sem byla pro tento den přenesena, aby brenninský lid mohl zde v Paras Dervalu spatřit svého krále stát pod symboly Mörnira i Tkalce zároveň.

Ne všechno se upínalo k vznešeným a posvátným věcem. Po okrajích zástupů pomalu přecházeli žongléři a klauni a umělci předvádějící oslnivé kousky s noži, meči a barevnými šátky. Cyngaelové vyzpěvovali své košilaté veršíky hloučkům rozesmátých posluchačů a za poplatek dokázali zesměšnit každého, na koho si jejich dobrodinec ukázal. Nejedna pomsta tak mohla být pomocí jasných, řízných slov cyngaelů vykonána – ti totiž byli od Colanových dob chráněni před všemi zákony kromě těch, které vydávala jejich vlastní rada. Uprostřed všeho toho ruchu chodili sem a tam kupci se svým pestrým zbožím nebo narychlo stavěli stánky, v nichž rozkládali své výrobky na slunce. A potom ten hluk, vlastně spíš vřava, přešel přímo v burácení, protože u balustrády se objevili lidé.

~ ~ ~

Vypuknuvší vřava zasáhla Kevina jako rána pěstí. Kdyby si aspoň mohl nasadit sluneční brýle, snad by aspoň zmírnil své žalostné celkové potíže. S kocovinou, kvůli které se téměř nedokázal hýbat, a bledý skoro do zelena se ohlédl po Diarmuidovi a v duchu proklel jeho elegantní zjev. Když se obrátil ke Kimberly – a ten pohyb zabolel jako čert – dostalo se mu soucitného úšklebku, který mu upokojil ducha, i když zranil pýchu.

Bylo skutečně vedro. Slunce zářilo z bezmračného nebe, až to bodalo, a stejně jasné byly barvy nošené Ailellovými dvorními pány a dámami. Velekrál, jemuž ještě nebyli představeni, stál na balkonu kus od nich a nebylo ho za shluklými dvořany vidět. Kevin zavřel oči a litoval, že se nemůže schovat do stínu, místo aby stál takhle vystavený všem na očích… jsou opravdu jako rudokožci. V jeho případě tedy rozhodně aspoň rudoočci. Ulevilo se mu, když zavřel oči. Odpudivý Gorlaesův hlas, který vypočítával zářivé úspěchy Ailellovy vlády, rychle splynul s šumem v pozadí. Co to sakra mají v tomhle světě za víno, pomyslel si Kevin, ale byl natolik zničený, že se ani pořádně zlobit nemohl.

~ ~ ~

Hodinu poté, co ulehli, se totiž ozvalo zaklepání na dveře. Ani jeden nespal.

„Opatrně," zvedl se Paul na loket. Kevin už se vztyčil a natáhl si manšestráky, než zamířil ke dveřím.

„Ano?" zavolal, ještě než hmátl po klice. „Kdo je tam?"

„Družní noční braši," ozval se známý hlas. „Otevřete. Musím uklidit Tegida z chodby."

Kevin se zasmál a ohlédl se. Paul už také vstal a byl napůl oblečený. Kevin otevřel dveře, Diarmuid rychle vstoupil a mávl dvěma lahvemi vína, z nichž jedna už byla odzátkovaná. Za ním do pokoje vešel Coll, rovněž s vínem, a směšný Tegid, a po nich další dva muži s hromadou různého šatstva v náručí.

„Na zítřek," zareagoval princ na Kevinův tázavý pohled upřený na poslední dvojici. „Slíbil jsem přece, že se o vás postarám." Hodil mu jednu čutoru a usmál se.

„To je od tebe velmi laskavé," odpověděl Kevin a nádobu chytil. Nahnul ji tak, jak se to před lety naučil ve Španělsku, a pořádný doušek temného vína si prolil hrdlem. Pak hodil koženou čutoru Paulovi, který se beze slova napil.

„Ach!" zvolal Tegid, který se rozvalil na dlouhé lavici. „Jsem vyschlý jako Jaellino srdce. Na krále!" vykřikl a zvedl svoji čutoru, „a na jeho slavného dědice prince Diarmuida a na naše vznešené a urozené hosty a na…" Zbytek přípitku zanikl v klokotání vína, které si bohatě proléval krkem. Nakonec proud vyschl. Tegid odtrhl hrdlo od úst, říhl a rozhlédl se. „Dneska v noci mě sužuje hrozná žízeň," vysvětlil zbytečně.

Paul nenuceně oslovil prince: „Jestli máš náladu na večírky, nespletl sis náhodou pokoj?"

Diarmuidův úsměv byl žalostný. „Nemysli, že jste byli na řadě první," zamumlal. „Vaše okouzlující společnice přijaly šaty na zítřek, ale víc bohužel nic. Ta malá, Kimberly," zavrtěl hlavou, „má pěkně ostrý jazyk."

„Upřímnou soustrast," zašklebil se Kevin rozjařeně. „Taky už jsem to od ní párkrát schytal."

„Nuže," vzchopil se Diarmuid dan Ailell, „napijme se na vzájemné politování." Princ pak udal tón tím, že jim začal sdělovat

základní informace, jak to sám nazval: vtipně oplzlý popis různých dvorních dam, s nimiž se pravděpodobně setkají. Popis prozrazoval, že mluvčí má o jejich soukromí i vystupování na veřejnosti velmi dobrý přehled.

Tegid a Coll zůstali. Druzí dva muži po chvíli odešli a místo nich se objevila jiná dvojice s naplněnými čutorami. Nakonec ti dva také odešli. Ale dvojice, která přišla po nich, se při vstupu neusmívala.

„Co se stalo, Carde?“ zeptal se Coll toho světlovlasého.

Oslovený si odkašlal. Diarmuid, rozvalený v hlubokém křesle u okna, se při tom zvuku otočil.

Carde mluvil velmi tiše. „Něco divného. Můj pane, myslel jsem, že by ses to měl dozvědět hned. V zahradě pod tímhle oknem leží mrtvý svart.“

Skrz vinný opar Kevin uviděl, že Diarmuid rázem vyskočil na nohy.

„Umně utkáno,“ pochválil ho princ. „Který z vás ho zabil?“

Cardeův hlas přešel v šepot. „To je právě to, můj pane. Erron ho našel už mrtvého. Měl… roztrhané hrdlo, můj pane. Erron si myslí… myslí si, že to udělal vlk, jenže… se vší úctou, můj pane, v životě bych nechtěl potkat to, co toho svarta zabilo.“

V tichu, které následovalo, se Kevin podíval po Paulu Schaferovi. Ten seděl na lůžku a vypadal ještě hubenější a křehčí než jindy. Jeho výraz nic neprozrazoval.

Diarmuid to mlčení protrhl. „Říkal jsi, že byl pod tímhle oknem?“ Carde přikývl, ale princ se už otočil, rozrazil dveře, vyběhl na balkon a pak se přehoupl přes zábradlí. A hned za ním následoval Paul Schafer. Což znamenalo, že Kevin musí jít taky. S Collem po boku a Cardem za patami došel k balkonu, přehoupl se přes balustrádu, chvíli zůstal omámeně viset na rukou a pak proletěl tři metry dolů do zahrady. Za ním skočili další dva muži. V pokoji zůstal jenom Tegid, protože jeho obrovité tělo se s jakýmkoliv skákáním vylučovalo.

Diarmuid a Paul zamířili k místu, kde u zakrslého křoviska stáli tři muži. Ustoupili, aby mezi sebe pustili prince. Kevin zhluboka dýchal, aby si vyčistil hlavu, vklínil se vedle Paula a pohlédl na zem.

Když si jeho oči přivykly na tmu, okamžitě toho zalitoval. Svart skoro přišel o hlavu, cosi mu ji rozsápalo na cucky. Jednu paži měl

téměř utrženou a rameno zůstávalo spojené s tělem jenom odhaleným kouskem chrupavky. V nahém, tmavě zeleném hladkém trupu zely hluboké drápance. Kevin i v těch stínech viděl, jak se na vyschlé půdě sráží hustá krev. Dýchal velice opatrně, tím šokem skoro vystřízlivěl, a měl co dělat, aby se mu nezvedl žaludek. Dlouho nikdo nepromluvil: zohavení tvora ležícího na zemi prozrazovalo zuřivost, před jakou dokázali jen mlčet.

Nakonec se Diarmuid narovnal a o několik kroků ustoupil. „Carde," promluvil břitce, „dohlédni na to, aby se hlídky u našich hostů od této chvíle zdvojnásobily. Zítra chci hlášení o tom, proč nikdo z vás tohohle tvora nezahlédl dřív. A také proč jste neviděli toho, kdo ho zabil. Když stavím stráže, očekávám, že k něčemu budou."

„Můj pane." Hluboce otřesený Carde odběhl a s ním i ostatní strážní.

Coll stále dřepěl u mrtvého svarta. Teď se ohlédl. „Diarmuide," zavolal, „tohle neudělal jen tak nějaký obyčejný vlk."

„Já vím," přitakal princ. „Pokud to vůbec vlk byl."

Kevin se otočil a znovu se podíval na Paula Schafera. Ten k nim stál otočený zády. Hleděl na zeď obklopující zahradu.

Nakonec se všichni vrátili k balkonu. Za pomoci škvír v palácové zdi a silné ruky, kterou jim z balustrády podával Tegid, se všichni brzy ocitli zase v komnatě. Diarmuid, Tegid a Coll pak za chvíli odešli. Princ nabídl Paulovi a Kevinovi dvě čutory vína a pozvání. Přijali obojí.

Víno nakonec skoro všechno vypil Kevin sám, hlavně kvůli tomu, že Paul neměl na povídání náladu – což ovšem nebyla žádná novinka.

~ ~ ~

„Jsme na řadě!" sykla Kimberly a dloubla do Kevina loktem. Zdálo se, že má pravdu. Na Gorlaesovo rozmáchlé gesto všichni čtyři předstoupili a podle pokynu zamávali hlasitě jásajícímu davu.

Kimberly, která jednou rukou mávala a druhou podpírala Kevina, si najednou uvědomovala, že tohle je scéna, kterou jim Loren vykouzlil v hotelu Park Plaza před dvěma dny. Instinktivně se

ohlédla a zvedla oči. A nahoře spatřila líně plápolající prapor s obrazem měsíčního srpku a dubu.

Kevin, který jí byl za oporu vděčný, nakonec několikrát úspěšně mávl a nasadil úsměv, a při tom ho napadlo, že to hlučné shromáždění dole je hodně důvěřivé. Z téhle výšky klidně mohli být kterýmikoli čtyřmi dvořany. Došel k závěru, přičemž ho vlastní jasné uvažování značně udivilo, že propagace jejich přítomnosti je nejspíš cílená hlavně na šlechtu. Lidé kolem nich věděli, že jsou z jiného světa – a kohosi to zřejmě nemile překvapilo.

Hlava ho bolela jako střep a v ústech mu patrně vyrašila nějaká dosud nepopsaná houba. *Měl by ses dát fofrem do kupy,* pomyslel si, *za chvíli máš audienci u krále.* A zítra je čeká dlouhá projížďka, která bůhvíjak skončí.

Protože Diarmuidova poslední nabídka byla hodně nečekaná. „Zítra ráno pojedeme na jih," řekl, když už se rozednívalo. „Za řeku. Bude to vlastně přepadení, i když se odbude v úplné tichosti. Nikdo to neví. Pokud si myslíte, že to zvládnete, mohlo by vám to připadat zajímavé. Není to úplně bezpečné, ale myslím, že se o vás dokážeme postarat." Právě ten úsměv, kterým doprovodil poslední větu, je oba přesvědčil – což měl ten manipulativní parchant přesně v úmyslu, uvědomil si Kevin opožděně.

~ ~ ~

Velkou síň Paras Dervalu postavil za starých časů Tomaz Lal, jehož žákem byl Ginserat, který později vyrobil strážné kameny a ještě mnoho jiné nebývalé krásy.

Vysoký strop podpíralo dvanáct vznosných sloupů. Vysoko ve zdech byla vsazena delevanská okna – obrazy z barevných skel znázorňující, jak Iorweth založil velekrálovství a jak probíhaly první války s Eridu a Cathalem. Obraz v posledním okně v západní zdi, nacházejícím se přímo nad brenninským trůnem s baldachýnem, patřil samotnému Conarymu, který spolu s mladým Colanem s rozevlátými plavými vlasy ujížděl na sever přes Pláň do poslední bitvy proti Rakothu Maugrimovi. Když slunce zapadalo, plálo to okno takovým světlem, že tváře krále a jeho zlatovlasého syna

majestátně zářily, přestože to okno bylo staré skoro tisíc let. Takové bylo delevanské umění a zručnost Tomaze Lala.

Kimberly kráčela mezi mohutným sloupovím po mozaikové dlažbě a poprvé si uvědomila, jak úžasně na ni palác působí. Ty sloupy, okna, všudypřítomné tapiserie, vyšperkovaná podlaha, šaty pánů a dam poseté drahokamy, nádherou se skvěly dokonce i hedvábné šaty levandulové barvy, které měla na sobě… Zhluboka, opatrně se nadechla a soustředila se na to, aby netěkala pohledem a dívala se rovnou před sebe.

Loren vedl jejich čtveřici k západnímu konci síně a ona si všimla, že pod posledním velkým oknem se nachází vyvýšený stupeň z mramoru a obsidiánu a na něm stojí trůn vyřezávaný z těžkého dubového dřeva. Na trůnu seděl člověk, kterého předtím na balkoně plném lidí jen zahlédla.

Tragédie Ailella dan Arta spočívala v tom, z jakých výšin upadl. Ten strhaný muž s řídkým, sněhobílým vousem a se zrakem, jejž zamlžoval šedý zákal, jen málo připomínal velikého válečníka s očima jako polední nebe, který před padesáti lety uchvátil Dubový trůn. Ailella ohlodalo stáří téměř na kost, takže vypadal hrozivě vytáhlý, a výraz, s nímž hleděl vstříc příchozím, nebyl vůbec přívětivý.

Po boku krále stál Gorlaes. Kancléř s širokými plecemi byl oblečený v hnědém šatu, s pečetí úřadu pověšenou na krku a jinak bez ozdob. Z druhé strany trůnu, v šatu ve vínově rudých a bílých barvách, stál královský dědic brenninského trůnu Diarmuid. Který na Kimberly mrkl, když na něm utkvěla pohledem. Kimberly se okamžitě odvrátila a zaměřila se na prvního mága Metrana, který se pomalu a s hekáním šoural v doprovodu starostlivého sluhy hned před nimi, aby stanul vedle Lorena.

Postřehla, že Paul Schafer upřeně hledí na krále, a proto se také obrátila k trůnu. Začalo představování a po chvilce uslyšela své jméno. Vykročila vpřed a uklonila se, protože se už předtím rozhodla, že se za žádných okolností nebude pokoušet o něco tak riskantního jako obřadné pukrle. Pak následovali ostatní. Jennifer obřadnou úklonu provedla. Poklesla v kolenou, jen zelené hedvábí zašustilo, a půvabně se pozvedla. Celá síň uznale zašuměla.

„Vítejte v Brenninu,“ pronesl velekrál a pohodlně se v trůnu opřel. „Nechť je nit vašich dnů mezi námi umně utkána.“ Ta slova byla milá, ale v tichém vyhaslém tónu, jímž byla pronesena, moc radosti nezaznělo. „Děkuji ti, Metrane, Lorene,“ pokračoval král stejným hlasem. „Děkuji ti, Teyrnone,“ dodal a kývl na třetího muže, který stál napůl zakrytý za Lorenem.

Metran se v odpověď uklonil, jenže příliš hluboce a málem se svalil. Jeho pobočník mu pomohl, aby se narovnal. Kdosi v pozadí se uchechtl.

Promluvil Loren. „Děkujeme ti za laskavost, můj pane. Naši přátelé se už seznámili s tvým synem a kancléřem. Princ byl tak laskav a učinil z nich včera večer přátele a hosty tvého domu.“ Při poslední větě zesílil hlas natolik, aby se nesl celou síní.

Král nadlouho upřel pohled do Lorenových očí, a když je Kimberly pozorovala, změnila názor. Ailell byl možná starý, ale rozhodně ne senilní – na to bylo pobavení, které se mu objevilo ve tváři, příliš cynické.

„Ano,“ pronesl král, „vím, že to udělal. A tímto jeho jednání schvaluji. Pověz mi, Lorene,“ pokračoval jiným tónem, „nevíš, jestli některý z našich přátel hraje ta’bael?“

Loren omluvně zavrtěl hlavou. „Popravdě řečeno, můj pane, vůbec mě nenapadlo se ptát. Mají ve svém světě stejnou hru, oni jí říkají šachy, ale…“

„Já je hraju,“ ozval se Paul.

Na chvilku se rozhostilo ticho. Paul a král se na sebe podívali. Ailell znovu promluvil, tentokrát velmi tiše. „Doufám, že si se mnou zahraješ, dokud jste tady s námi.“

Schafer místo odpovědi jen přikývl. Král se znovu opřel zády o opěradlo trůnu a Loren, když to viděl, se obrátil, aby hosty odvedl ze síně pryč.

„Zadrž, Stříbroplášti!“

Ten hlas byl ledově panovačný a projel jimi jako nůž. Kimberly se rychle otočila vlevo, kde si povšimla skupinky žen v šedých šatech. Teď se rozestoupily a k trůnu vykročila jedna z jejich středu.

Byla celá v bílém, velmi vysoká a se zrzavými vlasy staženými stříbrnou obroučkou přes čelo. Oči měla zelené a velmi chladné. Jak

k nim kráčela, z celého jejího vzezření sálal hrozný, stěží potlačovaný vztek, a čím byla blíž, tím lépe Kimberly viděla, jak je krásná.

Ale přestože její vlasy svítily jako oheň v noci pod hvězdami, tahle krása nezahřívala. Spíš řezala jako břitva. Nebyla v ní ani stopa po jemnosti, ani stín starostlivosti, ale nádherná tedy byla, stejně jako šíp v letu těsně předtím, než zabije.

Loren, kterého zarazila právě při odchodu, se k ní otočil – a ani v jeho tváři nebyla stopa vřelosti.

„Nezapomněl jsi na něco?“ pokračovala žena v bílém, hlasem jemným jako pírko a nebezpečným jako čepel.

„Představit vás? Byl bych to udělal, až bys přišla na řadu,“ odpověděl Loren mírně. „Jestli jsi netrpělivá, mohu…“

„Až bych přišla na řadu? Netrpělivá? U Machy a Nemainy, měla bych tě za takovou nestydatost proklít!“ Rudovlasá žena strnula zuřivostí. Vpalovala se pohledem do mágových očí.

Loren jí pohled oplácel, aniž hnul brvou. Ale vložil se mezi ně jiný hlas, sytý a nabubřelý. „Obávám se, že máš pravdu, kněžko,“ ozval se Gorlaes. „Tady náš cestovatel občas zapomíná na správné pořádky. Měl ti naše hosty představit dnes. Bojím se…“

„Hlupáku!“ vyštěkla kněžka. „Jsi hlupák, Gorlaesi. Dnes? Měl se mnou promluvit už předtím, než se vydal na cestu. Jak se vůbec opovažuješ, Metrane? Jak se opovažuješ povolit mu přenos bez svolení od Matky? Rovnováha světů je v jejích rukou, a tudíž i v mých. Dotýkáš se zemského kořene za cenu ohrožení vlastní duše, pokud si její svolení nevyžádáš!“

Metran před rozzuřenou ženou ucouvl. Tvář se mu zkřivila strachem a zmatkem. Avšak Loren zvedl ruku a na ženu, která se proti němu postavila, namířil dlouhý prst jako bodák. „Nikde,“ řekl a teď se i jeho hlas chvěl vztekem, „nikde není nic takového psáno! A ty to víš, u všech bohů. Zacházíš příliš daleko, Jaelle – a budiž varována, nic takového ti nestrpíme. Rovnováha není v tvých rukou – a možná jsi ji už svými hrátkami při měsíčku zničila!“

Kněžčin pohled zakolísal – a Kimberly si najednou vzpomněla na včerejší Diarmuidovu zmínku o tajném shromáždění.

A právě Diarmuidův líný hlas se vložil do další napjaté odmlky. „Jaelle," pronesl ze svého místa u otcova trůnu, „ať už je to, co máš na srdci, jakkoli důležité, teď na to rozhodně není vhodná chvíle. Máme tu slavnost a ty ji přes všechnu svou líbeznost hyzdíš hádkou. A zdá se, že tu máme dalšího hosta, který čeká, až ho pozdravíme." Lehkým krokem sestoupil z podstavce, přešel kolem všech až na konec síně, a když se Kimberly otočila, spatřila u velkých dveří Ailellovy síně stát jinou ženu, tentokrát bělovlasou a věkovitou, která se tam opírala o sukovici.

„Buď vítána, Ysanne," pozdravil ji princ velmi zdvořile. „Je to už dlouho, co jsi poctila náš dvůr návštěvou." Kimberly, když uslyšela její jméno a uviděla křehkou postavu u dveří, měla pocit, jako by jí někdo přiložil prst na srdce.

Shromážděním dvořanů proběhly vlnky šumu a ti, kdo stáli v předních řadách mezi sloupy, se strachy tlačili dozadu. Ale pro Kimberly se ten hluk proměnil jen ve slabý šepot v pozadí, protože všechny její smysly zaujala vrásčitá, seschlá žena, která se zavěsila do princova ramene a opatrně kráčela k trůnu.

„Ysanne, neměla bys tu být." Ailell kupodivu vstal, aby promluvil, takže bylo vidět, že i když ho tíží břemeno let, je v síni ze všech přítomných nejvyšší.

„Pravda," souhlasila stařena klidně a stanula před ním. Hlas měla tak mírný, jako Jaelle příkrý. Rudovlasá kněžka na ni hleděla s hlubokým pohrdáním.

„Proč tedy?" zeptal se Ailell měkce.

„Padesát let na tomhle trůnu si zaslouží, abych se vydala na cestu a vzdala ti poctu," odpověděla Ysanne. „Je tu snad ještě někdo kromě Metrana a snad ještě Lorena, kdo se dobře pamatuje na den, kdy jsi byl korunován? Přišla jsem ti popřát umné tkaní, Ailelle. A ještě kvůli dvěma věcem."

„Kterým?" To se zeptal Loren.

„Za prvé podívat se na tvé cestovatele," odpověděla Ysanne a otočila se tváří k Paulu Schaferovi.

Ten se nečekaně prudce pohnul, zastínil si rukou oči a vykřikl: „Ne! Žádné sondy!"

Ysanne povytáhla obočí. Pohlédla na Lorena, pak se otočila znovu k Paulovi. „Chápu. Nu, nemusíš se bát, nikdy sondy neužívám – nepotřebuji to.“ Síní se znovu rozlehl šepot, protože její slova se nesla daleko.

Paul pomalu paži spustil. Pak snesl pohled staré ženy klidně, s hlavou vysoko pozvednutou – a kupodivu to byla Ysanne, kdo pohled odvrátil jako první.

A pak to přišlo. Otočila se, nevšimla si Jennifer ani Kevina, pominula ztuhlou Jaelle a poprvé se zahleděla na Kimberly. Před vyřezávaným trůnem pod vysokými delevanskými okny se jejich šedé oči setkaly. „Ach!“ povzdychla si stařena. A tichounkým šepotem po chvilce dodala: „Očekávala jsem tě tak dlouho, holčičko.“

A pouze Kimberly, nikdo jiný, uviděla záchvěv strachu, který prolétl Ysanninou tváří, než pronesla ta tichá slova jako požehnání.

„Jak to?“ vypravila ze sebe Kimberly. „Co tím myslíte?“

Ysanne se usmála. „Jsem vědma. Snovačka snů.“ Kimberly jaksi věděla, co to znamená, a oči se jí najednou zalily jasnými slzami.

„Přijď ke mně,“ zašeptala vědma. „Loren ti poví jak.“ Pak se otočila a hluboce se uklonila před velekrálem Brenninu. „Ať se ti daří, Ailelle,“ popřála mu. „Ta druhá věc, kvůli které jsem přišla, je rozloučení. Už se nevrátím a my dva se už nikdy na této straně Noci nesetkáme.“ Odmlčela se. „Milovala jsem tě. Uchovej to v paměti.“

„Ysanne…“ zvolal král.

Už se však otočila. Shrbená nad holí a tentokrát sama kráčela dlouhou zářivou síní, ohromeně ztichlou, až vyšla dvoukřídlými dveřmi ven na slunce.

~ ~ ~

Ten večer, už bylo velmi pozdě, Paula Schafera zavolali, aby si s brenninským velekrálem zahrál šachy.

Eskortoval ho strážný, kterého neznal, a když za ním kráčel stinnými chodbami, byl v hloubi duše vděčný za to, že je neslyšně sleduje Coll.

Byla to dlouhá cesta, ale potkali jen málo lidí. Mezi jedněmi dveřmi si neznámá žena česala vlasy a usmála se na ně a pak už je

pouze minul hlouček strážných s mečem chřestícím po boku. Cestou kolem ložnic Paul zaslechl tlumené noční rozhovory a jednou tichý ženský vzdech podobný výkřiku – velmi se podobal tomu, který si tak dobře pamatoval.

Oba muži se svým neviditelným průvodcem nakonec došli k mohutným dveřím. Schaferova tvář zůstala nehybná, když se dveře na zaklepání strážného otevřely, a pak ho uvedli do přepychové komnaty, v níž stála dvě hluboká křesla a mezi nimi hrací stolek na ta'bael.

„Vítej!" zvolal kancléř Gorlaes, který ihned vykročil a na uvítanou popadl Paula za paži. „Je od tebe laskavé, že jsi přišel."

„Opravdu je to laskavé," ozval se slabší králův hlas. Při těch slovech vystoupil ze stinného rohu komnaty. „Jsem ti vděčný za shovívavost, s níž trpíš starcovu nespavost. Dnešek mě velice unavil. Gorlaesi, dobrou noc."

„Můj pane," ozval se kancléř rychle, „velice rád zůstanu a…"

„Není potřeba. Jdi spát. Tarn nás obslouží." Král kývl na mladé páže, které Paulovi před chvílí otvíralo dveře. Gorlaes vypadal, že se chystá opět protestovat, ale rozmyslel si to.

„Nuže, dobrou noc, můj pane. A ještě jednou přijmi mé přehluboké přání k tomuto umně utkanému dni." Vykročil, poklekl a políbil ruku, kterou Ailell natáhl. Pak kancléř z komnaty odešel a nechal Paula pouze s králem a jeho pážetem.

„Postav víno na stůl, Tarne. My už se obsloužíme sami. Jdi spát – probudím tě, až se budu chtít odebrat na lože. Teď přistup, můj mladý cizinče," pobídl Ailell návštěvníka a opatrně se spustil do křesla.

Paul se mlčky posadil do druhého křesla. Tarn obratně naplnil dvě sklenice postavené vedle vykládané herní desky a pak zmizel spojovacími dveřmi do královy ložnice. Okna v komnatě byla dokořán a těžké závěsy odhrnuté, aby vpustily každý závan vzduchu. Někde venku na stromě zpíval pták. Jeho krásné písně připomínaly slavíka.

Ve světle svíček se leskly umělecky vyřezávané figury, ale tvář brenninského velekrále nebyla vidět, protože se pohroužil do hlubin křesla. Tiše promluvil. „Hra, kterou hrajeme, je stejná, jak mi říkal

Loren, přestože figury nazýváme jinak. Vždy hraji s černými. Vezmi si bílé a začni.“

Paul Schafer při šachové hře rád útočil, zvlášť bílými a prvním tahem. V jeho hře následovaly gambity a oběti ráz na ráz v takovém sledu, že bleskový útok na protivníkova krále nedal na sebe dlouho čekat. Skutečnost, že dnešního večera je protivníkem skutečně král, ho nijak neovlivnila, protože Schaferovy zásady byly sice složité, ale pevné. Pustil se do ničení Ailellových černých figur stejně jako s každým jiným hráčem. A té noci, kdy ho bolelo u srdce a byl zranitelný, hrál s ještě větší vášní než jindy, jelikož k úniku před svým trápením využil strohé čisté linie černobílé herní desky. Bílé figury se vrhly do bezohledné útočné smrště.

Ta však narazila na jemně utkanou, avšak odolnou obranu. Ať už se Ailell jakkoli scvrkl, jakkoli snad jeho mysl a autorita klopýtaly, Paul po deseti tazích poznal, že má co dělat s mužem nebývalých schopností. Král pomalu a trpělivě uspořádával svou obranu a opatrně vztyčoval valy, a tak se stalo, že Schaferovu překotnému útoku začal docházet dech a nakonec byl neodvratně zatlačován zpět. Po téměř dvouhodinové hře Paul převrhl bílého krále na znamení, že se vzdává.

Oba muži se v křeslech pohodlně opřeli a poprvé od začátku hry na sebe pohlédli. Usmáli se, přičemž ani jeden nevěděl, protože ani nijak vědět nemohl, jak vzácný úsměv u toho druhého vidí. Prožívali však v tu chvíli totéž, protože když Paul pozvedl stříbrný pohár králi na počest, sblížili se přes dvojí propast světů i času natolik, že by si mohli navzájem porozumět.

To jim nakonec nebylo souzeno, ale té noci se zrodilo cosi jiného, a ovoce té mlčenlivé hry v budoucnu změní rovnováhu a podobu všech světů, které existují.

Ailell promluvil svým zastřeným hlasem jako první. „Ještě nikdo se mnou takto nehrál. Já v ta’baelu neprohrávám. Dnes večer se to téměř stalo.“

Paul se usmál podruhé. „Téměř ano. Možná příště – ale moc si tím jistý nejsem. Vaše hra, to je opravdová krása, můj pane.“

Ailell zavrtěl hlavou. „Ne, hraji opatrně. Krásu jsi utkal na své straně, ale upachtěná opatrnost někdy udolá i brilanci. Když jsi

obětoval toho druhého jezdce…“ Ailell beze slova pohnul rukou. „Předpokládám, že něco takového dokáže pouze mládí. Je mi už natolik vzdálené, že jsem už patrně zapomněl.“ Také pozvedl pohár a napil se.

Paul obě číše dolil, než odpověděl. Cítil se vyčerpaný, ale ulevilo se mu. Uvědomil si, že ptáček venku už dávno přestal zpívat. „Myslím, že je to otázka spíš stylu než mládí nebo věku,“ poznamenal. „Já totiž nejsem moc trpělivý, takže hraju tak, jak hraju.“

„Myslíš ta’bael?“

„I jiné věci,“ odpověděl Paul po chvilce zaváhání.

Ailell kupodivu přikývl. „Kdysi jsem býval taky takový, i když je pro tebe možná těžké tomu uvěřit.“ Vypadal, že pohrdá sám sebou. „V dobách chaosu jsem se zmocnil trůnu silou a v raných časech jsem ho držel mečem. Pokud z nás má být dynastie, začíná mnou a pokračuje… Diarmuidem, zřejmě.“ Paul zůstal zticha a po chvilce král pokračoval. „Právě moc naučí trpělivosti, tedy udržení moci. A zjistíš, jakou cenu si vynutí – o čemž jsem neměl vůbec ponětí, když jsem byl v tvém věku, a myslel jsem si, že meč a bystrá hlava zvládnou cokoliv. Vůbec jsem netušil, jakou cenu člověk zaplatí za moc.“

Ailell se naklonil nad herní deskou a zvedl jednu figuru. „Vezmi si královnu v ta’baelu. Nejsilnější figura v poli, přesto ji musíš chránit, když ji ohrožuje strážný nebo jezdec, protože kdyby k takovému souboji došlo, ztratíš celou hru. A král,“ pokračoval Ailell dan Art, „v ta’baelu nemůžeš obětovat krále.“

Paul nedokázal z toho propadlého, stále pohledného obličeje nic vyčíst, ale v hlase postřehl záchvěv čehosi nového, čehosi, co se pohnulo hluboko pod pronesenými slovy.

Zdálo se, že Ailell si jeho nepokoje všiml. Znovu se nepatrně usmál. „V noci jsem obtížný společník. Zvlášť dnešní noci. Vybavuje se mi toho příliš mnoho. Mám příliš mnoho vzpomínek.“

„Já jich mám taky až moc,“ vyhrkl Paul impulzivně a v okamžiku, kdy ta slova vypustil z úst, zalitoval.

Avšak Ailellův výraz zůstal mírný, dokonce soucitný. „Asi ano," souhlasil. „Nevím pořádně, proč si to myslím, ale opravdu asi máš vzpomínek až příliš."

Paul sklonil tvář k hlubokému poháru vína a zdlouha se napil. „Můj pane," řekl, aby protrhl prodlužující se ticho novým tématem, jakýmkoli, „proč ta kněžka říkala, že se jí Loren měl zeptat, než nás sem přivedl? Co má…"

„Ona se v tom mýlí a pošlu pro ni, abych jí to pověděl. Ne že by Jaelle poslouchala." Ailell se zatvářil truchlivě. „Hrozně ráda působí potíže, vytváří napětí a pak hledá cestičky, jak jich využít. Jaelle je neuvěřitelně ctižádostivá a usiluje o návrat ke starým pořádkům bohyně, která vládla prostřednictvím své velekněžky. Tak to kdysi chodilo, než ze zámoří přijel Iorweth. Na mém dvoře se sváří spousta ctižádostivců, což se často stává kolem trůnu stárnoucího krále, ale ona ryje hlouběji než ostatní."

Paul přikývl. „Váš syn včera večer říkal něco podobného."

„Cože? Diarmuid že to říkal?" Ailellův smích v té chvíli skutečně připomínal prince. „Překvapuje mě, že byl natolik střízlivý, aby uvažoval dostatečně jasně."

Paulovy rty sebou škubly. „Vlastně střízlivý nebyl, ale zdá se, že i tak mu to myslí docela dobře."

Král smířlivě máchl rukou. „Někdy je okouzlující." Po chvilce se zatahal za vous a zeptal se: „Omlouvám se, ale o čem jsme hovořili?"

„O Jaelle," odpověděl Paul. „O tom, co říkala dnes dopoledne."

„Ano, ano, jistě. Co říkala, to platilo kdysi, ale to už je hodně dávno. V dobách, kdy se divé kouzlo dalo nalézt jen pod zemí a obvykle jen s pomocí krve, čerpala se síla potřebná k přenosu přímo ze srdce země a tu vždycky ovládala Matka. Takže tehdy platilo, že zemský kořen, avarlith, se mohl takto použít jenom v případě, když se velekněžka přimluvila u bohyně. Ale teď už dlouhá léta, od dob, kdy se Amairgen naučil nebeské učení a založil Radu mágů, čerpají kouzla proud síly jen z mágova zřídla a avarlith zůstává nedotčený."

„Nerozumím. Jaký proud síly?"

„Vysvětluji příliš rychle. Je těžké pamatovat na to, že jsi z jiného světa. Tedy poslouchej. Pokud by některý mág chtěl použít své kouzlo, aby zapálil oheň v krbu, byla by k tomu zapotřebí síla. Kdysi

všechna naše kouzla patřila bohyni a síla se čerpala přímo ze zemského kořene. A jelikož se čerpala i používala ve Fionavaře, síla si vždy našla cestu zase zpátky do země – prostě jí neubývalo. Ale při přenosu se síla použije v jiném světě…“

„Takže o ni přijdete!“

„Přesně tak. Tedy tak tomu bylo kdysi. Ale od doby, co Amairgen osvobodil mágy od Matky, je síla čerpána pouze ze zřídla a ten, kdo na sebe úkol zřídla vzal, si ji v sobě zase znovu vybuduje.“

„On?“

„Nebo ona, samozřejmě.“

„Ale… to znamená, že každý mág má…?“

„Ano, jistěže. Každý je spojený se zřídlem pevným poutem, jako je Loren s Mattem, nebo Metran s Denbarrou. To je úhelný zákon nebeského učení. Mág nemůže dělat víc, než jeho zřídlo snese, a to pouto je celoživotní. Co mág udělá, to zaplatí někdo jiný.“

A rázem bylo všechno jasnější. Paul si vzpomněl, jak se Matt Sören po přenosu třásl. Vzpomněl si, jak velké starosti si Loren o trpaslíka dělal, a také lépe pochopil, jak to bylo s těmi dohasínajícími pochodněmi na zdech v první komnatě, pochodněmi, které křehký Metran tak snadno jedním gestem znovu rozzářil. Loren se k tomu neměl, protože chtěl svému zřídlu dopřát čas na zotavení. Paul cítil, že paprsek pozornosti jeho mysli, dosud zaměřený dovnitř, se stáčí jinam, ale jde to ztuha, jako když začínají pracovat dávno nepoužívané svaly.

„Jak to je?“ zeptal se. „Jak jsou navzájem spojení?“

„Mág a zřídlo? Máme na to spoustu zákonů a musejí podstoupit dlouhý výcvik. Nakonec, pokud jsou k tomu stále ochotní, se mohou spojit příslušným obřadem, i když se něco takového neprovádí lehce. Ve Fionavaře zbývají už jenom tři. Denbarra je Metranův synovec, Teyrnonovým zřídlem je Barak, jeho nejbližší přítel už od dětství. Některé dvojice jsou zvláštní: zřídlem Amairgena Bělovětvého, prvního z mágů, byla Lisen z Lesa.“

„Proč to bylo zvláštní?“

„Nu,“ usmál se velekrál trochu melancholicky, „to je dlouhý příběh. Možná kousek uslyšíš zpívat ve Velké síni.“

„Dobře. Ale co Loren a Matt? Jak ti…?“

„To je také zvláštní," souhlasil Ailell. „Loren si ke konci výcviku vyžádal svolení Rady i ode mě, aby mohl nějakou dobu cestovat. Byl pryč tři roky. Když se vrátil, měl svůj plášť a byl vázaný ke králi trpaslíků, což se ještě nikdy předtím nestalo. Žádný trpaslík…"

Král se náhle odmlčel. V tom nečekaném tichu to oba zaslechli znovu: sotva slyšitelné ťukání na zeď naproti otevřenému oknu. Když se Paul tázavě podíval na krále, ozvalo se to opět.

Ailellův výraz najednou přímo zněžněl. „Ach, Mörnire," vydechl. „Takže opravdu někoho poslali." Váhavě pohlédl na Paula, ale pak se zřejmě rozhodl. „Zůstaň u mě, mladý Paule, Pwylle, zůstaň a mlč, jelikož spatříš něco, co je dovoleno jenom málokomu."

Král přešel ke zdi a pečlivě na ni přitiskl dlaň v místě, kde byl kámen nepatrně tmavší. *„Levar shanna,"* zamumlal a ustoupil, a v jednolitém zdivu se objevil obrys dveří. Za okamžik už byla škvíra zřetelnější, pak se dveře neslyšně rozevřely a do komnaty se tiše protáhl štíhlý cizinec. Měl plášť a přes hlavu kapuci a chvíli je neodkládal, protože si všiml Paulovy přítomnosti, ale když Ailell souhlasně přikývl, odložil krycí oděv jediným hladkým pohybem a hluboce se králi uklonil.

„Přináším pozdravy, velekráli, a dar jako upomínku na tvůj korunovační den. Mám zprávy z Danilothu, které potřebuješ slyšet. Jsem Brendel z Poštolkové marky."

A tak se stalo, že Paul Schafer poprvé spatřil jednoho z *lios alfar*. Tváří v tvář té éterické, stříbrovlasé bytosti podobné plameni ucítil, jak sám těžkne a jak je neohrabaný, protože takový půvab patřil do zcela odlišné dimenze.

„Buď vítán, Na-Brendele z Poštolky," zamumlal Ailell. „Toto je Paul Schafer, kterého budeme ve Fionavaře asi nazývat Pwyll. Je jedním ze čtyř, kteří přišli se Stříbroplášťem z jiného světa, aby se připojili ke tkanivu naší oslavy."

„O tom vím," přisvědčil Brendel. „Jsem v Paras Dervalu už dva dny, čekal jsem, až tě zastihnu samotného. Tohoto jsem viděl, i ostatní, včetně té zlatovlasé. Jenom díky ní bylo čekání snesitelné, velekráli. Jinak bych už byl možná dávno za těmito zdmi a dar, jejž nesu, bych nedoručil." V očích, které byly ve světle svíček zlatě zelené, mu tančily plamínky smíchu.

„Děkuji ti tedy, že jsi počkal,“ řekl Ailell. „A teď mi pověz, jak se vede Ra-Lathenovi?“

Brendelova tvář najednou strnula, smích zmizel. „Ach!“ zvolal tiše. „Rychle mě přivádíš k mým zprávám, velekráli. Lathen Mlhotkáč uslyšel na sklonku roku svou píseň. Odešel za moře a daleko a s ním šel také Laien Kopiníček, poslední z těch, kdo přežili Bael Rangat. Teď už nezbyl nikdo, byť i předtím jich zbývalo jen málo.“ Liosovy oči potemněly: teď byly ve stínu fialové. Na chvilku se odmlčel, pak pokračoval. „V Danilothu vládne Tenniel. To jeho pozdravy ti přináším.“

„Lathen tedy také odešel?“ opakoval král velmi tiše. „I Laien? Přináší tíživé zprávy, Na-Brendele.“

„A povím ti ještě tíživější,“ pokračoval lios. „V zimě do Danilothu dorazila zvěst o tom, že na severu zahlédli *svart alfar*. Ra-Tenniel postavil hlídky a minulý měsíc jsme zjistili, že ty zvěsti nebyly plané. Prošel jich kolem nás celý houf na jih, k okrajům Pendaranu, a byli s nimi vlci. Tam jsme s nimi bojovali, velekráli. Poprvé od Bael Rangatu vytáhli *lios alfar* do války. Zahnali jsme je a většinu pobili – protože v nás stále zůstává kus toho, čím jsme bývali – ale šest mých bratrů a sester padlo. Šest z těch, které jsme milovali, už nikdy neuslyší svou píseň. Znovu mezi nás přišla smrt.“

Ailell se zhroutil do křesla, zatímco lios hovořil. „Svarti před Pendaranem,“ zasténal nyní spíš pro sebe. „Ach, Mörnire, co tak zlého jsem spáchal, že mě tohle muselo v mém věku postihnout?“ A v tu chvíli skutečně vypadal starý, když tak roztřeseně vrtěl hlavou. Ruce na vyřezávaných opěrkách křesla se chvěly. Paul si vyměnil pohled se zářivým liosem. Paulovi nad starým králem srdce usedalo lítostí, ale v očích návštěvníka, nyní šedých, nespatřil ani stopu něčeho podobného.

„Mám pro tebe dar, velekráli,“ promluvil Brendel nakonec. „Ra-Tenniel ti dává na vědomí, že je jiný, než byl Mlhotkáč. Moje zprávy o bitvě by ti to měly dosvědčit. Nebude se skrývat v Danilothu a od této chvíle nás budete vídat častěji než jednou za sedm let. Čehož důkazem, jakož i nejvážnějšího spojenectví a propletených nití našeho osudu, je dar, který ti vládce *lios alfar* posílá.“

Paul nikdy v životě nespatřil něco tak krásného jako předmět, který Brendel Ailellovi podával. Tenká křišťálová hůlka, kterou lios předal člověku, polapila a po svém proměnila každý záblesk světla v komnatě. Oranžovou z nástěnných pochodní, rudé záblesky svíček, dokonce modrobílé diamanty hvězd, které viděli oknem, to vše vypadalo, že se pohybuje v neustálém propletenci, jako by v hůlce kmital sem a tam tkalcovský člunek.

„Skleněná polnice," zamumlal král při pohledu na dar. „To je opravdová vzácnost. Je to už čtyři sta let, co se jedna z nich nacházela v našich síních."

„A čí to byla vina?" opáčil Brendel chladně.

„To je nespravedlivé, příteli," ohradil se Ailell trochu zostra. Liosova slova v něm zřejmě zažehla jiskru pýchy. „To, že velekrál Vailerth rozbil skleněnou polnici, bylo jen střípkem v obrovském šílenství – a Brennin za to šílenství zaplatil krvavou cenu v občanské válce." Králův hlas zněl zase pevně. „Pověz Ra-Tennielovi, že jeho dar přijímám. Pokud ho použije, aby nás přivolal, pak na výzvu odpovíme. Vyřiď to svému pánovi. Zítra promluvím se svou radou o ostatních zprávách, které jsi přinesl. Pendaran budeme hlídat, slibuji."

„Mé srdce cítí, že bude zapotřebí víc než jen hlídat, velekráli," odpověděl Brendel tišeji. „Ve Fionavaře se vzmáhá jakási moc."

Ailell pomalu přikývl. „Před časem mi Loren řekl totéž."

Zaváhal, potom skoro neochotně pokračoval. „Pověz mi, Na-Brendele, jak to vypadá s danilothským strážným kamenem?"

„Stejně jako v den, kdy ho Ginserat vyrobil!" odpověděl Brendel prudce. „*Lios alfar* nezapomínají. Ty si hleď vašeho kamene, velekráli!"

„Nechtěl jsem tě urazit, příteli," mírnil ho Ailell, „ale víš, že všichni strážci musí nechat hořet naalský oheň. A tohle víš také: ani lid Conaryho, Colana a samotného Ginserata nezapomíná na Bael Rangat. Náš kámen je modrý jako vždy, a jestli budou bohové laskaví, tak i takový zůstane." Rozhostilo se ticho. Brendelovy oči teď pronikavě svítily. „Pojďte!" řekl Ailell najednou, vstal a vztyčil se nad nimi. „Pojďte, ukážu vám ho!"

Otočil se na patě, odkráčel k ložnici, otevřel dveře a prošel jimi. Paul ho rychle následoval a jen zahlédl velikou královu postel s nebesy a také uviděl páže Tarna, který spal na svém lůžku v rohu komnaty. Ailell však nezvolnil a Paul i lios spěchali, aby udrželi s králem krok. Ten otevřel další dveře v protější zdi ložnice a prošel jimi do krátké chodby, na jejímž konci čekaly další mohutné dveře. Tam se zastavil a ztěžka oddechoval.

„Jsme nad Komnatou kamene.“ Ailell mluvil s jistými obtížemi. Stiskl rukojeť uprostřed dveří a odsunul malý dřevěný obdélník, takže mohli nahlédnout do místnosti za dveřmi.

„Tohle nechal udělat sám Colan,“ vysvětlil král, „když se s tím kamenem vrátil z Rangatu. Povídá se, že pak po zbytek svých dnů často v noci vstával a chodil se touto chodbou dívat na Ginseratův kámen a ulevovat svému srdci vědomím, že nemění barvu. Nedávno jsem se přistihl, že dělám totéž. Podívej se, Na-Brendele z Poštolky. Prohlédni si strážný kámen mého velekrálovství.“

Lios beze slova přistoupil a přitiskl oko k otvoru ve dveřích. Zůstal tak dlouho a nepromluvil, ani když se konečně odtáhl.

„A ty, mladý Pwylle, také se podívej a přesvědči se, jestli kámen stále modře září na znamení, že pouta nepovolila.“ Ailell pokynul, Paul prošel kolem Brendella a přiložil oko k otvoru.

Byla to malá místnost, bez ozdob na stěnách a podlaze a bez jakéhokoli nábytku. Přesně uprostřed místnosti stál podstavec či sloup, který byl vyšší než dospělý muž, a před ním stál nízký oltář, na němž hořel čistý bílý oheň. Tělo sloupu bylo pokryté rytinami zobrazujícími vznešené muže a na vrcholku sloupu, ve vydlabaném důlku, spočíval křišťál velký asi jako míč. Paul viděl, že křišťál svítí svým vlastním světlem a to že je modré.

Když se vrátili zase do královy komnaty, vyhledal Paul na stolku u okna třetí pohár a nalil víno všem třem. Brendel kalich přijal, ale okamžitě začal neklidně komnatou přecházet. Ailell se posadil znovu do křesla u hracího stolku. Paul zůstal u okna a odtud se díval, jak lios přestal přecházet sem a tam a zastavil se před králem.

„My strážným kamenům věříme, velekráli, protože musíme,“ začal mírně, skoro něžně. „Ale víš, že jsou jiné síly, které slouží Temnotě, a některé z nich jsou mocné. Jejich pán je možná stále

připoutaný pod Rangatem, ale po zemi se nyní pohybuje zlo, které nesmíme nechat bez povšimnutí. Copak jsi to zlo nespatřil v suchu, které vás postihlo, velekráli? Jak to, že to nevidíš? V Cathalu a na Pláni prší. Jenom v Brenninu letos úroda nebude. Jenom…“

„*Ticho!*“ Ailellův hlas práskl jako bič. „Nevíš, o čem mluvíš. Nepokoušej se míchat do našich záležitostí!“ Král se v křesle předklonil a upřeně se zahleděl na štíhlého liose. Nad řídkým vousem se mu na obličeji objevily dvě zářivě rudé skvrny.

Na-Brendel zmlkl a upřel na velekrále zrak. Nebyl vysoký, ale v tu chvíli se zdálo, že roste.

Když nakonec promluvil, nezazněla v jeho tónu pýcha ani trpkost. „Nechtěl jsem tě rozzlobit. A v tento den už vůbec ne. Jsem však přesvědčen, že nadchází doba, kdy jen máloco bude moci zůstat záležitostí pouze jednoho lidu. Takové je poselství Ra-Tennielova daru. Jsem rád, že jsi ho přijal. Předám tvůj vzkaz svému pánovi.“ Velmi hluboce se uklonil, otočil se a prošel znovu dveřmi ve zdi a cestou si oblékal plášť a nasazoval kapuci. Dveře se za ním tiše zasunuly a pak už v komnatě nic neprozrazovalo, že tam kdy byl, kromě skleněné hůlky tetelící se světlem, kterou Ailell nepřestával otáčet v roztřesených stařeckých rukách.

Paul, který pořád stál u okna, uslyšel, že se do zpěvu pustil další ptáček. Domníval se, že už brzy začne svítat, ale nacházeli se na západní straně paláce a nebe bylo stále temné. Napadlo ho, jestlipak král na jeho přítomnost docela nezapomněl. Avšak nakonec se Ailell unaveně nadechl, položil skleněnou tyčinku na hrací desku, pomalu přešel k Paulovi a zahleděl se oknem ven. Paul odtud viděl krajinu prostírající se na západ a v dálce vysokou hradbu stromů jakéhosi lesa, který se rýsoval jako temný stín proti ještě temnější noci.

„Odejdi, příteli Pwylle,“ řekl Ailell nakonec docela laskavě. „Jsem už unavený a nejlépe bude, když zůstanu sám. Unavený,“ opakoval, „a starý. Jestli zemí skutečně kráčí nějaká síla Temnoty, nemůžu s tím dnes v noci nic udělat, leda bych zemřel. A popravdě řečeno zemřít nechci, ani u Stromu, ani jinak. Pokud je tohle má chyba, pak to tak asi musí být.“ Pohled v očích měl vzdálený a smutný, když tak hleděl z okna ke vzdálenému lesu.

Paul si rozpačitě odkašlal. „Podle mě není žádná chyba, když člověk chce žít.“ Po příliš dlouhém mlčení mu ta slova v hrdle sotva zasípala. V Paulovi se probouzel jakýsi obtížně zvládnutelný cit.

Ailell se tomu usmál, ale pouze ústy, a dál se díval ven do tmy. „U krále to chyba možná je, Pwylle. To je ta cena, pamatuješ?“ Pokračoval jiným tónem.

„Dostalo se mi některých požehání. Dnes ráno jsi v síni slyšel Ysanne. Řekla, že mě milovala. To jsem vůbec nevěděl. A nemyslím,“ hloubal tiše a otočil se, aby se konečně na Paula podíval, „že o tom někdy povím královně Marrien.“

Paul se z komnaty odporoučel, nejdřív se ovšem uctivě poklonil. Divně ho svíralo v krku. *Královna Marrien.* Zavrtěl hlavou a nejistě vykročil chodbou. Od nedaleké zdi se odlepil dlouhý stín.

„Už znáš cestu?“ zeptal se Coll.

„Vlastně ne,“ řekl Paul. „To si nemyslím.“

~ ~ ~

Procházeli palácovými chodbami a jejich kroky se rozléhaly. Za zdmi, na východě za Gwen Ystratem, se právě rozednívalo. Ale v paláci byla stále tma.

Paul se přede dveřmi do své komnaty otočil k Diarmuidovu muži. „Colle, co je to Strom?“

Statný voják ztuhl. Po chvilce zvedl ruku a promnul si rozplácle zahnutý zlomený nos. Zastavili se. V Paras Dervalu vládlo ticho. Paul si chvíli myslel, že na otázku nedostane odpověď, ale potom Coll přece jenom promluvil, i když hodně ztišeným hlasem.

„Letní strom?“ opáčil. „Ten je v lese na západ od městečka. Je zasvěcený Mörnirovi Hromovému.“

„Proč je důležitý?“

„Protože,“ odpověděl Coll ještě tišeji, „právě tam bůh za starých časů povolával velekrále, když to země potřebovala.“

„Povolával ho k čemu?“

„Aby ho připoutali k Letnímu stromu a on tam zemřel,“ prohlásil Coll stroze. „Už jsem řekl příliš mnoho. Tvůj přítel je dnes v noci určitě s lady Rhevou. Za chvíli se vrátím, abych vás probudil, dnes nás čeká dlouhá jízda.“ A otočil se na patě k odchodu.

„Colle!“

Statný muž se pomalu obrátil.

„Vždycky tam přivazují krále?“

Collova široká, opálená tvář se podezíravě svraštila. Když konečně odpověděl, činil tak jakoby proti své vůli. „Je známo, že to kdysi místo něj udělal potomek z jeho krve.“

„Což vysvětluje, co včera v noci povídal Diarmuid. Colle, opravdu tě nechci dostat do potíží – ale kdybych měl hádat, co se tady stalo, řekl bych, že Ailella povolal bůh kvůli tomu suchu, nebo možná to sucho nastalo, protože tam nešel, a já mám dojem, že ho celá ta věc vystrašila, a Loren stojí při něm, protože tomu, co se u Letního stromu děje, nedůvěřuje.“ Coll po chvilce opatrně přikývl a Schafer pokračoval.

„Tak budu hádat dál, a tohle je opravdu domněnka: Diarmuidův bratr to chtěl udělat místo krále a Ailell mu to zakázal – a proto první syn odešel a z Diarmuida je dědic. Hádal jsem správně?“

Zatímco Schafer mluvil, Coll přistoupil těsně k němu. Pátravě hleděl svýma poctivýma hnědýma očima do Paulových očí. Pak zavrtěl hlavou a v rysech tváře se mu objevil jakýsi úžas.

„Tak hluboko nevidím. Domněnka je to velmi dobrá,“ připustil. „Velekrál musí svému náhradníkovi udělit svolení, a když odmítl, princ ho proklel, což je zrada, a proto ho poslali do vyhnanství. Vyslovit jeho jméno nyní znamená smrt.“

V tichu, které následovalo, se Paulovi zdálo, že na ně noc doléhá jako kámen. „Nemám žádnou moc,“ řekl potom Coll hlubokým hlasem, „ale kdybych měl, proklel bych ho jménem všech bohů a bohyní, co jich jenom je.“

„Koho?“ zašeptal Paul.

„No přece prince, koho jiného,“ řekl Coll. „Vyhnaného prince. Diarmuidova bratra Ailerona.“

Kapitola 6

Za palácovými branami a zdmi městečka řádilo sucho naplno. Následky léta bez deště se daly poměřit tlustou vrstvou prachu na silnici, řídkou trávou drolící se na kopcích a muldách jako hnědý nátěr, zakrslými stromky a vyschlými vesnickými studnami. V padesátém roce Ailellovy vlády trpělo velekrálovství tolik, jak nikdo nepamatoval.

Kevin a Paul, kteří ráno vyjeli na jih s Diarmuidem a sedmi jeho muži, to sucho nejostřeji vnímali v zašpičatělých, zatrpklých rysech farmářů, které cestou míjeli. Sluneční žár už od rána nad krajinou vyvolával tetelivou fatu morganu. Na nebi nebylo ani mráčku.

Diarmuid však nasadil ostré tempo a Kevin, který nebyl žádný jezdec a měl za sebou bezesnou noc, byl nesmírně rád, když konečně ve čtvrté vesnici zastavili před tavernou.

Spěšně poobědvali studené, ostře kořeněné maso, chléb, sýr a k tomu několik pint černého piva na spláchnutí prachu v hrdle. Kevin, který jen hltal, si všiml, že Diarmuid krátce promluvil s Cardem, ten v tichosti vyhledal hospodského a odešel s ním do jiné místnosti. Když princ postřehl Kevinův pohled, přešel k dlouhému dřevěnému stolu, u něhož seděl Kevin, Paul a štíhlý, tmavovlasý muž jménem Erron.

„Ptáme se po vašem příteli," vysvětlil jim Diarmuid. „Je to jeden z důvodů, proč jsme sem vyrazili. Loren jel na sever, aby udělal totéž, a poslal jsem zprávu i na pobřeží."

„Kdo zůstal s ženami?" zeptal se Paul Schafer rychle.

Diarmuid se usmál. „Věř mi. Vím, co dělám. Jsou tam stráže a v paláci zůstal i Matt."

„Loren jel bez něj?" vyhrkl Paul.

Diarmuid vypadal ještě pobaveněji než jindy. „Náš přítel se o sebe dokáže postarat i bez kouzel. Má meč a umí se jím ohánět. Děláš si spoustu starostí, že?“

„Překvapuje tě to?“ vložil se mezi ně Kevin. „Nevíme, kde jsme, nevíme, jak to tady chodí, Dave se ztratil bůh ví kam – a ani nevíme, k čemu se to dnes chystáš.“

„Poslední otázka je docela snadná,“ prohlásil Diarmuid. „Dostaneme se za řeku do Cathalu, pokud to půjde. Uděláme to v noci a nenápadně, protože je dost velká šance, že nás zabijí, jestli nás najdou.“

„Aha,“ polkl Kevin. „A můžeme vědět, proč se vystavujeme tak nepříjemné možnosti?“

Poprvé od rána zablýskl Diarmuidův úsměv naplno. „Jistěže smíte,“ řekl laskavě. „Pomůžete mi svést jednu dámu. Pověz mi, Carde,“ zamumlal a otočil se, „zjistil jsi něco?“

Nic. Princ tedy dopil pivo a už rázoval ze dveří. Ostatní se zvedli od stolu a následovali ho. Z hospody vyšla spousta vesničanů a dívala se, jak odjíždějí.

„Kéž tě chrání Mörnir, mladý princi!“ zvolal jeden farmář nadšeně. „A ve jménu Letního stromu, kéž odnese toho starce a dovolí ti být naším králem!“

Diarmuid při prvních slovech půvabně zvedl ruku na pozdrav, ale poslední věta ho donutila prudce strhnout koně. Rozhostilo se třeskuté ticho. Princův výraz ochladl. Nikdo se nepohnul. Kevin uslyšel shora hlučné zaplácání křídel, protože se nad nimi stočilo hejno vran tak husté, že na okamžik zaclonilo slunce.

Když znovu zaslechli Diarmuidův hlas, zněl stroze a pánovitě. „Slova, která jsi pronesl, jsou zrada,“ prohlásil Ailellův syn, kývl stranou a prohodil ještě jedno slovo: „Colle.“

Farmář možná šíp, který ho zabil, vůbec nepostřehl. Diarmuid ho neviděl určitě. Ujížděl už po silnici, ani se neohlédl, zatímco Coll ukládal luk zase na místo. Než pominulo leknutí a vesničané spustili křik, všech deset jich už bylo za zatáčkou silnice, která vedla na jih.

Kevinův kůň cválal a jezdci se šokem a vzteky třásly ruce. Před očima měl stále obraz mrtvého muže a v duchu slyšel křik. Coll vedle něj vypadal nevzrušený a ledově klidný. Až na to, že se pečlivě

vyhýbal pohledu Paula Schafera, který na něj za jízdy vrhal pátravé pohledy. Coll přece před ním předchozí noci také pronesl zrádná slova!

~ ~ ~

Začátkem jara roku 1949 si doktor John Ford z Toronta, stážista v nemocnici svatého Tomáše v Londýně, vzal čtrnáctidenní dovolenou. Potuloval se samotný po Jezerním kraji severně od Keswicku, až na konci dlouhého dne celý utrmácený sestoupil z kopce a unaveně zamířil k farmě zastrčené do stínu pod úbočím.

Na dvoře farmy jakási dívka nabírala ze studny vodu. Jejími tmavými vlasy se probíraly šikmé paprsky slunce, které se sklánělo k západu. Když zaslechla kroky a otočila se, návštěvník uviděl, že dívka má šedé oči. Stydlivě se usmála, když ji s kloboukem v ruce požádal o vodu, a než mu ji ze studny načerpala, John Ford se zamiloval, prostě a neodvolatelně, protože tak si počínal ve všem.

Deirdře Cowanové, které bylo toho jara osmnáct let, kdysi dávno babička předpověděla, že se zamiluje do muže ze zámoří a provdá se za něj. Jelikož o její babičce bylo známo, že mívá „vidění“, Deirdra nikdy o jejích slovech nepochybovala. A tento muž, pohledný a nesmělý, měl oči, které ji vábily.

Ford tehdy přenocoval v domě jejího otce a v tu nejtišší temnou hodinu před úsvitem Deirdra vstala z lůžka. Nepřekvapilo ji, když na chodbě před dveřmi svého pokojíku uviděla babičku, ani že jí stará žena žehná gestem, které sahalo do hodně dávné minulosti. Vešla do Fordova pokoje s očima plnýma kouzla a tělem zlíbeznělým důvěrou.

Na podzim se vzali a John Ford odvezl manželku domů hned po prvním sněhu té zimy. A právě jejich dcera teď v jiném světě pětadvacet jar poté, co se její rodiče potkali, kráčela s trpaslíkem po boku ke břehu jezera, aby se setkala se svým osudem.

Stezka k jezeru, kde žila Ysanne, se stáčela severozápadně mělkým údolím uprostřed mírných kopců a krajinou, která by za jiných okolností byla krásná za každé roční doby. Ale Kimberly a Matt procházeli krajinou sežehnutou a holou – a Kimberly připadalo, že žízeň země se jí prořezává přímo do těla a mučí ji v útrobách.

Obličej ji bolel a kosti v těle zatuhly a překážely. Pohyb byl stále bolestivější, a kamkoli se podívala, oči se nechtěly dívat.

„Umírá," pronesla.

Matt se na ni podíval svým jedním okem. „Ty to cítíš?"

Toporně přikývla. „Nechápu to."

Trpaslík se tvářil pochmurně. „Ten dar má své temné stránky. Nezávidím ti."

„Nezávidíš co, Matte?" Kimberly se zamračila. „Co to mám?"

Matt Sören promluvil konejšivým hlasem. „Moc. Paměť. Popravdě řečeno, sám pořádně nevím. Jestli bolest země sahá tak hluboko…"

„V paláci je mi líp. Jsem před tímhle vším stíněná."

„Můžeme se vrátit."

Na okamžik Kimberly prudce a s trpkostí opravdu zatoužila se otočit – a vrátit se, odkud přišla. Nejen do Paras Dervalu, ale domů. Kde ji vyschlá tráva a holé stonky květin u stezky tolik nepálily. Ale pak si vzpomněla, jak jí vědma pohlížela do očí, a znovu uslyšela ten hlas, který se jí zachvěl až v žilách: *Očekávala jsem tě.*

„Ne," rozhodla se. „Jak je to ještě daleko?"

„Za zatáčkou. Brzy uvidíme jezero. Ale počkej, chtěl bych ti něco dát – měl jsem si vzpomenout dřív." A trpaslík jí podával náramek tepaný ze stříbra se vsazeným zeleným kamenem.

„Co je to?"

„Vellinský kámen. Je velmi vzácný. Zbývá jich už jenom málo a tajemství jejich výroby zemřelo s Ginseratem. Ten kámen je štít před kouzly. Nasaď si ho."

Udivená Kimberly si náramek navlékla na zápěstí, a když to udělala, bolest zmizela. Pálení, žár, štípání, to všechno bylo pryč. Uvědomovala si je, ale jakoby z dálky, protože vellin ji zaštítil a ona cítila, že ji chrání. Užasle vykřikla.

Ale úleva v její tváři nenašla u trpaslíka podobnou odezvu. „Aha," zachmuřil se Matt Sören, „tak jsem měl pravdu. Na Stavu se tkají temné nitě. Tkadlec ať dá, aby se Loren brzy vrátil."

„Proč?" zeptala se Kimberly. „Co to znamená?"

„Když tě vellin chrání před bolestí země, pak ta bolest není přirozená. A jestli má ta moc takovou sílu, aby to provedla celému

velekrálovství, pak začínám mít strach. Začínám vzpomínat na staré pověsti o Mörnirově stromě a smlouvě, kterou Zakladatel uzavřel s bohem. A když nejde o tohle, neodvažuji se pomyslet, co jiného by to mohlo být. Pojď," vybídl ji trpaslík, „je čas, abych tě zavedl k Ysanne."

A vykročili rychleji, provedl ji kolem ostrohu, kterým jim svah vybíhal do cesty, a když ho obešli, uviděla jezero jako modrý drahokam v náhrdelníku nízkých kopců. A u jezera se jaksi stále udržela zeleň, hustě posetá barvami divokých květin.

Kimberly strnula jako přimrazená. „Ach, Matte!"

Dívka okouzleně hleděla na vodu a trpaslík mlčel. „Opravdu je tu hezky," připustil nakonec. „Ale kdybys někdy spatřila Calor Diman mezi horami, určitě bys svou srdečnou chválou šetřila, aby ti trocha zůstala na Královnu vod."

Kimberly postřehla změnu v jeho hlase a na chvíli se na něj zadívala. Pak se zhluboka, pomalu nadechla, zavřela oči a dlouho mlčela. Když pak promluvila, zněl její hlas úplně neznámou melodií.

„Mezi horami," začala. „Velmi vysoko, tam to je. Sníh, který se v létě rozpouští, spěchá do jezera. Vzduch je řídký a průzračný. Krouží jím orli. Slunce proměňuje jezero ve zlatý oheň. Kdo se té vody napije, ochutná všechno světlo, které do ní padá, ať už je to světlo slunce, měsíce nebo hvězd. A za úplňku je Calor Diman smrtelně nebezpečné, protože jeho obraz nikdy nevybledá a mocně přitahuje. Jako příliv v srdci. Jenom pravý král trpaslíků dokáže vytrvat na noční hlídce, aniž by zešílel, a musí to udělat kvůli Diamantové koruně. Musí se oženit s královnou vod, proležet celou noc u jejích břehů za úplňku. Pak bude až do konce svých dnů svázán s jezerem Calor Diman, jak králi přísluší."

Kimberly otevřela oči a zpříma se na bývalého krále trpaslíků podívala. „*Proč*, Matte?" zeptala se už zase svým hlasem. „Proč jsi odešel?"

Neodpověděl, ale pohledem před ní neuhnul. Nakonec se beze slova otočil a odvedl ji po stezce, která se vinula k Ysanninu jezeru. Čekala tam na ně, Snovačka snů, s moudrostí v očích, i lítostí, a ještě čímsi nepojmenovaným.

~ ~ ~

Kevin Laine nikdy nedokázal dobře skrývat pocity a ta bryskní poprava, vykonaná jakoby mimochodem, ho úplně rozhodila. Celý den, kdy bez oddechu jeli, nepromluvil ani slovo a večer byl stále ještě bledý nevybitým vztekem. V houstnoucím šeru společnost projížděla lesnatou krajinou, která se postupně svažovala k jihu. Silnice vedla kolem hustého mlází a asi půl míle za ním se objevily věže malé pevnosti.

Diarmuid přitáhl otěže a zastavil. Stále vypadal svěže, jako by ho den v koňském sedle neunavil, a Kevin, kterého bolely všechny kosti a svaly jako čert, upřel na prince chladný pohled.

Princ si ho však nevšímal. „Rothe," otočil se Diarmuid k podsaditému, hnědovousému jezdci, „půjdeš dovnitř. Promluv s Averrenem, ale s nikým jiným. Já tu nejsem. Coll vede vaši skupinu na obhlídku. Žádné podrobnosti. Stejně se nebude na nic ptát. Nenápadně zjisti, jestli se tu v okolí neobjevil někdo cizí, a pak se k nám přidáš u Daelského útesu." Rothe otočil koně a rozjel se cvalem k věži.

„To je Jižní hláska," upozornil Carde tlumeně Kevina a Paula. „Naše hlídková věž v tomto kraji. Není moc velká – ale nijak zvlášť nehrozí, že někdo překročí řeku, takže ani víc nepotřebujeme. Velká pevnost se nachází níž po řece, na západě u moře. Tamtudy dvakrát Cathal zaútočil, takže u Sireše stojí strážní hrad."

„Proč nikdo nemůže překročit řeku?" zeptal se Paul. Kevin stále nemínil promluvit.

Cardeův úsměv byl v houstnoucím šeru neveselý. „To uvidíte, a docela brzy, až to tam pojedeme zkusit."

Diarmuid si přehodil přes ramena plášť a čekal, až se brána hlásky před Rothem otevře. Pak je odvedl západně od silnice po úzké stezce, která se začala proplétat lesem na jih.

Jeli snad hodinu a nikdo nepromluvil ani slova, ačkoli k tomu nedostali žádný rozkaz. Kevin si uvědomil, že jsou to skvěle vycvičení muži, bez ohledu na to, že jejich oděv a řeč byly hrubé ve srovnání se šviháky, které potkali v paláci.

Ubývající srpek měsíce se před nimi vyhoupl na nebe, když se vynořili z lesa. Diarmuid zastavil na okraji svažující se stráně a

pozvedl ruku, aby zachovali ticho. A po chvilce to Kevin uslyšel také: hluboký hukot dravého proudu.

Sesedl z koně jako ostatní, svítil jim k tomu couvající měsíc a rozsvěcující se hvězdy. Když se zahleděl na jih, uviděl, že pouze několik set metrů od místa, kde stojí, se krajina láme do prudkého útesu. Ale na druhé straně propasti nic nezahlédl. Jako by těsně před nimi končil svět.

„V zemi je zde puklina," ozval se mu těsně u ucha tichý hlas. Kevin ztuhl, ale Diarmuid bezstarostně pokračoval dál. „Cathal leží asi o sto stop níž než my. Uvidíš sám, až popojdeme blíž. A je chyba přijímat ukvapené soudy," pokračoval princ stále lehkým tónem. „Ten muž musel zemřít – kdyby ne, touhle dobou už by v paláci věděli, že podněcuji zrádcovské řeči. A jsou takoví, kdo by takové zvěsti rádi šířili. Propadl životem hned ve chvíli, kdy promluvil, a šíp mu přinesl laskavější smrt než tu, kterou by mu zařídil Gorlaes. Počkáme tady na Rothea. Nařídil jsem Cardeovi, aby vás oba pořádně prohnětl. Se ztuhlými svaly byste to na druhou stranu nezvládli." Poodešel, posadil se na zem a opřel se o kmen stromu. Kevin Laine, který nebyl malicherný ani hloupý, se po chvilce pro sebe usmál.

Cardeovy ruce byly silné a mast, kterou použil, působila neobyčejně. Než se k nim znovu připojil Rothe, Kevin se cítil opět ve formě. Už byla docela tma, když si Diarmuid stáhl kapuci a náhle vstal. Shlukli se kolem něj na okraji lesa a celou mlčenlivou společností projel záchvěv napětí. Kevin je vycítil, podíval se na Paula a uviděl, že Schafer už na něj také hledí. Vyměnili si stísněný úsměv a pak pozorně poslouchali, protože Diarmuid potichu a stručně promluvil. Slova zazněla v téměř bezvětrné noci, posluchači je zachytili a uložili si je do paměti, a pak se rozhostilo ticho. A pak už vyrazili, a to v devíti mužích, protože jednoho nechali u koní. Rozběhli se po svahu, který spadal k řece. Museli ji překročit, aby se dostali do kraje, kde je čeká smrt, pokud je někdo spatří.

Kevin lehce klusal vedle Colla a cítil, jak mu srdce překypuje nadšením. A to nadšení bylo stále silnější a bujnější, dokud se nemuseli shýbnout a pak se plazit, až se nakonec dostali k okraji útesu a pohlédli dolů.

Saerena byla nejmocnější řeka západně od hor. Velkolepými kaskádami spadala z horských vrcholů Eridu a s burácením se hnala do rovin na západě. Byla by tam zpomalila a tvořila by zátočiny, jenže před tisícovkami let, kdy byl svět ještě mladý, krajinu roztrhlo katastrofální zemětřesení a v zemi se objevila trhlina, jako když se rozchlípne neošetřená rána: Saerenská soutěska. A právě tou hlubokou roklinou burácela řeka a oddělovala Brennin, jejž kdysi básnící země vyzvedla do výšky, od Cathalu, jehož úrodné nížiny se prostíraly na jihu. A veliká Saerena nijak nezpomalovala ani se nezdržovala meandrováním, a ani suché léto na severu neoslabilo její sílu. Řeka pěnila a vřela dvě stě stop pod nimi, leskla se v měsíčním světle hrůzná a úžasná. A k vodní hladině je čekal sestup ve tmě a po útesu tak strmém, až se člověku tajil dech.

„Jestli spadnete," varoval je Diarmuid bez úsměvu, „snažte se nekřičet. Mohli byste prozradit ostatní."

Kevin už spatřil opačnou stranu soutěsky. Podél jižního útesu, o notný kus hlouběji, než se nacházeli sami, hořely ohně cathalských ležení, střežících své království a zahrady před severem.

Kevin rozřeseně zaklel. „To je neuvěřitelný. Čeho se tamti bojí? Tudy se přece nikdo nemůže dostat."

„Je to dlouhý sestup," souhlasil Coll, který stál po jeho pravém boku. „Ale říká se, že před sto lety řeku kdosi překročil, jen jednou, a proto se o to teď pokusíme my."

„Čistě pro tu legraci, jo?" vydechl Kevin stále nedůvěřivě. „O co vám jde? Vrhcáby už vás znudily?"

„Co že nás znudilo?"

„Ale nic."

A pak už měli sotva možnost promluvit, protože Diarmuid napravo od nich vydal tichý příkaz a Erron, štíhlý a pružný, rychle přeběhl k mohutnému pokroucenému stromu, kterého si Kevin dosud nevšiml, a pečlivě připevnil k jeho kmeni lano. Když dovázal uzly, spustil konec lana přes hranu útesu a začal ho postupně rozvinovat. Když ve tmě zmizela poslední smyčka, důkladně si plivl do dlaní a zašilhal po Diarmuidovi. Princ stroze přikývl. Erron lano pevně uchopil, vykročil a zmizel za okrajem propasti.

Všichni sledovali napnuté lano jako zhypnotizovaní. Coll přešel ke stromu a zkontroloval uzel. Dlouhé minuty míjely a Kevin si uvědomil, že mu ruce úplně zvlhly potem. Kradmo si je otřel o kamaše. Potom si všiml, že za napjatým provazem stojí Paul Schafer a dívá se na něj. Byla tma a neviděl Paulovi pořádně do tváře, ale cosi v jeho výrazu, jakési odcizení nebo nepřítomnost, způsobilo, že Kevinovi se hruď najednou sevřela mrazivou předtuchou a ta nelítostně přivolala záplavu vzpomínek, jimž nikdy nedokázal úplně uniknout, protože se týkaly noci, kdy zemřela Rachel Kincaidová. Vzpomínal na Rachel s jistou láskou, protože bylo těžké nemilovat tu tmavovlasou dívku plachého, prerafaelovského půvabu, kterou dokázaly rozpálit dvě věci na světě: zvuk cella pod jejím smyčcem a přítomnost Paula Schafera. Kevin se dobře pamatoval, a pokaždé při té vzpomínce zadržel dech, jak se její tmavé oči dívaly, když Paul vešel do místnosti, a také pozoroval, jak v jeho hrdém příteli váhavě klíčí důvěra a touha. Jenže pak se všechno pokazilo a Kevin stál s uslzenýma očima na pohotovosti v nemocnici U svatého Michala vedle Paula, když jim sdělili, že zemřela. Paul Schafer měl tvář jako kamennou masku bez jediné slzy, a když promluvil, pronesl svoje jediná slova týkající se Racheliny smrti: „Měl jsem to být já.“ A pak z té příliš jasně osvětlené místnosti odešel, sám.

Ale v této chvíli, ve tmě a v jiném světě, na něj mluvil jiný hlas: „Už je dole. Teď ty, příteli Kevine,“ pobídl ho Diarmuid. A lano se skutečné vlnilo způsobem, kterým jim Erron dával zdola znamení.

Kevin rychle, aby se nestačil rozmyslet, přistoupil k lanu, plivl si do dlaní, jak to viděl u Errona, pevně se chytil, přesmykl se přes okraj a pustil se do osamělého sestupu.

Nohama v pevných botách udržoval rovnováhu a odrážel se a ručkováním se spouštěl do sílícího burácení Saerenské soutěsky. Útes měl ostré výstupky a bylo nebezpečí, že se lano o některou kamennou hranu rozedře – ale s tím se nedalo nic dělat, ani s pálením sevřených dlaní, jimiž lano drsně prokluzovalo. Dolů se podíval jenom jednou a z rychlosti vodního proudu hluboko pod ním se mu zatočila hlava. Otočil se tváří ke skále, chvíli zhluboka dýchal a nutil se do klidu. Potom pokračoval dál – ruka a noha, lano a kamenná opora, dolů a dolů tam, kde čekala řeka. Po chvíli postupoval zcela

mechanicky, nohama hledal štěrbiny, spouštěl se a lano mu klouzalo dlaněmi. Bolest a únavu vytěsnil, i vracející se pálení namožených svalů, a dokonce zapomněl, kde je. Svět se zúžil jenom na lano a skalní stěnu. Připadalo mu, že tak tomu bylo vždycky. Natolik se ztratil v myšlenkách, že když ho Erron chytil za kotník, ztuhl Kevin leknutím. Erron mu pomohl postavit se na úzký pruh země sotva deset stop od místa, kde se už hnal vodní proud a máčel je tříští. Burácení bylo ohlušující, skoro se nedalo hovořit.

Erron třikrát škubl za volné lano a to se po chvíli začalo vedle nich pohupovat a trhat sebou, protože je nahoře zatížilo další tělo. Paul, pomyslel si Kevin vyčerpaně, to bude Paul. A pak mu do hlavy pronikla další myšlenka a vyčerpání přehlušila: *Je mu jedno, jestli spadne.* To vědomí jím projelo jako blesk, konečně pochopil. Kevin zvedl hlavu a začal horečně pohledem propátrávat skalní stěnu, ale měsíc svítil jenom na jižní straně a na Schaferův sestup nebylo vidět. Jenom líné, skoro posměšné houpání konce lana vedle nich dosvědčovalo, že nahoře kdosi je.

Teprve v tu chvíli, absurdně pozdě, si Kevin vzpomněl na Paulův oslabený tělesný stav. Vzpomněl si, jak ho ani ne před čtrnácti dny po zápase v košíkové, ke kterému Schafer především vůbec neměl nastoupit, narychlo odvážel do nemocnice, a při té vzpomínce ho píchlo u srdce. Nedokázal snést to napětí při pohledu vzhůru, a tak se zaměřil na poskakující konec provazu vedle sebe. Dokud ten pomalý tanec trvá, je Paul v pořádku. Pohyb toho provazu znamenal život, návaznost. Kevin se usilovně soustředil na lano pomalu se pohupující před tmavou skalní stěnou. Nemodlil se, ale vzpomněl si na otce, což bylo skoro totéž.

Stále upřeně hleděl na lano, když ho Erron nakonec chytil za paži a ukázal nahoru. A když Kevin zvedl oči, konečně si mohl oddychnout, protože uviděl, že se k nim spouští známá štíhlá postava. Paul Schafer po chvíli s jistotou došlápl na pevnou zem, i když těžce oddechoval. Jeho oči se na okamžik setkaly s Kevinovým pohledem, ale rychle uhnuly. Sám třikrát zatáhl za provaz, teprve potom popošel o kus dál a se zavřenýma očima se svalil u skalní stěny.

Po nějaké době už jich na břehu řeky stálo a nechalo se máčet tříští všech devět. Diarmuidovy oči se leskly ve světle odraženém od vody. Vypadal nezkrotně a divoce, jako nespoutaný noční duch. A dal Collovi znamení, aby zahájil další etapu jejich cesty.

Coll byl silný muž širokých plecí a po laně se spustil s batohem, do něhož uložil další kotouč lana. Nyní sundal z ramene luk, vytáhl z toulce šíp a připevnil konec lana ke kovovému kroužku vsazenému do ratiště. Pak postoupil až tam, kde se voda dotýkala země, a začal pohledem zkoumat protější břeh. Kevin netušil, co tam hledá. Na jejich straně se tenké vrstvy půdy drželo několik keříků a pár silných, nízkých stromů, ale cathalský břeh byl písečnější a zdálo se, že u řeky nic neroste. Coll však svůj velký luk s šípem nasazeným do tětivy konečně pozvedl. Klidně se nadechl a jediným hladkým pohybem stáhl tětivu daleko za ucho, až mu uzly svalů na paži vystoupily jako kameny. Pak sevření uvolnil, šíp zazpíval ve vznosném letu a tenké lano letělo s ním vysoko nad Saerenou – a na druhé straně se šíp hluboko zabořil do kamenného útesu.

Carde, který držel volný konec provazu, silně lankem zaškubal. Potom je Coll odměřil, odřízl a volný konec připevnil k dalšímu šípu, který vstřelil z bezprostřední blízkosti do skály za svými zády. Šíp zajel do kamene jako do másla.

Úžasem zkoprnělý Kevin se otočil k Diarmuidovi a z očí mu jen sršely otazníky. Princ přišel k němu a přes hukot vody mu zakřičel do ucha: „Lorenovy šípy. Pomáhá, když má člověk mezi přáteli mága – ačkoliv, jestli zjistí, jak jsem jeho dar použil, vyžene mě k vlkům!“ Princ se hlasitě zasmál, když se podíval na stříbřité lanko, které přetínalo Saerenu v měsíčním světle jako dálnice, a Kevina strhující kouzlo muže v jejich čele úplně pohltilo. Také se pro sebe usmál a cítil, že napětí a obavy mizí. Zaplavil ho pocit svobody, pocit, že souzní s takovou nocí i jejich cestou, a díval se, jak Erron vyskakuje, chytá se provazu a začíná ručkovat nad vodu.

Vlna, která tmavovlasého muže zasáhla, byla jako náhodná střela odražená hranatým skaliskem u břehu. Vrazila do Errona právě ve chvíli, kdy přehmatával, a prudce ho strhla stranou. Erron provedl zoufalý shyb, aby se udržel i na jedné ruce, ale vlna, která

následovala po té první, do něj nelítostně udeřila, utrhla ho z lana a vtáhla do náhonu Saereny.

Kevin Laine se rozběhl, ještě než druhá vlna zaútočila. Pádil po úzkém břehu s proudem, a aniž se zastavil, aby si to propočítal nebo se ohlížel, skokem se vrhl na převislou větev jednoho z pokroucených stromů, které se u řeky nahýbaly nad vodu. Natáhl se v letu co nejvíc do dálky, máchl pažemi před sebe a jen tak tak na ni dosáhl. Na přemýšlení nebyl čas. Prudkým škubnutím zkroutil tělo, zahákl kolena za větev a zavěsil se hlavou dolů nad vodní proud.

Teprve potom se podíval, skoro oslepený vodní pěnou, kde je Erron. Vypadal jako zátka v dravé povodni a hnal se přímo k němu. Opět nebyl čas. Kevin se natáhl co nejhlouběji a v tu chvíli se o něj otírala smrt. Erron křečovitě vystrčil ruku vzhůru a oba muži se vzájemně popadli za zápěstí.

Tah proudu byl brutální. Strhl by Kevina z větve jako lísteček – nebýt toho, že mu ještě kdosi pomohl. Kdosi mu chytil nohy zaháknuté za větev jako železnou obručí. Obručí, která nepraskne.

„Mám tě!“ zakřičel Paul Schafer. „Zvedni ho, jestli můžeš.“

A když Kevin uslyšel ten hlas, jakoby ukovaný s tím ocelovým sevřením do jednoho kusu, vlila se mu do paží nová síla. Oběma rukama sevřel Erronovo zápěstí a vytáhl ho nad hladinu.

A to už u nich byly další ruce, chytily Errona a rychle ho vlekly ke břehu. Kevin povolil sevření a nechal Paula, aby ho vytáhl na větev. Obkročmo se na ni posadili čelem k sobě a těžce lapali po dechu.

„Ty idiote!“ zařval Paul, kterému se prudce zdvíhal hrudník. „Vyděsils mě k smrti!“

Kevin zamžikal, ale to už na něho bylo prostě příliš a pohár přetekl. „Ty drž hubu! Já že jsem tě vyděsil? A co si myslíš, že děláš ty od té doby, co Rachel umřela?“

Paula tohle naprosto zaskočilo a ztichl. Kevin, který se třásl emocionální reakcí a adrenalinem, ještě neskončil a jeho hlas jenom skřípal. „Myslím to vážně, Paule. Když jsem čekal pod tou skálou… napadlo mě, že to dolů nezvládneš. A hlavně jsem měl pocit, že by ti to asi nevadilo, Paule.“

Hlavy měli těsně u sebe, aby se navzájem slyšeli. Schafer měl obrovsky rozšířené zornice. V odraženém měsíčním světle vypadala jeho tvář tak bílá, až byla skoro nelidská.

„To není tak docela pravda," odpověděl nakonec.

„Ale ani do té pravdy moc nechybí. Rozhodně nijak velký kus. Proboha, Paule, musíš se trochu uvolnit. Když nemůžeš mluvit, můžeš aspoň brečet? Ona si tvoje slzy zaslouží. Nemůžeš pro ni brečet?"

Tomu se Paul Schafer zasmál. Kevina ten smích zastudil až v srdci, zněl tak šíleně. „Nemůžu," odpověděl Paul. „V tom je celý problém, Kevine. Já opravdu, fakticky nemůžu."

„Ale pak se zhroutíš," zachraptěl Kevin.

„Možná," odpověděl Schafer sotva slyšitelně. „Snažím se ze všech sil, aby se to nestalo, to mi věř. Kevine, já vím, že ti dělám starosti, a vůbec mi to není jedno. Jestli… jestli se nakonec rozhodnu odejít, tak… rozloučím se. Slibuju, že ti dám vědět."

„Ale kristepane! Tohle mě má snad…"

„Dělejte!" zařval na ně Coll z břehu a Kevin si s leknutím uvědomil, že na ně křičí už hodnou chvíli. „Ta větev se každou chvíli zlomí."

A tak přelezli zpátky na pruh pevné země, kde je zaskočila medvědí objetí Diarmuidových mužů. Coll svým mohutným stiskem Kevinovi málem zlámal hřbet.

Princ přišel k nim a vypadal naprosto klidně. „Zachránili jste muže, jehož si cením," prohlásil. „Jsem vaším dlužníkem. Když jsem vás na tuhle cestu zval, byla to z mé strany lehkovážnost a škodolibost. Teď jsem však vděčný, že jsem to udělal."

„Dobře," prohlásil Kevin stručně. „Nemám moc rád, když někomu dělám zbytečné zavazadlo. A teď se dostaneme na druhou stranu řeky," pokračoval a zvýšil hlas, aby ho všichni slyšeli, a při tom opět v nitru pohřbil to, nač neměl odpověď ani právo odpovídat. „Chci vidět ty zahrady." Prošel kolem prince s rameny narovnanými a hlavou vztyčenou co nejvýš, vedl je zpátky k lanu napjatému přes řeku a srdce ho žalem tížilo jako kámen.

Jeden po druhém skutečně po laně přeručkovali. A na druhém břehu, kde se z písku vynořoval cathalský útes, Diarmuid našel to, co

sliboval: omšelé úchyty, které do skály před pěti sty lety vysekal Alorre, brenninský princ, jenž byl první a poslední, kdo překročil Saerenu a vstoupil do Kraje zahrad.

Skryti tmou a hukotem řeky vyšplhali tam, kde se zelenala tráva a vítala je vůně mechu a brambořík. Stráží bylo poskrovnu a nebyly bdělé, takže se jim snadno vyhnuli. Asi po míli chůze od řeky vešli do lesa a ukryli se tam, neboť začalo polehounku pršet.

~ ~ ~

Kimberly pod nohama cítila úrodnou půdu a obklopovaly ji líbezné divoké květiny. Procházely kusem lesa lemujícího severní břeh jezera. Listí vysokých stromů, nad nímž sucho nemělo moc, stínilo slunce a tvořilo zelený chládek, jímž obě ženy bloumaly a hledaly jistou květinu.

Matt už se vrátil do paláce.

„Zůstane u mě přes noc," řekla mu vědma. „U jezera na ni nemůže nic zlého. Dal jsi jí vellin, což bylo moudřejší, než jsi možná tušil, Matte Sörene. A já mám zase svou moc a je tu s námi Tyrth."

„Tyrth?" opakoval trpaslík.

„Můj sluha," vysvětlila Ysanne. „Odvede ji zpátky, až přijde čas. Důvěřuj mi a klidně odejdi. Udělal jsi dobře, když jsi ji ke mně přivedl. My dvě si máme hodně o čem povídat."

A tak trpaslík odešel. Ale po jeho odchodu zatím na slibovaný rozhovor pořádně nedošlo. Na první Kimberlyiny nemotorné otázky reagovala bělovlasá vědma pouze mírným úsměvem a výtkou. „Trpělivost, dítě. Něco je potřeba vyřídit dřív, než nastane čas povídání. Nejdřív musíme najít jeden kvítek. Pojď se mnou a uvidíme, jestli najdeme bannion pro dnešní večer."

A tak Kimberly procházela stínem a světlem pod korunami stromů a hlavou se jí zatím honily otázky jedna za druhou. Ysanne tvrdila, že kvítek bude modrozelený s troškou červeně v srdíčku jako kapkou krve.

Vědma měla lehký krok a s jistotou překračovala kořeny a padlé větve. V lese vypadala mladší než v Ailellově síni a také se tu neopírala o žádnou hůl. Což vyvolalo další otázku a tahle se vydrala na povrch.

„Cítíte to sucho stejně jako já?“

Ysanne se zarazila a chvíli si Kimberly zkoumavě prohlížela očima, které jasně svítily ze zvrásněného, svraštělého obličeje. Ale pak se znovu otočila, vykročila a prohlížela zem po obou stranách točité cestičky. Když konečně odpověděla, skoro Kimberly zaskočila.

„Stejně ne. Unavuje mě a mám pocit tlaku. Ale není to skutečná bolest jako u tebe. Můžu – tam!“ Popoběhla kousek od stezky a klekla si na zem.

Červeň skutečně vypadala jako krev uprostřed okvětních plátků bannionu, které měly barvu moře.

„Věděla jsem, že dnes jeden najdeme,“ zachraptěla Ysanne. „Už je to spousta let, tolik, tolik let.“ Opatrně vydloubla květinu i s kořenem a vstala. „Pojď dítě, odneseme ho domů. A já se ti pokusím povědět, co potřebuješ znát.“

~ ~ ~

„Proč jste říkala, že jste na mě čekala?“ Seděly v předním pokoji Ysannina domku na židlích u ohniště. Bylo pozdě odpoledne. Kimberly oknem viděla na sluhu Tyrtha, který za domkem spravoval plot. Na dvorku hrabalo a zobalo několik kuřat a v rohu byla ke klacku uvázaná koza. Na stěnách pokoje byly police a na nich, v označených sklenicích, stály nejrozmanitější rostliny a bylinky, jejichž jména Kimberly často nepoznávala. Nábytku zde bylo málo: dvě židle, velký stůl, malé úhledné lůžko ve výklenku v zadní části místnosti.

Ysanne usrkla nápoj, než odpověděla. Popíjely cosi, co chutnalo jako heřmánek.

„Měla jsem o tobě sen,“ řekla vědma. „Mnohokrát. Tak vídám věci, které se stanou. Poslední dobou stále řidčeji a zastřeněji. Ale tebe jsem viděla jasně, vlasy a oči. Viděla jsem tvou tvář.“

„Ale *proč?* Co jsem zač, že se vám o mně zdá?“

„Odpověď na to už znáš. Podle toho, co se stalo při přenosu. Podle bolesti, která sužuje zem a ty ji cítíš, dítě. Jsi vědma jako já, ale myslím, že mnohem lepší.“ Kimberly se najednou v tom horkém suchém létě udělalo zima. Odvrátila hlavu.

„Jenže,“ řekla potichu, „já nic nevím.“

„Proto tě musím naučit, co vím já. Proto jsi tady.“

V pokoji se rozhostilo napjaté ticho. Dvě ženy, jedna stará a druhá mladší, než by odpovídalo jejímu věku, se na sebe navzájem dívaly naprosto stejnýma šedýma očima. Jedny ty oči byly pod bílými vlasy, druhé pod hnědými. Od jezera na ně zafoukal větřík a dotkl se jich jako prst.

„Má paní.“

Ten hlas narušil nehybný klid. Kimberly se otočila a uviděla v okně Tyrtha. Husté černé vlasy a plnovous rámovaly oči tak tmavé, že byly skoro černé. Nebyl to nijak velký muž, ale paže na parapetu byly pořádně svalnaté a temně opálené prací na slunci.

Ysanne se k němu pokojně obrátila. „Tyrthe, ano, chtěla jsem tě zavolat. Můžeš přichystat další lůžko? Budeme mít na noc hosta. Tohle je Kimberly, kterou sem přede dvěma nocemi přenesl Loren.“

Tyrth jí pouze okamžik hleděl do očí, pak si nemotornou dlaní odhrnul husté vlasy padající do čela. „Tak to připravím pořádnou postel. Ale ještě než se do toho pustím, viděl jsem něco, o čem bys měla vědět…“

„Vlky?“ přerušila ho Ysanne klidně. Tyrth chvilku překvapeně mlčel, pak přikývl. „Spatřila jsem je onehdy v noci,“ pokračovala vědma. „Ve spánku. Nemůžeme s tím celkem nic dělat. Včera jsem nechala v paláci Lorenovi vzkaz.“

„Nelíbí se mi to,“ zamumlal Tyrth. „Takhle daleko na jihu vlci nebyli, co pamatuju. A tak velcí. Neměli by být tak velcí.“ Otočil hlavu, plivl do prachu na dvoře, znovu si přejel rukou čelo a pak od okna odešel. Kimberly se za ním dívala a všimla si, že kulhá, nadlehčuje levou nohu.

Ysanne její pohled sledovala. „Zlomená kost,“ vysvětlila. „Před spoustou let a špatně srovnaná. Bude tak chodit celý život. Ale mám štěstí, že ho mám – nikdo jiný by čarodějnici nesloužil.“ Usmála se. „Myslím, že tvoje výuka začne dnes večer.“

„Jak?“

Ysanne pokývla k bannionu položenému na stole. „Začíná květinou,“ řekla. „Stejně jako kdysi dávno u mě.“

~ ~ ~

Ubývající měsíc vyšel pozdě a byla docela tma, když obě ženy došly k okraji jezera. Vál jemný a chladivý větřík a voda jemně hladila břeh, jako milenec. Nad hlavou jim visely hvězdy jako kameny ve filigránském šperku.

Ysanne náhle vypadala chladná a vzdálená. Při pohledu na ni se Kimberly zmocnilo napjaté očekávání. Osa jejího života se zhoupla a ona nevěděla jak a kam. Uvědomovala si však, že její dosavadní život jaksi směřoval k tomu, aby se ocitla zde na tomto břehu.

Ysanne narovnala svou drobnou postavu a vstoupila na ploché skalisko trčící kus nad hladinu. Pohybem skoro přísným naznačila, aby se Kimberly posadila na kámen vedle ní. Bylo slyšet jenom šumění větru ve stromech a tiché pleskání vody o balvany. Pak Ysanne pozvedla obě paže ve vznešeném a velitelském gestu a promluvila hlasem, který zazněl nocí jako zvon.

„Slyš mě, Eilathene!“ zvolala. „Slyš, neboť tě volám, jelikož tě potřebuji, a tentokrát naposledy a s největší vážností. *Eilathen damae! Sien rabanna, den viroth bannion damae!*“ Jakmile ta slova pronesla, kvítek jí v ruce vzplál zelenomodrým a rudým ohněm a Ysanne ho vhodila do jezera, kam se spirálovitým letem snesl.

Kimberly pocítila, že vítr ulehl. Ysanne vypadala jako vytesaná z mramoru, úplně znehybněla. Jako by strnula samotná noc. Neozýval se žádný zvuk, nikde ani pohyb, a Kimberly prudce bušilo srdce. Hladina jezera pod měsícem byla hladká jako sklo, ale nebyl v tom poklid. Ta hladina číhala, čekala. Kimberly měla pocit, jako by jí puls vlastní krve rozvibrovala ladička o příliš vysokém tónu, než aby ho zachytilo lidské ucho.

A pak se uprostřed jezera prudce vzdula voda. Z vodní hladiny povstala postava, která v měsíčním světle modrozeleně zářila, avšak vířila tak rychle, že ji zrak nemohl zachytit.

Kimberly užasle sledovala, jak se vír blíží k nim. Současně zpomaloval, takže když se nakonec zastavil a vznášel se ve vzduchu nad vodou před Ysanne, uvědomila si Kimberly, že postava patří vysokému muži.

Na ramena mu spadaly dlouhé vlasy barvy moře a jeho oči byly chladné a průzračné jako střepy zimního ledu. Jeho nahé tělo bylo pružné a štíhlé a třpytilo se, jako by je pokrývaly šupiny, a kdekoli na

ně dopadlo měsíční světlo, zalesklo se. A na ruce měl prsten a ten se propaloval tmou jako rána, rudá jako srdce květiny, jež ho přivolala.

„Kdo mě volá z hlubin, aniž po tom toužím?“ Ten hlas byl studený, studený jako noční vody v předjaří, a tajilo se v něm nebezpečí.

„Eilathene, volá tě Snovačka. Potřebuji něco. Zanech hněvu a vyslyš mě. Už je to dlouho, co jsme tu my dva naposledy stáli.“

„Dlouho pro tebe, Ysanne. Zestárla jsi. Brzy na tobě budou hodovat červi.“ Hlas zasyčel radostí. „Já však ve svých zelených síních nestárnu a čas se pro mě neotáčí. To se stane jen tehdy, když oheň bannionu zčeří hlubinu.“ A Eilathen natáhl ruku, na níž hořel rudý prsten.

„Neposílala bych dolů oheň bez důvodu a dnešní noc znamená tvé propuštění ze strážní služby. Naposled pro mě něco vykonej, a pak budeš od mého volání osvobozen.“ Vítr lehce zavanul a stromy opět zavzdychly.

„Přísaháš?“ Eilathen se přisunul blíž ke břehu. Zdálo se, že roste, až se tyčil vysoko nad vědmou, a voda se mu čeřila na ramenou a stehnech, dlouhé mokré vlasy se mu shrnuly vzad.

„Přísahám,“ odpověděla Ysanne. „Spoutala jsem tě, i když jsem po tom netoužila. Uvolním divému kouzlu pouta. Jen kvůli závažnosti toho, co potřebuji, jsem tě vydala napospas ohnivému květu. Přísahám, že dnes v noci budeš volný.“

„A úkol?“ Eilathenův hlas ochladl ještě víc, zněl ještě cizeji. Čeřil se před nimi jako temně zelená síla.

„Tady,“ ukázala Ysanne na Kimberly.

Eilathenovy oči se do ní zabodly jako rampouchy. Kimberly viděla, cítila, jaksi poznala nezbadatelné síně, odkud ho Ysanne přivolala – klenuté chodby a spletence chaluh, dokonalé ticho jeho hlubinného domova. Vydržela ten pohled, jak nejlépe dovedla, a vydržela tak dlouho, až nakonec oči odvrátil Eilathen.

„Teď už vím,“ oznámil vědmě. „Teď už rozumím.“ A do hlasu se mu vkradl tón, který mohl znamenat úctu.

„Ale ona neví,“ řekla Ysanne. „Proto pro ni tkej, Eilathene. Utkej Tapiserii, aby se dozvěděla, kým je a kým byla, a zbav se pouta, které tě tíží.“

Eilathen se třpytil vysoko nad oběma ženami. Jeho hlas byl jako ledová střepina. „A to je to poslední?“

„To je to poslední,“ odpověděla Ysanne.

Neslyšel lítostivý tón v jejím hlase. Smutek mu byl cizí, nepatřil do jeho světa ani jeho bytí. Usmál se jejím slovům, odhodil vlasy vzad a už se rozechvíval blížící se svobodou, vidinou volného letu a střemhlavého pádu do zelených hlubin svobody.

„Pak se dívej!“ vykřikl. „Dívej se, abys věděla – a naposledy pohlédni na Eilathena!“ Založil paže na hrudi, takže prsten na jeho ruce hořel jako zapálené srdce, a znovu se začal otáčet. Ale jak se tak Kimberly dívala, všimla si, že se jeho oči jaksi celou dobu upírají do jejích, i když vířil tak rychle, že se jezerní voda pod ním zpěnila. Celý svět se jí proměnil v ty chladné, studící oči a pronikavou bolest červeného prstenu.

A pak už byl v ní, hlouběji a úplněji, než kam se kdy dostal kterýkoli milenec, a Kimberly spatřila Tapiserii.

Viděla, jak se formují světy, nejprve Fionavara a potom se v čase vylouply všechny ostatní – ten svůj zahlédla jen letmo. Viděla bohy a znala jejich jména a dotkla se úmyslů Tkalce i vzoru, který na Stavu tká, i když ho nemohla pochopit, neboť to je odepřeno všem smrtelníkům.

A vír ji od té jasné vidiny odnesl a najednou se ocitla tváří v tvář nejstarší Temnotě, v pevnosti Starkadh. Cítila, jak se scvrkává, cítila, jak se nit na Stavu třepí. Poznala, co je zlo zač. Řeřavé uhlíky očí se do ní vpalovaly a jeho paťáty jí drásaly maso a on nutil její srdce, aby se rozeznělo jeho propastnou nenávistí, a Kimberly v něm poznala Rakotha Párače, Rakotha Maugrima, jehož se báli samotní bohové, toho, jenž roztrhá Tapiserii a vrhne svůj zlovolný stín na veškerý čas, který přijde. A než se vytrhla jeho obrovské moci, protrpěla záchvat černého zoufalství.

Ysanne, popelavá a bezmocná, ji v té chvíli slyšela vykřiknout. Ten výkřik unikl z trosek nevinnosti a vědma se na břehu jezera rozplakala. Ale po celou tu dobu Eilathen tkal, rychleji než naděje nebo žal a chladněji než noc, a kámen nad jeho srdcem svítil a on vířil jako rozpoutaný vítr vstříc vytoužené svobodě.

Kimberly však nevěděla nic o čase ani místě, ani jezeře, skalisku, vědmě, duchovi, kameni. Uvízla jako uhranutá v obrazech, které chrlily Eilathenovy oči. Viděla, jak ze zámoří přichází Iorweth Zakladatel, viděla ho zdravit *lios alfar na* Sennettově pobřeží a srdce jí uchvátila krása liosů v tom obrazu i těch vysokých mužů, které bůh povolal, aby založili velekrálovství. A pak se dozvěděla, proč se brenninští vládci, všichni velekrálové od Iorwetha až po Ailella, jmenovali Mörnirovy děti. Eilathen jí totiž ukázal Letní strom v Božím lese pod hvězdami.

Potom, ve víru ukazujícím na severozápad, spatřila Dalreice. Sledovala, jak na Pláni dobývají svou slávu, dlouhé vlasy stažené do týla. Ukázali se jí trpaslíci kopající pod Banir Lokem a Banir Talem, i vzdálený lid divokého Eridu za horami.

Eilathenovy oči ji pak zavedly na jih, za Saerenu, a spatřila cathalské zahrady a neskonalou nádheru pánů za řekou. Dotkla se srdce Pendaranu a v jasné, hořkosladké vidině spatřila, jak se Lisen z Lesa setkává v posvátném kruhu stromů s Amairgenem Bělovětvým a zaslibuje se mu jako první zřídlo prvního mága. A viděla ji umírat u mořské věže, nejkrásnější dítě všech otáčejících se světů.

Ještě se nevzpamatovala ze zármutku nad takovou smrtí a Eilathen ji už odvedl, aby viděla válku – Velkou válku proti Rakothovi. Viděla a poznala Conaryho i jeho syna Colana Milovaného. Viděla zářivé, oslňující šiky liosů, svítící postavu Ra-Termaina, největšího z pánů *lios alfar* – a spatřila, jak tu skvělou armádu roztrhali vlci a *svart alfar,* a nejhrůznější ze všech byli létající tvorové starší než noční můry vypuštěné Maugrimem. Pak sledovala, jak Conary a Colan přišli příliš pozdě a ocitli se v pasti, odříznutí Sennettovým pobřežím, a když se rudé slunce ukládalo na noc, Conary zemřel. To viděla, ale když spatřila zakřivené řady dalreiské jízdy, srdce jí v hrudi poskočilo nadšením. Dalreici se zpěvem vyjeli z Danilothu, s Revorem v čele se vynořili z mlhy a zamířili do západu slunce. Nevěděla (i když Ysanne ano), že pláče, zatímco Jezdci a válečníci z Brenninu a Cathalu, strašliví ve svém vzteku a žalu, hnali armády Temnoty zpátky na severovýchod přes Andarien do Starkadhu, kde se k nim připojil Lev z Eridu a kde se

krev a dým konečně rozptýlily, takže všichni spatřili Rakotha potupně sraženého na kolena.

Pak uviděla, jak ho spoutali, a znovu spatřila Horu, jež se stala vězením, a sledovala Ginserata, jak tvoří kameny. Obrazy se rozletěly ještě rychleji a v Ysanniných očích se Eilathenovo prudké otáčení proměnilo v mocný vír, a ona věděla, že ho ztrácí. Zakusila radost, kterou prožíval nad svým propuštěním, přestože ji samotnou ta ztráta bolela jako živá rána.

Ještě rychleji zavířil, a ještě rychleji, voda pod nohama mu zbělela a vědma sledovala, jak ta, co je vedle ní a už není dívkou, se dovídá, co znamená snovat pravé sny. Být Snovačkou snující sen.

Přišla chvíle, kdy Eilathen zpomalil a zastavil se.

Kimberly nemohoucně ležela na skalisku, popelavě bledá, úplně bez ducha. Vodní duch a vědma se na sebe dlouho beze slova dívali.

Nakonec měsíčním světlem zazněl Eilathenův hlas, pronikavý a chladný. „Dokonal jsem. Ona teď ví tolik, kolik je schopná pojmout. Má v sobě velkou moc, ale nevím, jestli to břemeno unese. Je mladá.“

„Už ne,“ zašeptala Ysanne. Těžko se jí mluvilo.

„Snad. Ale to není moje starost. Tkal jsem pro tebe a dotkal, Snovačko. Osvoboď mě od ohně.“ Byl velmi blízko a ledově křišťálové oči svítily nelidským světlem.

Vědma přikývla. „Skutečně jsem to slíbila. Byl nejvyšší čas. Víš, proč jsem tě potřebovala?“ V jejím hlase zazněla naléhavá prosba.

„Já neodpouštím.“

„Ale víš proč?“

Další dlouhé ticho. Pak Eilathen odpověděl: „Ano,“ a ten, kdo jeho hlas slyšel, si v něm snad dokázal představit nádech smířlivějšího tónu. „Vím, proč jsi mě spoutala.“

Ysanne už zase plakala, slzy se jí třpytily na vrásčitém obličeji. Záda však držela vzpřímeně, hlavu vysoko, a když vyslovila příkaz, zazněl zcela jasně. „Pak tě propouštím a jdi, zbavuji tě závazku. Zbavuji tě ohnivého květu, nyní a navždy. *Laith derendel, sed bannion. Echorth!*“

A při posledním slově z Eilathena vytryskl pronikavý křik, který vyjadřoval víc než radost i úlevu a skoro ohlušoval, a prsten s

červeným kamenem mu sklouzl z prstu a dopadl na skálu vědmě k nohám.

Poklekla, aby ho zvedla, a když vstala, uviděla skrz stále proudící slzy, že on už odvířil zpět na jezero.

„Eilathene!“ zvolala. „Odpusť mi, jestli můžeš. Sbohem!“

Místo odpovědi se roztočil ještě rychleji, ještě divočeji, nespoutaně, freneticky, a pak dospěl ke středu jezera a zanořil se.

Ale pozorný posluchač – pokud toužil to uslyšet – možná postřehl, a ona si to aspoň představovala, že těsně před svým zmizením zavolal na rozloučenou její jméno, hlasem studeným a už navěky volným.

Klesla na kolena, uchopila Kimberly do náruče a houpala ji na klíně jako dítě.

Držela tu dívku a hleděla skoro osleplýma očima na prázdné jezero, takže nezahlédla postavu s tmavými vlasy a vousy, která se zvedla z úkrytu za skálou za nimi. Neznámý se dlouho díval, až si povšiml, že Ysanne bere prsren, jejž dosud střežil Eilathen, a opatrně ho navléká Kimberly na pravou ruku. Padl jí na prsteník tak dokonale, jak vědma viděla ve snu.

Když to neznámý uviděl, otočil se a nepozorovaně od nich odešel. V jeho kroku nebylo po kulhání ani stopy.

~ ~ ~

Toho jara jí bylo sedmnáct a ještě si nezvykla na to, že v ní muži vidí krasavici. Bývala hezké dítě, ale v dospívání samá ruka samá noha, hravá jako hříbě, s kostnatými koleny a často modřinami z drsných her v zahradách Larai Rigalu – což byla činnost, která se považovala pro královskou princeznu za naprosto nevhodnou. A stala se ještě nevhodnější poté, co Marlen zahynul při lovu a dědičkou Slonovinového trůnu se stala ona. Na obřad se sotva pamatovala, tak byla zkoprnělá rychlým spádem událostí a smrtí svého bratra. Bolelo ji koleno, protože předchozí den upadla, a výraz na otcově tváři ji děsil. Pak už odnikud nepadala, protože s hrami v zahradách a na jezeře u letního paláce byl konec. Naučila se způsobům přepychového dvora a časem i jednat nikoli nelaskavě s nápadníky, kteří se začali ve velkém počtu houfovat.

Šarra, Šalhassanova dcera, skutečně vyrostla v krasavici, zvanou Temná růže Cathalu.

Zůstala hrdá jako všichni její krve a měla silnou vůli, vzácná to vlastnost v zhýralém Cathalu, i když u dcery takového otce se dala očekávat. I v ní problikával zatím tajný plamen vzpoury proti požadavkům vlastního postavení a obřadů, které omezovaly její dny i noci.

A teď ten plamen hořel, v jejím v milovaném Larai Rigalu, kde ji vůně calathu, myrhy, elfinelu a olše zaplavila vzpomínkami. Vzpomínkami, které ji spalovaly prudší touhou, než jakou prožíval kterýkoli z mužů, jenž poklekl před královým trůnem s žádostí o její ruku s obřadnou větou: „V očích vaší dcery vychází slunce.“ Byla sice hrdá, ale ještě mladá.

A možná ze všech těchto důvodů, z nichž ten poslední vážil snad víc než ostatní, se stalo, že jakmile se v jejím pokoji začaly objevovat dopisy – jak, to nevěděla – nechávala si je pouze pro sebe. V hluboké tajnosti také uchovávala tušení, planoucí jako lieny v nočních zahradách, kdopak jí je asi píše.

Dopisy hovořily o touze a nazývaly ji krásnou slovy nasycenými ohněm, jak ještě nikdy neslyšela. Ty řádky jí roztouženě zpívaly a v ní, vězenkyni paláce, jemuž bude jednoho dne vládnout, probouzely v nitru také touhu: nejčastěji toužila po návratu obyčejných rán, která zmizela v nenávratnu a nahradilo je cosi podivného, ale někdy, když byla v noci sama, toužila po něčem jiném. Protože časem byly dopisy stále odvážnější a popisy touhy se proměnily v přísliby, co dokážou ruce a rty.

Podpis však chyběl. Pěkný sloh a elegantní písmo prozrazovaly urozenost, ale v závěru nikdy nebylo napsáno jméno. Teprve když přišel ten poslední, zrovna když jaro rozsévalo calath a sasanky po celém Larai Rigalu. A jméno, které si konečně přečetla, dalo tvar a jistotu tomu, co už dávno tušila a chovala v srdci jako talisman. *Vím něco, co vy nevíte,* byl refrén, který jí pomáhal lehce, dokonce laskavě přežít dopoledne v přijímací komnatě a odpoledne s pečlivě střeženými procházkami s tím či oním nápadníkem po točitých cestičkách a klenutých můstcích v zahradách. Jenom v noci, když měla černé vlasy vykartáčované a volně rozpuštěné a konečně

propustila své dámy, mohla vytáhnout ze skrýše poslední dopis a znovu si ho při svíčce přečíst:

Jasná,

už je to příliš dlouho. Dokonce i hvězdy mi teď o Tobě vyprávějí a noční vánek zná Tvé jméno. Musím přijít. Smrt je temnota, kterou nevyhledávám, ale pokud budu muset vkročit za její hranice, abych se dotkl květiny tvého těla, pak musím.

Pouze mi slib, že kdyby cathalští vojáci ukončili můj život, budou to Tvoje ruce, které mi zatlačí oči, a snad – vím, že žádám příliš mnoho – Tvé rty, jež se na rozloučenou dotknou mých vychladlých úst.

U severní zdi Larai Rigalu stojí vzrostlý lyren. Deset nocí po úplňku by měl měsíc dávat stále dost světla, abychom se našli.

Budu tam. Můj život spočívá jako tretka v Tvých rukou.

Diarmuid dan Ailell

Bylo velmi pozdě. Časně zvečera pršelo, takže elfinel pod oknem se rozvoněl, ale mračna už odplula a do pokoje jí zasvítil ubývající měsíc. Světlo se jemně dotýkalo její tváře a třpytilo se ve vodopádu vlasů.

Úplněk byl před devíti dny.

Což znamenalo, že nějak překročil Saerenu a ukrývá se někde v potemnělé krajině, a zítra…

Šarra, dcera Šalhassanova, se na lůžku, v němž ležela sama, zhluboka nadechla a vrátila dopis do skrýše. Toho večera, když konečně upadla do spánku, se jí nezdálo o dětství ani dětských hrách. Převalovala se celou noc a její vlasy se prostíraly po polštářích.

~ ~ ~

Venassar z Gathu byl mladý a stydlivý, takže v ní budil ochranitelské pocity. Procházela se s ním po Okružní stezce a většinu hovoru obstarávala sama. Byl navlečený do žlutého kabátce a kamaší, měl podlouhlý obličej a byl očividně nesvůj. Zoufale pozorně naslouchal jejímu vyprávění o T'Varenovi a budování Larai Rigalu a poplašeně se k ní nakláněl pokaždé, když pojmenovala některou květinu nebo

strom, kolem nichž procházeli. Mluvila potichu, aby je nezaslechl doprovod, který dodržoval pečlivý odstup deseti kroků před nimi i za nimi, a ničím nenaznačovala, že tohle všechno dělala už bezpočtukrát předtím.

Pomalu procházeli kolem cedru, ze kterého spadla v den, kdy zemřel její bratr, tedy den předtím, než ji jmenovali dědičkou trůnu. A pak ze sedmého mostu rozklenutým nad jedním z vodopádů spatřila u severní zdi obrovský lyren.

Venassar z Gathu, vytáhlý a rozpačitý, vyloudil sérii zakašlání, odfrknutí a poznámek, jimiž se beznadějně pokusil oživit odumřelou konverzaci. Princezna po jeho boku upadla do mlčení tak hlubokého, až se zdálo, že se její krása uzavřela jako květina, sice stále okouzlující, leč pro něj nepřístupná. Tohle mi otec nedaruje, pomyslel si mládenec sklesle.

Šarra se nakonec slitovala, opatrně mu vložila ruku na paži, když přecházeli devátý most uzavírající Okruh, a došli k pavilonu, kam se Šalhassan obklopený navoněnou nádherou svého dvora uchýlil. Její gesto proměnilo Venassara ve zkamenělý automat, přestože si tím vysloužil dravčí pohled od svého otce Bragona, který seděl vedle Šalhassana pod vějíři, jimiž je ovívali sluhové.

Šarra se zachvěla, když na ní spočinul Bragonův pohled a úsměv pod tmavým knírem se mu rozšířil. To nebyl žádný úsměv budoucího tchána. Tělo pod hedvábnými šaty se jí pod tím hladovým pohledem jen svíjelo.

Její otec se neusmál. Neusmíval se nikdy.

Poklonila se mu a stáhla se do stínu, kam jí přinesli sklenici m'rae, pořádně vychlazenou, a talíř ochuceného ledu. Když se Bragon přichystal k odchodu, dala si záležet, aby si všiml jejího mrazivého pohledu, a na Venassara se usmála a natáhla k němu ruku, kterou si skoro zapomněl přiložit k čelu. Jenom ať otec pochopí nad veškerou pochybnost, proč se do Larai Rigalu tihle dva nevrátí, pomyslela si. A zlost, kterou v sobě cítila, se téměř projevila.

Já přece jenom chci, pomyslela si Šarra trpce, i když se usmívala, vylézt si znovu na ten cedr, protáhnout se kolem větve, která se pode mnou zlomila, a až bych se dostala na úplný vršek, proměnila bych

se v sokola a ten by mohl docela sám létat nad lesklou hladinou jezera a nádhernými zahradami.

„On je surovec a syn nezralý hlupák," naklonil se k ní Šalhassan, aby ho slyšeli jen otroci, na nichž nezáleželo.

„To jsou všichni," řekla jeho dcera, „jeden jako druhý."

~ ~ ~

Měsíc, jehož ubývalo, vyšel pozdě. Oknem viděla, jak se vynořuje nad východním ramenem jezera. Přesto stále otálela ve svém pokoji. Nebylo by dobré přijít včas. Ten muž se bude muset naučit, že princezna z Cathalu se nežene na dostaveníčko jako služtička z Rhodenu nebo podobného zapadákova na severu.

Přesto jí tep pod jemnou kůží na zápěstí uháněl nějak moc rychle. *Tretka v tvých rukou*, napsal. Což byla pravda. Mohla ho nechat zatknout a dát uškrtit za drzost. Mohlo by to dokonce vyvolat válku.

Což by bylo nezodpovědné, usoudila. Šalhassanova dcera toho muže uvítá se zdvořilostí, jaká přísluší jeho postavení, a v utajení, jaké si jeho vášeň k ní zaslouží. Urazil dlouhou cestu plnou velkých nebezpečí, aby ji spatřil. Zpátky na sever si z cathalských zahrad odnese půvabná slova. Ale nic víc. Opovážlivost jako ta jeho něco stojí a právě to se Diarmuid z Brenninu naučí. A bylo by dobré, napadlo ji, kdyby jí prozradil, jak překročil Saerenu. Taková věc nebyla žádná maličkost pro zemi, jíž bude jednoho dne vládnout.

Zdálo se, že má dech pod kontrolou. Uhánějící tep také zpomalil. Obraz osamělého sokola v její mysli zmizel, jako by ho odvál vítr. Tudíž to byla dědička Cathalu, dobře si vědomá svých povinností a závazků, kdo nakonec s podkasanou sukní sešplhal po příhodných větvích stromu před balkonem na zem.

Tmou létaly svítivé lieny. Všude kolem ní se proplétaly syté, zneklidňující noční vůně květin. Procházela pod hvězdami a srpkem měsíce, a šla najisto, neboť obezděné zahrady, i když se táhly na celé míle, byly jejím nejstarším domovem a ona znala každičký krok všech zdejších chodníčků. Jenomže taková noční procházka byla pro ni již zapovězené potěšení a otec by ji přísně vyplísnil, kdyby ji tu objevili. A její služebnictvo by zbičovali.

Na tom nezáleželo. Nikdo ji tu neobjeví. Palácová stráž se svítilnami obcházela po vnější straně zdi. Zahrady byly jiný svět. Tam, kudy šla ona, svítil pouze měsíc a hvězdy a plachtící nepolapitelné lieny. Slyšela tichý bzukot hmyzu a zurčení umělých vodopádů. V listí šelestil vítr a někde v těchto zahradách čekal také muž, který jí napsal, co rty a ruce dovedou.

Při tom pomyšlení trochu zpomalila. Právě přecházela čtvrtý most, Ravelle, kde slyšela jemné šumění zkrocené vody proudící po barevných kamenech. Uvědomila si, že nikdo neví, kde je. A že o muži, jenž na ni ve tmě čeká, neví nic kromě zvěstí, které nebyly nijak uklidňující.

Ale jejímu srdci nechyběla odvaha, i když to možná bylo pošetilé a nemoudré. Šarra, oblečená v azurových a zlatých šatech, s jedním lapisem lazuli zavěšeným mezi prsy, přešla můstek, prošla zatáčkou a spatřila lyren.

Nikdo tam nestál.

Do té chvíle ji vůbec nenapadlo, že by nečekal – což však vzhledem k překážkám, které mu ležely v cestě, bylo pošetilé. Nějaký poblázněný romantik mohl podplatit jejího sluhu, aby jí podstrkoval dopisy, mohl jí slíbit neuskutečnitelné dostaveníčko, ale princ z Brenninu, dokonce královský dědic, jelikož měl bratra ve vyhnanství, by nehazardoval se životem při podobném bláznovství kvůli ženě, kterou nikdy neviděl.

Posmutnělá a rozzlobená sama na sebe, že je jí smutno, ušla několik posledních kroků a stanula pod zlatými větvemi lyrenu. Její dlouhé prsty, konečně hladké po letech odírání při drsných hrách, se natáhly a pohladily kůru kmene.

„Kdybyste neměla sukni, mohla byste se připojit ke mně tady nahoře, ale myslím, že princezna stejně po stromech neumí šplhat. Mám slézt dolů?“ Ten hlas se ozval přímo nad ní. Postřehla náhlý pohyb, ale odmítla se podívat nahoru.

„Vylezla jsem na každý strom v těchto zahradách,“ odpověděla klidně, přestože jí zrychlilo srdce, „i na tento. A často i v sukni. Teď na to nemám chuť. Jestli jste Diarmuid z Brenninu, pak pojďte dolů.“

„A jestli nejsem?“ Napadlo ji, že jeho tón, který měl patřit bláznivě zamilovanému milenci, je nějak moc posměšný, a tak

mlčela. Ale on na odpověď ani nečekal. Listí nahoře zašustělo a pak vedle ní cosi tlumeně duplo.

A potom ruce pevně uchopily její dlaň a přitáhly ji nikoli k čelu, ale ke rtům. Což bylo docela v pořádku, i když správně by měl pokleknout. Ovšem v pořádku nebylo to, že jí ruku otočil a políbil ji na dlaň a zápěstí.

Prudce ucukla a zděšeně si uvědomila, jak jí buší srdce. Stále ho pořádně neviděla.

Jako by jí četl myšlenky, vyšel ze stínu na místo, kde mu měsíční světlo mohlo ozářit světlé, zcuchané vlasy. A pak skutečně klesl na koleno – a nechal světlo padnout na svou tvář jako požehnání.

A tak ho konečně spatřila. Ty oči, hluboké a posazené daleko od sebe, jasně modře svítily pod dlouhými, téměř ženskými řasami. Ústa měl také široká, možná až příliš, ale nebyla v nich ani stopa po změkčilosti, stejně jako v obrysech bezvousé brady.

Usmál se však a tentokrát bez posměšků. A ona si uvědomila, že z místa, kde klečí, ji vidí rovněž ve světle.

„Nuže…“ začala.

„Blázni,“ pronesl Diarmuid dan Ailell. „Všichni mi vyprávěli, že jsi krásná. Říkali to na šestnáct různých způsobů.“

„A?“ Ztuhla, zlost v ní číhala jako bič.

„U Liseniných očí, ty krásná jsi. Ale nikdo mi nikdy neřekl, že jsi taky chytrá. Měl jsem to vědět. Šalhassanova dědička musí být pořádně rafinovaná.“

To ji úplně zaskočilo. Nic podobného ještě od nikoho neslyšela. Vyvedená z rovnováhy si vzpomněla na všechny své Venassary, s nimiž si tak snadno poradila.

„Odpusť mi,“ pokračoval muž a přistoupil těsně k ní. „Nevěděl jsem. Čekal jsem, že budu mít co dělat s velmi mladou ženou – což nejsi, aspoň ve smyslu, na němž záleží. Projdeme se? Ukážeš mi svoje zahrady?“

A tak zjistila, že s ním kráčí po severním oblouku Okružní stezky, a připadalo jí pošetilé a dětinské bránit se, když ji vzal za paži. Zatímco však procházeli voňavou tmou osvětlovanou Henami poletujícími kolem, vnucovala se jí otázka.

„Jestli jsi mě považoval za obyčejnou prosťačku, jak jsi mi pak mohl psát takové dopisy?“ zeptala se a cítila, jak jí srdce opět zpomaluje, protože s jeho mlčením se jí opět vracela jistá míra sebevlády. Nepůjde to tak snadno, příteli, pomyslela si.

„Před krásou jsem poněkud bezmocný,“ odpověděl Diarmuid docela klidně. „Před časem se ke mně donesly zvěsti o tvém půvabu. Skutečnost však všechny řeči daleko předčí.“

Docela elegantní odpověď, na severana. Dokonce i Galienth s vybroušeným jazykem by ji možná schválil. Velmi snadno však na ni stačila. Takže i když byl pohledný a ve stínech vedle ní ji znepokojoval a jeho prsty na paži se neustále velmi jemně posunovaly, a jednou jí dokonce přejely po oblině ňadra, cítila se Šarra sebejistě. Pokud snad pocítila záchvěv lítosti a sokol v jejím nitru dál klesal k zemi, nevěnovala tomu pozornost.

„T’Varen postavil Larai Rigal v dobách mého pradědečka Thallasona, kterého si na severu určitě dobře pamatujete. Zahrady se prostírají na mnoho mil daleko a jsou celé obehnané zdí, včetně jezera, které…“ A tak pokračovala, jako se všemi Venassary, a i když nyní byla noc a muž vedle ní měl ruku na její paži, vlastně to nebylo zase tak jiné. Mohla bych ho i políbit, napadlo ji. Na tvář, na rozloučenou.

Vydali se Příčnou stezkou k můstku Faille a cesta se začala stáčet opět na sever. Měsíc už byl vidět mezi stromy velmi jasně, stoupal vysoko na nebe zdobené mraky poháněnými větrem. Větřík od jezera byl příjemný a nepříliš chladný. Hovořila stále dál, stále s lehkostí, ale čím dál víc si uvědomovala jeho mlčení. A kromě mlčení i ruku na své paži, která ji svírala stále pevněji, a když procházeli kolem jednoho vodopádu, znovu jí přejela po ňadru.

„Je tu devět můstků a každý znamená jednu z devíti provincií,“ brebentila, „a květiny v každé části…“

„Dost!“ přerušil ji Diarmuid drsně. Strnula uprostřed věty. Zastavil se na cestičce a otočil se tváří k ní. Za ní rostl calathový keř. Kdysi jako dítě si v něm hrála na schovávanou.

Když promluvil, pustil její paži. Teď se na ni nejdřív dlouho, chladně díval a pak se otočil a znovu vykročil po stezce. Rychle ho dohnala.

Znovu ji oslovil, ale stále hleděl přímo před sebe a hlas měl tichý a naléhavý. „Mluvíš se mnou jako někdo, kdo ani není člověk. Jestli si chceš hrát na vzácnou princeznu a nicotná princátka, co se kolem tebe rojí a dvoří se, je to tvoje věc, ale…“

„Páni z Cathalu nejsou nicotní, pane! Oni…“

„Neurážej nás oba, prosím! Co ten bezpohlavní hubeňour dnes odpoledne? A jeho otec? S velkou radostí bych Bragona zabil. Jsou hůř než nicotní, všichni do jednoho. A jestli se mnou budeš mluvit jako s nimi, nesnesitelně nás ponižuješ.“

Došli znovu k lyrenu. Někde v jejím nitru se pohnul sokol. Bezohledně mu přitáhla křídla, musela.

„Princi, musím říct, že jsem překvapena. Stěží můžeš očekávat méně obřadný rozhovor při našem prvním…“

„Ale já ho očekávám! Očekávám, že uvidím a uslyším ženu. Která byla dívkou, co vyšplhala na všechny stromy v této zahradě. Princezna hrající svou roli mě nudí, zraňuje mě. Hanobí dnešní noc.“

„A jaká je dnešní noc?“ zeptala se a vzápětí si skousla ret.

„Naše,“ odpověděl.

A jeho paže ji ve stínu lyrenu uchopily kolem pasu a ústa se přiblížila a přitiskla k jejím. Hlavou zastínil měsíc, ale ona stejně zavřela oči. A pak už se ta široká ústa na jejích rtech pohnula a jeho jazyk…

„Ne!“ Prudce se od něj odtrhla a skoro upadla. Stáli tváří v tvář několik kroků od sebe. Srdce jí tlouklo jako zmítající se pták, jemuž musí zkrotit křídla. Musí. Je přece Šarra, dcera…

„Temná růže,“ pronesl váhavě a vykročil k ní.

„Ne!“ zvedla ruce proti němu.

Diarmuid se zastavil. Zadíval se na její roztřesenou postavu. „Čeho se se mnou bojíš?“ zeptal se.

Těžce se jí dýchalo. Uvědomovala si svá prsa, vítr kolem sebe, jeho blízkost a temné teplo ve svém středu, kde…

„Jak jsi přešel řeku?“ vyhrkla.

Očekávala další posměšky. To by pomohlo. Avšak on se na ni dál klidně díval a nepohnul se ani o píď.

„Použil jsem šíp a lano jednoho mága,“ odpověděl. „Přeručkoval jsem po něm přes vodu a vyšplhal po žebříku vytesaném do útesu

před několika stovkami let. Prozrazuji to pouze tobě. Nepovíš to nikomu?“

Byla princezna Cathalu. „Žádné takové sliby nedávám, protože nemohu. Teď tě nijak nezradím, ale tajemství ohrožující můj lid…“

„A co si myslíš, že jsem udělal já, když jsem ti to řekl? Nejsem snad královský dědic, stejně jako ty?“

Zavrtěla hlavou. Jakýsi hlásek v jejím nitru na ni křičel, aby utekla, ale místo toho co nejopatrněji promluvila. „Nesmíš si myslet, princi, že získáš Šalhassanovu dceru pouze tím, že sem přijdeš a…“

„Šarro!“ zvolal a poprvé tak vyslovil její jméno a to zaznělo nočním vzduchem jako bolestně vyzvánějící zvon. „Poslouchej, co říkáš! Není to jenom…“

A pak to oba uslyšeli.

Zařinčení zbraně palácové stráže, která přecházela za zdí.

„Co to bylo?“ zvolal chraptivý hlas a ona poznala Devorše, kapitána stráže. Kdosi zamumlal odpověď. Pak se ozvalo: „Ne, slyšel jsem hlasy. Vy dva se musíte podívat dovnitř. Přiveďte psy!“

Hlasy ozbrojených mužů se vytratily do noci.

Najednou se ocitli pod stromem. Vložila mu dlaň na paži.

„Jestli tě najdou, zabijí tě, takže bys měl jít.“

Užasla, když se jí ze své výšky, a tak zblízka, zahleděl klidně do očí. „Jestli mě najdou, zabijí mě,“ souhlasil Diarmuid. „Jestli to dokážou. Snad mi zatlačíš oči, jak jsem tě kdysi žádal.“ V tu chvíli se jeho výraz změnil, hlas zhrubl. „Ale teď od tebe dobrovolně neodejdu, i kdyby po mé krvi volal celý Cathal.“

A bohové, bohové, všichni bohové, jeho ústa na jejích byla tak líbezná, dotek jeho rukou ji ochromoval svou jistotou. Jeho prsty už rozepínaly živůtek, a u bohyně, Šařiny ruce se ocitly za jeho hlavou a přitahovaly ho blíž a její jazyk hledal v dlouho potlačovaném hladu ten jeho. Její ňadra, náhle volná, se vzepjala vstříc jeho dotekům, a zatímco ji pokládal do hluboké trávy, cosi v ní bolelo a hořelo, jak se to divoce prodíralo na svobodu, a jeho prsty se jí dotýkaly tady i tam a šaty obalující její tělo zmizely, a stejně i jeho. A pak se jeho tělo u jejího stalo celou nocí a zahradou i všemi světy a v duchu spatřila stín sokola, který divoce zatloukl křídly a přeletěl přes tvář měsíce vysoko na nebi.

~ ~ ~

„Šarro!“

Byli za zdí, když zaslechli ze zahrady tento výkřik. „Co to bylo?“ zvolal jeden z nich. „Slyšel jsem hlasy. Vy dva se musíte podívat dovnitř. Přiveďte psy!“

Dva muži rychle vyrazili, aby uposlechli přísný rozkaz, a pilně odklusali směrem k západní bráně.

Ale uběhli s řinčením jen pár kroků. Potom se Kevin a Coll zastavili a tiše vklouzli znovu do skrýše v dolíku, kde leželi ostatní. Erron, který předtím změněným hlasem vyštěkl rozkaz, už tam byl. Cathalští vojáci se v té chvíli nacházeli deset minut chůze daleko oběma směry. Načasování a plán vymyslel Diarmuid, když tu časně zvečera skrytě pozorovali a poslouchali stráže.

Teď už jim nezbývalo než na něj čekat. Tiše se v dolíku uvelebili. Někteří té chvíle využili, aby se prospali, protože jakmile se k nim princ znovu připojí, ihned se poběží zpátky na sever. Nikdo nemluvil. Kevin, který byl příliš rozjitřený, než aby si pořádně odpočinul, ležel na zádech a sledoval, jak měsíc pomalu putuje po nebi. Několikrát zaslechli stráže, které přecházely kolem zdí sem a tam. Čekali. Měsíc dospěl do nadhlavníku a uprostřed rozesetých letních hvězd začal sestupovat na západ.

Carde ho uviděl první. Na vrcholku zdi se objevila černě oděná postava se světlými vlasy. Carde se rychle rozhlédl vlevo a vpravo, jestli nejdou stráže, ale načasování bylo opět bezchybné, takže na okamžik vstal, aby ho bylo vidět, a dal znamení zvednutými palci.

Když ho Diarmuid uviděl, seskočil, překulil se a už lehkým krokem přihrbeně běžel k nim. Když dopadl do dolíku vedle nich, všiml si Kevin, že si nese květinu. Vlasy měl rozcuchané, kabátec vykasaný a napůl rozepnutý, ale oči mu blýskaly nakažlivým veselím.

„Hotovo!“ zvedl květinu, aby je všechny pozdravil. „Utrhl jsem nejkrásnější růži v Šalhassanově zahradě.“

Kapitola 7

„Najdou ho, slibuji.“ To řekl. Ukvapený slib, na něj nezvyklý, ale učinil ho. Takže v době, kdy se Paul a Kevin vydali s Diarmuidem na jih, Loren Stříbroplášť cválal sám na koni na severovýchod, aby pátral po Daveovi Martyniukovi.

Pro mága byla samota nezvyklá – o samotě byl zbavený své moci – ale potřeboval, aby Matt zůstal v paláci, zejména když se dozvěděl o mrtvém svartovi v zahradě. Vůbec nebyla vhodná chvíle na to, aby se vzdaloval, ale neměl příliš na vybranou, a lidí, jimž mohl důvěřovat, měl rovněž poskrovnu.

Tak tedy jel na sever a pomalu se stáčel na východ obilnářskou krajinou, vysušenou a popraskanou ničivým létem. Cestoval celý den, i ten následující, a nejel pomalu, protože ho cosi stále silně pohánělo. Zastavoval se pouze, aby se nenápadně vyptal na farmách a v poloprázdných městečkách, a znovu a zoufale si všímal, jak nuzota všechny ničí.

Nikdo však nic nevěděl. Nikdo nezahlédl vysokého tmavovlasého cizince, ani o něm neslyšel povídat. Takže ráno, po noci strávené v lesíku západně od jezera Leinan, Loren nasedl na koně hodně brzy. Při pohledu na východ bylo nad hřebeny kopců za jezerem vidět vycházející slunce a Loren věděl, že za nimi leží Dun Maura. Dokonce i za denního světla s modrým nebem nad hlavou bylo to místo pro mága temné.

Mormy z Gwen Ystratu a mágové, kteří se pod Amairgenovým vedením vymanili z nadvlády Matky, se vůbec neměli v lásce. Krvavé kouzlo, pomyslel si Loren a zavrtěl hlavou, když si představil Dun Mauru a Liadonské obřady, které se každoročně prováděly až do té doby, než přišel Conary a zakázal je. Vzpomněl si na květiny, které rozhazovaly panny vyzpěvující o jeho smrti a návratu v podobě jara: *Rahod hedai Liadon.* Je to tak v každém světě, to mág věděl, ale

v hloubi duše se vzpíral tak temné síle. Zachmuřeně otočil koně od krajiny kněžek, pokračoval na sever podle Lathamu a vyrazil na dlouhou cestu na Pláň.

Chtěl požádat o pomoc Dalreice, jako už častokrát. Jestli byl Dave Martyniuk někde uprostřed pláňských dálav, dokážou ho najít pouze Jezdci. A tak jel na sever, vysoký, šedivý, vousatý a už ne mladý, osamocený poutník na širých rovinách, a spečená půda pod kopyty koně duněla jako buben.

Doufal, že i když je léto, zastihne některý kmen Jezdců na jižním okraji Pláně, protože kdyby mohl promluvit aspoň s jediným kmenem, zpráva se dostane do Celidonu, a jakmile jeho vzkaz doputuje do středu Pláně, brzy se o ní dozví všichni Dalreici a on jim věřil.

Byla to však dlouhá cesta a na pastvinách nestály žádné vesnice, kde by mohl požádat o jídlo a místo k odpočinku. A tak stále cválal sám, když se třetího dne slunce sklánělo k západu a padala tma. Jeho stín se táhl vedle něj po zemi do dálky a na východě se němě třpytila řeka, když tu se pocit naléhavosti, který ho tížil od chvíle, kdy vyjel z Paras Dervalu, proměnil v čirou hrůzu.

Strhl uzdu, až se kůň vzepjal na zadní, a pak ho držel naprosto nehybně. Loren Stříbroplášť tak chvilku setrval, tvář najednou plnou strachu, a pak hlasitě vykřikl do padající noci, prudce stočil koně a vyrazil do tmy zpátky do Paras Dervalu, kde se schylovalo k čemusi drtivému.

Schýlený k šíji koně zuřivě dusajícího pod hvězdami soustředil svou mysl a vyslal zoufalé varování na jih přes všechny ty prázdné míle, které ho od cíle dělily. Byl však příliš daleko a neměl svou magickou moc. Pobídl koně do ještě rychlejšího cvalu a uháněl temnotou jako vítr, ale i tak věděl, že přijede pozdě.

~ ~ ~

Jennifer byla mrzutá. Nejenže se jim ztratil Dave, nejenže Kevin a Paul ráno odjeli s Diarmuidem na jakousi bláznivou výpravu, ale teď odešla i Kimberly, protože Matt ji odvedl do domova té stařeny, kterou lidé ve Velké síni předchozího dne nazvali čarodějnicí.

Takže zůstala v rozlehlé komnatě na chladnější západní straně paláce, kde posedávala na nízké lavičce u okna obklopená houfem dvorních dam, jejichž hlavní životní touhou zřejmě bylo vymámit z ní všechno o Kevinu Laineovi a Paulu Schaferovi se zaměřením především na jejich sexuální záliby.

Čelila těm dotazům, jak nejlépe mohla, a sotva se jí dařilo skrývat rostoucí podráždění. Na opačné straně místnosti hrál jakýsi muž na strunný nástroj. Seděl pod tapiserií znázorňující bitevní výjev. Nad bojištěm letěl drak. Upřímně doufala, že takové střetnutí se odehrálo jen v říši mýtů.

Všechny dámy jí už dřív někdo krátce představil, ale zapamatovala si jen dvě jména. Laeša byla velmi mladá, hnědooká čekatelka na titul dvorní dámy a zřejmě ji přidělili Jennifer za společnici. Moc toho nenamluvila, což byla velká úleva. Ta druhá byla lady Rheva, čarokrásná tmavovláska, která očividně zaujímala vyšší postavení než ostatní a vůči níž Jennifer jaksi automaticky pojala nechuť.

Ta se nijak neumenšila, jakmile vyšlo najevo – o což se Rheva rychle postarala – že tato dáma předchozí noc strávila s Kevinem. Očividně tím získala body v neutuchající hře na vzájemné trumfování a Rheva z toho vytěžila, co mohla. Jennifer to hrozně rozčilovalo a vůbec na to neměla náladu.

Takže když další žena nevrle pohodila vlasy a začala vyzvídat, jestli Jennifer netuší, proč je k ní Paul Schafer tak lhostejný („Nedává snad v noci přednost chlapcům?“ zeptala se kousavě), Jennifer se zasmála, ale vůbec ne vesele.

„Řekla bych, že odpověď je mnohem jednodušší,“ odtušila, i když si uvědomovala, že si dělá nepřítelkyni. „Paul je poněkud náročný, to je vše.“

Nakrátko zavládlo mlčení. Kterási se uchichtla. Pak se ozvalo: „Naznačuješ snad náhodou, že Kevin náročný není?“ To byla Rheva, která promluvila velice tiše.

Tohle Jennifer zvládla. Na pokračování takové debaty už však neměla nervy. Prudce vstala ze svého sedátka u okna, pohlédla svrchu na druhou ženu a usmála se.

„Ne,“ odpověděla uvážlivě. „Jelikož Kevina znám, tohle bych vůbec neřekla. Trik však spočívá v tom, dostat ho dvakrát.“ A prošla kolem všech ke dveřím a pak ven.

Rázovala chodbou a pevně si umiňovala, že jakmile Kevina Lainea uvidí, dá mu na srozuměnou, že pokud vezme jistou dvorní dámu ještě jednou do postele, do smrti smrťoucí s ním nepromluví.

U dveří do svého pokoje zaslechla, jak na ni kdosi volá. Spěchala k ní Laeša a dlouhými sukněmi zametala kamennou podlahu. Jennifer se na ni nepřátelsky zahleděla, ale druhá žena se jen zadýchaně smála.

„Páni,“ lapala po dechu a položila ruku Jennifer na paži, „to bylo skvělé! Ty kočky v komnatě syčí vzteky! Takhle s Rhevou nikdo nejednal už spoustu let.“

Jennifer smutně zavrtěla hlavou. „Mám pocit, že do konce mého zdejšího pobytu na mě moc milé nebudou.“

„To by stejně nebyly. Na to jsi příliš krásná. Navíc jsi tu nová, takže tě zaručeně budou nenávidět už jen kvůli tomu, že tu jsi. A když včera Diarmuid prohlásil, že si tě vyhrazuje pro sebe, tak…“

„Cože udělal?“ vybuchla Jennifer.

Laeša se na ni opatrně podívala. „No, je to princ, takže…“

„Je mi jedno, co je zač! Nemám vůbec v úmyslu mu dovolit, aby se mě dotkl. Co si to o nás vůbec myslíte?“

Laešin výraz se trochu změnil. „To myslíš vážně?“ zeptala se váhavě. „Ty ho nechceš?“

„Vůbec ne,“ odtušila Jennifer. „Měla bych?“

„Já ano,“ odpověděla Laeša prostě a zrudla až ke kořínkům hnědých vlasů.

Rozhostilo se rozpačité ticho. Nakonec ho váhavě porušila Jennifer. „Jsem tady jenom na čtrnáct dní. Neodvedu ti ho, ani nikomu jinému. Právě teď nejvíc ze všeho potřebuji přítelkyni.“

Laeša vykulila oči. Prudce se nadechla.

„A proč si myslíš, že jsem za tebou běžela?“

Tentokrát se usmály obě.

„Řekni mi,“ začala Jennifer po chvilce. „Musíme pořád trčet uvnitř? Ještě jsem vůbec nebyla venku. Můžeme si prohlédnout město?“

„Jistěže,“ odpověděla Laeša. „Samozřejmě že můžeme. Nebyli jsme ve válce už roky.“

~ ~ ~

Přestože bylo vedro, venku bylo příjemněji než v paláci. Jennifer měla na sobě šaty podobné jako Laeša a uvědomila si, že nikdo neví, že je cizinka. To pomyšlení ji uvolnilo a vesele kráčela po boku své nové přítelkyně. Jenže po chvilce zpozorovala, že je zaprášenými křivolakými ulicemi městečka sleduje nějaký muž. Laeša si toho taky všimla.

„Ten je od Diarmuida,“ zašeptala.

Což bylo sice nemilé, ale Kevin jí ráno před odjezdem pověděl o mrtvém svartovi v zahradě, a Jennifer se rozhodla, že pro jednou nebude mít námitky, když na ni bude někdo dávat pozor. Kysele si pomyslela, že jejího otce by to pobavilo.

Obě ženy kráčely po ulici, kde se rozléhalo řinčení kovářova kladiva o kovadlinu. Nahoře se nad úzkou uličkou jednopatrových domů nakláněly balkony a pravidelně zastiňovaly slunce. Na jedné křižovatce zahnuly vlevo a Laeša ji vedla kolem volného prostranství, kde hluk a vůně potravin ohlašovaly trh. Jennifer zvědavě zpomalila a uviděla, že i v době slavnosti zřejmě není moc co vystavovat na prodej. Laeša sledovala její pohled, mírně zavrtěla hlavou a pokračovala úzkou uličkou, až se nakonec zastavila před dveřmi krámku, kterými bylo vidět balíky a štůčky látek. Ukázalo se, že Laeša chce nové rukavice.

Zašla tedy dovnitř a Jennifer popošla několik kroků, protože ji přivábil dětský smích. Když došla na konec ulice dlážděné kočičími hlavami, uviděla, že se ocitla na širokém náměstí s trávníkem uprostřed, nyní spíš hnědým než zeleným. Na trávníku hrálo patnáct nebo dvacet dětí jakousi rozpočítanou. Jennifer se pousmála a zastavila se, aby se na ně dívala.

Děti stály volně v kruhu kolem štíhlé dívky. Většinou se smály, ale dívka uprostřed ne. Náhle mávla rukou, z kruhu vystoupil chlapec s proužkem látky a velmi vážně začal prostřední dívce tou páskou zavazovat oči. Potom se vrátil znovu do kruhu. Kývl hlavou, děti se chytily za ruce a začaly se v kruhu mlčky otáčet kolem nehybné

postavy se zakrytýma očima, a to ticho bylo přízračné ve srovnání s tím, jak byly před chvilkou veselé. Pohybovaly se vážně a důstojně. Kolem se začali zastavovat i další lidé a dívali se.

Potom dívka s páskou přes oči zčistajasna zvedla paži a namířila ji na pohybující se kruh. Nad trávníkem zazvonil její jasný čistý hlas:

Až potulný oheň
zasáhne kamenné srdce,
budeš ho následovat?

A při posledním slově se kruh zastavil.

Dívka prstem ukazovala přímo na jednoho podsaditého chlapce, který bez váhání pustil ruce kamarádů a vstoupil doprostřed kruhu. Ten se uzavřel a znovu se dal do pohybu. Děti byly stále zticha.

„Tahle podívaná se mi nikdy neomrzí," ozval se chladný hlas těsně za Jennifer.

Prudce se otočila a střetla se s ledově zeleným pohledem rámovaným dlouhými zrzavými vlasy velekněžky Jaelle. Za ní uviděla doprovod žen v šedých šatech. Koutkem oka si všimla, že Diarmuidův muž se nervózně přibližuje.

Jennifer jen kývla na pozdrav a pak se otočila, aby se znovu dívala na děti. Jaelle, jejíž bílé šaty se lemem otíraly o dlažbu, však vykročila a postavila se vedle ní.

„Ta'kiena je nejstarší z rituálů, jaké máme," zamumlala Jennifer do ucha. „Podívej se na ty lidi, nemůžou z nich spustit oči."

A opravdu, zatímco tváře dětí vypadaly skoro nepřirozeně klidné, dospělí, kteří se shromáždili na okraji náměstí nebo v průchodech do krámků, se tvářili zvědavě a ustaraně. A lidí stále přibývalo. Dívka v kruhu znovu pozvedla paži.

Až potulný oheň
zasáhne kamenné srdce,
budeš ho následovat?
Opustíš svůj domov?

A kruh se při posledním slově opět zastavil. Tentokrát natažený ukazovák mířil na dalšího chlapce, staršího a vytáhlejšího, než byl první. Také on po krátké, skoro posměšné odmlce pustil ruce kamarádů a šel do středu, kde se postavil vedle prve vybraného chlapce. Mezi diváky to zašumělo, ale děti si toho nevšímaly a začaly obcházet kruhem znovu.

Jennifer se neklidně otočila k netečnému profilu kněžky. „Co je to?“ zeptala se. „Co to dělají?“

Jaelle se usmála tenkými rty. „To je věštecký tanec. Určuje jejich osud, až budou povoláni.“

„Ale co…“

„Dívej se!“

Dívka s páskou přes oči, rovná jako svíce a vysoká, znovu odříkala:

Až potulný oheň
zasáhne kamenné srdce,
budeš ho následovat?
Opustíš svůj domov?
Opustíš svůj život?

Když tentokrát utichl hlas a tanec se zastavil, přihlížejícím zástupem proběhlo hluboké nespokojené mručení. Protože teď los padl na jednu z nejmenších dívek. S hřívou medově zlatých vlasů a veselým úsměvem vkročila do kruhu vedle obou chlapců. Ten vyšší ji vzal kolem ramen.

Jennifer se otočila k Jaelle. „Co to znamená?“ naléhala. „Jaká věštba…?“ Otázku nedokončila.

Kněžka vedle ní mlčela. Rysy její tváře nebyly nijak jemné a v očích neměla ani stopy po soucitu, když sledovala děti, jak se začínají znovu pohybovat. „Ptáš se, co to znamená,“ promluvila konečně. „Nu, skoro nic v dnešní změkčilé době, kdy se z ta’kieny stala jenom další hra. Ta poslední říkanka znamená, že to děvče opustí život, jaký vedla její rodina.“ Výraz ve tváři měla nečitelný, ale její ironický tón Jennifer zasáhl.

„A co to znamenalo dřív?“ zeptala se.

Tentokrát se Jaelle přece jen otočila a podívala se na ni. „Děti takhle tančí odnepaměti. Za drsnějších dob takové určení znamenalo samozřejmě smrt. Což by byla škoda. Je to milé dítě, že?“

V hlase jí zaznělo zlomyslné pobavení. „Dívej se pozorně,“ pokračovala Jaelle. „Toho posledního se doopravdy bojí, dokonce i dnes.“ A opravdu, lidé kolem a za nimi najednou ztichli napjatým očekávání. V tom tichu Jennifer zaslechla smích z tržiště vzdáleného ob několik ulic. Připadalo jí však mnohem vzdálenější.

V kruhu na trávníku dívka s páskou přes oči zvedla paži a začala naposledy odříkávat:

Až potulný oheň
zasáhne kamenné srdce,
budeš ho následovat?
Opustíš svůj domov?
Opustíš svůj život?
Vydáš se… na Nejdelší cestu?

Tanec ustal.

Jennifer nevysvětlitelně bušilo srdce, když zpozorovala, že štíhlý prst ukazuje neomylně na chlapce, který jí přinesl pásku. Zvedl hlavu, jako by zaslechl nějakou vzdálenou hudbu, a vykročil. Dívka si sundala pásku s očí. Dlouho se na sebe dívali, pak se chlapec otočil, pohladil ostatní vybrané, jako by jim žehnal, a pak sám odešel z hřiště.

Jaelle se za ním dívala a poprvé vypadala ustaraně. Jennifer ji přistihla v tomto nestřeženém okamžiku a s úlekem si uvědomila, jak mladá je ta žena vedle ní. Už se chystala promluvit, když tu ji zarazil jakýsi nářek, a když otočila hlavu, uviděla, že mezi dveřmi krámku za nimi v uličce stojí žena a po tvářích jí tečou slzy.

Jaelle sledovala její pohled. „Jeho matka,“ vysvětlila kněžka tiše.

Jennifer se cítila naprosto bezmocná a instinktivně zatoužila tu ženu utěšit. Jejich oči se setkaly a ve tváři druhé ženy Jennifer zahlédla esenci bezesných nocí všech matek. Jennifer bodlo u srdce. Zdálo se, že si ty dvě na okamžik vyměňují jakousi zprávu, poznání,

a pak matka chlapce vybraného pro Nejdelší cestu odvrátila hlavu a vrátila se do krámku.

Jennifer, která bojovala s čímsi nečekaným, se nakonec Jaelle zeptala: „Proč tak trpí?“

Kněžka byla také trochu skleslá. „To je obtížné a ještě tomu nerozumím, ale děti to tančily už dvakrát, ještě než přišlo léto, a slyšela jsem, že pokaždé pro Cestu vybraly Finna. Teď i potřetí a v Gwen Ystratu nás učí, že potřikrát znamená dotknout se osudu.“

Jennifer se tvářila tak, že vyloudila u kněžky úsměv. „Pojď,“ vybídla ji.

„Můžeme si pohovořit v chrámu.“ Její tón možná nebyl vyloženě přátelský, ale aspoň mírnější než zpočátku.

Jennifer už už chtěla přijmout, ale zarazilo ji zakašlání za zády.

Otočila se. Diarmuidův člověk stál těsně za nimi a ustaraně se mračil. „Má paní,“ ozval se a tonul v rozpacích, „odpusťte mi, ale smím s vámi na okamžik mluvit někde stranou?“

„Ty se mě bojíš, Dranci?“ Jaellin hlas byl znovu jako nůž. Zasmála se. „Nebo bych měla spíš říct, že se bojí tvůj pán? Tvůj nepřítomný pán.“

Podsaditý voják zrudl, ale neustoupil. „Dostal jsem příkaz na ni dohlédnout,“ oznámil jí stručně.

Jennifer se dívala z jednoho na druhého. Ve vzduchu se najednou zatetelilo nepřátelství jako elektřina. Popletlo ji to, ničemu nerozuměla.

„No,“ otočila se k Dranceovi ve snaze se v tom vyznat, „já tě nechci dostat do potíží – nechceš jít prostě s námi?“

Muž sebou polekaně trhl a Jaelle se znovu rozesmála. „Ano, Dranci,“ zahlaholila, „proč vlastně nejdeš s námi do chrámu Matky?“

„Má paní,“ zakoktal Drance a prosebně se otočil k Jennifer. „Prosím, toho se neodvážím… ale musím vás střežit. Vy tam nesmíte jít.“

„Ale!“ vytáhla Jaelle obočí rozzlobeně. „Zdá se, že muži tady rozhodují, co můžeš nebo nemůžeš dělat. Zapomeň na mé pozvání. Myslela jsem, že mám co dělat se svobodnou návštěvnicí.“

Jennifer si uvědomovala, že Jaelle s ní manipuluje, a pamatovala si také, co jí ráno řekl Kevin: „Hrozí tu nějaké nebezpečí,“ varoval ji

vážně. „Důvěřuj Diarmuidovým lidem a samozřejmě Mattovi. Paul říká, že si máš dávat na kněžku pozor. Nikam sama nechoď.“

V šeru paláce za svítání to znělo velmi rozumně, ale teď, za jasného slunečného odpoledne, jí to připadalo přehnané. Co jí má co Kevin poroučet, aby seděla v koutě jako poslušná holčička, když sám kosí dvorní dámy ve velkém stylu a pak si klidně kamsi vyjede s princem? A teď ještě ten Diarmuidův poskok…

Už se chystala promluvit, ale pak si vzpomněla ještě na něco. Otočila se k Jaelle. „Vypadá to, že mají o naši bezpečnost opravdu starost. Byla bych ráda, kdybys mě vzala pod svou ochranu, než navštívím tvůj chrám. Nazveš mě hostem a přítelem, než půjdu?“

Jaelle prolétl tváří stín, ale hned ho zahnal mírný úsměv a oči jí zasvítily vítězstvím.

„Jistěže,“ řekla sladce. „Samozřejmě to udělám.“ Zvýšila hlas, aby slova zazněla celou ulicí, a lidé se po nich začali otáčet. Doširoka rozpřáhla paže, roztáhla prsty a odříkala: „Ve jménu Gwen Ystratu a Matčiných Morm tě prohlašuji hostem bohyně. Jsi vítána v našich svatyních a tvoje blaho bude mou osobní starostí.“

Jennifer se tázavě podívala na Drancea. Jeho výraz ji vůbec neuklidnil, vypadal snad ještě zděšeněji, pokud to vůbec bylo možné. Jennifer netušila, jestli udělala dobře nebo špatně, a co vlastně udělala, ale už měla dost postávání uprostřed ulice, kde na ně všichni civěli.

„Děkuji ti,“ podívala se na Jaelle. „V tom případě s tebou půjdu. Jestli chcete,“ dodala a obrátila se k Dranceovi a Laeše, která zrovna přiběhla s novými rukavicemi v rukou a úzkostným pohledem v očích, „můžete na mě oba počkat venku.“

„Pojď tedy,“ usmála se Jaelle.

~ ~ ~

Byla to nízká budova, a dokonce i centrální kupole vypadala příliš při zemi, dokud Jennifer neprošla klenutým vchodem a neuvědomila si, že hlavní prostor se nachází pod zemí.

Chrám bohyně Matky ležel východně od městečka na palácovém kopci. Vzhůru se po něm vinula úzká stezka, která vedla k bráně ve

zdech obklopujících palácové zahrady. Stezku lemovaly stromy. Vypadaly, že suchem umírají.

Jakmile se ocitly uvnitř svatyně, doprovod v šedém oděvu se rozplynul ve stínech a Jaelle vedla Jennifer dalším klenutým průchodem. Ten se otvíral do prostoru pod kupolí. Na vzdálené straně této komnaty zapuštěné do země Jennifer uviděla velký černý oltářní kámen. Za ním stál vyřezávaný dřevěný špalek a v něm vězela oboustranná sekera. Její břity byly vybroušené do tvaru měsíčního srpku, z jedné strany ubývajícího, z druhé rostoucího.

Nic jiného tu nebylo.

Jennifer z nějakého nevysvětlitelného důvodu vyschlo v ústech. Při pohledu na sekeru s ohavně nabroušeným ostřím se musela ovládnout, aby se neotřásla.

„Nebraň se tomu," řekla Jaelle a její hlas se rozlehl v prázdné komnatě ozvěnou. „Je to tvoje moc. Naše. Tak tomu bylo kdysi a znovu tomu tak bude. Až přijde náš čas, pokud nás ona shledá hodnými toho úkolu."

Jennifer na ni hleděla jako uhranutá. Velekněžka s ohnivými vlasy zářila ve svatyni ještě pronikavější krásou než jindy. Oči jí svítily žárem, který zneklidňoval tím víc, že byl tak chladný. Moc a pýcha, to z ní čišelo; ani stopa po něčem něžném, a dokonce už ani po mládí. Při pohledu na Jaelliny dlouhé prsty Jennifer napadlo, jestlipak někdy uchopila tu sekeru, aby se jí rozehnala a zaťala ostří do oltáře, do…

Uvědomila si, že se nachází na obětišti.

Jaelle se beze spěchu otočila. „Chtěla jsem, abys to viděla. Teď pojď. V mých komnatách je chladno, můžeme se napít a pohovořit si." Upravila si límec šatů půvabnou rukou a zamířila z místnosti pryč. Při odchodu se zazdálo, jako by komnatou zavál vítr, a Jennifer měla dojem, že zaseknutá sekera se mírně zahoupala.

~ ~ ~

„Takže," začala kněžka, když se uložily na polštáře na podlaze její komnaty, „ti tvoji takzvaní společníci tě opustili, aby se pobavili jinde." Otázka to nebyla.

Jennifer zamžikala. „To není spravedlivé.“ Uvažovala, jak se to ta žena dozvěděla. „Taky by se dalo říct, že jsem je opustila já, abych přišla sem.“ Pokusila se o úsměv.

„To by se říct dalo,“ souhlasila Jaelle blahosklonně, „ale nebyla by to pravda. Ti dva muži odjeli za svítání s princátkem a tvoje přítelkyně utekla k té babizně u jezera.“ Uprostřed věty začal z jejích slov přímo ukapávat jed a Jennifer si najednou uvědomila, že se stala terčem útoku.

Vzepřela se, aby získala rovnováhu. „Kimberly je u vědmy, ano. Proč o ní říkáš, že je babizna?“

Jaelle už příjemná nebyla. „Nejsem zvyklá něco vysvětlovat.“

„Já taky ne,“ opáčila Jennifer. „Což může tenhle rozhovor poněkud zkrátit.“ Zaklonila se v polštářích a zahleděla se na druhou ženu.

Když Jaelle odpověděla, zachraptěla potlačovanou záští. „Je to zrádkyně.“

„No, to není totéž co babizna, že,“ řekla Jennifer a uvědomovala si, že argumentuje jako Kevin. „Myslíš zrádkyně krále? Nevypadáš, že by sis z toho dělala hlavu, a včera…“

Jaellin trpký smích ji zarazil. „Ne, toho starého blázna se to netýká!“ Nadechla se. „Ta žena, které říkáš Ysanne, se kdysi stala nejmladší kněžkou, jakou kdy Mormy v Gwen Ystratu mezi sebe povolaly. Jenže ona odešla. Porušila tím přísahu. Zradila svou bohyni.“

„Zradila tebe osobně, chceš říct,“ zaútočila Jennifer.

„Nebuď pošetilá! Ještě jsem ani nebyla naživu.“

„Ne? Ale vypadáš, že tě to pořádně rozčiluje. Proč odešla?“

„Z důvodu, který nemohl obstát. Nic nemohlo obstát.“

Náznaky byly zcela jasné. „Takže odešla kvůli nějakému muži, rozumím,“ poznamenala Jennifer.

Následné ticho bylo jasná odpověď. Nakonec Jaelle znovu promluvila, ale zahořkle, studeně. „Prodala se za chlapa do postele. Kéž ta babizna brzo umře a navěky zůstane v zatracení.“

Jennifer polkla. Vzájemné poměřování sil se najednou změnilo v cosi jiného. „Ty neumíš moc odpouštět, co?“ podařilo se jí ze sebe vypravit.

„Vůbec,“ odpověděla Jaelle okamžitě. „Radím ti, aby sis to zapamatovala. Proč Loren dnes ráno odjel na sever?“

„To nevím,“ zakoktala Jennifer, otřesená tou otevřenou výhrůžkou.

„Nevíš? Chová se zvláštně, neřekla bys? Přivede hosty do paláce, a pak samotný odjede. Nechá tu i Matta, což je hodně divné. Zajímalo by mě,“ dumala Jaelle, „kohopak asi hledá? Kolik vás doopravdy přišlo?“

Bylo to příliš náhlé, příliš chytré. Jennifer se rozbušilo srdce a uvědomila si, že zrudla.

„Vypadáš, že je ti horko,“ předla Jaelle starostlivě. „Dej si trochu vína.“ Nalila ze stříbrné karafy s dlouhým hrdlem. „Opravdu,“ pokračovala, „to se Lorenovi vůbec nepodobá, aby tak najednou opustil hosty.“

„O tom nic nevím,“ bránila se Jennifer. „Jsme čtyři. Nikdo z nás ho nezná moc dobře. To víno je výborné.“

„Je z Morvranu. Jsem ráda, že ti chutná. Přísahala bych, že ho Metran žádal, aby vás přivedl pět.“

Takže Loren se mýlil. Někdo to přece jen věděl. Někdo toho věděl opravdu hodně.

„Kdo je Metran?“ divila se Jennifer falešně. „Ten stařík, kterého jsi včera tolik vystrašila?“

Jaelle se zarazila a také se o polštáře opřela. V tom tichu Jennifer usrkla vína a měla radost, že se jí nechvěje ruka.

„Ty mu důvěřuješ, že?“ zeptala se kněžka zatrpkle. „Varoval tě přede mnou. To dělají všichni. Stříbroplášť usiluje o moc stejně jako každý, ale ty ses zřejmě spolčila s muži. Pověz mi, který z nich je tvůj milenec, nebo si tvoji postel už našel Diarmuid?“

Tak to by tedy bohatě stačilo.

Jennifer vyskočila. Rozlila víno, ale nevšímala si toho. „Takhle jednáš s hostem?“ vybuchla. „Přišla jsem sem v dobré víře – jakým právem mi říkáš takové věci? Nespolčila jsem se s nikým v těch vašich hloupých mocenských hrách. Jsem tady jenom na pár dní – myslíš, že mě zajímá, kdo ty vaše pitomé šarvátky vyhraje? Ale jedno ti řeknu,“ pokračovala a prudce oddechovala, „ani já nejsem spokojená s nadvládou mužů ve svém světě, ale v životě jsem se

nesetkala s někým, kdo je kvůli tomu tak vyšinutý jako ty. Jestli se Ysanne zamilovala – no, pochybuju, že aspoň vzdáleně tušíš, jaké to je!“

Jaelle zbledla a strnula, chvíli k ní vzhlížela, pak také vstala. „Možná máš pravdu,“ odpověděla tiše, „ale něco mi říká, že ani ty netušíš, jaké to je. Takže máme něco společného, vid?“

Když se Jennifer krátce poté ocitla zase ve svém pokoji, zavřela za Laešou a Drancem dveře a dlouho kvůli tomu plakala.

~ ~ ~

Vedro se táhlo jako sirup a den se nekonečně vlekl. Na severu se zvedl suchý, nepříjemný vítr, hnal se velekrálovstvím a vířil prach v ulicích Paras Dervalu jako nepokojný duch. Slunce, když se na konci dne sklonilo k západu, svítilo rudě. Teprve soumrak přinesl trochu úlevy, protože vítr se přesunul k západu, a na nebi nad Brenninem vyšly první hvězdy.

Té noci, velmi pozdě, vítr tiše čeřil hladinu jezera na severozápadě od hlavního města. Na plochém skalisku na břehu, pod krajkovím hvězd, klečela stará žena a na kolenou chovala mladší ženu štíhlé postavy, na jejímž prstu svítil a němě se tetelil rudý prsten.

Po dlouhé době Ysanne vstala a zavolala Tyrtha. Přikulhal se z domku, zvedl bezvládnou dívku, vrátil se s ní a uložil ji na lůžko, které odpoledne připravil.

Zůstala v bezvědomí celou noc a celý další den. Ysanne nespala, ale po celé ty temné hodiny ji hlídala, a pokračovala v tom i ve spalujícím jasu následujícího dne. Na tváři staré vědmy byl výraz, který by byl poznal pouze jediný, dávno mrtvý člověk.

Kimberly se probudila se západem slunce. Kevin a Paul v té chvíli byli daleko na západě a s Diarmuidovými muži zaujímali pozice před zdmi Larai Rigalu.

Kimberly chvíli vůbec nevěděla, kde je, a pak vědma pozorovala, jak ty šedé oči zaplavuje poznání bezohledně jako povodeň. Kimberly zvedla hlavu, zahleděla se na stařenu. Bylo slyšet, jak Tyrth venku zavírá zvířata na noc. V posledních paprscích slunce se na okenním parapetu hřála kočka.

„Vítej zpátky,“ pronesla Ysanne.

Kimberly se usmála, i když ji to stálo značné úsilí. „Šla jsem tak daleko.“ Udiveně zavrtěla hlavou, pak sevřela ústa, protože se jí vybavila další vzpomínka. „Eilathen odešel?“

„Ano.“

„Viděla jsem, jak se ponořil. Viděla jsem, kam šel, do zelených dalekých hlubin. Je tam velmi krásně.“

„Já vím,“ přitakala vědma.

Kimberly se znovu nadechla, než promluvila. „Bylo pro tebe těžké dívat se?“

Ysanne poprvé odvrátila pohled. Pak řekla: „Ano. Ano, bylo to těžké. Vzpomínat.“

Kimberlyina ruka vyklouzla zpod pokrývky a zakryla stařeninu dlaň. Když Ysanne znovu promluvila, měla velmi tichý hlas. „Raederth byl prvním mágem, než se Ailell stal králem. Jednoho dne přišel do Morvranu na březích jezera Leinan… Víš, co se nachází v Gwen Ystratu?“

„Vím,“ odpověděla Kimberly. „Viděla jsem Dun Mauru.“

„Přišel do chrámu u jezera a zůstal tam přes noc, což bylo statečné, jelikož od Amairgenových dnů tam nemají mágy vůbec v lásce. Raederth byl však statečný muž. Viděl mě tam,“ pokračovala Ysanne. „Bylo mi sedmnáct a právě mě vybrali, abych se stala Mormou – z vnitřního kruhu – a do té doby nevybraly žádnou tak mladou kněžku. Ale Raederth mě tu noc spatřil a vyhradil si mě pro něco jiného.“

„Jako ty mě?“

„Jako já tebe. Poznal ve mně vědmu, odvedl mě od Matky a změnil můj osud, nebo mi ho našel.“

„A tys ho milovala?“

„Ano,“ odpověděla Ysanne prostě. „Od počátku, a stále se mi po něm stýská, i když nás dělí už tolik let. Přivedl mě sem uprostřed léta před více než padesáti roky a ohnivým květem přivolal Eilathena, a ten duch pro mě tkal stejně jako včera v noci pro tebe.“

„A Raederth?“ zeptala se Kimberly po chvilce.

„Zemřel za tři roky, kdy ho na příkaz velekrále Garmiše zasáhl šíp,“ řekla Ysanne bezbarvě. „Po Raederthově smrti pak v Rhodenu

povstal vévoda Ailell a začal válku, která svrhla vládu Garmiše a Garant a přivedla ho na trůn.“

Kimberly znovu přikývla. „To jsem taky viděla. Viděla jsem, jak před palácovou bránou zabil krále. Ailell byl statečný a vysoký.“

„A moudrý. Moudrý král, po všechny své dny. Oženil se s Marrien z Garant a jmenoval svého bratrance Metrana prvním mágem po Raederthovi, což mě tehdy rozzlobilo a já mu to pověděla. Jenže Ailell se snažil sestehovat rozpárané království, a podařilo se mu to. Zasloužil si víc lásky, než kolik dostal.“

„Tvoji měl.“

„Pozdě,“ vzdychla Ysanne, „a nevolky. A jenom jako král. Snažila jsem se mu však pomoct, s tím jeho břemenem, a on se na oplátku staral, aby mě tu ostatní nechávali o samotě a na pokoji.“

„Dlouho o samotě,“ pronesla Kimberly tiše.

„Všichni máme své úkoly,“ řekla vědma. Rozhostilo se ticho. Ve chlévě vzadu vyčítavě zabučela kráva. Kimberly zaslechla cvaknutí zavírané branky a potom Tyrthův nesouměrný krok mířící přes dvůr. Setkala se s pohledem Ysanne a koutky úst se jí pozvedly v úsměvu.

„Včera jsi mi řekla jednu lež.“

Ysanne přikývla. „Řekla. Jednu. Ta pravda nepatří mně, abych ji mohla šířit.“

„Já vím,“ přikývla Kimberly. „Zvládla jsi toho hodně sama. Teď jsem tady ale já; chceš po mně, abych ti s tvým břemenem pomohla?“ Ústa se jí zkřivila. „Zdá se, že jsem jakýsi kalich. Jakou moc do mě můžeš nalít?“

V očích staré ženy se objevily slzy. Otřela je, zavrtěla hlavou. „To, co tě mohu naučit, nemá skoro nic společného s mocí. Teď se musíš probírat svými sny stejně jako všechny vědmy. A tobě je určený také ten kámen.“

Kimberly sklopila oči. Prsten na pravé ruce už nesvítil jako na Eilathenově prstu. Potemněl sytou barvou zaschlé krve.

„O tomhle se mi skutečně zdálo,“ vyhrkla. „Byl to hrozný sen, v tu noc, než nás Loren přenesl sem. Co je to, Ysanne?“

„Kdysi dávno ho pojmenovali Baelrath, Válečný kámen. Patří k divým kouzlům,“ vysvětlila vědma, „nevyrobil ho žádný člověk a nedá se ovládat jako výtvory Ginserata nebo Amairgena, nebo

dokonce kněžek. Velmi dávno se ztratil, stává se to. Nikdy ho nikdo nenajde bez důvodu, aspoň to vyprávějí staré příběhy.“

Venku se zatím setmělo. „Proč jsi mi ho dala?“ zeptala se Kimberly ustrašeně.

„Protože v mém snu byl na tvém prstu.“

Tušila, že taková bude odpověď. Světlo v prstenu zlověstně, nepřátelsky pulsovalo, a ona se ho bála.

„Co jsem dělala?“ zeptala se.

„Křísila mrtvé,“ odpověděla Ysanne a vstala, aby rozsvítila svíčky v pokoji.

Kimberly zavřela oči. Pod víčky na ni čekaly výjevy: povalené balvany, širá travnatá krajina ubíhající do tmy, prsten na ruce hořící jako oheň a vítr ženoucí se nad trávou a hvízdající mezi kameny…

„Panebože!“ vykřikla nahlas. „Co to doopravdy je, Ysanne?“

Vědma se vrátila na své místo u lůžka a vážně se zadívala na dívku, která tak těžce zápasila s tíhou, co na ni dolehla.

„Nevím jistě,“ řekla, „takže musím být opatrná, ale vzor už se vynořuje. Víš, poprvé zemřel ve tvém světě.“

„Kdo zemřel?“ zašeptala Kimberly.

„Válečník. Který umírá vždycky a není mu dovoleno spočinout. Je k tomu odsouzený.“

Kimberly zatínala ruce v pěst. „Proč?“

„Na samém počátku svého života spáchal velké zlo, a proto nesmí odpočívat. Povídá se to, zpívá a píše v každém světě, kde bojoval.“

„Bojoval?“ Srdce jí bušilo.

„Jistěže,“ odpověděla Ysanne, i když stále mírně. „Je to Válečník. Můžeš ho volat jenom v nejvyšší nouzi a jen kouzlem a podaří se to, pouze když ho přivoláš jménem.“ Její hlas zněl pokojem jako vítr.

„A jak se jmenuje?“

„To je tajné, žádný člověk to neví a ani netuší, kde ho hledat, ale má ještě jiné jméno, kterým ho vždy ve vyprávění označujeme.“

„A to zní?“ Ale už věděla. V okně se objevila hvězda.

Ysanne to jméno vyslovila.

~ ~ ~

Nejspíš otálel zbytečně, ale příkazy nebyly jednoznačné a on se tím nemínil nechat přehnaně znepokojovat. Všechny opájelo, že jsou za hranicemi, v otevřeném prostoru, používají zapomenuté umění skrývání, aby pozorovali nezvyklý ruch na silnicích vedoucích z Paras Dervalu a zase ven, a i když je ve dne spálená krajina sužovala, v noci pod jasným třpytem čistých hvězd zpívali své nejstarší písně.

On osobně měl další důvod, aby vyčkával, i když věděl, že se tu nemůže zdržovat donekonečna. Ještě jeden den, sliboval si, a měl nesmírnou radost, když se na hřebeni nad houštinou objevily dvě ženy v doprovodu jednoho muže.

~ ~ ~

Matt ji klidně konejšil. Kimberly je v dobrých rukou, a pokud jde o Diarmuidovu družinu, o jejím cíli sice nic neví – a je tomu jedině rád, jak dodal s úšklebkem – ale čekají je zpátky ještě dnes v noci. Potvrdil, že Loren opravdu odjel hledat Davea. Poprvé od setkání s velekněžkou, ke kterému došlo před dvěma dny, se Jennifer trochu uvolnila.

Všechno bylo tak cizí a to ji znepokojovalo víc, než se jí chtělo přiznat, takže včerejšek strávila v poklidu s Laešou. U Jennifer v pokoji se obě nové přítelkyně navzájem svěřily se svým životním příběhem. Jennifer napadlo, že je jaksi lehčí seznamovat se s Fionavarou tímto způsobem, než vykročit ven do vedra a narážet tam na takové věci, jako jsou dětské říkanky na trávníku, sekera drnčící v chrámu nebo Jaellino chladné nepřátelství.

Večer po hostině se tančilo. Očekávala, že bude mít při jednání s muži těžkosti, ale proti své vůli se nakonec bavila opatrnou, téměř úzkostnou slušností těch, kdo s ní tančili. Ženy, na něž si princ Diarmuid dělal nárok, byly očividně pro všechny ostatní tabu. Brzy se omluvila a odešla spát.

Probudilo ji až Mattovo klepání na dveře. Trpaslík se jí věnoval celé dopoledne a byl jí pozorným průvodcem ohromnými prostorami paláce. V hrubém oděvu a se sekerou houpající se u boku ostře kontrastoval s hradními chodbami a komnatami. Ukazoval jí pokoje s malbami na zdech a vykládané vzorce na podlaze. Všude visely tapiserie. Začínala chápat, že zde mají nějaký hlubší význam.

Vystoupali na nejvyšší věž, kde strážní pozdravili Matta až nečekaně uctivě, a když vyhlédla ven, spatřila velekrálovství spékané nelítostným létem. Pak ji zavedl zpět do Velké síně, nyní prázdné, kde si mohla nerušeně prohlédnout delevanská okna.

Když tak síní procházeli, vyprávěla mu o svém setkání s Jaelle před dvěma dny. Trpaslík zamžikal, když mu vysvětlila, jak se nechala prohlásit za hosta a přítelkyni, a pak zamžikal ještě jednou, když mu popisovala, jak se Jaelle vyptávala na Lorena. Ale znovu ji uklidnil.

„Z Jaelle čiší zášť, čirá, zakyslá zášť. Ale není vyloženě zlá, jenom ctižádostivá."

„Nenávidí Ysanne. Nenávidí Diarmuida."

„Ysanne, tu určitě nenávidí. Diarmuid… ten ve většině lidí budí hodně silné pocity." Trpaslík zkřivil ústa, jak se pokusil o úsměv. „Jaelle se snaží vyčenichat kdejaké tajemství. Má možná podezření, že jsme měli pátou osobu, ale i kdyby měla jistotu, nikdy by to Gorlaesovi nepověděla – a na toho je potřeba dát si pozor."

„Skoro jsme ho neviděli."

„Je s Ailellem, v podstatě se od něj nehne. Což je důvod, proč se ho bát. Když staršího prince poslali pryč, byl to pro Brennin temný den," řekl Matt Sören.

„Král se upnul na Gorlaese?" hádala Jennifer.

Trpaslík se na ni pronikavě podíval. „Jsi chytrá," prohlásil. „Přesně to se stalo."

„A co s Diarmuidem?"

„A co s Diarmuidem?" opakoval Matt tak nečekaně rozčileným tónem, že se musela hlasitě zasmát. Po chvilce se trpaslík taky v hloubi hrudi uchechtl.

Jennifer se usmívala. V Mattu Sörenovi byla pevná síla, cítila z něj zdravý rozum s pevně zapuštěnými kořeny. Jennifer Lowellová v dospívání poznala pouze několik málo lidí, jimž důvěřovala, zvlášť co se týče mužů, ale v té chvíli si uvědomila, že trpaslík je nyní jedním z nich. Z nějakého zvláštního důvodu měla díky tomu ze sebe lepší pocit.

„Matte," napadlo ji, „Loren odjel bez tebe. Tys tu zůstal kvůli nám?"

„Jenom abych na všechno dohlédl.“ Ukázal si na pásku přes pravé oko a tím z toho udělal vtip.

Usmála se, ale pak se na něj dlouze zadívala, zelené oči měla vážné. „Jak jsi k tomu přišel?“

„V poslední válce s Cathalem,“ odpověděl prostě. „Před třiceti lety.“

„To jsi tady tak dlouho?“

„Ještě déle. Loren je mágem už přes čtyřicet let.“

„No a?“ Nepochopila souvislost.

Pověděl jí to. Toho dopoledne mezi nimi panovala pohoda a o Jennifer bylo známo, že její krása rozvazuje zamlklým mužům jazyk.

Poslouchala a stejně jako Paul v noci před třemi dny se dozvídala příběh o tom, jak Amairgen objevil nebeské učení, a o tajném obřadu, který uková pouto mága a zřídla na celý život a spojí je v těsnějším svazku, než jaký znají na jiných světech.

Když Matt domluvil, Jennifer vstala a popošla několik kroků, protože se snažila vstřebat důsledky všeho, co se právě dozvěděla. Tohle bylo víc než manželství, tohle sahalo až k podstatě bytí. Podle toho, co Matt právě řekl, byl mág bez svého zřídla ničím, jenom naprosto bezmocným skladištěm znalostí. A zřídlo…

„Ty ses vzdal veškeré nezávislosti!“ otočila se k trpaslíkovi skoro útočně.

„Veškeré ne,“ namítl mírně. „Částečně se jí vzdáváš, kdykoli s někým sdílíš svůj život. To pouto jenom sahá hlouběji a leccos nám ho vynahrazuje.“

„Ale byl jsi král. Vzdal ses…“

„To bylo předtím,“ přerušil ji Matt. „Než jsem potkal Lorena. Já… radši bych o tom nemluvil.“

Zastyděla se. „Omlouvám se,“ zašeptala. „Vyzvídala jsem.“

Trpaslík se ušklíbl, ale to už věděla, že je to místo úsměvu. „Ani ne,“ odpověděl. „A na tom nesejde. Je to velmi staré zranění.“

„Je to prostě hrozně divné,“ vysvětlovala. „Nemůžu vůbec pochopit, co to musí znamenat.“

„Já vím. Ani tady tu naši šestici pořádně nechápou. Stejně jako zákon, který řídí Radu mágů. Bojí se nás, uctívají nás, ale málokdy mají rádi.“

„Jaký zákon?“ zeptala se.

Zaváhal, pak vstal. „Projdeme se,“ navrhl Matt. „Povím ti příběh, ale varuji tě, pořídila bys líp s některým cyngaelem, protože já spřádám příběhy mizerně.“

„Já to risknu,“ usmála se Jennifer.

A tak se vydali po obvodu síně a trpaslík začal: „Před čtyřmi sty lety velekrál zešílel. Jmenoval se Vailerth a byl to jediný syn Lernatha, který byl posledním králem Brenninu, jenž zemřel u Letního stromu.“

Na to se taky chtěla vyptat, ale zatím mlčela. „Vailerth byl jako dítě skvělý,“ pokračoval Matt, „aspoň to tvrdí dobové záznamy, ale zřejmě se v něm cosi pokřivilo, když jeho otec zemřel a on usedl na trůn. V mozku mu vykvetla temná květina, jak říkají trpaslíci, když se něco takového přihodí.

První mág za Vailertha se jmenoval Nilsom a jeho zřídlem byla žena. Jmenovala se Aideen a milovala Nilsoma celý život, tak to stojí v kronikách.“

Matt ušel několik kroků mlčky. Jennifer měla pocit, že trpaslík lituje, že s tím příběhem začínal, ale po chvíli ve svém vyprávění navázal. „Bylo neobvyklé, aby měl mág za své zřídlo ženu, částečně taky proto, že Daniny kněžky sídlící v Gwen Ystratu by proklely každou ženu, která by to udělala. Vždycky to bylo neobvyklé a od Aideeniných dob ještě neobvyklejší.“

Pohlédla na něj, ale trpaslíkova tvář nic nevyjadřovala.

„Udála se spousta temných věcí zaviněných Vailerthovým šílenstvím. Nakonec se v zemi začalo hovořit o občanské válce, protože začal brát děti, chlapce i dívky, z jejich domovů a nechal je v noci přivážet do paláce. Už nikdy je nikdo neviděl a zvěsti o tom, co s nimi velekrál dělal, byly velmi zlé. A během těch událostí, při všech těch temných skutcích, pobýval Nilsom s králem a někteří říkají, že to byl on, kdo k nim Vailertha navedl. Ti dva tkali temně a Nilsom s Aideen po boku měl moc tak velikou, že se jim nikdo neodvážil otevřeně vzepřít. Podle mého vlastního názoru,“ dodal trpaslík a poprvé otočil hlavu, „byl i on šílený, ale jeho šílenství bylo chladnokrevnější, nebezpečnější. Bylo to však už dávno a kroniky nejsou úplné, protože hodně našich nejvzácnějších knih bylo za

války zničeno. Nakonec válka vypukla, protože Vailerth a Nilsom zašli příliš daleko: navrhli vytáhnout do Božího lesa a porazit Letní strom.

Tehdy povstal celý Brennin kromě armády, kterou postavil Vailerth. Ale ta armáda byla věrná a silná a Nilsom byl taky velmi silný, silnější než ostatních pět brenninských mágů dohromady. A v předvečer války z ostatních mágů zbýval jediný, protože čtyři z nich i s jejich zřídly našli mrtvé.

Pak ve velekrálovství vypukla válka. Ušetřen zůstal jenom Gwen Ystrat. Ale vévodové z Rhodenu a Sireše, správci Severního a Jižního pomezí, farmáři a měšťané a námořníci z Taerlindelu, ti všichni vytáhli do boje proti Vailerthovi a Nilsomovi.

Nebylo jich dost. Tehdejší Nilsomova moc, napájená Aideeninou silou a láskou, byla prý veliká, větší než moc kteréhokoli mága od Amairgenových dob. Rozséval smrt a zkázu mezi všemi, kdo se mu protivili, a pole nasákla krví, jak bratr ubíjel bratra, zatímco Vailerth se v Paras Dervalu smál.“

Matt se znovu odmlčel, a když konečně promluvil, jeho hlas zněl hluše. „Poslední bitvu svedli v kopcovité krajině západně od nás, mezi námi a Božím lesem. Vailerth prý vyšplhal na nejvyšší věže zdejšího paláce, aby sledoval, jak Nilsom vede svou armádu k poslednímu vítězství, po němž mezi nimi a Stromem už nebude ležet nic, jen mrtví.

Ale když toho rána vstalo slunce, Aideen předstoupila před svého mága, jehož milovala, a pověděla mu, že v tomto případě už se nebude kvůli němu vysilovat. A sotva to dořekla, vytáhla nůž, vypustila si z žil krev a tak zemřela.“

„Ach, ne,“ vzdychla Jennifer. „Ach, Matte!“

Zdálo se, že ji neslyší. „Pak už se toho moc nestalo,“ pokračoval stále velmi klidně. „Nilsom zůstal bezmocný, takže Vailerthovu armádu lidé přemohli. Vojáci zahodili meče a kopí a prosili o mír. Nilsom to neudělal a nakonec ho zabil poslední brenninský mág. Vailerth skočil z věže a zahynul. Aideen pohřbili s poctami do hrobu kousek od Mörnirova lesa a v této síni pak korunovali vévodu Lagose ze Sireše.“

Už síň obešli a ocitli se u lavic pod posledním oknem, těsně u trůnu. Nad nimi ve slunečním světle, které sem okny padalo, zářily Colanovy zlaté vlasy.

„Zbývá ti jenom povědět," zadíval se na ni Matt Sören zpříma, „že když se uprostřed zimy schází Rada mágů, obřadně proklínáme vzpomínku na Nilsomovo jméno."

„No bodejť," vyhrkla Jennifer s vervou.

„A taky na jméno Aideen," dodal trpaslík tiše.

„Cože?"

Matt pohledem neuhnul. „Zradila svého mága. Zákony našeho řádu neznají horší zločin. Takový prostě není. Nezáleží na důvodech. Každý rok uprostřed zimy Loren a já proklínáme její památku a konáme to neochvějně. A každý rok," dodal velmi pomalu, velmi jemně, „když na jaře taje sníh, položíme na její hrob první plané květiny."

Jennifer se musela před tím klidným pohledem odvrátit. Bylo jí do pláče. Byla tak daleko od domova a všechno tu bylo tak divné a těžko pochopitelné. Proč proklínat takovou ženu? To je přece příliš tvrdé. Uvědomila si, že si potřebuje protáhnout tělo, padesát rychlých koleček v bazénu nebo něco podobného by jí vyčistilo hlavu, a vůbec nejlíp…

„Poslouchej, Matte," vzdychla. „Potřebuji se rozhýbat, něco dělat. Nejsou tu koně, na kterých bychom si mohli zajezdit?"

A tohle kupodivu trpaslíkův klid narušilo. Celý zrudl. „Koně tu samozřejmě jsou," řekl rozpačitě, „ale obávám se, že se k tobě nepřidám – trpaslíci nejezdí na koních pro potěšení. Ale nechceš jet s Laešou a Drancem?"

„Tak dobře," souhlasila, ale pak najednou začala otálet, protože se jí nechtělo ho opustit.

„Je mi líto, jestli jsem tě znepokojil," omlouval se Matt. „Je to drsný příběh."

Jennifer zavrtěla hlavou. „Určitě víc pro tebe než pro mě. Děkuju ti, že jsi mě do něj zasvětil. Děkuju moc." A rychle se shýbla, políbila ho na tvář a vyběhla ze síně hledat Laešu a jindy flegmatického trpaslíka zanechala v pozoruhodně rozrušeném stavu.

A tak se stalo, že když obě ženy v doprovodu Diarmuidova muže po třech hodinách vycválaly na koních na hřeben kopce východně od města, užasle své unavené koně zastavily. Svahem k nim totiž přicházela skupinka éterických bytostí tak lehkého kroku, že se pod nimi tráva skoro neohýbala.

„Vítejte!“ pronesl jejich vůdce, když se před nimi zastavil. Uklonil se a jeho dlouhé stříbrné vlasy se ve světle zaleskly. „Tato hodina je umně utkána.“ Jeho hlas zněl jako hudba ve vznešené síni. Hovořil přímo k Jennifer. Ta si všimla, že Dranceovi, tomu zemitému vojákovi, se úplně proměnila tvář a leskne se mu slzami.

„Sejdete mezi stromy a usednete s námi večer k hostině?“ pozval je stříbrovlasý neznámý. „Jste velmi vítáni. Jsem Brendel z Poštolkové marky v Danilothu. Jsme *lios alfar*.“

~ ~ ~

Návrat do Brenninu nebyl vůbec namáhavý, jako by je domů poháněl příznivý vítr. Erron, pružný a energický, znovu jako první vyšplhal na útes a pro ostatní zatloukl do skály železné hřeby.

Našli koně, nasedli a opět se cvalem pustili na sever po prašných cestách velekrálovství. Náladu měli rozjařenou a rozvernou. Když se Kevin připojil ke sborovému zpěvu bujné písničky pod Collovým vedením, najednou si uvědomil, že se snad nikdy necítil líp. Po té příhodě na řece se zdálo, že je s Paulem tahle parta přijala za své, a jelikož si sám těch mužů vážil, takové přijetí už něco znamenalo. S Erronem a také s Cardem, který mu hulákal po levici, se pomalu spřátelili. Paul po jeho druhém boku sice nezpíval, ale nevypadal nešťastně, a stejně měl mizerný hlas.

Chvilku po poledni dojeli ke stejné hospodě, kde se zastavovali i předtím. Diarmuid zavelel sesednout a v rychlosti si dát oběd a jedno pivo, ze kterého se však díky všeobecné náladě stalo několik pomalu vychutnávaných korbelů. Kevin si všiml, že Coll se vytratil.

Ta prodloužená přestávka znamenala, že zmeškají hostinu, která se měla večer konat ve Velké síni. Nezdálo se, že by to Diarmuidovi dělalo starosti.

„Dnes večer zůstaneme u Černého kance, přátelé,“ oznámil celý rozzářený a rozjařený z čela stolu. „Nemám náladu na dvorní etiketu.

Dnes večer budu slavit s vámi a dobré způsoby přenecháme jiným. Dnes večer si užijeme. Napijete se se mnou na Temnou růži z Cathalu?“

Kevin zajásal s ostatními a napil se.

~ ~ ~

Kimberly měla znovu sen. Nejdřív stejný: kameny, prsten, vítr – a stejný hluboký smutek. A znovu se probudila, právě když se jí na rty drala jakási důležitá slova.

Jenže tentokrát znovu usnula a zjistila, že na ni jako na dně tůně pod hladinou čeká další sen.

Byla v komnatě krále Ailella. Viděla, jak se nepokojně převaluje na lůžku, viděla mladé páže spící na kavalci. Ailell se po chvilce ve své temné komnatě probudil. Dlouho ležel nehybně, trhaně dýchal a pak rozbolavěle, jakoby proti své vůli, vstal. Rozsvítil svíčku, donesl ji ke spojovacím dveřím v komnatě a těmi prošel. Neviditelná, nehmotná Kimberly následovala krále chodbou osvětlenou pouze blikotající svíčkou v jeho ruce a zastavila se s ním před dalšími dveřmi, do nichž bylo vsazeno kukátko s víčkem.

Když Ailell přiložil k otvoru oko, nějak se dívala s ním a viděla totéž, co velekrál, takže Kimberly spatřila bílý naalský oheň a hluboký modrý třpyt Ginseratova kamene posazeného na vrcholu pilíře.

Ailell se odtáhl až po dlouhé chvíli a Kimberly ve snu uviděla sebe samu, jak se znovu blíží ke kukátku, stoupá si na špičky a hledí vlastníma očima do komnaty s kamenem.

Ale když pohlédla dovnitř, neviděla vůbec žádný kámen a místnost byla temná.

Vyděšeně se otočila a uviděla, že velekrál se vrací do své komnaty. Ve stínu u dveří na něj čekala postava, kterou znala.

S tváří strnulou, jako by byla z kamene, zastoupil Paul Schafer Ailellovi cestu a v natažené ruce držel šachovou figuru, a když k nim Kimberly přišla blíž, uviděla, že je to bílý král a je přelomený. Všude kolem nich zněla hudba, kterou nemohla poznat, i když jí byla povědomá. Ailell pronesl slova, která neslyšela, protože hudba byla příliš hlasitá, a potom promluvil Paul a ona zoufale potřebovala

dobře slyšet, jenže ta hudba… a potom král pozvedl svíčku vysoko nad hlavu a znovu cosi říkal, jenže ona nerozuměla, zoufale nerozuměla.

Pak se všechno roztříštilo napadrť, protože kdesi zavyl pes tak hlasitě, že svým nářkem naplnil snad celý vesmír.

Probudila se do ranního slunce a vůně jídla, které se smažilo nad ohništěm.

„Dobré ráno," pozdravila ji Ysanne. „Pojď se najíst, než všechno ukradne Malka. Pak ti chci něco ukázat."

~ ~ ~

Coll se k nim znovu připojil na silnici severně od městečka. Paul Schafer zpomalil koně, aby se dostal po bok grošákovi, na němž urostlý chlapík jel.

„Diskrétní bokovka?" zeptal se.

Collovy oči nad zlomeným nosem byly ostražité. „Ne tak docela. Ale chtěl po mně něco zařídit."

„Což znamená?"

„Ten muž musel zemřít, ale jeho manželce a dětem se dá pomoct."

„Takže jsi jim zaplatil. Proto nás zdržel v té taverně? Abys měl dost času? Takže to nebylo jen proto, že měl chuť se napít, že?"

Coll přikývl. „Na pití má chuť často," připustil jízlivě, „ale jen málokdy jedná bez důvodu. Pověz mi," pokračoval, zatímco Schafer mlčel, „myslíš, že udělal chybu?"

Paulův výraz zůstal nečitelný.

„Gorlaes by ho nechal pověsit," naléhal Coll, „a tělo dal rozčtvrtit. Jeho rodině by zabavil půdu. Teď jede jeho nejstarší syn do Jižní hlásky, aby tam z něj vycvičili jednoho z nás. Opravdu si myslíš, že udělal chybu?"

„Ne," řekl Schafer pomalu, „jenom mě napadlo, že když všichni ostatní hladoví, tak pro farmáře byla ta zrada asi nejlepší způsob, jakým se postarat o rodinu. Ty máš taky rodinu, Colle?"

Na což Diarmuidův pobočník, který rodinu neměl a stále se snažil oblíbit si toho divného cizince, nenašel odpověď. Ujížděli na sever parným odpolednem, prašná pole po obou stranách silnice praskala

suchem a vzdálené kopce se tetelily jako fata morgana či naděje, že zaprší.

~ ~ ~

Padací dveře pod stolem nebyly vidět, dokud si Ysanne neklekla, nepoložila ruku na podlahu a nepronesla mocné slovo. Objevily se pod nimi schody, které měly po obou stranách hrubé kamenné stěny, na dotek vlhké. Ze zdí trčely držáky, ale prázdné, bez pochodní, protože od paty schodiště stoupalo bledé světlo. Kimberly zvědavě následovala vědmu a kočku Malku, které už sestupovaly dolů.

Komnata byla malá, spíš jeskyně než místnost. Další lůžko, stůl, židle, tkaný koberec na kamenné podlaze. Na stole několik pergamenů a knih, od pohledu velmi starých. Jenom jedna věc navíc: u protější zdi stála skříň se skleněnými dvířky a ve skříni ležel zdroj světla jako lapená hvězda.

Když vědma prolomila mlčení, promluvila s nábožnou úctou. „Pokaždé, když ji vidím…“ zamumlala Ysanne. „To je Lisenina Čelenka,“ přistoupila blíž. „Vyrobili ji pro ni *lios alfar v* dobách, kdy ještě nebylo třeba se bát Pendaranského lesa. Nasadila si ji poté, co pro ni postavili Anor, a ona v té věži u moře stála se světlem na čele jako hvězdou, aby Amairgenovi ukázala cestu z Cader Sedatu domů.“

„A on nikdy nepřišel.“ Kimberlyin hlas, i když šeptala, zněl i jejím uším chraptivě. „Eilathen mi to ukázal. Viděla jsem ji umírat.“ Čelenka byla z nejryzejšího zlata, ale světlo do ní vsazené bylo slabší než světlo měsíce.

„Zemřela a Pendaran neodpouští. Je to jeden z hlubokých smutků, co jich na světě je. Tolik se toho změnilo… dokonce i to světlo. Kdysi svítilo jasněji a mělo barvu naděje, to říkali, když ji vyrobili. Pak Lisen zemřela a Les se změnil, i svět se změnil, a teď se zdá, že svítí smutně. Je to nejkrásnější věc na světě, jakou znám. Je to Světlo proti Temnotě.“

Kimberly se dívala na bělovlasou ženu vedle sebe. „Proč je tu?“ zeptala se. „Proč je schovaná pod zemí?“

„Raederth mi ji přinesl rok před svou smrtí. Kde ji vyhledal, to nevím – protože když Lisen skonala, Čelenka se ztratila. Byla

ztracená dlouhé roky a on mi nikdy nevyprávěl příběh o tom, kam si pro ni šel. Ale zestárnul z toho. Na cestě se mu cosi přihodilo a on o tom nikdy nedokázal mluvit. Požádal mě, abych ji tu hlídala ještě s dvěma dalšími mocnými předměty, dokud sen nestanoví, kde je jejich místo. ‚Kdo ji bude nosit po Lisen,' řekl, ‚ten bude muset kráčet po nejtemnějších cestách, jaké kdy dítě země nebo hvězd poznalo.' A pak už neřekl nic. Čeká tady na ten pravý sen."

Kimberly se zachvěla, protože cosi v nitru, jakýsi zpěv v krvi, jí povědělo, že slova mrtvého mága byla skutečně prorocká. Cítila se ztěžklá, obtížená. Tohle začínalo být příliš. Odtrhla od Čelenky oči. „Co jsou ty další dvě věci?" zeptala se raději.

„Baelrath, samozřejmě. Ten kámen na tvém prstu."

Kimberly pohlédla dolů. Válečný kámen při jejich řeči zjasněl, matný třpyt tmavé krve se proměnil v pulsující lesk.

„Myslím, že Čelenka s ním hovoří," pokračovala Ysanne. „Vždycky v tomhle pokoji takhle zasvítí. Schovávala jsem je tady vedle sebe až do noci, kdy jsem měla sen, že ho nosíš ty. Od té doby jsem věděla, že jeho hodina se blíží, a bála jsem se, že probouzející se moc přivolá síly, které nedokážu uhlídat. Proto jsem znovu přivolala Eilathena a přinutila ho střežit kámen červeným srdcem bannionu."

„Kdy to bylo?"

„Teď už je to pětadvacet let. Vlastně o něco víc."

„Ale – to jsem se ještě ani nenarodila!"

„Já vím, dítě. Nejdřív jsem měla sen o tvých rodičích, o dni, kdy se potkali. Pak o tobě s Baelrathem na ruce. My vědmy máme schopnost kráčet po smyčkách ve tkanivu času a vynášet jejich tajemství. Taková moc není jen tak a ty už víš, že ne vždy se dá ovládat."

Kimberly si oběma rukama odhrnula hnědé vlasy. Úzkostně nakrčila čelo, šedé oči vypadaly uštvaně. „To vím. Snažím se s tím vyrovnat. Ale já nemůžu… nechápu, proč mi ukazuješ Lisenino Světlo."

„To není pravda," odpověděla vědma. „Když se zastavíš a zamyslíš, porozumíš. Ukazuji ti Čelenku, protože možná budeš snovat sen o tom, kdo ji má nosit jako další."

Rozhostilo se ticho. Potom Kimberly řekla: „Ysanne, já tu přece nežiju.“

„Mezi našimi světy je most. Dítě, povídám ti věci, které už víš.“

„Ale to je právě ono! Začínám chápat, co jsem. Viděla jsem všechno, co Eilathen utkal. Ale já nejsem z tohoto světa, nemám ho v krvi, neznám jeho kořeny jako ty, jak to musejí znát všechny vědmy. Jak bych měla… jak bych se vůbec někdy mohla opovážit říct, kdo má nosit Liseninu Čelenku? Jsem tu cizí, Ysanne!“

Těžce dýchala. Stařena se na ni dlouho dívala, pak se usmála. „Teď jsi. Právě jsi přišla. Máš pravdu, že ještě nejsi hotová, ale buď klidná. Je to jen otázka času.“ Její hlas, stejně jako oči, byly mírné. Právě pronesla druhou lež a utajila ji.

„Čas!“ vybuchla Kimberly. „Copak to nechápeš? Já jsem tu jenom na dva týdny. Jakmile najdou Davea, pomažeme domů.“

„Snad. Stále zbývá most a já měla skutečně sen o Baelrathu na tvé ruce. V srdci také cítím – v srdci staré ženy, není to vidina vědmy – že i tvůj svět bude možná potřebovat Snovačku, ještě než Tkadlec na Stavu dotká to, co pak bude nevyhnutelné.“

Kimberly otevřela ústa a znovu je beze slova sklapla. Protože tohle už bylo opravdu příliš: příliš mnoho věcí, příliš rychle a příliš tvrdě.

„Omluv mě,“ podařilo se jí ze sebe vypravit, pak se prudce otočila a vyběhla po kamenných schodech a dveřmi z domku ven, kde svítilo slunce a bylo modré nebe. Taky stromy a chodníček, po kterém mohla utíkat na břeh jezera. Sama, protože ji nikdo nesledoval, tam mohla stát a házet oblázky do vody, vědět, že to jsou oblázky, jenom oblázky, a že se v odpověď z jezera nevynoří žádný zelený duch, jemuž by kapala voda z vlasů a který by jí znovu změnil život.

~ ~ ~

V komnatě, ze které utekla, dál svítilo světlo. Ysanne seděla u stolu obklopená tou silnou září plnou naděje i žalu, hladila na klíně kočku a její pohled byl rozostřený a nepřítomný.

„Ach, Malko,“ zamumlala nakonec, „kéž bych byla moudřejší. K čemu je žít tak dlouho, když člověk nezmoudří?“

Kočka nastražila uši, ale raději si dál olizovala tlapku, než aby se vyjadřovala k tak ožehavé otázce.

Nakonec vědma vstala, postavila uraženou Malku na podlahu a pomalu přešla ke skříni, ve které svítila Čelenka. Otevřela skleněná dvířka, sáhla dovnitř a vytáhla jakýsi předmět napůl schovaný na nižší polici. Zůstala tak dlouho stát a jen se dívala na to, co jí leží na dlani.

Třetí mocný předmět: ten, který Kimberly při házení kamínků do jezera nemohla spatřit.

„Ach, Malko," opakovala vědma a vytáhla dýku z pochvy. Místností zazněl zvuk, jako když zadrnčí struna na harfě.

Před tisíci lety, v době po Bael Rangatu, když se všechen svobodný lid Fionavary shromáždil před Horou, aby spatřil Ginseratovy kameny, použili trpaslíci z Banir Loku veškeré své řemeslné dovednosti a vytvořili pro nového velekrále Brenninu svůj dar.

Vzali a tepali thieren, nejvzácnější kov, který se nalézá pouze v základech jejich dvojné hory, nejvzácnější dar, jaký jim země dává, modře žilkované stříbro z Eridu.

A pro Colana Milovaného vymysleli a zrobili čepel s pochvou opatřenou runami a pak ve svých jeskyních spřádali staré temné kouzlo, které zajistilo, že se nůž nepodobal žádnému jinému na všech světech, a dali mu jméno Lökdal.

Conaryho syn se velmi hluboko poklonil, když mu dýku předávali, a mlčky naslouchal, s moudrostí převyšující jeho věk, jak král trpaslíků Seithr vypráví, co do čepele vložili. Pak se poklonil znovu a ještě hlouběji.

„Děkuji ti," řekl Colan a oči mu při řeči zablýskly. „Dvousečná dýka a dvousečný dar. Kéž nám Mörnir dopřeje moudrost, abychom ho používali správně." Zastrčil Lökdal za opasek a odnesl ho na jih.

Tu čepel a kouzlo do ní vložené jako požehnání či prokletí pak svěřil mágům a pouze dvakrát za tisíc let Colanova dýka zabila. První mágové si ji předávali z pokolení na pokolení až do noci, kdy zemřel Raederth. Uprostřed té noci žena, která ho milovala, měla sen, který jí otřásl až do hloubi duše. Vstala, i když byla stále tma, vešla na místo, kde Raederth uchovával dýku, odnesla ji a ukryla před

těmi, kdo přišli po něm. Ani Loren Stříbroplášť, jemuž ve všem ostatním důvěřovala, nevěděl, že Lökdal má Ysanne.

„Kdo touto čepelí udeří bez lásky v srdci, najisto zemře," pravil tehdy Seithr, král trpaslíků. „To je jedna věc."

A potom potichu, aby to nikdo jiný kromě Colana neslyšel, prozradil tu druhou věc.

Vědma Ysanne, Snovačka snů, ve své tajné komnatě otáčela jasnou čepel v rukou stále dokola, takže se od ní světlo odráželo jako modrý mihotavý oheň.

Na břehu jezera stála mladá žena, s mocí v sobě, s mocí pod sebou, a házela kamínky jeden za druhým.

~ ~ ~

V lese, kam je zavedli *lios alfar,* bylo chladněji. Jídlo, které jim nabídli, bylo vybrané a chutnalo lahodně: zvláštní ovoce, sytý chléb a víno, které pozvedalo ducha a zostřovalo barvy západu slunce. A celou dobu zněla hudba: liosové hráli vysoké tóny na dechové nástroje, zatímco ostatní zpívali a jejich hlasy se proplétaly s houstnoucími stíny stromů. Na okraji lesní louky zahořely večerní pochodně.

Laeša a Drance, pro které tohle znamenalo oživlou fantazii z dětství, vypadali ještě okouzleněji než Jennifer, a tak když je Brendel pozval, aby strávili noc v lese a dívali se, jak liosové tančí pod hvězdami, blaženě přijali.

Brendel kohosi vyslal, aby rychle odjel do Paras Dervalu a předal králi soukromou zprávu o tom, kde se nacházejí. V příjemně malátném oparu sledovali, jak posel s vlasy zářícími ve světle zapadajícího slunce jede za kopec, a pak se vrátili na louku k vínu a zpěvu.

Jak se stíny dloužily, do písní *lios alfar* se vkrádala táhlá nota půvabného smutku. Těsně za pochodněmi se jako svítivé oči pohybovaly myriády světlušek – říká se jim lieny, prozradil jim Brendel. Jennifer usrkávala víno a nechala se unášet hudbou nasycenou sladkým steskem.

Když posel Tandem z Poštolky vyjel západně od nich na kopec, pobídl koně a pohodlným cvalem zamířil k městským hradbám a paláci, vzdáleným asi tři míle.

Neujel však ani polovinu vzdálenosti, když byl mrtev.

Bez hlesu spadl z koně, v hrdle a zádech čtyři šipky. Po chvíli ze strouhy u stezky vstali svarti a bez mrknutí oka mlčky sledovali, jak se od jejich boku oddělili vlci a doběhli k mrtvému liosovi. Když bylo jasné, že je mrtvý, vykročili také a padlého jezdce obklopili. I po smrti se kolem něj vznášel opar vznešenosti, ale když nakonec odešli, když ty mlaskavé trhavé zvuky umlkly a na zem shlížely jenom tiché hvězdy, nezbylo nic, v čem by se kdokoli namáhal hledat Tandema z *lios alfar.*

Lios alfar, k smrti nenáviděných Temnými, neboť jejich jméno bylo Světlo.

~ ~ ~

A právě v té chvíli, daleko na severovýchodě, jiný osamělý jezdec najednou zastavil svého koně. Loren Stříbroplášť na okamžik znehybněl a pak s hroznou kletbou na rtech a strachem svírajícím srdce jako pěst obrátil koně a pustil se zoufalým tryskem domů.

~ ~ ~

V Paras Dervalu se král hostiny neúčastnil, ani žádný ze čtyř návštěvníků, což vyvolalo spoustu řečí. Ailell se zdržoval ve svých komnatách a hrál ta'bael s kancléřem Gorlaesem. Snadno vítězil, jako obvykle, a bez valného potěšení, také jako obvykle. Hráli pozdě do noci a páže Tarn usnul, když tu byli vyrušeni.

~ ~ ~

Když prošli otevřenými dveřmi Černého kance, narazili na randál a hustý kouř jako na zeď.

Jeden hlas se však rozezněl ohromným řevem, který přehlušil všechny ostatní.

„Diarmuid!“ zaburácel Tegid a vyskočil na nohy. Kevin se pod tím útokem decibelů přikrčil. „U dubu a měsíce, to je přece on!“ hulákal Tegid a hospodský hluk se proměnil v uvítací pokřik.

Diarmuid ve světlehnědých kamaších a modrém kabátci stál mezi dveřmi a ironicky se usmíval, zatímco ostatní se postupně vnořili do husté mlhy v nálevně. Tegid na nejistých nohou klopýtal vpřed, až stanul před princem.

A chrstl celý džbán piva Diarmuidovi přímo do obličeje.

„Ty mizero!“ zařval. „Vyrvu ti srdce z těla! Pošlu tvoje játra do Gwen Ystratu! Jak se opovažuješ vyklouznout a nechat velkého Tegida doma s ženskými a ukňouranými haranty?“

Kevinovi před očima letmo prolétla bizarní vidina, jak se tlustý Tegid snaží přeručkovat nad Saerenou, když tu Diarmuid, z něhož odkapávalo pivo, hmátl k nejbližšímu stolu, popadl stříbrný korbel a prudce jím po Tegidovi mrštil.

A za korbelem, který se neškodně odrazil chlapovi od ramene, vzápětí následoval princ, jenž se plnou silou vberanil skloněnou hlavou Tegidovi do mohutného břicha.

Tegid hekl, zapotácel se a ve tváři na chvilku zezelenal. Rychle se však vzpamatoval, popadl nejbližší stolní desku a jediným mocným rozmachem ji celou zvedl z podnožek, až se džbány a příbory rozletěly a jejich uživatelé se rozprchli všemi směry a vzduch jen zhoustl šťavnatými kletbami. Zatočil se, aby získal co největší rozmach, a švihl stolní deskou širokým smrtícím obloukem, který sliboval, že rozmáčkne Ailellova dědice na kaši, jestli dopadne.

Diarmuid se svižně shýbl. Totéž udělal Kevin, i když méně elegantně. Rozplácl se na podlahu a sledoval, jak mu stůl zasvištěl nad hlavou a na konci oblouku práskl jakéhosi muže v červeném kabátci do ramene, takže muž vrazil do jiného hosta vedle sebe. Následovala pozoruhodná ukázka dominového efektu v lidském podání. Vypukla vřava.

Kdosi se rozhodl vylít svou misku polévky na plešatící temeno džentlmena v červeném kabátě. Někdo jiný to považoval za víc než dostatečnou záminku k tomu, aby polévkového zalévače vzal zezadu lavicí po hlavě. Hospodský začal obezřetně sklízet lahve z baru. Servírka vklouzla pod stůl, jen jí sukně zavířila. Kevin si všiml, že se tam za ní ihned zanořil Carde.

Mezitím Diarmuid vyskočil z dřepu a uštědřil Tegidovi další hlavičku, než se ten chlap jako hora stačil stolní deskou znovu

rozmáchnout. Už její první záběr stačil kolem obou mužů vyčistit prostor.

Tentokrát Tegid ránu vydržel. S radostným řevem upustil desku komusi na hlavu a popadl Diarmuida do náruče jako medvěd.

„Už tě mám!“ hulákal Tegid, obličej zrudlý vzrušením. Diarmuidova tvář také začínala nabývat šarlatového odstínu, protože útočník ho sevřel, až oběti kosti praskaly. Kevin si všiml, že princ si chce uvolnit paže k protiútoku.

Nepochyboval, že Diarmuid by se dokázal vyprostit sám, ale Tegid tiskl pořádně a Kevin viděl, že princ bude muset použít ochromující kop, aby sevření druhého muže oslabil. Viděl, že Diarmuid zvedá koleno k výpadu, a věděl, co bude následovat. S marným výkřikem se k nim vrhl, aby zasáhl.

A strnul jako přimražený, protože Tegidovi z hrdla vyrazil děsivý zuřivý výkřik. Nepřestával řvát, ale prince pustil na podlahu posypanou pískem jako omrzelou hračku.

Vzduchem zavál puch spáleného masa.

Tegid pozoruhodně poskakoval, až převrhl další stůl, ale zachránil z něj plný džbán piva a vylil si jeho obsah na záda.

Ten pohyb odhalil, jako když se rozhrne opona, Paula Schafera, který stál za ním a jaksi omluvně držel pohrabáč z ohniště.

Nakrátko se rozhostilo ticho jako užaslá pocta operní síle Tegidova hlasu, když tu Diarmuid, který stále ležel na podlaze, začal ze sebe vyrážet vysoký, hysterický smích, a tím dal znamení k obnově všeobecné vřavy. Kevin řval smíchy a sotva se udržel na nohou, když se prodíral s klopýtajícím Erronem po boku ke křivě se usmívajícímu Schaferovi, aby ho objal.

Chvíli trvalo, než byl znovu nastolen pořádek, hlavně kvůli tomu, že nikdo ho nastolovat zrovna netoužil. Muž v červeném kabátci vypadal, že má spoustu přátel, stejně jako rozlévač polévek. Kevin, který neznal ani jednoho, symbolicky přihodil do rvačky jednu lavici a pak se s Erronem odebral k baru. Připojily se tam k nim dvě servírky a spád událostí skvěle přispěl k rychlému navázání známosti.

Kevin šel nahoru a vedl si za ruku Marnu, vyšší z obou žen, a když naposledy pohlédl dolů do taverny, viděl jen zmítající se masu

mužů, kteří střídavě mizeli v kouřové mlze a zase se z ní vynořovali. Diarmuid stál na pultu a házel na hlavu bojovníků všechno, co mu přišlo pod tuku. Zdálo se, že nikomu nestraní. Kevin hledal Paula, ale neviděl ho. A pak se otevřely dveře a zase se za ním zavřely, a v nastalé tmě se mu v náručí ocitla žena s ústy obrácenými k jeho, a jeho duše se znovu vydala na známý spirálový sestup do touhy.

Mnohem později, to se ještě nedokázal úplně vynořit zpět, zaslechl, jak se Marna plaše potichu ptá: „To je tak vždycky?“

Pěkných pár minut uplynulo, než byl znovu schopen mluvit, tak ji jenom namáhavě pohladil po vlasech a znovu zavřel oči. Protože tak to bylo vždycky. Akt lásky jako slepý, křečovitý pád do tmy. Pokaždé. Sebralo mu to i samotné jméno, tvar a vládu nad tělem. A v mezidobí uvažoval, jestli nastane noc, kdy dojde tak daleko, že nebude návratu.

Ale dnes v noci se vrátil. Brzy se na ni dokázal usmát a pak jí poděkovat a pronést něžná slova, a docela upřímně, protože její líbeznost nebyla povrchní a on se nutně potřeboval z takového pramene napít. Marna mu vklouzla do ohbí paže, položila si hlavu na rameno vedle jeho světlých vlasů, a Kevin hluboce vdechoval její vůni a dovolil, aby ho vyčerpání dvou probdělých nocí odneslo do říše spánku.

Toho si však užil jenom hodinu, a tak byl zranitelný a nesoustředěný, když ho probudila přítomnost třetí osoby v pokoji. Byla to jiná dívka, ne ta Erronova, a plakala, vlasy na ramenou rozcuchané.

„Co je, Tiene?“ zeptala se Marna ospale.

„Poslal mě k tobě,“ popotahovala hnědovlasá Tiene a podívala se na Kevina.

„Kdo?“ zamručel Kevin a tápavě se prodíral k vědomí. „Diarmuid?“

„Ale ne. Ten druhý cizinec, Pwyll.“

Chvíli mu to trvalo.

„Paul! Co ten – co se stalo?“

Jeho tón byl očividně příliš ostrý pro beztak pocuchané nervy. Tiene po něm vrhla vyčítavý pohled vykulených očí, posadila se na

postel a znovu se rozplakala. Zatřásl jí paží. „Pověz mi to! Co se stalo?“

„Odešel,“ zašeptala Tiene sotva slyšitelně. „Šel se mnou nahoru, ale odešel.“

Kevin zatřepal hlavou, zoufale se snažil probrat se. „Cože? On… nemohl…?“

Tiene posmrkla a otírala si slzy na tvářích. „Myslíš být se mnou? Ale jistěže mohl, jenže mu to nečinilo žádné potěšení, to já poznám. Všechno bylo jenom pro mě… a já nic, já mu nic nedala, a… a…“

„A co dál, prokristapána?“

„A tak jsem se rozbrečela,“ vyhrkla Tiene, jako by to bylo přece jasné. „A když jsem se rozbrečela, on odešel. A poslal mě za tebou. Můj pane.“

Posunula se na lůžku dál, částečně proto, že jí Marna udělala místo. Tiene měla velké tmavé oči jako kolouch, šaty se jí rozevřely a Kevin zahlédl počátek vzduté křivky prsou. Pak ucítil lehký dotek Marniny ruky na stehně pod pokrývkou. V hlavě mu najednou pulsovalo. Zhluboka se nadechl.

A rychle z postele vyskočil. Nevšímal si toho, že tělo se dožaduje něčeho jiného, a navlékl si kamaše a kabátec s volnými rukávy, který mu dal Diarmuid. Neobtěžoval se ho zapínat a vyběhl z pokoje ven.

Na podestě byla tma. Přistoupil k zábradlí a pohlédl dolů na trosky v přízemí Černého kance. Mihotavé pochodně vrhaly poletující stíny na těla spáčů roztažených na převrácených stolech a lavicích nebo kolem stěn. Několik mužů v rohu tlumeně hovořilo a za nejbližší zdí zaslechl ženské hihňání, které hned utichlo.

Pak zaslechl ještě něco. Někdo zadrnkal na kytaru.

Jeho kytaru.

Otočil hlavu po zvuku a u okna spatřil Diarmuida s Colem a Cardem, princ seděl na okenním parapetu s kytarou v náručí, ostatní na podlaze.

Když sešel dolů za nimi, jeho oči přivykly šeru, takže uviděl další členy společnosti rozvalené poblíž s několika ženami po boku.

„Zdravím tě, příteli Kevine,“ řekl Diarmuid tiše a jeho oči v té tmě zářily jako zvířeti. „Ukaž mi, jak se na to hraje: poslal jsem Colla, aby to přinesl. Doufám, že ti to nevadí.“ V tu pozdní noční

hodinu líně protahoval slova. Kevin za ním viděl hvězdami poseté nebe.

„Tak, mládenče," zamručel mohutný stín. „Zazpívej nám píseň." Stín dosud vypadal jako rozbitý stůl, ale byl to Tegid.

Kevin se beze slova propletl mezi těly na podlaze. Vzal kytaru od Diarmuida, který sklouzl z okenního sedátka a udělal mu místo. Okno bylo dokořán a on cítil, jak mu mírný větřík cuchá vlasy na zátylku, když kytaru ladil.

Bylo pozdě, tma a ticho. Byl daleko od domova, unavený a jaksi podivně rozbolavělý. Paul odešel. Dokonce ani dnes v noci si neužil žádnou radost, znovu se ubránil slzám. Dokonce i dnes v noci, dokonce tady. Tolik důvodů mohl uvést. A tak začal:

„Tahle se jmenuje ‚Píseň pro Rachel'," vypravil ze sebe se staženým hrdlem a začal hrát. Tu hudbu zde nikdo nemohl znát, ale svým smutkem všechny okamžitě vtáhla. Potom, po dlouhé době, rozezněl svůj hluboko posazený hlas a zpíval slova, o nichž se kdysi rozhodl, že by je zpívat nikdy neměl:

Lásko, vzpomínáš si
na mé jméno? Ztratil jsem se
v létě, co se v zimu proměnilo
a kůži místo slunce mi mráz spálil.
A až se z června stane prosinec,
srdce všechno zaplatí.

Vlny se lámou na dlouhém pobřeží,
šedivým ránem déšť padá
a kámen na své místo uléhá.

Pochováš smutek
hluboko v moři.
jenže mořské vlny nikdo nezkrotí
tak snadno…
Zítřek přec přijde
a ty pro mě zapláčeš.

Vlny se lámou na dlouhém pobřeží,
v šedivém ránu déšť padá,
ach lásko, vzpomeň si, vzpomeň, že mě máš ráda.

Pak znovu nechal *zaznít* hudbu, transponoval ji a hrál náruživěji než jakoukoli vlastní píseň. Zvlášť to, co mělo přijít teď, s těmi hloupými slzami v očích. Ta část, kde melodie bolela, byla moc krásná a překypovala vzpomínkami: adaptovaná druhá věta Brahmsovy Sonáty pro cello F dur.

Tóny byly čisté a jasné, i když svíčky, na které se díval, byly rozmazané, protože Kevin hrál absolventskou skladbu Rachel Kincaidové a vtěloval do hudby smutek, který byl i nebyl jeho.

Píseň pro Rachel vplynula do potemnělé místnosti, proplula nad spícími těly, která se pohnula, když se smutek dotkl jejich snů, vstoupila mezi ty, kdo nespali a pocítili její sílu, která přivolala vzpomínky na ty, koho sami ztratili, a píseň stoupala po schodech tam, kde u zábradlí stály dvě ženy a plakaly, a pak slabě dolehla do ložnic, kde ležela těla propojená ve spletencích lásky, až vyproudila oknem ven, do noční ulice a širé tmy mezi hvězdami.

A na neosvětlené dlažbě se u dveří do taverny kdosi zastavil a nevešel. Ulice zela prázdnotou, noc byla temná, nikdo ho nemohl vidět. Mlčky naslouchal, a když píseň dospěla ke konci, stále mlčky odešel, jelikož tu hudbu už kdysi slyšel.

Takže Paul Schafer, který prchl před ženskými slzami, a spílal si proto do bláznů a vrátil se, se teď naposled otočil a už se neohlédl.

~ ~ ~

Nějakou dobu šel potmě spletitou sítí uliček, následovala brána, kde ho ve světle pochodní poznali, a pak následovaly další temné chodby, kde vládlo ticho narušované jen jeho kroky. A jimi si nesl tu hudbu, nebo ta hudba či vzpomínka na ni nesla jeho. Na tom přesně nezáleželo.

Prošel vzorcem křižujících se chodeb jako už jednou, a některé byly osvětlené a jiné temné, a v některých komnatách, které míjel, bylo znovu leccos slyšet, ale té noci nikdo jiný Paras Dervalem nekráčel.

A přišel včas, protože stále v sobě nesl hudbu, nesl svůj žal, a hudba i žal nesly jeho, a podruhé zaklepal na dveře, za kterými ještě prosvítalo škvírou světlo.

Byl to muž s hnědým vousem zvaný Gorlaes, kdo na jeho výzvu otevřel, a Paul si na okamžik vzpomněl, že tomu muži nedůvěřoval, ale připadalo mu, že je mu ta starost nekonečně vzdálená, a stejně už na ničem nezáleží, už ne.

Pak očima vyhledal králův pohled, a viděl, že Ailell už ví, nějak to ví, a nebude mít dost síly odmítnout, oč ho Paul požádá, a proto požádal.

„Půjdu dnes v noci k Letnímu stromu místo tebe. Udělíš mi svolení odejít a udělat, co udělat musím?“ Zdálo se, že to bylo psáno už velmi dávno. Hudba mu nepřestávala znít v uších.

Ailell se rozplakal, ale řekl, co bylo potřeba. Protože jedna věc je zemřít, a jiná zemřít zbytečně, proto Paul naslouchal těm slovům a nechal je spojit s hudbou, která ho unášela spolu s Gorlaesem a dvěma dalšími muži tajnou bránou ven z paláce.

Nad nimi visely hvězdy a v dálce čekal les. V hlavě mu zněla hudba, která nespěla k žádnému konci. A jak to vypadalo, s Kevinem se přece jen nerozloučí, což bylo špatné, ale ocitl se už v takové dálce, že z té myšlenky zbylo jen takové ztracené, malé, kroutící se zvířátko.

Pak už les nebyl daleko a v jednu chvíli vyšel ubývající měsíc, který svým stříbrem pokropil stromy. Ta hudba byla stále s ním, a ještě poslední Ailellova slova: *Nyní tě dávám Mörnirovi. Na tři noci a navěky.* A král pak znovu zaplakal.

Paula nepřekvapilo, že ta slova a hudba, které v duchu slyšel, přivolaly vzpomínku na tvář, pro niž nedokázal uronit ani slzu. Tmavé oči. Jaké neměla žádná jiná. V tomto světě.

A vešel do Božího lesa a byla tma. A všechny stromy vzdychaly ve větru prohánějícím se lesem jako dech boží. Na tvářích ostatních tří mužů se objevil strach, jak se ten zvuk kolem nich vzdouval a utichal jako moře.

Prošel s nimi mezi rozkývanými stromy s rozhoupanými větvemi a ve správný čas uviděl, že stezka se přestala klikatit. Stromy po obou stranách nyní tvořily dvojitou řadu, která ho vedla dál, a tak

vykročil kolem Gorlaese stále unášený hudbou a vstoupil na místo, kde stál Letní strom.

Byl velmi vysoký a rozložitý, temný skoro dočerna, jeho kmen byl uzlovatý a plný suků, široký jako dům. Osaměle stál na mýtině, která byla obětištěm, a vrýval se do země kořeny starými jako svět, přitom se tyčil vysoko ke hvězdám, které na něj svítily, a z toho místa vyzařovala nesmírná síla. Když tam Paul tak stál, pocítil, jak cosi volá po jeho krvi, po jeho životě, a věděl, že u toho stromu nemůže tři noci přežít. Vykročil a už se neobracel, a hudba ztichla.

Pak z něj svlékli oděv a pod ubývajícím měsícem ho nahého připoutali k Letnímu stromu. Když odešli, rozhostilo se na mýtině ticho, až na neutuchající vzdychání listí. Osamělý, připoutaný ke Stromu, ucítil ve svém těle jeho nezměrnou moc, a kdyby zbývalo něco, čeho by se mohl bát, byl by měl strach.

~ ~ ~

A to byla první noc Pwylla Cizince u Letního stromu.

Kapitola 8

V jiném lese východně od Paras Dervalu *lios alfar* stále zpívali, zatímco Jennifer lehce dřímala. Pod hvězdami a srpkem vycházejícího měsíce jejich hlasy tkaly melodii smutku tak starého a hlubokého, až působil téměř rozkoš.

Zvedla se a otočila na lůžku, které pro ni připravili.

„Brendele?“

Přišel k ní a poklekl. Oči měl nyní modré. Když ho viděla naposledy, byly zelené jako ty její a odpoledne na svahu kopce byly zlaté.

„Jste nesmrtelní?“ zeptala se ospale.

Usmál se. „Ne, paní. To jsou jen bohové a jsou tací, kdo říkají, že i oni nakonec zemřou. My žijeme velmi dlouho a věk nás nezabíjí, ale přece jen umíráme, paní, mečem nebo ohněm, nebo žalem srdce. A únava nás přiměje, abychom pluli vstříc své písni, i když to je něco jiného.“

„Pluli?“

„Na západě leží místo, které nenajdeš na žádné mapě. Svět stvořený Tkalcem pouze pro *lios alfar*, a tam se ubíráme, když odejdeme z Fionavary, pokud nás předtím Fionavara nezabije.“

„Jak jsi starý, Brendele?“

„Narodil jsem se čtyři sta let po Bael Rangatu. Takže něco přes šest set let.“

Mlčky si to srovnávala v hlavě. Na to se opravdu nedalo nic říct. Naproti spali Laeša a Drance. Zpěv byl velmi krásný. Nechala se jím volně unášet, až usnula.

Díval se na ni dlouho, oči stále modré, klidné a hluboce oceňující krásu ve všech jejích vtěleních. A v této bylo ještě něco navíc. Kohosi připomínala. Věděl to nebo vycítil, ale i když byl pravdě

blízko, neměl žádnou možnost, jak to zjistit, a tak nemohl nikoho varovat.

Nakonec vstal a připojil se k ostatním při poslední písni, která byla, jako vždy, Ra-Termainův žalozpěv nad padlými. Zpívali pro ty, kdo zahynuli u Pendaranu a pro všechny ostatní z dávných dob, kdo nikdy tuto melodii ani svou vlastní píseň neuslyší. Zatímco liosové zpívali, zdálo se, že hvězdy nad stromy jasní, ale to se jen možná prohlubovala noc. Když píseň skončila, oheň utlumili a šli spát.

~ ~ ~

Byli prastaří, moudří a krásní, duch jim plál v očích jako mnohobarevný plamen a jejich umění bylo poctou Tkalci, jehož byli nejzářivějšími dětmi. Oslava života byla vetkána přímo do jejich podstaty a v nejstarším jazyce se jmenovali Světlo, které stojí proti Temnotě.

Nebyli však nesmrtelní.

Dva strážní zemřeli po zásahu jedovatou šipkou a dalším čtyřem roztrhala hrdla smečka černých vlků, která se přihnala dřív, než se pořádně probudili. Jeden vykřikl, a než zemřel, zabil vlka na svém hrdle dýkou.

Bojovali svými jasnými meči a šípy statečně, a dokonce skvěle, protože v jejich půvabu se skrývalo smrtící ostří.

Brendel a Drance s dvěma dalšími utvořili kolem obou žen zeď a útoku obřích vlků pevně odolali jednou i podruhé a pak ještě jednou, a jejich meče se pozvedaly a dopadaly zoufale a mlčky. Byla však tma a vlci byli černí a svarti se pohybovali po mýtině jako pokroucené přízraky.

Ale i tak by zářivá odvaha *lios alfar,* s Drancem z Brenninu bojujícím v jejich středu jako posedlý, možná zvítězila, nebýt ještě čehosi: chladné, pevné vůle, která útok vedla. Na mýtinu té noci vstoupila moc, kterou nikdo nemohl předvídat, a vítr, jenž se před svítáním zvedl, nesl zprávu o zkáze.

Pro Jennifer to byla děsivá noční halucinace. Slyšela vrčení a výkřiky, viděla jakési rozmazané postavy, křivolaké záblesky – meče ztemnělé krví, stín vlka, šíp prolétající kolem. Všude kolem řádilo násilí, a přitom se celý život něčemu takovému vyhýbala.

Dnes v noci bylo všechno jinak. Jennifer byla tak vystrašená, že ani nedokázala zaječet, když spatřila, že Drance sice jednoho vlka zabil, ale sám padl mrtev. Vzápětí se přes jeho tělo prosmýkl další vlk s hubou plnou odkapávajících slin a skočil po Laeše. Ještě než Jennifer stačila reagovat, dokonce ještě když slyšela Laešu křičet, ucítila, že prolomenou obranou se vhrnuli odporní svarti, a už ji kdosi surově popadl a táhl ji přes tělo Diarmuidova muže pryč.

Zoufale se ohlédla, spatřila Brendela v souboji se třemi nepřáteli najednou a s tváří v chabém měsíčním světle temnou od krve a pak už se ocitla mezi stromy, obklopená vlky a svarty, a už nikde nezahlédla žádné světlo, v které by mohla doufat.

Připadalo jí, že se ženou lesem nekonečně dlouho. Mířili na severovýchod, daleko od Paras Dervalu a všech, koho v tomto světě znala. Dvakrát zakopla a ve tmě upadla, a pokaždé ji, vzlykající, vytáhli na nohy a strašný úprk pokračoval.

Stále byli v lese, když nebe začalo blednout do šedi, a v sílícím světle si postupně uvědomovala, že stíny jejích věznitelů jsou sice proměnlivé, ale jeden se jí stále drží po boku: a mezi všemi hrůzami té nekonečné noci byla tahle nejhorší.

Byl to největší vlk na světě, černý jako uhel a se stříbrošedou skvrnou na čele. Nezastrašil ji však svou velikostí ani vlhkou krví na tmavé hubě. Vyzařovala z něj totiž zlobná moc, která se kolem něho vznášela jako aura. Upíral jí pohled do tváře a oči měl červené. Na okamžik pohled jeho očí snesla, takže v nich spatřila takový stupeň inteligence, který tam rozhodně neměl co pohledávat a byl cizejší než všechno ostatní, s čím se ve Fionavaře dosud setkala. V tom pohledu nebyla nenávist, jenom chladná, nemilosrdná vůle. Nenávisti by rozuměla, ale to, co viděla, bylo horší.

Bylo ráno, když dospěli k cíli. Jennifer uviděla malý dřevařský srub postavený na mýtince na okraji lesa. Za okamžik spatřila rovněž to, co z dřevaře zbývalo.

Vstrčili ji dovnitř. Tím prudkým pohybem upadla a pak se po kolenou odplazila do rohu, kde začala prudce, křečovitě zvracet. Nakonec se neovladatelně roztřásla, ale dolezla k lůžku vzadu v místnosti a ulehla.

Ocitneme-li se u bran zoufalství, uchováváme si, co můžeme a co je pro nás opravdu důležité. A tak Jennifer Lowellová, již otec už jako malou učil čelit světu hrdě, nakonec vstala, co nejlépe se očistila a v chatě, v níž bylo stále víc světlo, usedla a čekala. Venku se blížil den, ale nepomáhalo jí jenom to: světlo vrhá i odvaha.

Slunce stálo vysoko na čistém nebi, když zaslechla hlasy. Jeden byl hluboký s náznakem pobavení, které rozeznávala i přes dveře. Pak promluvil druhý muž a Jennifer úžasem strnula, protože ten hlas už někde slyšela.

„Nebylo to těžké," zasmál se první muž. „Proti liosům je snadné je ukočírovat."

„Doufám, že vás nikdo nesledoval. Absolutně nikdo mě nesmí vidět, Galadane."

„Nikdo tě neuvidí. Skoro všichni jsou mrtví a na ten zbytek jsem tam nechal deset vlků. Nebudou nás v žádném případě sledovat. Zahynulo jich dost a kvůli člověku nebudou víc riskovat. Je naše a bylo to lehčí, než jsme doufali. Je vskutku zajímavé, že jsme získali pomoc z Danilothu." A znovu se zasmál škodolibou radostí.

„Kde je?"

„Uvnitř."

Dveře se rozletěly a vpustily oslňující paprsek světla. Jennifer na okamžik oslepil, ale to už ji kdosi táhl na mýtinu.

„Pěkný úlovek, co říkáš?" zamumlal Galadan.

„Možná," odpověděl druhý. „Záleží na tom, co nám poví o důvodech, proč tu jsou."

Jennifer se otočila po hlasu, oči si přivykly, a když se rozkoukala, zjistila, že stojí tváří v tvář Metranovi, prvnímu mágovi brenninského velekrálovství.

Už to nebyl ten šourající se stařec, kterého zahlédla první noci a pak ho sledovala, jak se ve Velké síni krčí před Jaelle. Metran stál zpříma, byl vysoký a oči mu rozzlobeně svítily.

„Ty zrádče!" vybuchla Jennifer.

Pohnul rukou a Jennifer vykřikla, protože jí cosi krutě zmáčklo bradavky. Nikdo se jí však nedotkl; udělal to, i když se k ní nepřiblížil.

„Jen pomalu, má milá,“ konejšil ji Metran starostlivě, zatímco se kroutila bolestí. „Musíš být opatrná při výběru slov, když se mnou mluvíš. Mohu si s tebou dělat, cokoli budu chtít.“ Kývl na Denbarru, který byl jeho zřídlem a stál poblíž.

„Ne tak docela,“ zapochyboval druhý hlas. „Pusť ji.“ Mluvil velmi klidně, ale bolest okamžitě ustala. Jennifer se otočila, z tváře si utřela slzy.

Galadan nebyl vysoký, ale měl v sobě jakousi pokřivenou sílu, skrytý náznak velmi velké moci. Ze zjizvené, aristokratické tváře pod čupřinou stříbrných vlasů se na ni upíraly chladné oči – ty vlasy se podobaly Brendelovým, napadlo ji. To pomyšlení jí způsobilo další bolest.

Dvorně a půvabně se jí uklonil, ale tajil smích. Smát se však přestal, jakmile se otočil k Metranovi.

„Půjde na sever k výslechu,“ oznámil. „Nikdo jí neublíží.“

„Poroučíš mi, co mám dělat?“ zvedl Metran hlas a Jennifer viděla, že Denbarra ztuhl.

„Vlastně ano, když to bereš takhle.“ V hlase se mu objevil posměvačný tón. „Chceš se mnou kvůli tomu bojovat, kouzelníčku?“

„Mohl bych tě zabít, Galadane,“ zasyčel Metran.

Muž jménem Galadan se opět usmál, očima však ne. „Pak to zkus. Ale povím ti hned, že se ti to nepodaří. Jsem mimo dosah tvého naučeného kouzla, kejklíři. Máš trochu moci, to vím, a k tomu jsi dostal nějakou navíc a možná ještě víc dostaneš, ale já stále budu dál, než kam dosáhneš, Metrane. Vždycky budu. A jestli to zkusíš, předhodím tvé srdce svým přátelům.“

V tichu, které následovalo, si Jennifer uvědomila, že je obklopuje kruh vlků. Stáli tam také *svart alfar*, ale ten obří rudooký vlk byl pryč.

Metran prudce oddychoval. „Nestojíš nade mnou, Galadane. Slíbili mi to.“

Na to Galadan zvrátil svou krutou, zjizvenou hlavu a mýtinou zaduněl výbuch upřímného smíchu.

„Slíbili, opravdu? Ach tak, nu, pak se musím omluvit!“ Přestal se smát. „Ona přesto půjde na sever. Kdyby se to nestalo, mohl bych si ji vzít sám. Ale podívej se!“

Jennifer se zahleděla k nebi, kam ukazoval Galadan, a uviděla tvora tak krásného, že jí srdce poskočilo nadějí.

Z nebeských výšin se ladně snášela černá labuť. Nádherná silueta proti slunci s velikými, doširoka rozpřáhnutými křídly, pokrytá peřím černým jako uhel a s dlouhým krkem půvabně protaženým.

Pak přistála a Jennifer si uvědomila, že skutečná hrůza teprve začala, protože ta labuť měla nepřirozeně špičaté zuby a paťáty, a přes všechnu ohromující krásu se kolem ní vznášel odér hniloby a rozkladu.

Pak labuť promluvila hlasem, který se podobal svíjející se temnotě v hluboké jámě. „Přišla jsem," řekla. „Dejte mi ji."

A kdesi daleko, strašlivě daleko, Loren Stříbroplášť ujížděl na koni zpátky na jih a proklínal svou hloupost ve všech jazycích, co znal.

„Je tvoje, Avaio," prohlásil Galadan bez úsměvu. „Je to tak, Metrane?"

„Jistěže," souhlasil mág. Přesunul se od labutě kousek proti větru. „Přirozeně se nesmírně rád dozvím, co vám řekne. Je to pro mě životně důležité vzhledem k tomu, že zastávám místo stráže."

„Už ne," odpověděla černá labuť a načechrala peří. „Mám pro tebe novinu. Kotel je náš, to mám vyřídit. Ty běž nyní na místo stoupání, protože nás tlačí čas."

Metranovi se vzápětí rozprostřel po tváři úsměv tak krutého vítězství, že se Jennifer musela od něj odvrátit. „Takže to přišlo," zajásal mág. „Den mé pomsty. Ach, Garmiši, můj mrtvý králi, roztrhám toho samozvance na trůnu na kusy a z kostí Ailellova rodu nadělám poháry na pití!"

Labuť vycenila hrozivé zuby. „Ráda se podívám," zasyčela.

„Nepochybuji," prohlásil Galadan suše. „Nějaký vzkaz pro mě?"

„Na sever," odpověděla labuť. „Žádají tě, abys odešel s přáteli na sever. Spěchej. Je málo času."

„Dobrá," řekl Galadan. „Zbývá mi tu ještě jeden úkol, pak půjdu."

„Spěchej," opakovala Avaia. „A já teď poletím."

„Ne!" zaječela Jennifer, když po ní hmátly studené svartí ruce. Její výkřiky prořezávaly vzduch nad mýtinou a padaly do prázdna.

Připoutali ji na hřbet obří labutě, kde ji zaplavil hnilobný puch. Nemohla dýchat, protože jakmile otevřela ústa, dusilo ji husté černé peří, a když ze země zamířily k rozpálenému nebi, Jennifer poprvé v životě omdlela, takže vůbec neviděla nádherný oblouk, jímž labuť svým letem proťala nebe.

~ ~ ~

Postavy na mýtině sledovaly, jak Avaia dívku odnáší, dokud se obě neztratily na tetelícím se bílém nebi.

Metran se otočil k ostatním, v očích vzrušení. „Slyšeli jste? Kotel je můj!“

„Vypadá to tak,“ souhlasil Galadan. „Tak už mizíš za vodou, ne?“

„Okamžitě vyrážím. Nebude dlouho trvat, než zjistím, co s tím dělat.“

Galadan přikývl, pak ho zřejmě cosi napadlo. „Zajímalo by mě, jestli Denbarra chápe, co to všechno znamená?“ Otočil se ke zřídlu. „Pověz mi, příteli, víš, co všechno ten Kotel znamená?“

Denbarra pod tíhou jeho pohledu neklidně přešlápl. „Rozumím tomu, co potřebuji vědět,“ odpověděl zarputile. „Rozumím tomu, že s touhle pomocí bude v Brenninu opět vládnout rod Garant.“

Galadan se na něj ještě chvíli díval, pak pohled bez zájmu odvrátil. „Zaslouží si svůj osud,“ řekl Metranovi. „Tupohlavé zřídlo je pro tebe nejspíš výhoda. Já osobně bych se příšerně nudil.“

Denbarra zrudl, ale Metrana tentokrát to popíchnutí nerozčililo. „Syn mé sestry je věrný. To je dobrá vlastnost,“ řekl, aniž si tu ironii uvědomoval. „A co ty? Zmínil ses o nějakém úkolu, který musíš provést. Měl bych o něm vědět?“

„To bys měl, ale očividně nevíš. Poděkuj mi, že já tak nedbalý nejsem. Je zapotřebí dokonat jednu smrt.“

Metranovi při té urážce cukly rty, ale neodpověděl na ni. „Tak si jdi svou cestou. Možná se nějakou dobu neuvidíme.“

„Jaká škoda!“ ucedil Galadan.

Mág zvedl ruku. „Posmíváš se mi,“ obořil se na něj. „Posmíváš se nám všem, andaine. Ale povím ti tohle: když mám Kotel z Khath Meigolu v rukou, moje moc naroste tak, že ani ty se mi neodvážíš

pošklebovat. A s ním vykonám tady v Brenninu pomstu, že si ji budou všichni pamatovat až do skonání věků.“

Galadan zvedl zjizvenou hlavu a zahleděl se na mága. „Snad,“ řekl nakonec a velmi potichu. „Ledaže by si ji nepamatovali, protože všichni zahynou. Což, jak víš, je mým nejvroucnějším přáním.“

Při posledním slově provedl nad svou hrudí zvláštní pohyb rukou a za okamžik z mýtiny směrem na západ uháněl uhlově černý vlk se stříbrnou skvrnou na čele.

~ ~ ~

Kdyby vběhl do lesa o kus dál na jih, mnohé z toho, co následovalo, mohlo být o hodně jinak.

U jižního okraje dřevorubcovy mýtiny totiž kdosi ležel, schovaný mezi stromy a krvácející z desítek ran. Za ním, ve stopě vedoucí lesem, leželi poslední dva z *lios alfar*, mrtví. A deset vlků.

Srdce Na-Brendela z Poštolčí marky tížil smutek a vztek, které ho spíš než co jiného držely dosud naživu. Ve slunečním světle měl oči černé jako noc.

Pozoroval, jak Metran a jeho zřídlo nasedají na koně a míří na severozápad, a uviděl, jak se svarti společně s vlky rozbíhají na sever. Teprve když na mýtině zavládlo naprosté ticho, konečně namáhavě vstal a vydal se také na cestu, do Paras Dervalu. Hrozně kulhal, protože byl zraněný na stehně a ze ztráty krve k smrti zeslábl. Ale nemínil padnout nebo se vzdát, protože byl z *lios alfar* a poslední ze svého společenství, a na vlastní oči spatřil, jak se toho dne sbírá Temnota.

Byla to však dlouhá cesta a on byl velmi těžce raněný, takže byl od Paras Dervalu stále na hodinu chůze daleko, když se začalo šeřit.

~ ~ ~

Celý den od západu hřmělo. Spousta obchodníků ve městě vyšla na zápraží a dívala se na nebe, i když spíš ze zvyku než s nadějí. Na čistém nebi plálo vražedné slunce.

Na zatravněném konci Anvilské uličky holčička Leila znovu shromáždila děti, aby hrály ta’kienu. Jedno nebo dvě už to znudilo a

odmítly, ale ona se nedala a ostatní se podrobily jejímu přání, protože s Leilou to tak dopadlo vždycky.

Tak jí znovu zavázaly oči a ona je přiměla, aby je zavázaly dvakrát, aby opravdu nic neviděla. Pak začala s vyvoláváním a první tři odbyla skoro lhostejně, protože na nich nezáleželo, to byla jenom hra. Ale když došla k poslednímu, k Cestě, cítila, jak se v ní opět rozhostil známý klid, a oči pod dvojitou páskou zavřela. Pak jí v ústech vyschlo a v nitru se jí začalo cosi nepříjemně kroutit. Teprve když uslyšela šum, jako když se valí vlny, začala s říkankou, a když odzpívala poslední slovo, všechno ustalo.

Sundala si pásku z očí, oslněně zamžourala a nijak ji nepřekvapilo, když znovu spatřila Finna. Jako z dálky zaslechla hlasy dospělých, kteří přihlíželi, a z ještě větší dálky zaslechla dunění hromu, ale dívala se jenom na Finna. Pokaždé vypadal osaměleji. Také by byla smutná, ale zdálo se to tak osudově předurčené, že se k tomu smutek nehodil, ani žádné překvapení. Nevěděla, co ta Nejdelší cesta je ani kam vede, ale věděla, že je Finnova a že ho na ni posílá.

Ale později odpoledne ji přece jen cosi překvapilo. Obyčejní lidé nikdy nechodili do Matčiny svatyně, rozhodně ne na přímé pozvání samotné velekněžky. Učesala si vlasy a vzala si své jediné šaty. Ušila jí je matka.

~ ~ ~

Když se teď Šaře zdálo o sokolovi, už nelétal po nebi nad Larai Rigalem sám. Vzpomínky ji pálily jako oheň pod hvězdami.

Byla však dcerou svého otce, dědice Slonovinového trůnu, takže bylo nutné se o cosi postarat, bez ohledu na oheň v srdci nebo sokoly nad hlavou.

Devorš, kapitán stráže, zaklepal na její dveře, neboť ho dala zavolat, a němí sluhové ho vpustili dovnitř. Když se vysoký kapitán uklonil a svým nezaměnitelným hlasem jí vzdal čest, dámy za svými vějíři zamumlaly. Poslala ženy pryč a zlomyslně si vychutnávala, jak se všechny nespokojeně mračí. Vyzvala kapitána, aby se posadil na nízkou židli u okna.

„Kapitáne,“ začala bez okolků, „dostaly se ke mně jisté dokumenty, z nichž vyplývá něco, čemu se podle mého názoru musíme věnovat.“

„Výsosti?“ Je hezký, připustila si, ale nijak oslnivý, není v něm oheň. Nepochopil by, proč se Šarra usmívá. Na tom nezáleželo.

„Zdá se, že se archivní záznamy zmiňují o kamenných stupních, které před mnoha lety kdosi vytesal do útesu nad Saerenou severně od nás.“

„Nad řekou, Výsosti? Do útesu?“ Do chraptivého hlasu se vkradla zdvořilá nedůvěra.

„Myslím, že to už jsem řekla.“ Při té výtce zrudl. Odmlčela se, aby stačil výtku vstřebat. „Jestli ty stupně existují, znamenají nebezpečí a měli bychom o nich vědět. Chci, abys vzal dva muže, kterým důvěřuješ, a zjistil, jestli je to pravda. Ze zcela zřejmých důvodů,“ i když o žádném nevěděla, „je nutno to udržet v naprosté tajnosti.“

„Ano, Výsosti. Kdy mám…“

„Ihned, samozřejmě.“ Vstala a on také, protože musel.

„Jak přikazuje vůle mé paní.“ Uklonil se a otočil se k odchodu.

A kvůli těm sokolům a měsícem zalité vzpomínce ho přivolala zpět. „Devorši, ještě jedna věc. Předchozí noci jsem zaslechla v zahradě kroky. Všimli jste si něčeho kolem zdí?“

Na tváři se mu objevil skutečně starostlivý výraz. „Výsosti, odešel jsem ze služby při západu slunce. Velení za mě převzal Bašrai. Neprodleně s ním o tom promluvím.“

„Odešel jsi ze služby?“

„Ano, Výsosti. Já a Bašrai se střídáme ve velení nočních hlídek. Je velice schopný, troufám si tvrdit, ale pokud…“

„Kolik mužů hlídá v noci kolem zdí?“ Zaklonila se v židli, aby získala oporu. Začalo ji tlačit za očima.

„Dvanáct, Výsosti, když je mír.“

„A kolik psů?“

Odkašlal si. „Ach, ty nemáme, má paní. Poslední dobou ne. Shledali jsme to zbytečným. Letos na jaře a v létě je brali k lovu. Váš otec o tom samozřejmě ví.“ Z tváře mu čišela neskrývaná zvědavost. „Pokud má moje paní pocit, že bychom měli…“

„Ne!“ Bylo nesnesitelné, aby zůstával v její komnatě ještě okamžik, aby se na ni dál takhle díval těma zkoumavýma, rozšířenýma očima. „Proberu to s Bašraiem sama. Teď jdi a udělej, jak jsem řekla. A rychle, Devorši, velmi rychle.“

„Už jdu, má paní,“ řekl svým znělým hlasem a šel. Ona se pak kousala do jazyka až do krve, aby se nerozječela.

~ ~ ~

Šalhassan z Cathalu odpočíval na pohovce a sledoval zápas dvou otroků, když mu přinesli vzkaz. Jeho dvůr, poživačný a přejemnělý, si užíval podívané na naolejovaná těla, která se nahá zmítala na podlaze audienční komnaty, ale když král zprávu vyslechl, hleděl na ten boj bez výrazu.

V klenutém průchodu za trůnem se právě v té chvíli objevil Raziel s pohárem v ruce. Bylo pokročilé odpoledne, a když Šalhassan pil, všiml si, že pohár zdobený drahokamy je modrý. Což znamenalo, že seveřanův kámen stále svítí, jak má. Kývl na Raziela, který se stáhl. Svůj soukromý obřad právě dokončili, jako každý den. Dvoru by nikdy neprospělo, kdyby zjistil, že Šalhassana trápí sny o rudě planoucích strážních kamenech.

Šalhassan pil a myšlenkami zabloudil k dceři. Schvaloval její tvrdohlavou náturu, dokonce ji u ní pěstoval, protože na Slonovinový trůn nikdy nemůže usednout nějaké slabošské nedochůdče. Ale ty vzteklé záchvaty byly nezodpovědné a ten nejnovější… že nadělala z komnat hromadu třísek a cárů a zbičovala své ženy, to je jedna věc. Místnosti se dají opravit a služky jsou služky. Devorš je však něco jiného. Byl to dobrý voják v kraji, kde je podobných pozoruhodně málo, a Šalhassan neměl radost, když se dozvěděl, že jeho kapitána stráže právě zardousili němí sluhové jeho dcery. Ať už ji podle jejího tvrzení jakkoli urazil, tohle bylo unáhlené a zbrklé.

Vypil modrý pohár a dospěl k rozhodnutí.

Začíná být příliš neukázněná. Je čas ji provdat. Možná je to silná žena, ale přesto potřebuje muže po svém boku a v loži. A království potřebuje dědice. Je nejvyšší čas.

Zápas už začínal být únavný. Zvedl ruku a eidolathi přestali bojovat. Oba otroci však byli stateční, takže se rozhodl, že je propustí

oba. Z řad dvořanů se ozvalo zdvořilé mumlání a pochvalné šustění hedvábí.

Když se otáčel, všiml si, že jeden ze zápasníků se uklání trochu pomaleji. Ten muž byl vyčerpaný nebo zraněný, ale trůn nesnesl kompromisy. Nikdy a žádné. Znovu pokynul rukou.

Němí sluhové a jejich škrtidla se přece jen dali vhodně použít. Šarra se prostě bude muset jen naučit rozlišovat.

~ ~ ~

Vědomí blížící se smrti může přicházet v mnoha podobách, může se snést jako požehnání nebo se vzedmout jako příval hrůzy. Může řezat jako máchnutí čepele, nebo vábit jako dokonalý milenec.

Pro Paula Schafera, který se rozhodl být na tomto místě z důvodů hlubších než stesk a skrytějších než soucit se zestárlým králem, bylo sílící vědomí, že jeho tělo nemůže u Letního stromu přežít, spíš úlevou: za tuto prohru se aspoň nemusí stydět. Není nic slabošského na tom, když se vzdá bohu.

Byl natolik poctivý, aby si uvědomil, že ho stačí zabít už jen kruté vedro, žízeň a nucená nehybnost, a věděl to od okamžiku, kdy ho připoutali.

Jenže Letní strom Mörnirova lesa znamenal víc než to. Paul, nahý uprostřed denní výhně, cítil na kůži prastarou kůru a v tom doteku moc, která do sebe nasávala všechnu jeho sílu. Ten strom ho nezlomí. Místo toho cítil, jak strom k němu vzlíná, vtahuje ho do sebe, všechno si bere. Zabírá ho. Také jaksi věděl, že tohle je jenom začátek, ještě neminula ani druhá noc. Moc stromu se teprve probudila.

Bůh však přicházel. Paul cítil jeho pomalý příchod v celém těle, v toku krve, a také duněl hrom. Zatím tiše, ztlumeně, ale čekaly ho ještě celé dvě noci a Boží les všude kolem něj nezvučně zněl, jak už spoustu let nikoli, a čekal, čekal, až přijde bůh a vezme si, co jeho jest, v temnotě a navěky, jak mu náleží.

~ ~ ~

Majitel Černého kance měl náladu, která vůbec nesvědčila jeho pověsti vlídného chlapíka. Za daných okolností však nebylo divu, že

se mračil jako bouřkový mrak, když se tak v ranním světle rozhlížel po svém majetku.

Mají tu slavnost. Lidé o slavnostech hodně pijí. V městečku jsou návštěvníci a ti mají vyschlo v krku z toho vedra a v kapse trochu peněz ušetřených pro tuto příležitost. Peněz, které by mohly – *měly by* – být jeho, u všech bohů, kdyby dnes nebyl donucen Kance zavřít, aby mohl napravit škody z předchozí noci.

Celý den jim tvrdě spílal, nešetřil ani ty se zlámanými hnáty a temeny otřískanými ve rvačce, a rozhodně neplýtval soucitem na podomky naříkající si na kocovinu nebo nevyspání. Každičkou chvilku, kdy měl zavřeno, přicházel o peníze, každičkou chvilku! Jako by na jeho žlučovité náladě nebylo dost, hlavním městem letěla zlá, velmi zlá novina, že ten zatracený kancléř Gorlaes má v úmyslu zavést přídělový systém na všechny tekutiny, jakmile čtrnáctidenní slavnost skončí. Zatracená sucha. Zaútočil na hromadu třísek v rohu, jako by se tím pustil do samotného kancléře. Příděly, to se podívejme! Rád by viděl, jak by se Gorlaes pokusil odměřit Tegidův příděl vína a piva, to by ho opravdu moc rád viděl! Ten tlusťoch si včera v noci určitě vylil na záda tolik piva, že by mu to mělo stačit na týden.

Při té vzpomínce se majitel Černého kance neubránil a poprvé se toho dne usmál, a trochu se mu ulevilo. Mít vztek, to je těžká práce. Když tak s rukama v bok přejížděl pohledem po místnosti, došel k závěru, že budou moci otevřít tak hodinku po západu slunce, takže dnešek nepřijde vniveč docela.

Tudíž se stalo, že když na křivolaké uličky starého městečka padla úplná tma a pochodně a svíčky prosvítaly okny se zataženými závěsy, pohnul se k nedávno otevřeným dveřím oblíbené taverny stín mohutného nemotorného chlapíka.

V uličkách však byla tma a Tegidovi maličko překážely následky bitky z předchozí noci, takže skoro upadl, když v uličce vrazil do štíhlého cizince.

„U Cernanových rohů!“ vyprskl tlusťoch. „Dávej pozor, kam šlapeš. Jen málokdo se může Tegidovi bez úhony postavit!“

„Prosím za prominutí,“ zamumlal zubožený překážející stín tak potichu, že ho bylo sotva slyšet. „Obávám se, že jsem v úzkých, a…“

Nešťastník se zapotácel a Tegid instinktivně natáhl ruku, aby ho zachytil. Pak si jeho krví podlité oči konečně zvykly na stíny a Tegida zalila vlna úcty a hrůzy, když neznámého spatřil.

„Ach, Mörnire," zašeptal Tegid užasle a pak nezvykle ztichl.

Štíhlý cizinec před ním namáhavě přikývl. „Ano," podařilo se mu vyslovit. „Jsem z *lios alfar*. Já…" zalapal bolestí po dechu, pak znovu začal hovořit, „mám zprávy, které musejí… musejí slyšet v paláci, a jsem zle poraněný."

V tu chvíli si Tegid uvědomil, že ruka, kterou položil neznámému na rameno, je lepkavá čerstvou krví.

„Jen klid," utěšoval ho nemotorně. „Můžeš chodit?"

„Zatím jsem mohl, celý den. Ale…" Brendel sklouzl ještě při řeči na koleno. „Ale jak vidíš, jsem…"

Tegidovi vstoupily do očí slzy. „Tak pojď," zamumlal laskavě. Bez námahy zdvihl potlučené tělo a Tegid z Rhodenu jménem Větrolam zvaný rovněž Chvastoun uchopil liose do mohutných paží a odnesl ho k slavnostně osvětlenému hradu.

~ ~ ~

„Znovu jsem měla sen," řekla Kimberly. „O labuti." Před domkem byla tma. Mlčela celý den, který prochodila o samotě kolem jezera, do něhož házela kamínky.

„Jakou měla barvu?" zeptala se Ysanne z houpacího křesla u krbu.

„Černou."

„O ní se mi taky zdálo. Ta je zlá."

„Co je zač? Eilathen mi ji vůbec neukázal."

V pokoji byly dvě svíčky. Blikaly a mihotaly se, zatímco jí Ysanne vyprávěla o Avaie a Lauriel Bílé. Chvílemi slyšely z dálky hrom.

~ ~ ~

Slavnost stále pokračovala, a i když král vypadal na svém sedadle u vyvýšeného stolu ztrhaně a vysušeně, Velká síň ve světle pochodní jen zářila, protože byla vyzdobená závěsy z červeného a zlatého

hedvábí. Bez ohledu na mrzutého krále a nezvykle roztržitého kancléře byl celý Ailellův dvůr odhodlaný se bavit.

Hudebníci na vyhrazené galerii pod stropem byli v rozverné náladě, a i když večeře ještě nezačala, pážata už pilně pobíhala sem a tam a roznášela víno.

Kevin Laine, který se vyhnul jak místu u vyvýšeného stolu určenému pro čestného hosta, tak ne zrovna delikátnímu pozvání od lady Rhevy, se rozhodl ignorovat protokol a přidal se k mužské enklávě o kousek níž u jednoho ze dvou stolů přistavených ke zdi. Posadil se mezi Matta Sörena a Diarmuidova urostlého pobočníka se zlomeným nosem, Colla, a snažil se zachovat zdání veselosti, ale skutečnost, že nikdo od minulé noci neviděl Paula Schafera, v něm začínala budit opravdové obavy. A Jennifer taky: kde sakra je?

Do síně však stále proudila spousta lidí a on si nikoli bez důvodu vzpomněl, že Jennifer odjakživa chodila všude pozdě, natož aby se objevila v předstihu. Kevin vyzunkl vinný pohár potřetí a došel k závěru, že si přece jenom začíná dělat příliš zbytečné starosti.

V tu chvíli se Matt Sören zeptal: „Viděl jsi Jennifer?“ Kevin v tu ránu změnil na své starosti názor.

„Ne,“ odpověděl. „Včera v noci jsem byl u Kance a dneska jsem si s Cardem a Erronem prohlížel kasárna a zbroj. Proč? Ty snad…?“

„Včera odjela na projížďku s jednou budoucí dvorní dámou. Byl s nimi Drance.“

„To je dobrý chlap,“ ujistil je Coll, který seděl naproti nim.

„No, tak viděl je někdo? Byla včera ve svém pokoji?“ zeptal se Kevin.

Coll se uculil. „To by moc nedokazovalo, ne? Spousta z nás nebyla včera v noci ve své posteli.“ Zasmál se a poplácal Kevina po rameni. „Hlavu vzhůru!“

Kevin zavrtěl hlavou. Dave. Paul. A teď Jennifer.

„Říkal jsi na projížďku?“ Otočil se k Mattovi. „Díval se někdo do stájí? Koně jsou zpátky?“

Sören se na něj zahleděl. „Ne,“ řekl tiše. „Nedívali jsme se – ale myslím, že se tam podívám hned. Jdeme!“ Už odstrkával židli.

Společně vstali a byli na nohou, když tu u východních dveří nastal rozruch a shromáždění dvořané s dámami ustoupili, takže se

ve světle pochodní ukázala obrovská postava se zakrváceným tělem v náručí.

Všichni strnuli. V tom tichu Tegid pomalu vykročil mezi dlouhé stoly, až stanul před Ailellem.

„Pohleď!“ zvolal a hlas mu žalem zaskřípal. „Můj králi, zde je jeden z *lios alfar*, a podívej se, co mu udělali!“

Král ve tváři zpopelavěl. Roztřeseně vstal. „Na-Brendele?“ zachraptěl. „Ach, Mörnire. Je snad…?“

„Ne,“ odpověděl slabý, jasný hlas. „Nejsem mrtvý, i když bych si to přál. Nech mě stát na vlastních nohou, abych předal zprávy.“

Tegid opatrně postavil liose na mozaikovou podlahu a pak si nemotorně klekl, aby mu nabídl rameno jako oporu.

Brendel zavřel oči a nadechl se. A když znovu promluvil, rozezněl svůj hlas pouhou silou vůle tak, že se nesl pod delevanskými okny zřetelně a jasně.

„Zrada, velekráli. Přináším zprávy o zradě a smrti a zprávy o Temnotě. My dva jsme hovořili, je tomu čtyři noci, o *svart alfar* před Pendaranským lesem. Velekráli, dnes stáli svarti před tvými zdmi a s nimi i vlci. Zaútočili na nás před svítáním a všichni z mé družiny byli ubiti!“

Zmlkl. Síní prolétl vzdech jako kvílení větru před bouří.

Ailell sklesl zpátky do křesla, oči prázdné a nevýrazné. Brendel zvedl hlavu a pohlédl na něj. „U tvého stolu je prázdné místo, velekráli. Musím ti říct, že čeká na zrádce. Pohlédni na vlastní krb, Ailelle! Metran, tvůj první mág, se spolčil s Temnotou. Podvedl vás všechny!“ Na to zazněly výkřiky vzteku a zoufalství.

„Zadrž!“ To byl Diarmuid, který se vztyčil a zahleděl se na liose. Oči mu blýskaly, ale hlas měl pevně pod kontrolou. „Řekl jsi Temnota. Koho myslíš?“

Znovu se rozhostilo ticho, nadlouho. Pak Brendel promluvil. „Nikdy jsem nechtěl vyprávět takový příběh. Mluvil jsem o tom, že nás napadli *svart alfar* a vlci. Nebyli bychom zahynuli, kdyby tam byli jen oni. Bylo tam však ještě cosi. Obří vlk se stříbrnou skvrnou na hlavě jako znamením na černé srsti. Později jsem ho spatřil s Metranem a poznal ho, protože nabral znovu svou skutečnou podobu.

Musím vám říct, že Vlčí pán z andainů přišel znovu mezi nás: Galadan se vrátil.“

„Ať je prokleto jeho jméno!“ vykřikl kdosi a Kevin viděl, že to byl Matt. „Jak je to možné? Zemřel před tisícem let v Andarienu.“

„To jsme si mysleli všichni,“ řekl Brendel a otočil se k trpaslíkovi. „Ale já ho dnes viděl a tohle zranění mi způsobil on.“ Dotkl se roztrhaného ramene. Potom dodal: „Ještě něco. Dnes se tam objevil ještě kdosi a mluvil s nimi oběma.“

Brendel opět zaváhal. A tentokrát se jeho oči, ztmavělé, obrátily ke Kevinovi.

„Byla to černá labuť,“ řekl a ticho, které se rozhostilo, bylo hrobové. „Avaia. Odnesla Jennifer, tvou zlatovlasou přítelkyni. Přišli pro ni z důvodu, který neznám, ale nás bylo příliš málo, příliš málo proti Vlčímu pánovi, a tak jsou mí bratři všichni mrtví a ona je pryč. A Temnota znovu vkročila na svět.“

Kevin zbledl leknutím a jen hleděl na zmrzačeného liose. „Kam?“ vydechl hlasem, který ho samotného vyděsil.

Brendel unaveně zavrtěl hlavou. „Neslyšel jsem jejich slova. Černá Avaia ji odnesla na sever. Kdybych mohl jejímu odletu zabránit, byl bych pro to zemřel. Ach, věřte mi,“ liosův hlas zakolísal. „Váš žal je můj žal a ten může roztrhat tkanivo mé duše. Dvacet z mého lidu zahynulo a v nitru tuším, že nejsou poslední. Jsme Děti světla, a Temnota povstává. Musím se vrátit do Danilothu. Jenže,“ a teď jeho hlas znovu zesílil, „nyní před vámi přijmu přísahu. Byla mým hostem. Já ji najdu, nebo ji pomstím, nebo při pokusu o jedno či druhé zahynu.“ A Brendel v tu chvíli zakřičel, až se celá Velká síň rozezněla ozvěnou: „Budeme s nimi bojovat, jako jsme bojovali dřív! Jako jsme bojovali vždy!“

Ta slova mezi nimi zařinčela jako vzdorný zvon a v Kevinu Laineovi zažehla oheň, o němž netušil, že ho v sobě má.

„Nejste sami!“ vykřikl pronikavě, aby ho bylo slyšet. „Jestli považuješ můj smutek za svůj, tak i já budu truchlit s tebou. A myslím, že ostatní přítomní také.“

„Ano!“ zaduněl Matt Sören vedle něj.

„My všichni!“ zvolal Diarmuid, princ Brenninu. „Když liosové v Brenninu hynou, velekrálovství jde do války!“

Po těch slovech zaburácel mohutný řev. Rostl a rostl jako zuřivá vlna, až se vyšplhal k nejvyšším delevanským oknům a rozezněl se síní.

Docela se v něm utopila zoufalá slova velekrále.

„Ach, Mörnire,“ zašeptal Ailell a sevřel si ruce v klíně. „Co jsem to udělal? Kde je Loren? Co jsem to udělal?“

~ ~ ~

Předtím bylo světlo, teď už nebylo. Čas se měřil takovýmto způsobem. V prostoru nad stromy visely hvězdy. Měsíc ještě ne, a později stejně vyjde jen srpek, protože zítra bude noc novoluní.

Jeho poslední noc, pokud tuhle přežije.

Strom už byl jeho součástí, jeho dalším jménem, a volal ho. Skoro ta slova slyšel v dechu lesa všude kolem sebe, ale jeho mysl byla rozprostřená a zploštělá, nemohl se k nim dobrat, mohl pouze vydržet a podpírat zeď vzpomínek, jak nejlépe bude moci.

Ještě jednu noc. Po ní už nebude žádná hudba, která by ležela jen tak po ruce, žádné dálnice, na které se bude muset zapomenout, žádný déšť, žádné sirény, nic, žádná Rachel. Už jen jedna noc, nanejvýš, protože si stejně nebyl jistý, jestli dokáže přežít ještě jeden den, jako byl ten dnešní.

Ale doopravdy se o to pokusí: kvůli starému králi a zabitému farmáři a tvářím, které zahlédl na cestách. Lepší je umřít z nějakého důvodu a s něčím, nač by mohl být hrdý. Určitě to tak bylo lepší, i když nedokázal říct proč.

Nyní tě dávám Mörnirovi, řekl Ailell. Což znamenalo, že je dar, oběť, a všechno by přišlo nazmar, kdyby umřel moc brzo. Takže se musí udržet při životě, držet tu zeď, držet se kvůli bohovi, protože pro něj si měl bůh přijít, a už hřmělo. Chvílemi se zdálo, že hřmění vychází ze Stromu, tudíž zřejmě přímo z jeho nitra. Kéž by začalo pršet, než umře, aspoň by na konci našel nějaký klid. Když *ona* umřela, to tedy pršelo, pršelo celou noc.

Oči ho teď pálily. Zavřel je, ale to nebylo k ničemu, protože tam čekala ona, i s hudbou. Jednou, někdy dřív, na ni chtěl v tom lese zavolat, což u otevřeného hrobu neudělal, aby znovu na rtech

ochutnal její jméno. Aby spálil svou vyschlou duši s ní. Spálil, protože nemohl plakat.

Mlčel, samozřejmě. Neplakal. Místo toho otevřel oči, a jak tak visel přivázaný k Letnímu stromu hluboko v Mörnirově lese, uviděl muže, který z toho lesa přicházel.

Byla tma, nepoznal, kdo to je, ale od stříbrných vlasů se odrazilo slabé světlo hvězd, a tak si myslel…

„Lorene?“ zkusil to, ale z rozpraskaných rtů mu vyšel sotva nějaký zvuk. Pokusil se je navlhčit, ale neměl žádné sliny, byl vyschlý. Pak se neznámý přiblížil, postavil se ve světle hvězd pod místo, kde Paula připoutali, a on viděl, že se mýlil. Oči, které se setkaly s jeho pohledem, nepatřily mágovi, a když se do nich podíval, poznal v tu chvíli, co je strach, protože takhle by to nemělo skončit, opravdu nemělo. Ale toho muže obklopoval plášť moci, dokonce i na takovém místě, dokonce i na mýtině Letního stromu, a v těch tmavých očích Paul uviděl svou smrt.

Pak neznámý promluvil. „Tohle nemůžu dopustit,“ řekl rozhodně. „Máš kuráž a myslím, že ještě něco. Jsi skoro jeden z nás a mohlo by se stát, že budeme mít něco společného, ty a já. Ale ne teď. Nemůžu to připustit. Voláš sílu příliš mocnou, než abys věděl, co děláš, a ta se nesmí probudit. Když jsem tak blízko. Uvěříš,“ řekl ten hlas tiše a konejšivě, „že je mi líto, když tě musím zabít?“

Paul pohnul rty. „Kdo?“ zeptal se a to slovo ho zaškrábalo v krku.

Ten druhý se tomu usmál. „Na jménech ti záleží? Mělo by. Je to Galadan, kdo přišel, a obávám se, že to znamená konec.“

Spoutaný a naprosto bezmocný Paul viděl, jak elegantní cizinec vytáhl z opasku nůž. „Bude to čisté, slibuji. Copak sis sem nepřišel pro vysvobození? Poskytnu ti ho.“ Jejich pohledy se znovu střetly. Byl to sen, podobalo se to snu, ale tak temnému, rozmazanému a plnému stínů. Zavřel oči. Oči se zavírají, aby se zdály sny. A v tom snu čekala samozřejmě ona, ale už byl konec, takže dobrá, fajn, ať to s ní skončí.

Uplynula chvilka. Žádná čepel, žádné bodnutí. Pak Galadan promluvil znovu, ale ne k němu, a hovořil jinak.

„*Ty?*“ řekl. „Tady? Nerozumím.“

Místo odpovědi se ozvalo jenom hluboké, rachotivé vrčení. Paulovi poskočilo srdce a otevřel oči. Na mýtině stál před Galadanem šedý pes, kterého viděl na palácové zdi.

Galadan s pohledem upřeným na psa znovu promluvil. „Bylo už dávno napsáno ve větru a ohni, že se setkáme," pronesl. „A tohle místo se hodí jako každé jiné ze všech světů. Budeš oběť bránit? Pak je tvoje krev branou ke splnění mého přání. Pojď, a já se jí hned napiju!"

Přiložil si ruku na srdce a zakroutil s ní, a po krátkém rozmlženém okamžiku stál na jeho místě vlk tak velký, že šedý pes vypadal vedle něj jako trpaslík. A vlk měl mezi ušima stříbrnou skvrnu.

Nekonečnou chvíli se zvířata navzájem měřila pohledem a Paul si uvědomil, že Boží les ztichl jako hrob. Pak Galadan zavyl, až Paula zamrazilo u srdce, a vyskočil do útoku.

Pak se odehrála bitva, kterou už v prvotních hlubinách času předpověděla podvojná bohyně války, jež se ve všech světech nazývá Macha a Nemain. Mělo to být znamení, předzvěst největší války ze všech, tohle noční střetnutí vlka, jenž byl muž a jehož duch znamenal ničení, a šedého psa, jehož nazývali mnoha jmény, ale každé znamenalo Druh.

Bitvu dvě bohyně předvídaly – protože válka byla jejich doménou – ale nikoli její výsledek. Bitva byla znamení, předzvěst, počátek.

A tak se stalo, že se vlk a pes nakonec utkali ve Fionavaře, prvním ze všech světů, a pod Letním stromem se navzájem trhali a drtili s takovou zuřivostí, že mýtina pod hvězdami brzy nasákla temnou krví.

Zas a znovu se na sebe vrhali, černý proti šedému, a Paul, který namáhal zrak ze všech sil, cítil, jak vychází psovi celým srdcem vstříc. Vzpomněl si na smutek, který předtím zahlédl v jeho očích, a poznal, že vlk je příliš velký, přestože se boj odehrával ve stínu a bylo jen slyšet, jak se zaklesnutá zvířata v zoufalé zuřivosti smýkají, koušou, převalují, škubou a ze všech sil trhají.

Teď už oba byli černí, protože světle šedá srst psa zplihla a ztemněla vlastní krví. Přesto stále bojoval, uhýbal a útočil, sbíral

odvahu a byl ztělesněním chrabrého vzdoru, nad nímž bolelo srdce, tak byl ušlechtilý a zároveň marný.

Vlk také krvácel a jeho tělo bylo potrhané a plné ran, jenže byl mnohem větší. A měl ještě něco, mnohem víc, Galadan v sobě totiž nesl moc, která pronikala mnohem hlouběji než zuby nebo máchnutí drápem.

Paul si uvědomil, že spoutané ruce má rozdrásané a že krvácejí. Nevědomky se zmítal, aby se vyprostil, aby spěchal na pomoc tomu psovi, který umíral na jeho obranu. Jenže pouta držela a stejně tak obstálo i proroctví, protože zde se měl utkat jen vlk a pes, a tak tomu i bylo.

Noc pokračovala a boj též. Šedý pes, unavený a posetý ranami, bojoval dál. Ale jeho výpady už byly chabější, obrana namáhavější a konečnému sevření čelistí na krční tepně se vyhýbal stále těsněji. Paul si uvědomil, že to může být jen otázka času, a naplnil ho žal nad tím, že tomu musí přihlížet. Taková trýzeň, takové utrpení…

„Bojuj!“ zakřičel najednou a krk ho zabolel námahou. „Do toho! Já vydržím, jestli ty můžeš – zvládnu to přes zítřejší noc. Ve jménu božím, přísahám. Dej mi čas do zítřka, a já ti přinesu déšť.“

Zvířata na okamžik strnula, tak silně zazněl jeho výkřik. Vyčerpaný, zesláblý Paul spatřil, že vlk zvedl hlavu, pohlédl na něj a děsivě se zazubil. Pak se otočil k poslednímu útoku vedenému zuřivou, ničivou silou. Galadan, jenž se vrátil. Byl to útok nespoutané moci, které se nic nevzepře ani neodolá.

A přece.

Pes také slyšel Paulův výkřik. Neměl sílu, aby zvedl hlavu v odpověď, ale našel ji v těch slovech, a z té zoufalé, stěží vyslovené přísahy načerpal její ryzí bílou moc. A šedý pes sáhl daleko, hluboko do své vlastní dlouhé historie plné bitek a ztrát a naposledy se postavil vlkovi, naplněný vrcholným vzdorem, a země se pod nimi zatřásla, když se srazili.

Zas a znovu se převalovali po promáčené zemi, nebylo možné rozeznat jednoho od druhého, byli jako jeden svíjející se tvar, který ztělesňoval celý nekonečný střet Světla a Temnoty ve všech světech, co se jich ve vesmíru otáčí.

Pak se tento svět konečně pootočil natolik, aby nad stromy vyšel měsíc.

Byl ho jen srpek, poslední tenký, bledý úkrojek před zítřejší tmou. Ale přesto tam byl, stále nádherný a plný světla. A Paul vzhlédl a v tu chvíli v hloubi duše pochopil, že stejně jako Strom patří Mörnirovi, tak měsíc patří Matce. A že když nad Letním stromem svítí měsíční srpek, pak symbol na brenninském praporu v tomto lese ožívá.

Mlčky, s úctou, s nejhlubší pokorou se díval, jak se jedno tmavé, zakrvácené zvíře konečně odděluje od druhého. Kulhalo se svěšenou oháňkou k okraji mýtiny, a když se ohlédlo, Paul uviděl mezi jeho ušima stříbrnou skvrnu. Se vzteklým zavrčením Galadan utekl do lesa.

Pes se stěží držel na nohou. Při dýchání namáhavě zdvíhal boky, aby vtáhl vzduch do plic, a Paula ten pohled bolel. Byl tak strašlivě zraněný, že sotva žil. Krev měl úplně všude, Paul nezahlédl ani kousek neroztrhané srsti.

Přesto však žil a dobelhal se blíž, aby k němu v konejšivém světle měsíce zvedl pokousanou hlavu. Paul Schafer na psa pohlédl a v tu chvíli ucítil, jak se jeho popraskaná, vyschlá duše opět otevírá lásce.

Podruhé se jejich oči setkaly a tentokrát se Paul neodvrátil. Vstřebal všechen smutek, který v psích očích viděl, i bolest, kterou kvůli němu pes protrpěl a trpěl jí dávno před ním, a s přispěním mocného Stromu je přijal za své.

„Jsi moc statečný," vypravil ze sebe Paul. „Nikdy nebyl nikdo tak statečný jako ty. Teď jdi, protože teď jsem na řadě já, a já neztratím víru. Teď už vydržím až do zítřejší noci, kvůli tobě a nikomu jinému."

Pes se na něj díval očima zamženýma bolestí, ale stále plnýma inteligence, a Paul věděl, že pes porozuměl.

„Sbohem," zašeptal a těmi slovy ho jakoby pohladil.

A šedý pes v odpověď zaklonil svou hrdou hlavu a zavyl: bylo to volání triumfu a loučení, tak hlasité a jasné, že zaplnilo celý Boží les a pak se rozlehlo daleko mimo jeho hranice, za hranice světů, a dokonce se rozlétlo časem a prostorem, takže je mohly zaslechnout, a tím všechno zvědět, i bohyně.

~ ~ ~

V tavernách Paras Dervalu se šířila zvěst o válce jako požár v suché trávě. Byli spatřeni svarti a obří vlci a jeden lios vkročil do města a v kraji jich byla spousta pobita. Princ Diarmuid přísahal pomstu. Po celém hlavním městě všichni vytahovali meče a kopí ze skrýší, kde zbraně dlouhé roky rezivěly. Anvilská ulička ráno bzučela horečnými přípravami.

Koželuhu Karšovi však tyto zvěsti zastínily jiné noviny, a to tak radostné, že se na vrcholu blaha zpíjel do němoty a kupoval nevídaně štědře pití pro všechny v doslechu.

Měl k tomu důvod, na tom se všichni shodli. Nestávalo se každý den, aby něčí dceru zasvětili jako pomocnici v Matčině chrámu. Tím spíš, že ji povolala samotná velekněžka Jaelle.

Byla to čest, přizvukovali všichni a připíjeli Karšovi uprostřed rozčilených řečí o válce. *A co víc*, liboval si koželuh a oplácel přípitky: *pro chlapa se čtyřmi dcerami to je požehnání bohy seslané. Bohyní*, opravil se rozumářsky a koupil všem další rundu za peníze, které až do dneška šetřil na dceřino věno.

~ ~ ~

Ve svatyni se nejnovější chrámová pomocnice ukládala naprosto vyčerpaná ke spánku. Do svých čtrnácti let nezažila den jako ten právě uplynulý. Slzy a pýcha, nečekaný strach a taky smích, to všechno dnes prožila.

Obřadu pořádně nerozuměla, protože jí podali nápoj, po němž se s ní klenutá síň mírně točila, i když to nebylo nepříjemné. Pamatovala si sekeru, prozpěvování kněžek v šedých hábitech, mezi něž brzy bude patřit, a pak chladný a mocný hlas velekněžky v bílých šatech.

Nevzpomínala si, kdy ji řízly, ale rána na zápěstí pod plátěným obvazem hodně pálila. Vysvětlily jí, že je to nutné: krev poutá.

Leila se nenamáhala jim vysvětlovat, že tohle je jí známo odjakživa.

~ ~ ~

Dávno po půlnoci se Jaelle v tichém chrámu probudila. Velekněžka Brenninu a Morma z Gwen Ystratu to nemohla nezaslechnout, i když nikdo jiný v Paras Dervalu to neslyšel: nadpřirozené vytí psa, zrovna když měsíc zasvítil na Letní strom.

Slyšela to, ale nerozuměla tomu, a když tak ležela na lůžku, zuřila a vztekala se nad svou neschopností. Cosi se dělo. Síly se daly do pohybu. Cítila, jak moc bobtná jako bouřková mračna.

Potřebovala nějakou vědmu, u všech Matčiných jmen, nějakou potřebovala. Ale byla tu jenom ta babizna a ta se zaprodala. Velekněžka v temnotě svého pokoje zatrpkle a zoufale zatínala dlouhé prsty. Něco *potřebovala* a nemohla to dostat. Byla jako slepá.

Navěky zatracená, proklela ji znovu. Zbytek noci probděla a vnímala, jak se to blíží, blíží.

~ ~ ~

Kimberly měla pocit, že se jí zdá sen. Stejný sen jako před dvěma nocemi, kdy to zavytí rozbilo obraz Paula a Ailella. Psa opět slyšela, ale tentokrát se neprobudila. Kdyby to udělala, byla by uviděla, jak jí Baelrath na ruce zlověstně žhne.

Sluha Tyrth, uložený ve chlévě mezi známými, důvěrně blízkými pachy zvířat, se však probudil. Chvilku nehybně a užasle ležel, zatímco mu v nitru doznívala ozvěna toho mohutného výkřiku, a pak mu tváří prolétl *výraz*, který se skládal z mnoha pocitů, ale především z touhy. Vyskočil z lůžka, rychle se oblékl a vyšel z chléva ven.

Překulhal dvůr a prošel brankou, kterou za sebou zavřel. Teprve když zašel mezi stromy, a tudíž ho nebylo z domku vidět, kulhání zmizelo. V tu chvíli se co nejrychleji rozběhl a zamířil směrem, odkud hřmělo.

~ ~ ~

Z těch, kdo psa slyšeli a probudili se, věděla jedině vědma Ysanne, co ten bolestný a hrdý výkřik doopravdy znamená.

Slyšela, jak Tyrth přechází dvůr a kulhá na západ, a věděla, co znamená i tohle. Tolik nečekaného smutku, pomyslela si, tolik různých věcí k politování.

Čekal ji poslední, nikoli však nedůležitý úkol. Protože bouře už je dostihla. To volání v lese bylo znamení, takže se čas naplnil a tato noc bude svědkem činu, který ve snu spatřila už dávno.

Nesmutnila nad sebou; když se o tom dozvěděla poprvé, skutečně se vylekala a ozvěna toho strachu k ní dolehla, když tu dívku pak spatřila ve Velké síni, ale to už pominulo. Bylo to sice temné, ale už ne děsivé. Dávno se dozvěděla, co přijde.

Bude to však těžké pro tu dívku. Bude to těžké v každém směru, ale proti tomu, co začalo dnes v noci psem a vlkem… Bude to těžké pro všechny. Ona s tím nemohla nic dělat. Mohla vykonat pouze jediné.

U Stromu umíral cizinec. Zavrtěla hlavou. Tohle, tohle bylo to nejdůležitější ze všeho a zrovna jemu nebyla schopná porozumět, na tom však v tuto chvíli nezáleželo. Záleželo jen na občasném hřmění, hřmění na čistém hvězdnatém nebi. Mörnir zítra vykročí, jestli cizinec vydrží, a nikdo, ani jeden z nich netuší, co to může znamenat. Bůh stál nad nimi.

Ale ta dívka. Ta dívka byla něco jiného a té Ysanne rozuměla, viděla ji ve snu mnohokrát. Rychle vstala, přešla ke Kimberly a zůstala nad ní stát. Viděla vellinský kámen na štíhlém zápěstí a Baelrath zářící na prstu, a vzpomněla si na Machu a Červenou Nemain a jejich proroctví.

Vzpomněla si v tu chvíli na Raedertha, té noci poprvé. Dávný, dávný žal. Už to bylo padesát let, a přece. Kdysi, před padesáti roky, se vytratil do odvrácené strany Noci, a teď… Ale pes už v lese zavyl, byl čas, nejvyšší čas, a ona věděla už velmi dlouho, co má přijít. Necítila žádný strach, jen stesk, a ten cítila vždy.

Kimberly se na lůžku zavrtěla. Tak mladá, pomyslela si vědma. Bylo to všechno tak smutné, ale ona skutečně neznala žádnou jinou možnost. Právě kvůli tomu předchozího dne lhala: nešlo jen o čas, který by dívka potřebovala k důkladnému obeznámení s propletenými vzorci Fionavary. Nemohlo o něj jít. Jak taky jinak?

Tu dívku totiž potřebovali. Byla vědma, ale ještě něco víc. Svědčilo tomu i to, jak se zachovala při přenosu do Fionavary, jak vnímala bolest země, a dosvědčoval to i Eilathenův pohled.

Potřebovali ji, ale nebyla připravená, nebyla hotová, a stará žena znala způsob, pouze jediný, jak tu poslední nezbytnost zařídit.

Kočka se probudila a sledovala ji vědoucíma očima z okenního parapetu. Byla hluboká tma, zítra měsíc svítit nebude. Byl čas, rychle míjel.

Ysanne tedy položila ruku, velmi klidnou ruku, Kimberly na čelo, kde se objevovala kolmá vráska, když děvče mělo starosti. Ysanniny prsty, stále krásné, lehce a neodvolatelně vykreslily na hladkém čele znamení. Kimberly spala. Vědma se odtáhla a obličej jí ozářil jemný úsměv.

„Spi, dítě," zamumlala. „Potřebuješ pomoc, protože cesta je temná a před cílem vzplane oheň a bude zlomeno srdce. Ráno netruchli pro mou duši. Můj sen skončil, mé snování. Kéž tě Tkadlec nazve svou a chrání všechny tvé dny před Temnotou."

Pak se v místnosti rozhostilo ticho. Kočka ji z okna pozorovala. „*Je dokonáno,*" pronesla Ysanne do místnosti, do noci, k letním hvězdám, ke všem svých duchům a jednomu milovanému muži, který se nyní navěky ztratí mezi mrtvými.

Opatrně otevřela tajný vchod do sklepní komnaty a pomalu sešla po schodech tam, kde v tisícileté pochvě ležela Colanova dýka, stále zářivá.

~ ~ ~

Zaplavila ho neutuchající bolest. Měsíc ustoupil z nadhlavníku. Jeho poslední měsíc, i když to pro něj bylo těžké pomyšlení. Vědomí se začínalo proměňovat v pomíjivý stav, udržet ho bylo nesmírně těžké a už v této chvíli, přestože ho čekala ještě dlouhá cesta, začínal blouznit. Viděl barvy, slyšel zvuky. Připadalo mu, že kmenu Stromu narostly prsty drsné jako kůra a sevřely ho kolem dokola. Dotýkal se teď Stromu celým tělem. Jednou, na dlouhou chvíli, si myslel, že není přivázaný k jeho kůře, ale že je uvnitř Stromu a vyhlíží z něj ven. Myslel, že se stal Letním stromem.

Umírání se ve skutečnosti nebál, jen toho, že zemře příliš brzo. Přísahal přece. Ale bylo tak těžké neustále na to pamatovat, upínat svou vůli k přežití další noci. O kolik lehčí by bylo podvolit se, nechat tu bolest za sebou. Pes i vlk mu připadali napůl jako sen, i

když věděl, že jejich souboj skončil teprve před několika hodinami. A na zápěstích mu přece zasychala krev od toho, jak se snažil vyprostit.

Když se před ním objevil druhý muž, byl přesvědčený, že je to vidina. Tak daleko už došel. *Je z tebe populární atrakce*, posmíval se mu slabý hlásek z koutku vyhasínající mysli. *Pojďte se podívat na odsouzence!*

Tento muž měl vousy a hluboko posazené oči, a nevypadal, že se chystá proměnit ve zvíře. Prostě tam stál a díval se. Velmi nudná halucinace. Stromy ve větru hlasitě šuměly. Hřmělo, cítil to.

Paul se pokusil zakývat hlavou, aby si ji pročistil. Z nějakého důvodu ho bolely oči, ale vidět mohl. A to, co spatřil na tváři postavy pod sebou, byl výraz tak děsivé, potlačované touhy, že se mu na zátylku zježily vlasy. Měl by vědět, kdo to je, to by měl. Kdyby mu fungoval mozek, zjistil by to, ale přemýšlení bylo příliš obtížné a řešení mu beznadějně unikalo.

„Ukradl jsi mi mou smrt," pronesl neznámý.

Paul zavřel oči. Všechno mu bylo příliš vzdálené. Ocitl se na cestě už moc daleko. Nedokázal nic vysvětlovat, nedokázal víc než se pokusit vydržet.

Přísaha. Složil přísahu. Co ta přísaha znamenala? Ještě jeden celý den, to znamenala. A třetí noc.

O něco později mu připadalo, že má znovu otevřené oči, a s nesmírnou úlevou uviděl, že je sám. Nebe na východě šedivělo. Tak ještě jednu, poslední.

~ ~ ~

A to byla druhá noc Pwylla Cizince u Letního stromu.

Kapitola 9

Ráno se stalo něco neslýchaného: ze severu vtrhl do Paras Dervalu horký, suchý vítr, ostrý a znepokojivý. Nikdo horký severní vítr nepamatoval. Unášel s sebou prach z vyprahlých statků, takže ovzduší toho dne potemnělo, i když bylo pravé poledne, a slunce prosvítalo kalným závojem jako zlověstně oranžová koule.

Hřmění neustávalo, skoro jako by se všem vysmívalo. Stále se neblížila žádná mračna.

~ ~ ~

„Se vší úctou a příslušnou zdvořilostí," ozval se Diarmuid od okna drze a zlostně, „marníme čas." Vypadal neupraveně a nebezpečně. Navíc byl, jak si Kevin s úlekem uvědomil, opilý. Ailell usazený v čele poradního stolu si svého dědice nevšímal. Kevin, který si stále nebyl jistý, proč ho sem pozvali, viděl na lících starého krále dvě jasně červené skvrny. Ailell vypadal hrozně, jako by se přes noc scvrkl.

Do místnosti vstoupili další dva muži: vysoký, bystře vypadající muž a vedle něj tělnatý, vlídný chlapík. Kevin si domyslel, že je to druhý mág Teyrnon s Barakem, svým zřídlem. Kancléř Gorlaes je představil a ukázalo se, že Kevin měl pravdu, až na to, že mágem byl ten neškodně vypadající tlouštík, nikoli naopak.

Loren byl stále pryč, ale v místnosti čekal Matt a také spousta jiných hodnostářů. Kevin poznal Mabona, vévodu z Rhodenu, Ailellova bratrance, a za ním byl Niavin ze Sireše. Brunátný muž s prošedivělým plnovousem byl Ceredur, který byl jmenován Severním správcem poté, co Diarmuidova bratra poslali do vyhnanství. Kevin je viděl na hostině minulý večer. Dnes se tvářili docela jinak.

Čekali na Jaelle, a jak chvíle míjely, i v Kevinovi začínaly narůstat netrpělivost a obavy. „Můj pane," obrátil se náhle na krále, „když už čekáme – kdo je Galadan? Vůbec nic o něm nevím."

Odpověděl však Gorlaes. Ailell byl pohroužený v mlčení a Diarmuid se stále mračil u okna. „Je to síla Temnoty z dávných dob. Velmi silná mocnost, i když Temnotě nesloužila vždy," vysvětlil kancléř. „Je jedním z andainů – dítě smrtelné ženy a boha. Za starších dob nebyly takové svazky žádnou vzácností. S andainy jako rasou jsou potíže, snadno se pohybují mimo světy. Galadan se stal jejich pánem, zdaleka nejmocnějším ze všech, a prý byl nejlstivější ve Fionavaře. Pak ho cosi změnilo."

„To je hodně slabě vyjádřeno," zamumlal Teyrnon.

„Zřejmě ano," souhlasil Gorlaes. „Stalo se totiž, že se zamiloval do Lisen z Lesa. A když ho odmítla a místo toho se zaslíbila smrtelníkovi, Amairgenovi Bělovětvému, prvnímu z mágů, přísahal Galadan nejhorší pomstu, jaká kdy byla vyslovena." Kancléřův hlas zazněl ustrašeně. „Galadan přísahal, že svět, který se stal svědkem jeho potupy, přestane existovat."

Rozhostilo se ticho. Kevin nevěděl, co říct. Vůbec nic.

Ve vyprávění navázal Teyrnon. „V době Bael Rangatu dělal Rakothovi prvního pobočníka a byl to jeho nejstrašnější sluha. Dokázal na sebe vzít podobu vlka, a tak tomu plemeni velel. Jeho záměry však byly v rozporu se záměry jeho pána, protože Párač usiloval o nadvládu z touhy po moci a panování, zatímco Galadan chtěl dobývat, jen aby rozséval zkázu."

„Utkali se?" nadhodil Kevin. Teyrnon zavrtěl hlavou. „Postavit se Rakothovi není jen tak. Galadan má velmi velkou moc, a kdyby ve válce proti nám připojil ke svým vlkům *svart alfar*, pak jsme opravdu v nebezpečí. Ale Rakoth, kterého vážou strážní kameny, je mimo Tapiserii. Není v ní žádné vlákno s jeho jménem. Nemůže zemřít a nikdo se mu nemůže nikdy protivit."

„Amairgen to udělal," poznamenal Diarmuid od okna.

„A zemřel," odpověděl Teyrnon nikoli nevlídně.

„Jsou horší věci," odsekl princ.

Na to se Ailell pohnul. Než však stačil promluvit, dveře se otevřely a do místnosti vtrhla Jaelle. Krátce pokývla králi, nikoho

jiného nepozdravila a vklouzla na židli, která na ni zbývala u konce dlouhého stolu.

„Děkuji, že jsi tak spěchala," zamumlal Diarmuid a přešel ke své židli po Ailellově pravici. Jaelle se jen usmívala. Nebyl to příjemný úsměv.

„Nu, tak," odkašlal si král, „zdá se mi, že nejlepší bude strávit dnešní ráno pečlivým přezkoumáním…"

„Ve jménu Tkalce a Stavu, otče!" Diarmuid třískl pěstí do stolu. „Všichni přece víme, co se stalo! Co je tu k přezkoumání? Včera v noci jsem přísahal, že pomůžeme liosům, a…"

„Předčasná přísaha, princi Diarmuide," přerušil ho Gorlaes. „A navíc mimo tvé pravomoci."

„Opravdu?" opáčil princ tiše. „Pak dovol, abych ti připomenul – tedy opravdu pečlivě přezkoumejme," opravil se uhlazeně, „co se stalo. Jeden z mých mužů je mrtvý. Jedna z dam tohoto dvora je mrtvá. Jeden ze *svart alfar* byl před šesti dny na území paláce." Odpočítával vše na prstech. „V Brenninu byli pobiti liosové. Galadan se vrátil. Avaia se vrátila. Je dokázané, že náš první mág je zrádce. Unesli hosta a přítelkyni tohoto domu – hosta a přítelkyni rovněž naší skvělé velekněžky, to zvlášť zdůrazňuji. Což by snad mělo něco znamenat, pokud ovšem takové věci nepovažuje za maličkost."

„Nepovažuji," odsekla Jaelle skrz zaťaté zuby.

„Ne?" opáčil princ a pozvedl obočí. „To je mi překvapení. Myslel jsem, že je to pro tebe stejně důležité, jako dorazit na válečnou radu včas."

„Není to ještě válečná rada," ozval se vévoda Ceredur stroze. „I když po pravdě řečeno, stojím při princi – myslím, že bychom měli okamžitě vyhlásit v zemi válečnou pohotovost."

Matt Sören souhlasně zamručel. Avšak Teyrnon vrtěl svou kulatou poctivou hlavou. „Ve městě je příliš mnoho strachu," namítal, „a během několika dnů se rozšíří po celé zemi." Niavin, vévoda ze Sireše, souhlasně přikyvoval. „Dokud nebudeme přesně vědět, co uděláme a čemu čelíme, musíme se pečlivě vyhýbat vyvolávání paniky, to je můj názor," uzavřel baculatý mág.

„Ale my přece víme, čemu čelíme!" vyjel Diarmuid. „Viděli Galadana. *Viděli!* Já říkám, že povoláme Dalreice, utvoříme ligu s

liosy a vypátráme Vlčího pána, ať se schovává kdekoli, a okamžitě ho rozdrtíme!“

„Úžasné,“ zamumlala Jaelle suše v odmlce, která nastala, „jak mladší synové mají sklony ke zbrklosti, zvlášť když předtím pili.“

„Jen pomalu, zlatíčko,“ zavrčel princ tiše. „Tohle nesnesu od nikoho. Od tebe nejmíň ze všech, ty noční milovnice měsíce.“

Kevin vybuchl. „Slyšíte se vy dva? Copak to nechápete: Jennifer zmizela! Musíme něco udělat, nejen se pošťuchovat, kristepane!“

„Zcela souhlasím,“ ozval se Teyrnon přísně. „Rád bych navrhl, abychom pozvali našeho přítele z Danilothu, aby se k nám připojil, pokud může. Měli bychom zjistit, jaký názor na tohle všechno mají liosové.“

„Můžeš zjišťovat jejich názory,“ promluvil Ailell dan Art, který náhle vstal a vztyčil se nade všemi, „a já si nechám podat hlášení později, Teyrnone. Ale rozhodl jsem se odložit tuto radu do zítřka, na stejnou hodinu. Všichni máte svolení odejít.“

„Otče…“ Diarmuid se úžasem zakoktal.

„Žádná slova!“ přerušil ho Ailell drsně a oči mu v kostnaté tváři blýskly. „Jsem stále velekrálem Brenninu, na to všichni dobře pamatujte!“

„Pamatujeme, můj nejvzácnější pane,“ ozval se známý hlas od dveří. „Všichni na to pamatujeme,“ pokračoval Loren Stříbroplášť, „ale Galadan má příliš mnoho moci, než abychom bez důvodu otáleli.“

Mág, uprášený a pokrytý špínou cest, s očima zapadlýma vyčerpáním, si nevšímal vzrušení, jaké jeho příchod vyvolal, a upíral zrak pouze na krále. Kevin si uvědomil, že v místnosti se najednou uvolnilo ovzduší, sám to na sobě cítil. Loren se vrátil. Všechno bylo najednou jinak.

Matt Sören se zvedl, aby se postavil po bok mágovi, a s chmurně ustaraným výrazem si přítele zkoumavě prohlížel. Lorenova únava byla přímo hmatatelná, ale zdálo se, že nabral sílu, a z celé společnosti oslovil právě Kevina.

„Je mi to líto,“ řekl prostě. „Je mi to nesmírně líto.“

Kevin roztřeseně přikývl. „Já vím,“ zašeptal. To bylo vše. Oba se otočili ke králi.

„Odkdy velekrál musí odůvodňovat svá rozhodnutí?“ ozval se Ailell, ale vypadalo to, že krátký panovačný výpad ho vyčerpal. Tón jeho hlasu byl vyčítavý, nijak velitelský.

„Nemusí, můj pane. Ale když to udělá, jeho poddaní a rádci mu mohou být někdy značně nápomocní.“ Mág vstoupil několika kroky do místnosti.

„Někdy,“ připustil král. „Ale jindy jsou věci, které oni nevědí a ani vědět nemají.“ Kevin viděl, jak se Gorlaes na židli zavrtěl. Riskl to.

„Ale kancléř to ví, můj pane. A vaši ostatní rádci by to vědět neměli? Odpusť mou troufalost, ale žena, kterou miluji, je pryč, velekráli.“

Ailell si ho dlouho beze slova prohlížel. Pak maličko přikývl. „Dobře řečeno,“ prohlásil. „Vlastně jediná osoba, která má opravdu právo se to dozvědět, jsi ty, ale udělám, jak žádáš.“

„Můj pane!“ ozval se Gorlaes naléhavě.

Ailell zvedl ruku, aby ho umlčel.

V nastalém tichu z dálky zahřmělo.

„Copak to neslyšíte?“ zašeptal velekrál a jeho hlas sílil. „Poslouchejte! Bůh přichází. Pokud oběť vydrží, dnes v noci přijde. Dnes nastane třetí noc. Jak můžeme jednat dřív, než budeme mít jistotu?“

Všichni vyskočili na nohy.

„Někdo je u Stromu,“ pronesl Loren hluše.

Král přikývl.

„Můj bratr?“ zeptal se Diarmuid a zbledl.

„Ne,“ odpověděl Ailell a otočil se ke Kevinovi.

Chvilku to trvalo, ale pak všechno zapadlo na své místo. „Panebože,“ vykřikl Kevin. „Je tam Paul!“ A zabořil tvář do dlaní.

~ ~ ~

Kimberly se probudila a věděla.

Kdo zabije bez lásky, najisto zemře, prozradil kdysi dávno trpasličí král Seitht Colanovi Milovanému. A potom ztišeným hlasem, aby to slyšel pouze Conaryho syn, dodal: „Kdo zemře z

lásky, může svou duši předat jako dar tomu, koho označí vzorem na rukojeti dýky.“

„Veliký dar,“ zamumlal Colan.

„Větší, než tušíš. Jakmile ho předáš, duše odejde. Přestane existovat v čase. Už neprojde za stěny Noci na stranu Tkalce, aby mohla najít světlo.“

Conaryho syn se velmi hluboce uklonil. „Děkuji ti. Dvousečná dýka a dvousečný dar. Kéž nám Mörnir dopřeje moudrost, abychom ho používali správně.“

~ ~ ~

Kimberly věděla, že jí zbělely vlasy, ještě než se podívala. Když tak ráno ležela v posteli, plakala, i když potichu a ne moc dlouho. Čekala ji spousta naléhavé práce. I když měla vellin na zápěstí, den na ni dotíral jako horečka. Ten dar by si nezasloužila, kdyby se nechala zlomit truchlením. Brenninská vědma, nejnovější Snovačka snů, tedy vstala, aby započala to, co jí umožnila svou smrtí Ysanne.

Víc než svou smrtí.

Jisté skutky, ať už zlé nebo dobré, jsou tak daleko za hranicemi obvyklého chování, že nás nutí, pokud tedy uznáme, že se přihodily, přestavět naše vnímání reality. Musíme jim udělat místo.

Kimberly si uvědomila, že takový skutek kvůli ní vykonala Ysanne. Z lásky tak velké – a nejen ke Kimberly – až je téměř nemožné ji vstřebat, sloupala svou duši ze všech míst, jež v čase zaujímala. Byla pryč, naprosto. Zmizela nejen ze života, ale mnohem, mnohem důkladněji – zmizela také ze smrti i z toho, co čeká za ní ve vzorech, které pro své děti utkal Tkadlec.

Vědma dala Kimberly vše, co mohla, dala jí všechno. Kimberly už nemohla tvrdit, že není z Fionavary, protože jí žilami náhle kolovalo intuitivní chápání zdejšího světa, a to hlubší, než byla její znalost sebe sama. Když se teď podívá na bannion, bude vědět, co to je. Rozuměla vellinu na zápěstí, částečně i divému Baelrathu na prstě. A jednoho dne bude vědět, kdo má nosit Liseninu Čelenku a vydat se na nejtemnější stezku ze všech. Raederthova slova. Raederth, kterého Ysanne opět ztratila, aby Kimberly mohla mít tohle.

Je to tak nespravedlivé. Jakým právem, jakým vůbec právem se vědma uchýlila k takové oběti? Zatížila ji takovým nemožným darem, takovým břemenem? Jak se opovážila za Kimberly rozhodovat?

Odpověď se však po chvilce nabídla sama: Ysanne nic nerozhodla. Kimberly mohla odejít, odcestovat, odmítnout. Mohla se nechat přenést domů, jak měla v plánu, a obarvit si vlasy nebo je nechat tak, jak jsou, a razit Novou vlnu, jestli bude mít chuť. Nic se nezměnilo. Až na to, že se samozřejmě změnilo všechno. *Jak oddělíš tanečnici od tance?* četla kdysi kdesi. Nebo Snovačku snů od snu, opravila se a cítila se trochu ztracená. Protože odpověď byla docela jasná.

Nejde to.

~ ~ ~

Po nějaké době stejně jako Ysanne vložila ruku na dlaždici pod stolem a vzápětí uviděla, že se objevily dveře.

Nyní to byla ona, kdo sestoupil po ošlapaných schodech. Cestu jí ukazovalo Lisenino Světlo. Bude tam dýka, to věděla, s rudou krví na stříbřitě modré čepeli z thierenu. Ale nebude tam žádné tělo, protože vědma Ysanne, která zemřela z lásky a touto čepelí, se odebrala za stěny času, kam ji nemůže nikdo následovat. Ztracená navěky. Bylo to konečné, absolutní. Byl to konec.

A tak tu Kimberly zůstala na prvním světě ze všech s takovýmto břemenem.

Očistila Lökdal a zastrčila ho do pochvy, která zazněla jako struna harfy. Vrátila ji do skříňky. Pak vystoupala po schodech znovu vstříc světu, který ji potřeboval, všem světům, které potřebovaly to, čím ona zřejmě byla.

~ ~ ~

„Panebože," zasténal Kevin. „Je tam Paul!"

Všichni ztichli jako omráčení. Na něco takového nemohl být nikdo z nich připravený. Měl jsem to vědět, myslel si však Kevin. Mělo mě to napadnout, hned když mi poprvé vykládal o tom Stromu. Trpkost přerůstající ve vztek ho donutila zvednout hlavu…

„To jste si s těmi šachy museli náramně padnout do oka," obořil se na krále.

„Bylo to tak," odpověděl Ailell prostě. Pak dodal: „Přišel ke mně a učinil nabídku. Nikdy bych to po něm nežádal, ani bych na to nepomyslel. Uvěříš tomu?"

Samozřejmě že uvěřil. Příliš dobře to do sebe zapadalo. Jeho výpad byl nespravedlivý, protože Paul by udělal jenom to, co sám chce, a tohle byla lepší smrt než spadnout z lana na útesu. Pokud se takové věci mohly poměřovat, a on se domníval, že se poměřit daly. Ale bolelo to, opravdu to bolelo, a…

„Ne!" ozval se Loren rázně. „To se musí zarazit. Tohle nemůžeme udělat. Ani není jedním z nás, můj pane. Nemůžeme na něj takhle nakládat naše utrpení. Musíme ho od Stromu odpoutat. Je hostem tvého domu, Ailelle. Našeho světa. Co jste si to mysleli?"

„Našeho světa. Mého domu. Mého lidu. On za mnou přišel sám, Stříbroplášti."

„A tys ho měl odmítnout!"

„Lorene, jeho oběť má veškeré náležitosti." To promluvil Gorlaes, i když nezvykle rozpačitě.

„Tys u toho byl?" rozzlobil se mág.

„Já ho poutal. Prošel kolem nás ke Stromu. Jako by tam byl sám. Nevím, jak je to možné, a bojím se o tom tady mluvit, protože jsem byl v Božím lese, ale přísahám, že ta oběť je zcela náležitá."

„Není," trval na svém Loren a jeho pronikavý pohled přímo metal blesky. „Nemůže vůbec chápat, co dělá. Můj pane, musíme ho odpoutat, než zemře."

„Je to jeho vlastní smrt, Lorene. Dar, který sám nabídl. Ty by ses odvažoval mu ho sebrat?" Ailellovy oči byly staré, unavené.

„Odvažoval," odpověděl mág. „Nepřivedl jsem ho sem, aby za nás umíral."

Byl čas se ozvat.

„Možná je to jinak," ozval se Kevin a bolestně a pracně hledal slova. „Já myslím, že právě kvůli tomu se sem vydal." Ztrácel je oba. Jennifer. A teď i Paula. Srdce ho hrozně bolelo. „Jestli ke Stromu šel, pak s plným vědomím a protože chtěl. Nechte ho za vás umřít, když nedokáže žít sám za sebe. Nech ho být, Lorene. Dovol mu odejít."

Nesnažil se zatajit slzy ani před Jaelle, která na jeho tvář upírala chladný pohled.

„Kevine," řekl mág jemně, „je to hodně zlá smrt. Nikdo nevydrží tři noci – bude to marné a zbytečné. Dovol mi ho přivést zpátky."

„To rozhodnutí ti nepřísluší, Stříbroplášti," promluvila v té chvíli Jaelle. „Ani jemu."

Loren se otočil, pohled tvrdý jako křemen. „Jestli se rozhodnu ho ze Stromu odvázat," řekl a ta slova do ní přímo vpaloval, „pak mě budeš muset zabít, abys mi v tom zabránila."

„Opatrně, mágu," varoval ho Gorlaes, i když mírně. „To se blíží zradě. Byl to čin velekrále. Odvážíš se rušit to, co udělal?"

Kevinovi připadalo, že to vůbec nepochopili. „Tady nikdo nic neudělal kromě Paula," připomněl jim Kevin. Cítil se vyčerpaný, ale jinak ho nic nepřekvapovalo. Opravdu měl vědět, že to přijde. „Lorene, jestli tohle někdo chápal, tak především on. Pokud vydrží tři noci, bude pršet?"

„Mohlo by." To promluvil král. „Je to divé kouzlo, takže to nemůžeme vědět s jistotou."

„Krvavé kouzlo," opravil ho Loren hořce.

Teyrnon zavrtěl hlavou. „Bůh je divoký, takže možná na krev dojde."

„Jenže on nevydrží," pronesl Diarmuid věcně. Podíval se na Kevina. „Sám jsi říkal, že byl nemocný."

Kevin se místo odpovědi chraptivě, hystericky zasmál.

„To ho nemohlo zastavit," zdůraznil a bylo mu při tom hrozně těžko. „Vždycky byl děsně statečný a umíněný, pitomec jeden!"

Byla to sice drsná slova, ale obsahovala tolik lásky k příteli, že zasáhla všechny kolem. Takže to museli přijmout. Dokonce i Jaelle a také Loren Stříbroplášť, i když z naprosto odlišných důvodů.

„Nuže dobrá," prohlásil mág konečně. Sklesl na židli. „Ach, Kevine. Budou o něm zpívat písně, dokud Brennin nezanikne."

„Písně," opakoval Kevin. „Písničky člověku akorát popletou hlavu." Stálo ho příliš velké úsilí, aby to nebolelo. Nechal se tedy bolestí zaplavit. Jeho otec říkal, že někdy člověk nic nenadělá. *Milý abba*, pomyslel si celý rozbolavělý, opuštěný a ztracený.

„Zítra," řekl velekrál Ailell a znovu povstal, hubený a vysoký. „Sejdeme se zde zítra za svítání. Uvidíme, co noc přinese."

To znamenalo, že slyšení je u konce. Odešli a nechali krále sedět posledního a o samotě v poradní komnatě se všemi jeho léty, sebepohrdáním a obrazem cizince, kterého připoutali ke Stromu jeho jménem, jménem boha, jeho jménem.

~ ~ ~

Vyšli ven na hlavní nádvoří, Diarmuid, Loren, Matt a Kevin Laine. Kráčeli mlčky, před očima stejnou tvář, a Kevin byl vděčný, že jsou přátelé s ním.

Žár byl nemilosrdný, slunce zlověstně prosvítalo prachem a protivný vítr jim odíral kůži. Jako by do tkaniva dne někdo vetkal ježaté vlákno kousavého napětí. A potom, najednou, se to zhoršilo.

„Hleďte!" vykřikl trpaslík Matt, jehož lid pocházel z podzemních dutin, kořenů hor, prastarých skal. „Hleďte! Cosi se blíží!"

A ve stejném okamžiku, na severozápad od nich, začalo Kimberly Fordové oslnivě pulsovat v hlavě. Jako by ji cosi nutilo, vyšla se zlou předtuchou za domek, kde pracoval Tyrth. „Bože," zašeptala. „Ach, panebože!" Všechno se jí před očima vlnilo, takže náramek s vellinem se jí svíjel na zápěstí, a věděla, že nedokáže zabránit tomu, co se blíží, co se blíží už tak dlouho, tak strašně, co nikdo z nich nepředpokládal, nikdo, a co je *tady, teď, právě v této chvíli!* Zaječela nesnesitelnou bolestí.

A střecha světa vybuchla.

Daleko, daleko na severu uprostřed ledu se Rangat Oblakoramenný vzpínal na deset mil vysoko do nebes a tyčil se nad celou Fionavarou, pán světa, tisíciletý žalář boha.

Ale už tomu tak nebylo. Mohutný gejzír krvavě rudého ohně vylétl do nebe se zaduněním, které bylo slyšet i v Cathalu. Rangat explodoval ve sloupci ohně tak vysokém, že ho neskryl ani zakřivený zemský obzor. A ve vrcholném bodu se plamen přetavil v dlaň s pěti prsty, vlastně s drápy, a ten pařát se zakřivil s větrem k jihu, takže se mu všichni dostali na dosah, aby je mohl roztrhat na cáry.

Vržená rukavice, divoká výzva určená všem, co se krčili a stanou se jeho otroky od této chvíle až na věky. Pokud se báli svartů a třásli

se před odpadlickým mágem a Galadanovou mocí, jak se asi budou třást, až uvidí ohnivé prsty prohrabovat nebe?

Až zjistí, že se Rakoth Maugrim vyprostil z řetězů a je volný a dokázal zbořit samotnou horu, aby se pomstil?

Se severním větrem k nim dolehl vítězný smích prvního a padlého boha, který se na ně řítil jako kladivo a nesl oheň, nesl válku.

~ ~ ~

Ten výbuch zasáhl krále do srdce jako pěst. Odpotácel se od okna poradní komnaty, s popelavou tváří padl do křesla, kde jen křečovitě otvíral a svíral dlaně, a namáhavě lapal po dechu.

„Můj pane?“ Páže Tarn vběhl do místnosti a s hrůzou v očích poklekl. „Můj pane?“

Jenže Ailell zůstal jako němý. Slyšel jen ten smích ve větru, viděl jen zkřivené prsty, obrovské a rudé jako krev, které se je chystaly popadnout, a smrtonosné mračno na nebi, které nepřinášelo déšť, ale zkázu.

Zdálo se, že je sám. Tarn zřejmě běžel pro pomoc. Ailell namáhavě vstal, i když dokázal dýchat jen pisklavými krátkými hlty, a došoural se krátkou chodbou ke svým pokojům. Tam doklopýtal ke spojovacím dveřím a otevřel je.

Vydal se známou chodbou. Na jejím konci, před špehýrkou, se král zastavil. Nějak ho zlobily oči: připadalo mu, že vedle něj stojí dívka. S bílými vlasy, což bylo nepřirozené. Měla však laskavé oči, jako ke konci Marrien. Přece jen se mu podařilo získat lásku. Moc ho naučila trpělivosti. Vzpomněl si, že to říkal tomu cizinci. Po partii ta’baelu. Kde je ten cizinec? Musí mu ještě něco povědět, něco důležitého.

Pak si vzpomněl. Král Ailell otevřel špehýrku, nahlédl do Komnaty kamene a uviděl, že je tam tma. Oheň, posvátný naalský oheň vyhasl. Sloup pokrytý Conaryho rytinami nenesl na své hlavici nic a Ginseratův kámen ležel na podlaze nadobro roztříštěný, rozmetaný na kusy stejně jako jeho srdce.

Měl pocit, že padá. Zdálo se mu, že to trvá velmi dlouho. Stála tam ta dívka. Její oči byly plné žalu. Skoro ji chtěl utěšit. Ailerone,

pomyslel si. Diarmuide. Ach, Ailerone. Z velmi velké dálky zaslechl hrom. Přicházel bůh. Ano, samozřejmě, ale jací byli všichni blázni – byl to ten nesprávný bůh. Bylo to k smíchu, opravdu k smíchu.

A s touto myšlenkou zemřel.

Tak tedy odešel v předvečer války Ailell dan Art, velekrál Brenninu, a vláda přešla na jeho syna v době temnoty, kdy strach táhl celou krajinou. Dobrý a moudrý král, jak ho kdysi nazvala vědma Ysanne.

Takový však už dávno nebyl.

~ ~ ~

Jennifer letěla přímo k Hoře, když došlo k erupci.

Z hrdla černé labutě se vydral chraptivý vítězný pokřik, když se vztyčil vysoký sloup ohně, vysoko ve vzduchu se rozdělil, vytvořil ruku s pařáty a nakonec se stočil na jih jako kouř ve větru. Nerozptyloval se a zůstával na nebi viset, jako by se ruka natahovala.

Všude kolem ní duněl nebem smích. *Je ta osoba pod horou mrtvá?* zeptal se Paul Schafer před přenosem. Nebyla mrtvá a už nebyla ani pod Horou. A i když tomu Jennifer nerozuměla, věděla, že to není ani žádná osoba. Musí být něčím víc, když dokázala utvořit ohnivou ruku a vyslat po větru šílený smích.

Labuť zrychlila. Avaia nesla Jennifer na sever po celou noc a den půvabnými rozmachy obřích křídel, obklopená oblakem hnilobného odéru i v řídkém vzduchu vysoko na nebi. Letěly i druhý den, ale pozdě v noci labuť dosedla na břehu jezera severně od širých, mírně zvlněných travnatých krajů.

Tam na ně čekali *svart alfar*, tentokrát velká tlupa, a s nimi další tvorové, mohutní a divocí, s tesáky v hubách a meči po boku. Hrubě ji stáhli z labutě a hodili na zem. Nesnažili se ji svazovat – stejně se nemohla hýbat, končetiny měla strašně ztuhlé křečemi po tak dlouhém spoutání bez pohybu.

Po čase jí přinesli jídlo: nedovařenou mrtvolu nějakého stepního hlodavce. Když zavrtěla hlavou a mlčky odmítla, zachechtali se.

Později ji přece jen spoutali a přitom jí roztrhli blůzu. Někteří ji začali štípat a hrát si s jejím tělem, ale jakýsi velitel tomu udělal přítrž. Sotva to zaznamenala. Odlehlý koutek mysli – připadal jí

vzdálený jako její život – jí napovídal, že je v šoku a že je to v dané situaci nejspíš požehnání.

Když přišlo ráno, znovu ji připoutali k labuti a Avaia letěla celý třetí den. Zahýbala na severozápad, takže stále doutnající hora postupně klouzala kolem nich k východu. Nakonec ve světle slunce zapadajícího nad jakousi zamrzlou krajinou Jennifer spatřila Starkadh jako obří pekelný zikurat zasazený do ledu, a začala chápat.

~ ~ ~

Kimberly se podruhé probrala na lůžku v domku. Ale tentokrát tu Ysanne nebyla, aby na ni dohlížela. Oči, které na ni hleděly, byly tmavé, hluboko posazené a patřily sluhovi Tyrthovi.

S vědomím se vrátila i bolest na zápěstí. Podívala se na ně a v místě, kde se jí vellinový náramek zařízl do kůže, uviděla černou rýhu. Na to se pamatovala. Potřásla hlavou.

„Myslím, že bez něj bych umřela.“ Maličko pohnula rukou, aby mu náramek ukázala.

Neodpověděl, ale zdálo se, že když ji uslyšel promluvit, v jeho statné, svalnaté postavě povolilo velké napětí. Rozhlédla se. Podle stínů bylo pozdě odpoledne.

„To už je podruhé, co jsi mě sem musel odnést,“ poznamenala.

„To tě nesmí znepokojovat, má paní,“ řekl plaše svým drsným hlasem.

„No, já normálně hned tak neomdlím.“

„Rozhodně by mě to ani nenapadlo.“ Sklopil oči.

„Co se stalo s Horou?“ zeptala se, i když to skoro nechtěla vědět.

„Už to skončilo,“ odpověděl. „Těsně předtím, než ses probudila.“ Přikývla. To dávalo smysl.

„Dával jsi na mě pozor celý den?“

Zatvářil se omluvně. „Pořád ne, má paní. Omlouvám se, ale zvířata byla vyděšená a…“

Tomu se v duchu usmála. Dost to ze sebe soukal.

„Vaří se voda,“ řekl Tyrth po krátké odmlce. „Nechtěla by ses něčeho napít?“

„Buď tak hodný.“

Dívala se, jak kulhá k ohništi. Přesnými, úspornými pohyby připravil konvici čaje z nějakých bylin a odnesl ji ke stolku u postele.

Rozhodla se, že přišel čas.

„To kulhání už nemusíš předstírat," řekla.

Zachoval naprostý klid, to musela uznat. Tmavýma očima prolétl jen kratičký záblesk nejistoty a ruce nalévající nápoj zůstaly zcela pevné. Až když čaj dolil, přece jen se konečně posadil a nadlouho se na ni mlčky zahleděl.

„Ona ti to prozradila?" zeptal se nakonec a Kimberly poprvé uslyšela jeho skutečný hlas.

„Ne. Vlastně lhala. Prý to nebylo její tajemství, takže ho nemohla vyzradit." Zaváhala. „Dozvěděla jsem se to u jezera od Eilathena."

„Na to jsem se díval. Byl jsem zvědavý."

Kimberly cítila, jak jí čelo protíná ta nepěkná kolmá vráska.

„Ysanne je pryč, víš." Oznámila mu to co nejklidněji.

Přikývl. „To vím, i když nechápu, co se stalo. Tvoje vlasy…"

„Měla dole Lökdal," řekla Kimberly bez obalu. Skoro ho tím chtěla zranit. „Použila ho proti sobě."

Na to skutečně zareagoval a ona zalitovala svého úmyslu, který se za jejími slovy tajil. Zvedl ruku a zakryl si ústa. Zvláštní gesto u takového muže. „Ne," vydechl. „Ach, Ysanne, ne!" Pochopila, jak ji měl rád.

„Ty rozumíš tomu, co udělala?" zeptala se. Vypadala, jako by se tomu divila, a ovládla se.

„Vím, co ta dýka dovede, ano. Nevěděl jsem, že ji tu měla. Musela si tě nesmírně zamilovat."

„Nejen mě. Nás všechny." Zaváhala. „Zdálo se jí o mně před pětadvaceti lety. Než jsem se narodila." Ulehčila mu tím? Bylo to vůbec k něčemu?

Rozšířily se mu oči. „To jsem vůbec nevěděl."

„Jak bys mohl?" Zdálo se, že tento muž považuje mezery ve svých znalostech za hlubokou potupu. Ale bylo zapotřebí říct ještě něco. „To není všechno," pokračovala Kimberly. *Jeho jméno se nevyslovuje*, pomyslela si, a pravila: „Tvůj otec dnes odpoledne zemřel, Ailerone."

Rozhostilo se ticho. „Stará novina,“ prohodil starší princ Brenninu. „Poslouchej.“

A po chvilce to uslyšela: všechny zvony v Paras Dervalu vyzváněly. Umíráčky za zemřelého krále.

„Je mi to líto,“ řekla.

Škubl rty, pak se zadíval z okna. *Ty jsi ale studený čumák,* pomyslela si. *Prý stará novina.* Přece by si zasloužil něco lepšího, rozhodně. Už se mu to chystala vytknout, když se k ní Aileron znovu otočil, a ona uviděla, že mu po tvářích tečou potoky slz.

Panebože, pomyslela si roztřeseně a zachvátily ji výčitky. Člověk se v něm těžko vyzná, ale jak se mohla takhle splést? Bylo by to bývalo legrační, prostě typická Kimberly Fordová, až na to, že teď na ni lidé budou hodně spoléhat. To nebylo dobré, to vůbec nebylo dobré. Byla prostě impulzivní, nedisciplinovaná, jakž takž slušná lékařská stážistka z Toronta. Co si sakra počne?

Nic, aspoň ne v této chvíli. Ležela na posteli co nejtišeji a Aileron po chvilce zvedl opálenou, vousatou tvář a promluvil.

„Po smrti matky se strašně změnil. On… upadal. Věřila bys, že to byl kdysi opravdu velký muž?“

S tím mu mohla pomoct. „Viděla jsem ho u jezera. Vím, že byl, Ailerone.“

„Díval jsem se na to, až už jsem to skoro nemohl snášet.“ Už se opět ovládal. „Pak se v paláci začali někteří domlouvat a chtěli po něm, aby mi uvolnil trůn. Zabil jsem dva muže, kteří o tom hovořili v mé přítomnosti, ale můj otec stejně pojal podezření a začal se bát. Už jsem s ním nemohl promluvit.“

„A Diarmuid?“

Zdálo se, že ho ta otázka upřímně překvapila. „Můj bratr? Většinou byl opilý nebo si vozil dámy na Jižní hlásku. Hrál si tam na Pomezního správce.“

„Připadá mi, že je v něm přece jenom něco víc,“ namítla Kimberly mírně.

„Možná protože jsi žena.“

Zamrkala. „To je urážka.“

Zamyslel se nad tím. „Asi je,“ připustil. „Odpusť.“ Pak ji znovu překvapil. „Neumím to s lidmi tak, aby mě měli rádi.“ Aileron

odvrátil zrak. „Muži mě nakonec obvykle respektují, i když proti své vůli, protože některé věci, jichž si považují… docela dobře ovládám. Ale co se týče žen, žádné dovednosti nemám.“ Skoro černé oči se stočily zpátky k ní. „Také se těžko zbavuji svých tužeb, dokud se mi nesplní, a nesnáším dobře odpor.“

Ještě neskončil. „Tohle všechno ti povídám ne proto, že bych se chtěl někdy změnit, ale abys věděla, že si tyto vlastnosti uvědomuji. Některým lidem budu muset důvěřovat, a pokud jsi vědma, pak musíš být jedna z nich. Obávám se, že mě budeš muset brát takového, jaký jsem.“

Následovalo ticho a nebylo divu. Kimberly si teprve teď všimla Malky a potichu na ni zavolala. Černá kočka vyskočila k ní na postel a stulila se jí na klíně.

„Budu o tom přemýšlet,“ řekla konečně. „Nic neslibuji, taky jsem pořádně tvrdohlavá. Ráda bych se však vrátila k původnímu tématu a zdůraznila, že Loren si tvého bratra zřejmě docela cení, a pokud mi něco neušlo, Stříbroplášť není žena.“ *To bylo hodně drsné,* pomyslela si. *Musíš s ním opatrněji.*

Aileronovy oči zůstaly bez výrazu. „Učil nás, když jsme byli chlapci. Stále doufá, že něco v Diarmuidovi zachrání. A abych byl spravedlivý, můj bratr skutečně vzbuzuje lásku u svých stoupenců, což musí mít nějaký důvod.“

„Něco,“ opakovala vážně. „Ty nevidíš nic, co by se dalo zachránit?“ To tedy byla ironie: vůbec neměla Diarmuida ráda, a teď…

Aileron místo odpovědi jenom lhostejně pokrčil rameny.

„Tak to necháme být,“ vzdychla. „Dokončíš svoje vyprávění?“

„Už toho zbývá jen málo. Když loni tak málo pršelo a letos na jaře deště ustaly docela, měl jsem podezření, že to není náhoda. Chtěl jsem za něj zemřít, abych se nemusel dívat, jak chřadne. Nebo vidět výraz v jeho očích. Nemohl jsem žít s tím, že mi nedůvěřuje. Proto jsem ho požádal o svolení jít k Letnímu stromu, jenže mě odmítl. Požádal jsem znovu, zase odmítl. Pak do Paras Dervalu doputovaly zprávy o dětech umírajících na farmách, a já znovu požádal před celým dvorem, a on mi znovu odmítl dát svolení k odchodu. A tak…“

„A tak jsi mu pověděl naplno, co si myslíš.“ Dokázala si to představit.

„Pověděl. A on mě poslal do vyhnanství.“

„Nijak daleko,“ rýpla si.

„Ty bys mě nechala vyhnat z vlastní země, vědmo?“ vyštěkl a najednou měl velmi pánovitý hlas. Potěšilo ji to, přece jen v něm trocha emocí zbyla. Víc než trocha, pokud měla být spravedlivá. A tak řekla: „Ailerone, on udělal správně. To přece víš sám. Jak by mohl velekrál dovolit, aby místo něj umřel někdo jiný?“

A v tu chvíli věděla, že je něco špatně.

„Takže nic netušíš.“ To nebyla otázka. Ta náhlá laskavost v jeho hlase ji hrozně vylekala.

„Co? Prosím, radši mi to řekni.“

„Můj otec nechal odejít jiného,“ oznámil jí Aileron. „Poslouchej to hřmění. U Stromu je tvůj přítel. Pwyll. Vydržel už dvě noci. Tahle bude poslední, pokud stále žije.“

Pwyll. Paul.

Všechno do sebe zapadalo. Zapadalo to až moc. Otřela si slzy, ale pořád jí tekly další. „Viděla jsem ho,“ zašeptala. „Viděla jsem ho ve snu s tvým otcem, ale neslyšela jsem, co říkali, protože tam zněla ta hudba, a…“

A tenhle kousek skládačky také zapadl na místo.

„Ach, Paule,“ vydechla. „To byl Brahms, že? Brahms, kterého hrála Rachel. Jak jsem mohla zapomenout?“

„Změnila bys něco?“ zeptal se Aileron. „Měla bys na to právo?“

Tohle bylo příliš tvrdé, zrovna v takovou chvíli. Soustředila se na kočku. „Nenávidíš ho?“ zeptala se tichounce a ta otázka překvapila i ji samotnou.

Vymrštilo ho to na nohy a polekaně máchl rukou, jako by ho zaskočila. Rázně přešel k oknu a zahleděl se na jezero. Zněly zvony. A pak zahřmělo. Ovzduší bylo nabité energiemi. A stále nebylo rozhodnuto. Blížila se noc, třetí noc…

„Budu se snažit tomu ubránit,“ odpověděl konečně tak tiše, že ho Kimberly sotva slyšela.

„Prosím tě o to,“ řekla, protože cítila, že na tom jaksi záleží. Byť jenom kvůli ní, aby se jí nadlehčilo stále těžší břemeno smutku. Vstala z lůžka i s kočkou v náručí.

Otočil se k ní tváří. Světlo za ním bylo podivné.

Pak Aileron dan Ailell prohlásil: „Toto má být moje válka.“

Přikývla.

„Viděla jsi to?“ naléhal.

Znovu přikývla. Vítr venku ulehl, bylo velmi ticho. „Kdyby ses nechal připoutat ke Stromu, svůj úkol bys odhodil.“

„Neodhodil. Ale souhlasím, bylo to pošetilé. U mě, nikoli u tvého přítele,“ dodal po chvilce. „Včera v noci jsem se na něj šel podívat. Nemohl jsem si pomoct. U něj je v tom ještě cosi jiného.“

„Žal. Pýcha. Taková temná.“

„Je to temné místo.“

„Vydrží?“

Aileron pomalu zavrtěl hlavou. „Nemyslím. Včera v noci už skoro odcházel.“ Paul. Napadlo ji, kdy ho vlastně naposledy slyšela smát se?

„Byl nemocný,“ řekla. Vyznělo to skoro bezvýznamně. Taky hlas měla divný.

Aileron jí neohrabaně položil ruku na rameno. „Nebudu ho nenávidět, Kimberly.“ Poprvé ji oslovil jménem. „Nemůžu. Počíná si velmi statečně.“

„To on v sobě má,“ souhlasila. Už plakat nebude. „Má to v sobě,“ opakovala a zvedla hlavu. „A my musíme vyhrát válku.“

„My?“ zeptal se Aileron a v očích mu četla naléhavou prosbu, kterou nechtěl vyslovit nahlas.

„Budeš potřebovat vědmu,“ prohlásila věcně. „Zřejmě jsem nejlepší po ruce. A mám taky Baelrath.“

Postoupil o krok k ní. „Já…“ Nadechl se. „Je mi potěšením,“ podařilo se mu ze sebe vypravit.

Proti své vůli se zasmála, nemohla si pomoct. „Bože,“ vyjekla veseleji. „Bože, Ailerone, v životě jsem se nesetkala s někým, komu dělá takové potíže říct děkuju. Jak to řešíš, když ti třeba někdo podá sůl?“

Otevřel ústa a zase je sklapl. Vypadal velmi mladě.

„Každopádně není zač,“ uzavřela rázně. „A teď bychom měli radši vyrazit. Dnes večer bys měl být v Paras Dervalu.“

~ ~ ~

Jak se ukázalo, kůň ve chlévě už byl osedlaný a čekalo se jenom na ni. Zatímco Aileron šel vyvést hřebce, Kimberly začala všechno zavírat a uklízet. Dýka a Čelenka budou nejbezpečnější v komnatě dole. To jí už velel instinkt.

V tu chvíli si vzpomněla na Raedertha a napadlo ji, jestlipak je hloupé smutnit po muži tak dávno mrtvém. Ale nebylo, to věděla, teď už to věděla. Protože mrtví pobývají stále v čase, putují, nejsou ztracení. Ysanne ztracená byla. Kimberly by potřebovala ještě spoustu času strávit o samotě, ale ten neměla, takže nemělo smysl se příliš rozmýšlet. Hora sebrala takový přepych jim všem.

Jim všem. Zarazila se nad tou myšlenkou. Uvědomila si, že se mezi ně počítá, dokonce i v duchu. *Uvědomuješ si,* zeptala se sebe sama trochu s hrůzou, *že jsi teď vědmou brenninského velekrálovství ve Fionavaře?*

Bylo to tak. *Panenko skákavá,* pomyslela si, *ať mi někdo něco vykládá o mimořádné kariéře! Ale* pak jí myšlenky zalétly zpátky k Aileronovi a rozverná veselost ji přešla. Protože Aileronovi se chystala podle svých sil dopomoci ke královskému trůnu, přestože dědicem byl ustanoven jeho bratr. Udělá to, protože jí i samotná krev v žilách zpívala, že je to tak správné, a ona už věděla, že tohle cítit k vědmě patří.

Byla klidná a připravená, když Aileron na koni vyjel zpoza domku. Už měl meč a přes hrušku sedla zavěšený luk a seděl na černém oři s přirozeným půvabem. Musela si přiznat, že na ni dělá dojem.

Mírný problém nastal hned na počátku, protože odmítla nechat v domě Malku, ale když pohrozila, že půjde pěšky, Aileron s kamenným výrazem na tváři natáhl ruku dolů a vyhoupl ji za sebe do sedla. I s kočkou. Byl velmi silný.

Za chvilku měl taky poškrábané rameno. Zdálo se, že Malka není milovnicí jízdy na koni. Rovněž se zdálo, že se Aileron dokáže

vyjadřovat pozoruhodně květnatě, když dojde na kletby. Milým hlasem mu to sdělila a odměnou jí bylo výmluvné mlčení.

Jak vítr utichal, vypadalo to, že se mlžný závoj pozvedá. Stále bylo světlo a slunce, které jim svítilo skoro přímo do zad, vrhalo na cestu šikmé paprsky.

Což byl jeden z důvodů, proč přepad útočníkům nevyšel.

Číhali na ně v zatáčce, odkud Kimberly s Mattem poprvé viděla jezero. Aileron dnes díky nějakému šestému smyslu pobídl hřebce do cvalu, ještě než první svarti vyskočili na cestu.

Tentokrát nelétaly žádné šipky. Dostali totiž příkaz zajmout bělovlasou ženu živou a věděli, že ji hlídá jenom jeden sluha. Mělo to být snadné. Jich bylo patnáct.

Dvanáct, jakmile jimi kůň poprvé proběhl, protože Aileronova čepel je kosila po obou stranách. Jenže Kimberly mu překážela. Hladce se sesmykl ze sedla a při dopadu zabil dalšího svarta. „Jeď dál!“ křikl. Kůň sám od sebe vyrazil a už cválal po cestě. *Tak to teda ne*, pomyslela si Kimberly, chytila vystrašenou kočku co nejpevněji, popadla uzdu a přitahovala ji, až hřebec zastavil. Otočila se, aby bitvu sledovala. Srdce jí bušilo až v krku, ne však strachem.

Ve světle zapadajícího slunce se Kimberly stala svědkem první bitvy Ailerona dan Ailella v jeho válce a na té pusté cestě se jí naskytla úžasná podívaná, která nepostrádala půvab. Vidět ho s mečem v ruce, nad tím jí skoro jásalo srdce. Byl to tanec. Vlastně víc než to. Protože se zdálo, že někteří muži jsou pro boj opravdu přímo zrození.

Síly se na počátku jevily nerovné. Patnáct ozbrojenců s ostrými zuby pro boj zblízka vyrazilo proti jednomu muži s dlouhou čepelí blýskající v ruce, ale Kimberly pochopila, že Aileron vyhraje. Bez námahy zvítězí.

Netrvalo to moc dlouho. Ani jeden z patnácti svartů nepřežil. Aileron byl zadýchaný jen nepatrně, když si čistil meč a vracel ho do pochvy, a pak se vydal po stezce k ní. Slunce za ním viselo nízko nad obzorem. Bylo velmi ticho. Všimla si, že tmavé oči má zachmuřené.

„Poručil jsem, abys odjela.“

„Já vím. Nedělám pokaždé to, co se mi řekne. Myslím, že jsem tě varovala.“

Mlčky k ní vzhlížel.

„Ovládáš meč opravdu ‚docela dobře‘,“ napodobila ho přesně.

Pobavilo ji, že se najednou zatvářil plaše.

„Proč ti to trvalo tak dlouho?“ obořila se na něj Kimberly Fordová.

Poprvé se hlasitě zasmál.

~ ~ ~

Do Paras Dervalu dorazili za šera a Aileron si přehodil kapuci, aby ho nikdo nepoznal. Jakmile se ocitli v městečku, rychle a v tichosti se dostali do Lorenových komnat. Mág tam byl a s ním Matt i Kevin Laine.

Kimberly a Aileron vyprávěli svůj příběh, co mohli nejstručněji, protože měli málo času. Šeptem mluvili o Paulovi a poslouchali, jak na západě sílí hromobití.

A jelikož bylo zřejmé, že o jedné důležité události nemají ti dva ani tušení, pověděli jim zprávu o Jennifer.

V tu chvíli se ukázalo, že bez ohledu na polekanou kočku nebo nějaké království, které ji potřebuje, se nová brenninská vědma dokáže skutečně ukázkově sesypat.

~ ~ ~

Během toho dne si dvakrát pomyslel, že je konec. Sužovala ho velmi silná bolest. Byl už hrozně spálený sluncem a úplně vyprahlý. Vyprahlý jako krajina, o což zřejmě šlo, jak si předtím pomyslel – kdy předtím? To bylo pojítko. Všechno vypadalo chvílemi tak prosté, vysvítaly z toho základní souvztažnosti. Ale pak se jeho mysl začala stáčet, klouzat, a když sklouzla, všechno jasné se zamlžilo.

Možná byl jediný ve Fionavaře, kdo neviděl, jak Hora vychrlila oheň. Jemu stačil oheň, v němž ho peklo slunce. Slyšel ten smích, ale byl už tak daleko, že ho považoval za součást svého vlastního pekla. Tam ten smích zraňoval taky, takže ušetřený nebyl.

Tentokrát ho probraly zvony. Na chvíli byl při jasném vědomí a věděl, kde zvoní, i když ne proč. Bolely ho oči. Spálená víčka mu otekla a byl zoufale dehydrovaný. Zdálo se mu, že slunce má ten den

jinou barvu. Zdálo se. Co mohl vědět? Byl přece vyšinutý, na nic nemohl spoléhat.

Ale ty zvony vyzváněly v Paras Dervalu, tím si byl jistý. Jenže… jenže po chvíli poslouchání se mu zdálo, že slyší i harfu, a to bylo moc zlé, horší už to nemohlo být, protože harfa pocházela z jeho světa, z toho za dveřmi zavřenými na petlice. Odtud nebyla. Zvony, ty ano, ale ty už utichaly. Znovu se vydal na cestu a nebylo čeho se chytit, žádné větve, žádné ruky. Byl spoutaný a vyschlý a klesal kamsi dolů, padal pod hladinu. Viděl, jak se petlice třístí, dveře se otvírají a za nimi je pokoj. *Ach, lady, lady, lady*, pomyslel si. A pak petlice zmizely a dveře nemohlo už nic udržet. Padal. Dolů do mořských hlubin…

~ ~ ~

Leželi v posteli. V tu noc před cestou. Jistěže. To bude ta vzpomínka. Kvůli té harfě, to bude ono.

Jeho pokoj. Jarní noc, skoro letní počasí. Okno otevřené, záclony se vzdouvají, její vlasy jsou rozprostřené kolem nich obou, pokrývky jsou odhrnuté, aby na ni ve světle svíčky viděl. Byla to její svíčka, dárek. I to samotné světlo bylo její.

„Poslechni," řekla Rachel, „přece jenom jsi muzikant."

„Kéž by," slyšel sám sebe odpovídat. „Víš přece, že neumím ani zpívat."

„Ale ne," nedala se a pohrávala si s porostem na jeho hrudníku. „Jsi. Ty jsi harfeník, Paule. Máš harfenické ruce."

„A kde mám tedy harfu?" Šel rovnou na věc.

Rachel odpověděla: „To jsem samozřejmě já. Moje srdce je strunou tvé harfy."

Co mohl dělat jiného, než se usmát? Esence světla.

„Víš," pokračovala, „až budu příští měsíc hrát toho Brahmse, bude to pro tebe."

„Ne. Hraj pro sebe. Uchovej si to pro sebe."

Usmívala se. Nemohl to vidět, ale tehdy už dokázal poznat i bez dívání, když se Rachel usmála.

„Tvrdohlavče.“ Lehce se ho dotkla ústy. „Tak se podělíme. Můžu pro tebe zahrát druhou větu? Přijmeš to? Dovol mi, abych tu část zahrála, protože tě miluju. Abych ti to tak řekla.“

„Ach, lady,“ řekl tehdy.

Ruka harfeníka.

Lady, lady, lady.

~ ~ ~

Nevěděl, co ho přivolalo zpátky tentokrát. Slunce už však nesvítilo. Padala tma. Létaly světlušky. Takže třetí noc. Poslední. *Na tři noci a navěky,* řekl král.

Král je mrtvý.

Jak to ví? A po chvíli se zdálo, že velice hluboko, pod tou spálenou, rozdrolenou krajinou, v niž se proměnil, z něj zbývá jakýsi kus, který se ještě dokáže bát.

Jak poznal, že je Ailell mrtvý? Řekl mu to Strom. Ten věděl o úmrtí velekrálů, vždycky to věděl. Zapouštěl zde kořeny, aby je posílal hluboko do prsti času. Od Iorwetha až po Ailella byli Mörnirovými dětmi, a Strom poznal, když zemřeli. A on to teď věděl také. Pochopil. *Teď tě dávám Mörnirovi,* tak zněla druhá část zasvěcení. Vydali ho. Stával se kořenem, větví. Byl zde nahý, kůže na kůře. Nahý skrz na skrz, protože v nitru se mu opět roztahovala tma, petlice dveří se otvíraly. Byl tak otevřený, že jím zavanul vítr, zasvítilo světlo, propadl stín.

Znovu jako dítě. Světlo a stín. Prosté.

Kdy se to všechno začalo zamotávat?

Vzpomněl si (tohle byly jiné dveře), jak hrál na ulici baseball, když už se začínalo stmívat. Hrál, ještě když se začínaly rozsvěcet pouliční lampy, takže míček létal jako zářivá kometa střídavě jasem a tmou, nedostižný, a přesto polapitelný. Vůně posečené trávy a květin na verandě, kůže nové baseballové rukavice. Letní šero, letní tma. Jasná spojitost. Kdy se to otočilo? Proč se to muselo otočit? Postupně přicházely rozluky, opouštění, konce, to všechno pršelo jako šípy, neosvětlené a nevyhnutelné.

A pak láska, láska, nejhorší nespojitost ze všech.

Jak se zdálo, tyhle dveře se nakonec proměnily v jiné, ty, které nechtěl otvírat. Ani dětství už nebylo bezpečné, dnes v noci ne. Dnes v noci nebude bezpečno nikde. Nikoli tady na konci, když je nahý připoutaný ke Stromu.

A pak konečně pochopil: pochopil, že je nutné být nahý až na dřeň, pokud se má odebrat k bohu. To Strom ho svlékal, stahoval z něj vrstvu po vrstvě až k tomu, před čím se skrýval. K tomu – neexistuje cosi zvané ironie? – před čím se sem přišel schovat. Hudba. Její jméno. Slzy. Déšť. Dálnice.

A znovu kamsi sklouzl a padal: světlušky mezi stromy se proměnily ve světlomety protijedoucích aut, což bylo zcela absurdní. Ale pak to přece jenom absurdní nebylo, protože teď sám seděl v autě a vezl ji na východ po bulváru u jezera a pršelo.

Tehdy v noci, kdy zemřela, pršelo.

Ne, já tam nechci jít, pomyslel si a chtěl se něčeho přidržet, ale nebylo čeho, jeho mysl se naposledy zoufale snažila odtáhnout pryč. *Prosím, nechte mě prostě umřít, ať se ze mě stane déšť.*

Ale ne. Teď z něj byl Šíp. Šíp u Stromu, patřil Mörnirovi, a ten ho přijme jedině holého až na dřeň, nebo vůbec ne.

Nebo vůbec ne. V tom to je, uvědomil si. Může přece umřít. Stále má na vybranou, může to prostě nechat plavat. Je to na něm.

A tak Paul Schafer třetí noci podstoupil poslední zkoušku, tu, při níž dosud pokaždé selhal, a tou bylo otevírání. Při něm brenninští králové nebo ti, kdo přicházeli jejich jménem, zjišťovali, že nestačí mít odvahu sem přijít, ani mít dostatek sil, aby vydrželi, a dokonce ani milovat svou zem. U Stromu se už nikdo nemohl déle skrývat před živými ani mrtvými, ani před vlastní duší. Nazí nebo zahalení, putovali k Mörnirovi. A to bylo na ně příliš mnoho, bylo to příliš tvrdé a nespravedlivé, když po tom všem, co museli vydržet, byli nuceni ještě nahlédnout do nejtemnějších koutů své duše, a přitom byli tak slabí, tak nesmírně zranitelní.

Tak se prostě vzdali, stateční králové s mečem, mudrci, galantní princové, všichni se zalekli takového obnažení a zemřeli příliš brzo.

Ale dnes v noci se to nestane. Z hrdosti, ryzí tvrdohlavosti a určitě hlavně kvůli tomu psovi Paul Schafer našel kuráž a nevzdal to.

Zamířil do hlubin. Šíp boží. Tak otevřený, že jím až zavanul vítr a zasvítilo světlo.

Poslední dveře.

~ ~ ~

„Dvořák," uslyšel. Byl to jeho vlastní rozesmátý hlas. „Dvořák se Symfonickým orchestrem. Kincaidová, z tebe je hvězda!"

Nervózně se uculila. „Je to jenom v Ontarijském parku. Pod širým nebem, a na stadionu vzadu se bude hrát baseball. Nikdo nic neuslyší."

„Wally to uslyší. Wally tě už miluje."

„Od kdy jste s Walterem Langsidem takoví kamarádi?"

„Od toho recitálu, lady. Od té jeho kritiky Wally je teď můj hlavní člověk." Získala nejen všechny ceny, získala si je všechny. Byla okouzlující. Přišli tam novináři ze všech trojích novin, protože ji předcházela úžasná pověst. Na absolventský recitál to bylo neslýchané. Druhá věta, jak napsal Langside z *Globe*, nemohla *zaznít* krásněji.

Vyhrála všechny ceny a zastínila každého cellistu, který kdy vyšel ze síně Edwarda Johnsona. A dnes volala Torontská symfonie. Dvořákův Koncert pro cello. Pátého srpna v Ontario Place. Neslýchané. Tak zašli k Winstonovi na večeři, kde rozfofrovali stovku dolarů z jeho stipendia na katedře dějin.

„Nejspíš bude pršet," prohodila. Stěrače se monotónně komíhaly po čelním skle. Opravdu začínalo lít.

„Pódium je kryté," odpověděl bezstarostně, „i prvních deset řad. Kromě toho, jestli bude pršet, nebudou ti konkurovat Modré sojky na hřišti. Vyděláš na tom v každém případě, děvče."

„No, máš dnes večer hodně dobrou náladu."

„To je fakt," slyšel říkat osobu, kterou kdysi býval, „dnes večer mám hodně dobrou náladu. Hodně dobrou."

Předjel belhající se chevroletku.

„Sakra," pronesla Rachel.

Prosím, zaprosil ztracený tichý hlásek v Božím lese. Jeho hlásek. *Ach, prosím.* Ale on už byl uvnitř za těmi dveřmi, daleko a hluboko.

U Letního stromu není slitování. Jak by taky mohlo? Byl tak otevřený, že by jím mohl propadat déšť.

„Sakra," ucedila.

„Co je?" slyšel se říct polekaně. Viděl, že to začalo právě v tom okamžiku, právě tam. Ta chvíle. Stěrače na vrcholu svého oblouku. Pobřežní bulvár. Zrovna u té modré chevroletky.

Mlčela. Pohlédl na ni a všiml si, že křečovitě svírá ruce. Hlavu měla skloněnou. *Co se to děje?*

„Musím ti něco říct."

„Evidentně." Ach bože, ty jeho obranné reflexy.

Pak vzhlédla. Tmavé oči. Takové neměl nikdo jiný. „Slíbila jsem," začala, „slíbila jsem, že dnes večer s tebou promluvím."

Slíbila? Snažil se porozumět, viděl sám sebe, jak se snaží. „Rachel, co se děje?"

Znovu pohled jejích očí. A její ruce.

„Byl jsi pryč celý měsíc, Paule."

„Byl jsem pryč celý měsíc, ano. Víš proč." Odjel čtyři týdny před jejím recitálem. Přesvědčil je oba, že to má smysl – ta doba byla pro ni příliš dlouhá, znamenala příliš mnoho. Cvičila osm hodin denně. Chtěl jí dopřát soustředění. Odjel s Kevinem do Calgary, projeli v bratrově autě Skalnaté hory a pak zamířili na jih po kalifornském pobřeží. Telefonoval jí dvakrát týdně.

„Víš proč," slyšel se opakovat. Začalo to.

„No, trochu jsem přemýšlela."

„Člověk by měl vždycky trochu přemýšlet."

„Paule, nebuď takový…"

„Co ode mě chceš?" vyštěkl. „Co se teda děje, Rachel?"

Tak, tak, tak. „Mark mě požádal, abych si ho vzala."

Mark? Mark Rogers ji doprovázel na koncertech. Student hry na klavír v posledním ročníku, pohledný, mírný, trochu zženštilý. To nějak nesouhlasilo. Nemohl si to srovnat v hlavě.

„No dobře," řekl. „To se stává. Stává se to, když máš s někým nějakou dobu společný cíl. Divadelní aférka. Zamiloval se. Rachel, do tebe se každý snadno zamiluje. Ale proč mi to říkáš takhle?"

„Protože mu řeknu ano."

Bez varování. Zčistajasna. Na takovou pecku nebyl vůbec připravený. Letní noc, ale bože, byla mu taková zima. Najednou taková zima.

„Prostě jen tak?“ Reflex.

„Ne! Žádné prostě jen tak. Nebuď tak chladný, Paule.“

Vydal jakýsi zvuk. Napůl vyjeknutí, napůl smích. Ve skutečnosti se klepal. *Nebuď tak chladný, Paule.*

„To je právě to,“ mačkala si dlaně. „Ty se vždycky tak ovládáš, přemýšlíš, řešíš. Jako když jsi zdůvodnil, že potřebuju být měsíc sama nebo proč se do mě Mark zamiloval. Jenomže logika je prostá: Mark není tak silný. On mě potřebuje. Vidím, v čem mě potřebuje. On pláče, Paule.“

Pláče? Nic už nedrželo pohromadě. Co s tím měl co dělat pláč?

„Netušil jsem, že se ti líbí číslo á la Nioba.“ Bylo důležité, aby se přestal třást.

„Ale nelíbí. Prosím tě, nebuď tak jízlivý, tomu se nedokážu bránit… Paule, jde o to, že ty se nikdy neuvolníš, nikdy s tebou nemám pocit, že jsem nepostradatelná. Nejspíš prostě nejsem. Ale Mark… někdy si položí hlavu ke mně na hruď, potom.“

„Šmarjá, Rachel, tohle ne!“

„Je to pravda!“ Pršelo stále hustěji. Těžko se mu dýchalo.

„Takže taky hraje na harfu? Skutečně univerzální, to se musí nechat.“ Bože, taková pecka. Byla mu hrozná zima.

Plakala. „Nechtěla jsem, aby to…“

Nechtěla, aby to bylo takhle. A jaké to podle ní mělo být? Ach, lady, lady, lady.

„To nic,“ přistihl se, jak říká, což bylo neuvěřitelné. Odkud to přišlo? Stále se mu těžko dýchalo. Déšť bušil do střechy, do čelního skla. „Všechno bude v pořádku.“

„Nebude.“ Rachel stále plakala, déšť bubnoval. „Někdy nemůže být všechno v pořádku.“

Chytré, chytré děvče. Kdysi by byl natáhl ruku a pohladil ji. Kdysi? Před deseti minutami. Ještě takhle nedávno, než mu začala být ta zima.

Láska, láska, nejhorší nespojitost ze všech.

Možná nikoli ta nejhorší.

~ ~ ~

Jelikož právě v tu chvíli mazdě před nimi praskla pneumatika. Silnice byla mokrá. Auto dostalo smyk a vrazilo do fordky ve vedlejším pruhu, pak se odrazilo a udělalo hodiny, zatímco fordka se odrazila od svodidel.

Nebyl čas brzdit. Vrazí do nich. Jenomže kdyby jel vlevo, zbyla by mu třiceticentimetrová rezerva. Věděl, že to není víc, viděl ten film zpomaleně v hlavě už tolikrát. Třicet centimetrů. Nebylo to nemožné; jenže za deště velmi zlé.

Šel do toho, jenže líznul roztočenou mazdu, vrazil do svodidel, stočil se a kutálel se přes silnici až do klouzající fordky.

Byl připoutaný, ona ne.

Víc v tom nebylo, jenže pravda byla jinde.

Pravda byla, že tam skutečně bylo třicet centimetrů, možná pětadvacet, nebo taky pětatřicet. Dost. Dost, kdyby k té díře zamířil, jakmile ji uviděl. Ale on to neudělal, že? Než stihl zareagovat, rezerva se smrskla na deset centimetrů, možná dvanáct, a to nestačilo, vždyť byla noc, pršelo a jel sedmdesátkou. Zdaleka to nestačilo.

Otázka: čím člověk poměřuje čas, tam na konci? Odpověď: tím, kolik zbývá místa. Sledoval ten film v duchu pořád dokola. Pořád dokola se díval, jak se odrážejí. Od svodidel do fordky. Konec.

Protože nezareagoval dost rychle.

A proč – *Dávejte přece pozor, pane Schafere* – proč nezareagoval dost rychle?

Nuže, třído, moderní technika nám nyní umožňuje zkoumat řidičovy myšlenkové pochody po drobínkách – nádherné slovo – časového úseku, který uplynul mezi zrakovým vjemem a reakcí. Mezi touhou a křečí, jak to kdysi výstižně vyjádřil pan Eliot.

A když se podíváme blíž, kde byla touha?

Ne že bychom si mohli být jisti, třído, vstupujeme na velmi nejistou půdu (přece jen pršelo), ale po pečlivém prozkoumání dat se skutečně zdá, že v řidičových reakcích nacházíme zvláštní prodlení.

Zareagoval, to ano, jistě. A po pravdě řečeno – buďme spravedliví – rychleji, než by to zvládla většina řidičů. Ale – a v tom je ten háček – zareagoval tak rychle, jak mohl?

Je možné, nyní čistě hypoteticky, ale přece: je možné, že když se zpozdil o ten drobínek času – jen o něj, ne víc; ale stejně – bylo to proto, že si nebyl úplně jistý, jestli *chce* zareagovat? Touha a křeč. *Pane Schafere, co jste vymyslel?* Došlo snad k mírnému, řekněme, zpoždění touhy?

Přesně. Pohotovost nemocnice U svatého Michala.

Nejhorší nespojitost.

„Měl jsem to být já," řekl Kevinovi. Musel jsi zaplatit, tak či onak. Rozhodně ti nebylo povoleno plakat. Bylo by to příliš pokrytecké. A ta cena, sečteno a podtrženo, obnáší mimo jiné: žádné slzy, žádné uvolnění. *Co s tím má co dělat pláč?* ptal se jí. Vlastně ne, jen si to myslel. Nahlas mluvil o Niobě. O čísle àla Nioba. Vtipné, vtipné, obranné reakce nastoupily rychle. Bezpečnostní pás zapnutý. Ale byla mu taková zima, tak hrozná zima. Zdálo se, že pláč s tím přece jen měl hodně společného.

Ale bylo v tom ještě něco. Pořád si tu kazetu přehrával. Stále dokola, jako ten film v hlavě, jako to kutálející se auto: nahrávka jejího recitálu, pořád dokola. A když poslouchal, vždycky pátral v té druhé větě po lži. Ta věta byla pro něj, to přece říkala. Ta část, protože ho milovala. Takže v ní musela být lež. Měl by ji určitě zaslechnout, ať si Walter Langside a všichni ostatní říkají, co chtějí. Lež by přece poznal?

Nikoli. V těch tónech, v těch dokonalých tónech byla její láska k němu. Vroucí. A tohle prostě nechápal. Jak je tohle možné. A tak pokaždé přišla chvíle, kdy už nemohl poslouchat dál, aniž by neplakal. A on neměl dovoleno plakat, tak.

Takže ho opustila a on ji zabil, a člověk nemá dovoleno plakat, když tohle udělá. Zaplatí za to, tak.

A proto přišel do Fionavary.

K Letnímu stromu.

Třído, končíme. Jděte umřít.

~ ~ ~

Tentokrát bylo ticho. V lese se rozhostil naprostý a dokonalý klid. Hromobití přestalo. Z Paula byl uhlík, slupka: tohle na konci zbývá.

Na konci člověk přicházel k sobě, zřejmě aby dostal možnost ponořit se do vlastního já při vědomí a vědoucí. Byla to nečekaná milost. Byl vyčerpaný, už jen pouhá skořápka, ale stále dokázal cítit vděčnost za šanci zachovat si důstojnost.

Temnota byla nepřirozeně tichá. Dokonce i pulsování Stromu ustalo. Nefoukal vítr, neozval se žádný zvuk. Světlušky zmizely. Nic se nepohnulo. Jako by se přestala pohybovat samotná země.

Pak to přišlo. Všiml si, že z nevysvětlitelného důvodu stoupá z lesní půdy mlha. Ale ne, nebylo to nevysvětlitelné: mlha stoupala, protože stoupat má. Co se na takovémto místě dalo vysvětlovat?

Namáhavě otočil hlavu, nejdřív na jednu stranu, pak na druhou. Na větvích seděli dva ptáci, oba to byli krkavci. Tyhle znám, pomyslel si, už se ani nevzmohl na překvapení. Ti se jmenují Myšlenka a Vzpomínka. Tohle jsem se dozvěděl už dávno.

Byla to pravda. Jmenovali se tak ve všech světech a na tomto místě hnízdili. Patřili bohu.

Dokonce ani ptáci se nehýbali, jejich jasně žluté oči byly klidné, nehybné. Čekali, stejně jako čekaly stromy. Jenom ta mlha se pohybovala. Už sahala výš. Žádný zvuk se neozval. Celý Boží les jako by se sbíral, jako by se rozevíral sám čas a dělal čemusi místo – a teprve v tu chvíli si Paul konečně uvědomil, že oni nečekají na boha, čekají na něco jiného, tohle nepatřilo do obřadu, bylo to něco odjinud… A v tu chvíli se mu vybavil jeden obraz (myšlenka, vzpomínka) z daleké minulosti, jakoby z jiného života, obraz snad jiné osoby, které se zdál jakýsi sen… ne, byla to vidina, sonda, ano, tak to bylo… viděl mlhu, ano, a les, a ta osoba čekala, ano, čekala, až vyjde měsíc, když tu cosi, cosi…

Ale měsíc nemohl vyjít. Byla bezměsíčná noc, novoluní. Zbytek srpku zachránil předchozí noci toho psa. Zachránil ho pro tohle. Všichni čekali, Boží les i samotná noc, napnutí jako pružina, ale dnes v noci měsíc nevyjde.

A pak se objevil.

Nad stromy na východním okraji mýtiny s Letním stromem vyšlo Světlo. V noci o novoluní zalilo Fionavaru světlo úplňku. Stromy v lese začaly šelestit a houpat se v náhlém poryvu větru a Paul uviděl, že tahle luna je rudá jako oheň nebo krev a svou silou dávala najevo,

jak zní její pravé jméno: Dana zvaná Matka, která se rozhodla zasáhnout.

Bohyně všeho živého ve všech světech. Matka, sestra, dcera, nevěsta boží. A Paul v té chvíli, v oslnivě náhlém prozření pochopil, že nezáleží na tom, o kterou z nich se jedná, protože všechny jsou pravé: že na tomto stupni moci, tomto stupni absolutna, přestává hierarchie platit. Platila pouze síla, posvátná hrůza, její přítomnost. Za bezměsíčné noci vyšel na nebe rudý měsíc, aby mýtina v Božím lese mohla zazářit. Korunu Letního stromu zaplavilo světlo, zatímco pata kmene se koupala v mlze.

Paul zvedl oči, už ho nic nepřekvapilo, už se ničemu nevzpíral. Oběť, skořápka. Budoucí déšť. A v té chvíli se mu zdálo, jako by zaslechl nějaký hlas, na nebi, v lese, v proudu své vlastní měsícem zbarvené krve, a ten hlas promluvil tak, že všechny stromy se v tom zvuku rozechvěly jako živé pruty:

Nebylo to tak, nebude to tak.

A když ozvuky dozněly, Paul se ocitl znovu na dálnici v dešti, Rachel s ním. A opět uviděl, jak mazdě praskla pneumatika a vůz smykem vráží do fordky. Viděl zmítající se vozy, nepřekonatelnou překážku.

Nalevo spatřil třiceticentimetrovou rezervu.

Ale teď s ním byla Dana, bohyně, a ukazovala mu pravdu. A v záblesku milosti pronikajícím až do srdce poznal, že se tou mezerou neprotáhl, i když jen těsně, panebože tak těsně, ne kvůli nějakému zaváhání způsobenému nedostatkem touhy, přáním vraždit nebo zemřít, ale kvůli tomu, že je koneckonců člověk. Ach, lady, je přece člověk. Jenom, jenom člověk, a nezvládl to kvůli bolesti, žalu, šoku a dešti. Kvůli tomu všemu, což se dalo odpustit.

A odpuštěno mu bylo, jak pochopil. Skutečně, skutečně mu bylo odpuštěno.

Nepopírej vlastní smrtelnost. Ten hlas v něm zněl jako vítr, což byl jeden z jejích hlasů, jenom jeden, to věděl, a v tom hlasu zněla láska, byl milován. *Selhal jsi, protože lidé selhávají. Je to stejný dar jako cokoli jiného.*

A potom, hluboko v něm jako tichý zvuk harfy, která už nebolela, zaznělo poslední: *Jdi v klidu a míru. Je dobře.*

Bolelo ho v krku. Jeho srdce byl spoutaný, vězněný orgán, který byl pro něj příliš velký, pro to, co mu zbývalo z těla. Matně, skrz stoupající mlhu, zahlédl na okraji mýtiny jakousi postavu: vypadala jako muž, ale na hlavě nesla hrdé jelení paroží, a skrz tu mlhu uviděl, že neznámý se mu klaní a pak mizí.

Byl čas.

Bolest zmizela. Jeho bytost tvořilo světlo, věděl, že jeho oči svítí. Nezabil ji tedy: bylo to v pořádku. Sice smutné, ale smutek byl povolen, dokonce žádoucí. Zdálo se, že je tam spousta světla, dokonce i ve chvíli, kdy mu mlha dostoupala k nohám.

A konečně to přišlo, konečně, líbezná a sladká úleva, jakou přináší truchlení. Vzpomněl si v tu chvíli na Kevinovu píseň, vzpomněl si na ni s láskou: *Zítřek přec přijde a ty pro mě zapláčeš.*

Zítřek. Nu dobře. *Zdálo* se, že tohle je ten zítřek, a zde, na konci a nakonec, mrtvou Rachel Kincaidovou oplakal.

Tak Paul plakal u Letního stromu.

V tu chvíli zaburácel hrom jako dunivý krok hrozící, že rozdrtí světy v prach, a na mýtinu vstoupil bůh, přišel. To bylo jeho území a na něm opět promluvil jedním ze svých hlasů, které jsou po věky stejné, hlasem ukovaným silou hromobití, a v tu chvíli se proudy mlhy začaly stahovat rychleji a rychleji na jediné místo, k Letnímu stromu.

Vířila vzhůru, mlha Božího lesa, vzhůru skrz oběť a mohutný kmen Stromu, vržená bohem do nočního nebe jako oštěp.

A na nebi nad Brenninem se za dunění a převalování hromu vršila mračna výš a výš a valila se od Mörnirova lesa, až pokryla celou zemi.

Paul cítil, jak to přichází. Skrz něj. Skrz něj a toho boha, jemuž patřil. Cítil na tváři slzy. Cítil, že už sobě nepatří, odchází, mlha jím víří, krkavci vzlétají, bůh ve Stromu, v něm, měsíc nad mraky vyplouvá a skrývá se, nikdy se neztratí, Rachel, Letní strom, les, svět, a bůh, ten bůh. A pak poslední věc, než padla tma.

Déšť, déšť, déšť, déšť.

~ ~ ~

V tu noc lidé v Paras Dervalu vyšli do ulic. Ve vesnicích po celém Brenninu udělali všichni totéž a farmáři vynášeli děti ze dveří, i když byly rozespalé, aby se podívaly na zázračný měsíc, jímž Matka odpovídala na Maugrimův oheň, a aby samy pocítily na tváři, i když jim to asi připadalo jako sen, kapky deště snášející se jako požehnání seslané Mörnirem.

Na ulici, kde stál Loren, Matt, Kimberly a vyhnaný princ, stál i Kevin Laine a také plakal, protože věděl, co tohle musí znamenat. Paul mu byl blízký jako bratr.

„Dokázal to," zašeptal Loren Stříbroplášť hlasem ztlumeným a ochraptělým úžasem a úctou. Kevina trochu překvapilo, že mág také pláče. „Jak umné," chválil Loren. „Tak statečné."

Ach, Paule.

Ale to nebylo vše. „Podívejte se," upozornil je Matt Sören. A když se Kevin otočil, všiml si, že když mezi bobtnajícími mraky zasvítí rudý měsíc, který tam vůbec neměl být, kámen v prstenu na ruce Kimberly zazáří podobným světlem. Hořel Kimberly na prstu jako přenosný oheň.

„Co to znamená?" zeptal se Aileron.

Kimberly instinktivně zvedla ruku do výšky, aby světlo mohlo promlouvat se světlem, a uvědomila si, že odpověď zná a současně nezná. Baelrath byl divoký, nezkrocený, stejně jako ten měsíc.

„Kámen se nabíjí," odpověděla tiše. „Na nebe vyšel válečný měsíc. A tohle je Válečný kámen." Ostatní mlčeli a poslouchali ji. A najednou jí vlastní tón hlasu i role připadaly příliš vážné. Kimberly skoro zoufale zapátrala po nějaké stopě veselí, kterého kdysi v sobě tolik měla.

„Myslím," pokusila se a úpěnlivě doufala, že aspoň Kevin přihrávku chytí a bude hrát s ní, a tím jí pomůže zapomenout, kým se stala, „myslím, že bychom si měli nechat ušít novou vlajku."

Kevin, který se potýkal s vlastními starostmi, přihrávku nechal zapadnout. Slyšel jenom, jak Kimberly při hovoru s novým brenninským princem říká „my".

Když se na ni podíval, měl pocit, že vidí cizinku.

~ ~ ~

Velekněžka Jaelle na nádvoří za svatyní obrátila tvář k nebi a vzdala chválu. A s učením Gwen Ystratu v srdci pohlédla na měsíc a chápala mnohem lépe než kdo jiný západně od jezera Leinan, co znamená. Chvíli o tom důkladně přemýšlela, pak přivolala šest svých žen, vyvedla je tajně ven z Paras Dervalu a v dešti s nimi zamířila na západ.

~ ~ ~

V Cathalu také ráno viděli oheň z Hory a zachvěli se, když zaslechli smích ve větru. A rudý měsíc zasvítil i nad Larai Rigalem. Mocnost proti mocnosti. Rukavice vržená do nebe, a nebe na ni odpovědělo. Tomu Šalhassan rozuměl. Svolal uprostřed noci radu a nařídil, aby okamžitě vyjelo poselstvo do Cynanu a pak Brenninu. Ne, ráno ne, vyštěkl v odpověď na spěšnou otázku. Okamžitě. Člověk nespí, když začala válka, jinak bude spát navěky.

Dobrá věta, pomyslel si a propustil je. V duchu si poznamenal, že ji musí nadiktovat Razielovi, až to čas dovolí. Pak šel spát.

~ ~ ~

Rudý měsíc vyšel i nad Eridu a nad Plání, a vrhl světlo také na Daniloth. A *lios alfar,* jako jediný ze všech strážných národů, měli učení s dostatečně hlubokými kořeny, aby s jistotou věděli, že nikdy předtím podobný měsíc nesvítil.

Byla to odpověď Rakothovi, shodli se starší na shromáždění před Ra-Tennielem na pahorku v Atronelu, odpověď tomu, jejž mladší bohové dávno, pradávno pojmenovali Sathain Kapucatý. Byla to současně přímluva, dodali ti nejmoudřejší z nich, ačkoli čeho se týkala nebo oč se jednalo, to určit nedokázali.

Neuměli také říct, v čem je třetí síla tohoto měsíce, i když všichni liosové věděli, že nějaká třetí je.

Bohyně pracovala po trojicích.

~ ~ ~

V jiném lese byla jiná mýtina. Mýtina, na kterou se odvážil vkročit za deset století od Amairgenovy smrti pouze jediný člověk.

Mýtina byla malá, okolní stromy velmi staré a nezvykle vysoké. Měsíc vystoupal skoro do nadhlavníku, než mohl posvítit dolů na posvátný kruh stromů v Pendaranu.

Když posvítil, začalo to. Nejprve hra světla, tetelení, a pak mezi ševelem listí zazněl nadpozemský zvuk podobný flétně. Ta melodie rozechvěla vzduch a ten začal tančit, formovat se, přetvářet se a hutnět, až nakonec z těch světel a zvuků vznikla bytost, plod Pendaranu a měsíce.

Rozhostilo se ticho a na mýtině, dosud prázdné, teď byla ona. Novorozená, s doširoka rozevřenýma očima a promáčená rosou tak, že se jí ve světle, z něhož se zrodila, třpytila srst. Pak na nejistých nohou vstala a chvilku se nehýbala, ale Pendaranským lesem proběhl ještě jeden zvuk, jako když drnkne struna.

Pomalu, ladně jako všichni jejího druhu, vyšla z mýtiny a posvátného kruhu stromů pryč. Obrátila se na východ, protože i když se právě narodila, už věděla, že na západě leží moře.

Lehce, zlehounka kráčela trávou a pendaranské mocnosti a všichni tvorové, kteří se zde shromáždili, ztichli, když procházela kolem, protože byla krásnější a hroznější než kdokoli z nich.

Bohyně pracovala po trojicích. Tato byla třetí.

~ ~ ~

Vystoupal na nejvyšší cimbuří, aby pod ním ležel celý černý Starkadh. Jeho znovu vystavěná pevnost a tvrz, jelikož výbuch Rangatu neoznamoval jeho útěk – ať si to ti blázni ovšem nějakou chvíli myslí. Byl volný už dlouho. Horu nechal vybuchnout, protože byl konečně přichystaný na válku. Jeho nové sídlo moci se tyčilo nad severním krajem, nad Danilothem, tou skvrnou o kus dál na jihu, kde se bude navěky nacházet jeho nejhorší nepřítel.

Ale tam se nepodíval.

Místo toho jeho zrak upoutala neuvěřitelná odpověď na nočním nebi, a v tom okamžiku se ho zmocnila pochybnost. Zdravou rukou chňapl vzhůru, jako by drápy mohl shrábnout ten měsíc z nebes, a trvalo dlouho, než přestal zuřit.

Ale za tisíc let pod Rangatem se změnil. Nenávist ho posledně dohnala k tomu, že jednal ukvapeně. Tentokrát se to nestane.

Ať si dnes v noci měsíc svítí. Však ho strhne, než všechno skončí. Rozmetá Brennin jako hračku a Letní strom vyrve z kořenů. Jezdce rozpráší, Larai Rigal vypálí do základů, Calor Diman v Eridu zakalí.

A Gwen Ystrat srovná se zemí. Ať si tedy měsíc svítí. Ať si Dana ukazuje planá znamení na nebi zadušeném jeho kouřem. Ji taky přinutí, aby před ním poklekla. Měl tisíc let, aby o všem přemýšlel.

V tu chvíli se usmál, protože to poslední bylo nejlepší. Až bude hotové všechno ostatní, až se Fionavara rozpadne pod jeho pěstí v prach, teprve pak zamíří do Danilothu. Jednoho po druhém si je nechá přivádět, ty *lios alfar*, Děti světla. Pěkně jednoho po druhém do temného Starkadhu. Však už bude vědět, co s nimi.

~ ~ ~

Hromobití už skoro ztichlo, déšť přešel v mrholení. Vítr už byl jen vítr, nic víc. A v něm příchuť mořské soli, zdaleka. Mračna se trhala. Rudý měsíc stál přímo nad Stromem.

„Paní," promluvil bůh a ztlumil hromové dunění svého hlasu, „paní, tohle jsi ještě nikdy neudělala."

„Bylo to zapotřebí," odpověděla zvonkohrou ve větru. „Je tentokrát velmi silný."

„Je velmi silný," opakoval hrom ozvěnou. „Proč jsi promluvila k mé oběti?" vyčítal mírně.

Hlas paní se prohloubil, zněl jako utkaný z krbového kouře a šera jeskyní. „Vadí ti to?"

Pak se ozval zvuk, který mohl znamenat, že bůh se baví. „Nikoli, pokud žádáš odpuštění, pak ne. Je to už dlouho, paní." Promluvil ještě hlouběji, a mnohoznačně.

„Víš, co jsem udělala v Pendaranu?" zeptala se vyhýbavě hlasem jemným jako úsvit.

„Vím. I když netuším, jestli je to k dobrému, či zlému. Může spálit ruku, která ji uchopí."

„Všechny mé dary jsou dvojsečné," řekla bohyně a její tón mu připomněl prastarý rod. Rozhostilo se ticho, pak se z hlasu bohyně opět stala nejjemnější marnivá krajka: „Zasáhla jsem, pane, ty to neuděláš?"

„Kvůli nim?"

„A abys mě potěšil,“ předla luna.

„Mohli bychom se potěšit navzájem?“

„To bychom mohli.“

Zaduněl hrom. Smích.

„Zasáhl jsem,“ řekl Mörnir.

„Deštěm nikoli,“ protestovala šuměním moře. „Ten déšť řádně vykoupili.“

„Deštěm nikoli,“ odpověděl bůh. „Udělal jsem, co jsem udělal.“

„Pak tedy pojďme,“ souhlasila Dana.

Měsíc se schoval za stromy na západě.

Krátce poté hřmění ustalo a mraky se začaly na nebi protrhávat.

A tak konečně, na sklonku noci, na nebi nad Letním stromem, zůstaly jenom hvězdy, které shlížely dolů na oběť, na nahého cizince visícího v poutech u Stromu; pouze hvězdy, jenom ony.

Před svítáním znovu pršelo, ale mýtina už byla tou dobou prázdná a tichá, až na bubnování kapek vody na listí.

~ ~ ~

A to byla poslední noc Pwylla Cizince u Letního stromu.

Část III.

Ivorovy děti

Kapitola 10

Dopadl tvrdě, ale reflexy atleta ho v pádu strhly do kotoulu a nakonec vyskočil na nohy nezraněný. Zato pořádně navztekaný. Přece jim řekl, že nechce, krucinál! Jakým právem ho Kimberly Fordová popadla za ruku a vtáhla do jiného světa? Co to…

Zarazil se. Přestal se rozčilovat, jako když utne, protože mu začínalo docházet, co se stalo. Ona ho opravdu, fakticky vzala do jiného světa.

Ještě před chvilkou stál v pokoji v hotelu Park Plaza, a teď se nacházel kdesi venku ve tmě, kde foukal studený vítr a nablízku byl les. Když se podíval na opačnou stranu, uviděl zvlněnou širou travnatou krajinu, která se táhla tak daleko, kam až v měsíčním světle dohlédl.

Rozhlédl se po ostatních, a když zjistil, že je tu sám, vztek Davea Martyniuka se proměnil ve strach. Nebyli to jeho přátelé, to jistě ne, ale teď nebyl na nějaká sóla čas ani místo.

Napadlo ho, že nemohou být daleko, a snažil se zachovat klid. Kimberly Fordová ho držela za paži. To rozhodně znamenalo, že nemůže být daleko, ona ani ostatní, včetně toho Lorenza Marcuse, který především ho do toho namočil. A taky ho z toho vytáhne, jinak utrpí vážnou tělesnou újmu, přísahal Martyniuk. Bez ohledu na trestní paragrafy.

Což mu něco připomnělo: pohlédl dolů a všiml si, že stále svírá poznámky z přednášek o dokazování, které mu půjčil Kevin Laine.

Ta absurdní změna, absolutní nepatřičnost místa, kde se ocitl a kde vládla noc, foukal vítr a rostla tráva, ho nakonec jaksi uvolnila. Zhluboka se nadechl, jako by se chystal k zahajovacímu výskoku v košíkové. Byl čas zjistit polohu. Probudit v sobě skauta.

Paras Derval, kde vládne Ailell, říkal ten děda. Nějaká města na obzoru? Když měsíc vykoukl zpoza letícího mraku, Dave se otočil na sever proti větru a jasně spatřil Rangat.

Vypadalo to, že ostatní nejsou nikde poblíž. Kimberly ho tím svým zoufalým hmatem po paži dokázala akorát udržet ve stejné rovině, stejném světě.

Byl ve Fionavaře, ale daleko na severu, a Hora, vypínající se k nebi do výšky patnácti kilometrů, v měsíčním světle oslnivě bíle zářila.

„Svatá Matko!“ vykřikl Dave proti své vůli.

To mu zachránilo život.

~ ~ ~

Dalreici tvořili devět kmenů a všechny až na jeden se na léto odstěhovaly na východ a jih, i když nejlepší pastva pro eltory byla stále na severozápadě, jako v létě vždy. Zprávy, které přinesli aubereiové z Celidonu, však byly jednoznačné: *svart alfar* a vlci na hranicích Pendaranu stačili, aby většina náčelníků odvedla své lidi jinam. Povídalo se také o tom, že mezi svarty jsou urgaši. Nepotřebovali slyšet víc a zamířili na jih od Adeiny a Rienny k Cynmere a řece Latham, kde byla stáda sice menší a řidší, zato kraj poskytoval větší bezpečí.

Ivor dan Banor, náčelník třetího kmene, se však zachoval jinak, což se u něj stávalo často. Ne že by se nestaral o bezpečí svého kmene, svých dětí. Žádný člověk, který ho znal, si to nemohl myslet. *Jenže vždycky se objeví ještě jiné věci, jež je nutno brát v úvahu,* přemýšlel Ivor bdící pozdě v noci ve svém náčelnickém domě.

Například Pláň a stáda eltorů patřily Dalreicům, a to nejen symbolicky. Colan je po Bael Rangatu předal Revorovi a jeho lidu jako državu na tak dlouho, dokud bude velekrálovství stát.

Zasloužili si to tou šílenou a děsivou jízdou Pendaranem a Stínozemím a smyčkou v tkanivu času, kdy se se zpěvem vrhli při západu slunce do bitvy, která by jinak byla ztracená. Ivor se zavrtěl, už jenom když na to pomyslel: protože něco takového dokázali Koňáci, Děti míru… Za starých dob opravdu žili velikáni.

Velikáni, kteří si tuto Pláň vysloužili. *Aby ji měli a drželi,* pomyslel si Ivor. *Ne aby se rozběhli do úkrytů po kraji při pouhé zvěsti o nebezpečí.* Ivorovi se příčilo utíkat před *svart alfar*.

A tak třetí kmen zůstal. Ne na okraji Pendaranu – to by bylo ztřeštěné a zbytečné. Pět hodin chůze od lesa bylo dobré tábořiště a početná stáda eltorů měli jen pro sebe. Úplný přepych, jak se lovci shodli. Ivor si však všiml, že stále dělají znamení proti zlu, když je hon zavedl na dohled Velkého lesa. Ivor věděl, že jsou mezi nimi tací, kteří by byli raději jinde.

Měl však další důvody, aby zůstal. *Na jihu je zle,* hlásili aubereiové z Celidonu. Brennin postihlo sucho a přítel Tulger z osmého kmene poslal tajný vzkaz, že ve velekrálovství jsou potíže. *Kvůli čemu by tam tedy chodili?* přemítal Ivor. Po drsné zimě kmen potřeboval mírné, líbezné léto na severu. Potřebovali chladný větřík, tučná stáda pro hodování a teplý kabát proti přicházejícímu podzimu.

Ještě tu byl jiný důvod. Letos se půjde postit víc chlapců než obvykle. Jaro a léto byla u Dalreiců doba pro totemové půsty a třetí kmen měl vždycky největší štěstí v jistém hustém lesíku tady na severozápadě. Byla to tradice. Tady Ivor uviděl svého vlastního jestřába, který na něj shlížel jasným zrakem z vršku jilmu o jeho druhé noci. Faelinnský háj byl dobré místo a mladí si zasloužili, aby se postili právě tam. Tabor také. Jeho mladšímu synovi bylo čtrnáct. Měl nejvyšší čas. Mohla by na něj dojít řada letos v létě. Ivorovi bylo dvanáct, když našel svého jestřába. Levon, jeho starší syn – dědic a budoucí náčelník, co po Ivorovi nastoupí, spatřil svůj totem ve třinácti.

Mezi dívkami, které o něj vždycky soutěžily, se šeptalo, že viděl při svém půstu Krále koní. Ivor věděl, že to není pravda, ale v Levonovi skutečně bylo cosi z hřebce, ty hnědé oči, nespoutané chování, otevřená bezelstná povaha, dokonce dlouhé, husté zlaté vlasy, které nosil rozpuštěné.

Zato Tabor, ten byl jiný. *I když je to nespravedlivé,* říkal si Ivor – jeho prudký mladší syn byl teprve chlapec, ještě si svůj půst neodbyl. Snad letos v létě, a Ivor chtěl, aby ho Tabor prožil v lesíku, který nosí štěstí.

A Ivor měl ještě další důvod, nejdůležitější ze všech. Neurčitě prodléval v koutku jeho mysli, ještě bez zřetelných obrysů. Nechával ho tam. Věděl ze zkušenosti, že takové věci se mu vyjasní samy, až přijde čas. Byl trpělivý.

Takže zůstali.

Dokonce i teď byli dva chlapci ve Faelinnském háji. Gereint vyslovil jejich jméno přede dvěma dny a šamanovým slovem začínala u Dalreiců přeměna chlapce v muže.

Byli tedy v tom lese dva a postili se. Jenže i když Faelinn přinášel štěstí, byl zároveň blízko Pendaranu, a Ivor, otec celého kmene, podnikl v tichosti opatření, aby je ohlídal. Zahanbil by je i jejich otce, kdyby to zjistili, takže to musel zařídit pouze jedním pohledem, kterým poslal Torka na nenápadnou vyjížďku.

Tork se na noc vytrácel z tábora často. Byl prostě takový. Mladší ho škádlili, že jeho totem je vlk. Smáli se tomu příliš křečovitě, trochu ustrašeně. Tork skutečně vypadal jako vlk, měl štíhlé tělo, dlouhé rovné černé vlasy a tmavé, nečitelné oči. Nikdy nenosil košili ani mokasíny. Pouze kalhoty z eltoří kůže nabarvené na černo, aby ho v noci nikdo neviděl.

Vyvrhel. Ivor věděl, že za to nemůže, a posté se rozhodl, že s tím jménem něco udělá. Nebyla to ani vina Torkova otce Sorchy. Pouze ryzí smůla. Ale Sorcha zabil eltorskou laň, která čekala mládě. Nehoda, shodli se lovci na shromáždění: jelen, kterého Sorcha sekl, se nečekaně vrhl do cesty lani, jež běžela vedle něj. Laň přes něj klopýtla a zlomila si vaz. Když přijeli lovci, poznali, že byla březí.

Nehoda, takže Ivor měl možnost poslat ho pouze do vyhnanství a nikoli na smrt. Víc nemohl udělat. Žádný náčelník se nemůže povyšovat nad zákony a šetřit své lidi. Takže Sorcha putoval do vyhnanství. Osamělý, temný osud, být vyhnán z Pláně. Druhý den ráno našli jeho manželku Meisse mrtvou, sama na sebe vztáhla ruku. Torka, tehdy jedenáctiletého a jejich jediné dítě, ta tragédie poznamenala tedy dvojnásob.

Gereint ho tehdy v létě povolal k půstu, stejně jako Levona. Torkovi bylo sotva dvanáct, ale našel si své zvíře a zůstal pak navěky už samotářem na pokraji kmene. Byl stejně dobrý lovec jako kterýkoli jiný z Ivorova lidu, dokonce stejně dobrý jako Levon, jak si

Ivor musel poctivě přiznat. Ačkoliv… Tork byl možná přece jen o nějaký chloupek horší.

Náčelník se pro sebe ve tmě usmál. To je nafoukanost, pomyslel si. Tork byl přece jeho dítě stejně jako ostatní členové kmene. Měl toho tmavého chlapíka rád, i když s ním bývalo těžké pořízení. Ale mohl mu důvěřovat. Tork byl rozvážný a schopně plnil úkoly podobného druhu jako ten z dnešní noci.

Lidé odpočívali kolem náčelníkova domu ve svých příbytcích, koně byli na noc zavření, ale Ivor, jak se tak převaloval vedle Leithy, se cítil líp s vědomím, že Tork je venku ve tmě s chlapci. Obrátil se na bok a pokusil se usnout.

Po chvilce náčelník zaslechl tlumený zvuk a uvědomil si, že v domě bdí ještě někdo. Slyšel Tabora vzlykat z pokoje, o který se dělil s Levonem. Věděl, že je to pro chlapce těžké. Čtrnáct, to už je příliš pozdě na to, aby vyvolali jeho jméno, zvlášť u náčelníkova syna, Levonova bratra.

Byl by mladšího syna utěšil, ale věděl, že moudřejší je nechat ho o samotě. Není špatné zjistit na vlastní kůži, co znamená bolest, a zvládnout ji sám posiluje sebeúctu. Tabor to dokáže.

Po chvilce pláč ustal. Ivor nakonec také usnul, i když nejdřív udělal něco, co už dlouho ne.

Opustil teplé lůžko, v němž Leith tvrdě spala, a šel se podívat na své děti. Nejdřív na chlapce. Krásný, přímý Levon, pak šlachovitý Tabor s oříškově hnědou pletí a pak vešel do pokojíku k Liane.

Cordeliane, jeho dcera. Zadumaně a pyšně hleděl na její tmavě hnědé vlasy, dlouhé řasy zavřených očí, zvednutý nosík, rozesmátá ústa… i ve spánku se usmívala.

Jak to, že on, podsaditý, hranatý, obyčejný Ivor, zplodil tak pohledné syny a tak krásnou dceru?

Všichni z třetího kmene byli jeho děti, kromě nich, kromě nich.

~ ~ ~

Tork prožíval špatnou noc. Nejdřív se těm dvěma hlupákům, kteří se přišli do lesa postit, podařilo skončit naprosto nevědomky na dvacet kroků od sebe přesně na opačných stranách stejného křoviska. Bylo to směšné. Co to dnes posílají ven za mimina?

Řadou tlumených zamručení, která byla opravdu dost děsivá, se mu podařilo jednoho vyplašit natolik, že se přesunul o čtvrt míle dál. Domýšlel si, že tím zřejmě zasahuje do obřadu, ale půst sotva začal a v každém případě ta mimina potřebovala všemožnou pomoc, jakou jim kdo mohl nabídnout: lidský pach v těch křovinách byl tak silný, že by stejně nakonec našli jako svá totemová zvířata jeden druhého.

To by bylo zábavné, napadlo ho. Torkovi nepřipadalo zábavné jen tak něco, ale představa dvou postících se třináctiletých kluků, kteří se stanou jeden druhému posvátným zvířetem, mu vyloudila ve tmě úsměv na tváři.

Usmívat se však přestal, když o kousek dál narazil na stopu, kterou nepoznával. Ale po chvíli si uvědomil, že to musí být urgach, což bylo hodně zlé. *Svart alfar* by ho neznepokojili, pokud by jich nebylo opravdu hodně. Při svých osamělých vyjížďkách na západ k Pendaranu jich vídal menší houfy. Také našel stopy hodně velké tlupy, ve které byli i vlci. To bylo před týdnem a pohybovali se dost rychle na jih. Nebyl to příjemný nález a ohlásil ho Ivorovi a Levonovi jako veliteli lovců, ale prozatím to nebyla přímo jejich starost.

Tohle už ano. Ještě nikdy žádného urgacha neviděl, to nikdo z kmene, ale slyšel dost legend a nočních povídaček, aby byl opravdu velmi opatrný. Pamatoval si ty příběhy velmi dobře z dob před zlými časy, kdy byl teprve dítě třetího kmene, dítě jako každé jiné, které se blaženě u ohně třese strachy a dělá, že neslyší matčiny příkazy jít spát, protože staří tak zajímavě vyprávějí.

Tork klečel nad otiskem tlapy a jeho štíhlá tvář byla vážná. Tohle nebyl Pendaranský les, který byl známý tím, že v něm pobývají tvorové Temnoty. Urgach nebo víc urgachů ve Faelinnu, šťastném lese třetího kmene, to bylo vážné. Bylo to víc než vážné: dnes v noci se tu postily dvě děti.

Tork tiše sledoval hluboké stopy, které mohl vytlačit jen hodně těžký tvor, a polekaně si všiml, že vedou z hájku na východ. Urgach na Pláni! Temní tvorové byli vypuštěni. Poprvé se zamyslel nad náčelníkovým rozhodnutím zůstat letos v létě na severozápadě. Byli sami. Daleko od Celidonu, daleko od jiných kmenů, s nimiž by mohli

spojit síly proti zlu, které se tu možná pohybuje. Děti míru, tak se Dalreici nazývali, ale někdy se mír těžce dobýval.

Torkovi nedělalo potíže být sám, prožíval tak celý svůj dospělý život. Vývrhel, tak na něj mladí posměšně volali. Vlk. Hloupá děcka: vlci běhají ve smečce. Měl ji snad někdy on? Osamění v něm vyvolávalo trochu trpkosti, protože byl ještě mladý a vzpomínka na jiné časy byla dost čerstvá na to, aby bolela jako rána. Také v něm rozvinula jistou zarputilou hloubavost, která se zrodila za dlouhých nocí ve tmě, takže se dokázal podívat s odstupem na to, co lidé dělají. Jsou jen další zvířecí druh. Pokud mu chyběla shovívavost, nemohl se nikdo divit.

Reflexy měl velmi rychlé.

Jakmile zahlédl v krátkém záblesku měsíce mezi mraky hranatý stín, už držel nůž v ruce, vzápětí zalehl do dolíku a plížil se zpod stromů blíž. Nebe bylo zatažené, jinak by ho zahlédl dřív. Byl velmi velký.

Tork se nacházel po větru, což mu nahrávalo. Rychle a v tichosti jako zkušený lovec přeběhl otevřené prostranství k neznámé postavě. Luk a meč nechal na koni, taková hloupost. *Jestlipak dokážeš zabít urgacha nožem?* uvažoval v koutku mysli.

Všechno ostatní v něm se soustředilo. Dostal se k němu na deset kroků. Tvor si ho nevšiml, ale byl očividně rozzuřený a velmi velký – skoro o stopu vyšší než Tork a v nočních stínech vypadal jako mohutná hora.

Rozhodl se, že počká na měsíční světlo a vrhne mu nůž proti hlavě. S takovým přízračným netvorem se člověk na kus řeči nezastavuje. Z jeho obrovitosti se mu rozběhlo srdce – má tak velký tvor tesáky?

Měsíc vykoukl, Tork byl připravený. Napřáhl se, aby hodil: temná hlava se jasně rýsovala proti stříbřité planině; tvor se díval opačným směrem, na sever.

„Svatá Matko!“ pronesl urgach.

Torkova paže už byla v pohybu. Musel tedy dlaň sevřít ze všech sil, aby dýku zadržel, a při tom se řízl.

Tvorové zla nepřivolávají bohyni, a určitě ne takovým hlasem. Když se v měsíčním světle znovu podíval, Tork uviděl, že tvor před

ním je člověk. Divně oblečený a hodně velký, ale vypadal neozbrojený.

Tork se nadechl a zavolal tak zdvořile, jak okolnosti dovolovaly: „Pohybuj se pomalu a prohlas, kdo jsi.“

~ ~ ~

Když Dave uslyšel zavrčet ten příkaz, srdce mu vyskočilo až do krku a pak spadlo zpátky do hrudního koše. *Kdo to sakra je?* Místo vyptávání se však rozhodl pomalu se pohybovat a prohlásit, kdo je.

Otočil se po hlase s rukama nahoře, přičemž v jedné stále svíral poznámky z přednášek, a řekl co nejklidněji: „Jmenuji Martyniuk. Dave Martyniuk. Nevím, kde jsem, a hledám nějakého Lorena. Přivedl mě sem.“

Uplynula chvilka. Cítil, jak mu severní vítr čechrá vlasy. Uvědomil si, že se hrozně bojí.

Potom se z jámy, kterou ani neviděl, zvedl jakýsi stín a vydal se k němu.

„Stříbroplášť?“ zeptal se stín a v měsíčním světle se zhmotnil v mladého muže bez košile, přestože foukalo, bosého a oblečeného do černých kožených kalhot. V ruce držel dlouhou, nebezpečně vypadající dýku.

Panebože, zasténal v duchu Dave. *Co mi to provedli?* Opatrně, s očima upřenýma na nůž, odpověděl: „Ano, Loren Stříbroplášť. Tak se jmenuje.“ Nadechl se a snažil se uklidnit. „Prosím vás, nerad bych způsobil nějaké nedorozumění. Přišel jsem v míru. Ani jsem tu nechtěl být. Ztratil jsem se jim… měli jsme se dostat kamsi, kde se to jmenuje Paras Derval. Znáte to tam?“

Druhý muž se zřejmě trochu uvolnil. „Znám. Jak to, že ty ne?“

„Protože nejsem odsud,“ zvolal Dave a v hlase mu zaznělo zoufalství. „Přešli jsme z mého světa. Země, znáte?“ zeptal se s nadějí a pak si uvědomil, jak je to hloupé.

„Tak kde je Stříbroplášť?“

„Copak neposloucháte?“ vybuchl Martyniuk. „Už jsem vám říkal, že jsem se od nich odtrhl. Potřebuju ho, abych se dostal domů. Já se jenom chci dostat co nejrychleji domů. Chápete?“

Znovu se rozhostilo ticho.

„Proč bych tě neměl rovnou prostě zabít?“ zeptal se druhý muž.

Dave jen zasykl. Zdálo se, že situaci zatím moc dobře nezvládá. Bože, není žádný diplomat. Proč se radši neztratil Kevin Laine? Dave zauvažoval o tom, že se na druhého muže vrhne, ale cosi mu říkalo, že ten štíhlý člověk umí zacházet se svým perořízkem neobyčejně obratně.

Najednou ho cosi napadlo. „Protože,“ zariskoval, „Lorenovi by se to nelíbilo. Jsem jeho přítel. Bude mě hledat.“ *Příliš snadno se zříkáte přátelství,* řekl mu mág předchozí noci. *Vždycky ne,* pomyslel si Dave, *dnes večer ne, panečku.*

Zdálo se, že to zabralo. Martyniuk pomalu spustil ruce. „Nejsem ozbrojený. Ztratil jsem se. Pomůžete mi, prosím?“

Druhý muž konečně zastrčil dýku do pochvy. „Zavedu tě k Ivorovi,“ oznámil, „a Gereintovi. Ti oba Stříbropláště znají. Ráno půjdeme do tábora.“

„Proč ne hned?“

„Protože tu mám práci,“ odsekl muž, „a nejspíš ji teď budeš muset vykonat se mnou.“

„Jak? Co?“

„V lese jsou dvě mimina, která se postí, aby uviděla svá zvířata. Musíme na ně dohlédnout a přesvědčit se, že se nepořežou nebo tak něco.“ Zvedl zakrvácenou ruku. „Jako já, abych tě nezabil. Jsi mezi Dalreici. U Ivorova kmene, ten je třetí. A máš štěstí, že Ivor je takový tvrdohlavec, protože jinak bys tu našel jenom eltory a *svart alfar,* a ti první by před tebou utekli a ti druzí tě zabili. Jmenuji se Tork,“ uzavřel. „Teď pojď.“

~ ~ ~

Mimina, jak Tork tvrdošíjně nazýval dva třináctileté chlapce, vypadala v pořádku. Jestli chlapci budou mít štěstí, do svítání oba spatří nějaké zvíře, vysvětloval Tork. Když ne, půst bude pokračovat a on bude muset hlídat další noc. Seděli zády opření o strom na mýtince zhruba uprostřed mezi chlapci. Nedaleko se pásl Torkův kůň, malý tmavě šedý hřebec.

„A před čím je hlídáme?“ zeptal se Dave trochu nervózně. Na noční lesy nebyl zrovna zvyklý.

„Už jsem říkal: kolem se potulují *svart alfar*. Zpráva o nich vyhnala všechny ostatní kmeny na jih.“

„V našem světě se jeden svart objevil,“ odvážil se Dave. „Sledoval Lorena. Matt Sören ho zabil. Loren říkal, že nejsou nebezpeční a že jich moc není.“

Tork zvedl obočí. „Je jich víc než dřív,“ namítl, „a i když mágovi možná nebezpeční nejsou, jsou vychovávaní k zabíjení a umějí to moc dobře.“

Davea začalo protivně brnět po těle. Tork mluvil o zabíjení nepříjemně často.

„Už svarti by nám nadělali starosti,“ pokračoval Tork, „ale těsně předtím, než jsem uviděl tebe, jsem našel stopu urgacha – původně jsem tě za něj považoval. Chtěl jsem tě nejdřív zabít a vyptávat se potom. Takové tvory nikdo neviděl stovky let. Je moc špatné, že se vrátili. Nevím, co to znamená.“

„Co je to zač?“

Tork jaksi divně zakroutil rukou a zavrtěl hlavou. „V noci ne. Neměli bychom o nich tady venku mluvit.“ Zvláštní gesto zopakoval.

Dave se znovu opřel o strom. Bylo pozdě, zřejmě by se měl pokusit usnout, ale na to byl příliš rozčilený. Tork vypadal, že už nemá náladu povídat. Daveovi to vyhovovalo.

Celkem vzato to vypadalo dobře. Mohl dopadnout mnohem hůř. Zřejmě přistál mezi lidmi, kteří mága znají. Ostatní nemohli být moc daleko. Nejspíš to vyjde, pokud ho v těch lesích něco nesežere. Na druhou stranu Tork zřejmě věděl, co dělá. *Musíš se s tím vyrovnat,* pomyslel si.

Po necelé hodině Tork vstal a šel ta svoje mimina zkontrolovat. Zamířil východním směrem, a když se po deseti minutách vrátil, pokyvoval hlavou.

„Barth je v pořádku a taky se dobře schoval. Není tak hloupý jako většina z nich.“ Pokračoval na západ, aby se podíval na druhého. Po několika minutách se opět objevil.

„No…“ začal Tork, když se blížil ke stromu.

Tohle mohl dokázat jenom atlet. Dave se čistě reflexivně vrhl na zjevení, které se vynořilo z lesa vedle Torka. Zasáhl chlupatého tvora

podobného opici nejtvrdším bodyčekem, jakého byl schopen, a rozmáchnutý meč mířící Torkovi na hlavu rozsekl jen křoví.

Dave se ocitl na zemi jak široký, tak dlouhý, a s vyraženým dechem jen sledoval, jak se mohutný tvor ohnal druhou rukou. Daveovi se ji podařilo odrazit levým předloktím a paže mu okamžitě po srážce znecitlivěla. Bože, pomyslel si a zíral do vzteklých rudých očí, které určitě patřily tomu urgachovi, ten parchant má ale sílu! Neměl ani čas se bát: neohrabaně se odvalil před urgachovým krátkým výpadem s mečem a sledoval, jak mohutné tělo prolétlo kolem něj.

Tork se s nožem v ruce vrhl tvorovi přímo na hlavu. Urgach upustil nemotorný meč a s děsivým zavrčením snadno zablokoval Torkovu paži. Posunul sevření, švihl celým tělem a mrštil Jezdcem o strom, až Tork na chvilku zůstal bez sebe.

Jedna jedna, pomyslel si Dave. Torkův výpad mu dal čas, aby se dostal na nohy, ale všechno se řítilo strašně rychle. Otočil se, tryskem se rozběhl k místu, kde hrůzou ržál Torkův uvázaný kůň, a popadl meč uložený u sedlové deky. *Meč,* pomyslel si. *Co sakra budu dělat s mečem?*

Bránit se jako šílený. Urgach, který už znovu držel svou zbraň, skočil přímo k němu a chystal se obřím mečem k mohutnému rozmachu obouruč.

Dave byl silný, ale když meč třískl o meč, až zbraně zavibrovaly, pravá paže mu znecitlivěla skoro jako ta levá. Dave se zapotácel a couvl.

„Torku!“ vykřikl zoufale. „Já ho neu –“

Zmlkl, protože najednou už nebylo nutné něco říkat. Urgach se zahoupal jako skála hrozící zřícením a vzápětí padl plnou vahou vpřed. V týlu lebky mu vězela Torkova dýka až po jílec.

Oba muži se na sebe zahleděli přes mrtvé tělo příšery.

„No,“ vypravil ze sebe Tork konečně a pořád ještě prudce oddechoval, „teď už vím, proč jsem tě nezabil.“

To, co Dave v tu chvíli pocítil, bylo tak vzácné a nečekané, že mu chvíli trvalo, než to poznal.

~ ~ ~

Ivor, který vstal se sluncem a pozoroval jihozápadní bránu, uviděl, že se Barth a Navon vracejí společně. Podle toho, jak se pohybovali, poznal – nebylo to těžké – že oba v lese něco našli. Našli sami nebo něco našlo je, jak říkal Gereint. Odešli jako chlapci a vraceli se k němu stále jako jeho děti, ale teď už Jezdci, Jezdci z Dalreiců. Zavolal proto na ně pozdrav, aby je po návratu ze světa snů ke kmeni uvítal jako náčelník.

„Hola!“ křikl Ivor, aby všichni slyšeli. „Pohleďte, kdo přichází! Zavládne radost, protože uvidíme, že Tkadlec nám posílá dva nové Jezdce!“

Všichni v tu chvíli vyběhli ven, protože celí nedočkaví jen čekali, až jejich návrat oznámí jako první náčelník. Byla to tradice třetího kmene už od dob Lahora, jeho děda.

Bartha a Navona doma uvítali s poctami a jásotem. Oči měli stále vykulené úžasem, ještě se tak docela nevrátili z toho druhého světa plného vidin, které půst, noc a Gereintův tajný nápoj přivolaly. Vypadali nezranění a svěží, přesně jak to má být.

Ivor je vedl každého po jednom boku, protože teď už jim dovolil kráčet vedle sebe jako dospělé muže, a mířili k obydlí vyhrazenému pro Gereinta. Vešel s nimi dovnitř a sledoval, jak před šamanem poklekli, aby mohl potvrdit a posvětit jejich zvířata. Nikdy se žádné z Ivorových dětí nepokusilo něco si o půstu vymýšlet, žádat totem, i když žádné zvíře nespatřili, nebo si namlouvat, že eltor je orel nebo medvěd. Šamanovým úkolem přesto bylo ověřit, jak se to s jejich noční vigilií doopravdy má, a taky poznat totemy všech Jezdců v kmeni. Tak to chodilo ve všech kmenech. Tak to bylo psáno v Celidonu. Takový byl Zákon.

Nakonec Gereint, usazený se zkříženýma nohama na podložce, zvedl hlavu. Neomylně se otočil k místu, kde stál Ivor, jehož siluetu vykreslovalo světlo dopadající mu na záda.

„Jejich hodina zná jejich jméno,“ prohlásil šaman.

Bylo dokonáno. Zazněla slova, která završovala zrod Jezdce: hodina, jíž se nikdo nemohl vyhnout, a posvátnost jejich tajného jména. Ivor si najednou zřetelně uvědomil běh nesmírného času. Dvanáct stovek let jezdili Dalreici po Pláni. Dvanáct stovek let každého nového Jezdce ohlašovali stejným způsobem.

„Měli bychom oslavovat?“ zeptal se Gereinta obřadně.

„To bychom měli,“ zazněla klidná odpověď. „Měli bychom mít Oslavu nových lovců.“

„Bude tomu tak,“ souhlasil Ivor. Už tolikrát ty věty s Gereintem vyslovili, každé léto, rok po roce. Stárne snad?

Vzal dva nejnovější Jezdce za ruce a odvedl je na slunce. Před dveřmi šamanova domu se shromáždil celý kmen.

„Jejich hodina je zná,“ oznámil a usmál se, když zaburácel jásot.

Konečně vrátil Navona a Bartha zpátky rodinám. „Spěte,“ pokynul oběma, protože věděl, jaký bude zítřek, i když mu bylo jasné, že ho nikdo neposlechne. Kdo by v takový den spal?

Levon to udělal, vzpomněl si. Ale on zůstal v hájku tři noci a nakonec vyšel vyhublý a jakoby duchem nepřítomný. Byl to obtížný půst, který ho zavedl daleko, což se patřilo na toho, kdo jednou povede kmen.

Jak tak přemýšlel, sledoval, jak jeho lidé odcházejí, a pak se shýbl a vrátil se do temnoty v Gereintově domě. V jeho domě nikdy nebylo žádné světlo, bez ohledu na to, který tábor právě obývali.

Šaman se nepohnul.

„Je to dobré,“ liboval si Ivor a přidřepl vedle starce.

Gereint přikývl. „Myslím, že je to opravdu dobré. Oba by měli stačit a v Barthovi je možná něco víc.“ Nikdy náčelníkovi nenaznačil blíž, co v nováčcích viděl. Ivor vždycky užasl nad šamanovým darem, nad jeho mocí.

Stále se pamatoval na noc, kdy Gereinta oslepili. Ivor byl dítě, do jestřába mu chyběla ještě čtyři léta, ale jako Banorova jediného syna ho vyvedli ven za muži, aby viděl, jak je to provedeno. Symbolem moci pro něj už celý život zůstane prozpěvování hlubokých hlasů a pochodně mávající na noční pláni pod hvězdami uprostřed léta.

Chvíli oba muži seděli mlčky, každý pohroužený do vlastních myšlenek, pak Ivor vstal. „Měl bych promluvit s Levonem o zítřejším lovu,“ prohodil. „Šestnáct, myslím.“

„Nejméně,“ namítl šaman vyčítavě. „Sám bych dokázal sníst celého. Nehodovali jsme už dlouho, Ivore.“

Ivor si odfrkl. „Velmi dlouho, ty chtivý starče. Celých dvanáct dnů od chvíle, kdy jsi povolal Walena. Jak to, že nejsi tlustý?“

„Protože,“ vysvětloval nejmoudřejší, „na tvých hostinách není nikdy dost jídla.“

„Tak sedmnáct!“ zasmál se Ivor. „Navštívím tě ráno, než odjedou. Je to na Levonovi, ale já navrhnu východ.“

„Východ,“ souhlasil Gereint vážně. „Ale navštívíš mě o něco později ještě dnes.“

Na to si Ivor také postupně zvykl.

Zrak přichází, když světlo odejde, říkali Dalreici. Nebyl to Zákon, ale platilo to stejně neochvějně. Nacházeli své totemy ve tmě a všichni jejich šamani získávali svou moc oslepením při obřadu za noci uprostřed léta, kdy pro ně jasné pochodně a hvězdy najednou zčernaly.

Našel Levona u koní, jak jinak. Staral se tam o jednu klisnu s pochroumaným kotníkem. Levon vstal, když zaslechl otcovy kroky, a přešel k němu, zlaté vlasy si odhrnul z očí. Byly dlouhé a nikdy si je nevázal. Při pohledu na Levona Ivorovi poskočilo srdce, vždycky tomu tak bylo.

Vzpomněl si, nejspíš protože na to myslel před chvilkou, na ráno, kdy se Levon vrátil ze svého třídenního půstu. Spal pak celý den, unavený k smrti, světlou kůži měl skoro průhlednou vyčerpáním. Pozdě v noci pak vstal a vyhledal otce.

Ivor a jeho třináctiletý syn si vyšli sami do spícího tábora.

„Viděl jsem cerna, otče,“ řekl Levon najednou. Byl to pro něj dar, nejniternější, nejvzácnější dar. Jeho zvíře, jeho tajné jméno. *Cern je moc dobrý,* pomyslel si Ivor pyšně. Silný a statečný, s hrdým parožím jako bůh, po němž dostal jméno, pověstný tím, jak dokáže bránit svá mláďata. Cern byl moc dobrý.

Přikývl. Měl knedlík v krku. Leith si ho vždycky dobírala kvůli tomu, jak snadno se rozpláče. Chtěl vzít chlapce kolem ramen, ale Levon už byl Jezdec, muž, a dal otci mužský dar.

„Můj byl jestřáb,“ řekl Ivor. Stál vedle syna, jejich ramena se dotýkala a společně se dívali na letní nebe nad svým spícím lidem.

„Na východ, je to tak?“ prohodil teď Levon, když k němu přistoupil. V hnědých očích měl smích.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Ivor. „Nebudeme ztřeštění. Je to však na tobě,“ dodal rychle.

„Já vím. Východ je dobrý. Navíc mám ty dva nové. V tamější krajině se loví snadněji. Kolik?“

„Myslel jsem šestnáct, ale Gereint chce jednoho eltora pro sebe.“

Levon zvrátil hlavu a zasmál se. „A stěžoval si na to, že není dost hostin, že?“

„Jako vždycky,“ uchechtl se otec. „Tak kolik lovců je potřeba na sedmnáct?“

„Dvacet,“ řekl Levon okamžitě.

To bylo o pět méně, než by vzal Ivor. Lovci pak byli pod tlakem, zvlášť se dvěma nováčky, ale Ivor zachoval klid. Lov už měl na starosti Levon a jeho syn znal koně, lovce i eltory jako nikdo jiný. Ivor byl také přesvědčený, že nátlak jim prospěje, nemohli pak zpohodlnět. Revor prý dělával totéž.

Takže pronesl „dobře“ a nic víc. „Vybírej moudře. Později za tebou doma zajdu.“ Levon zvedl ruku a už se obracel zpátky ke klisně.

Ivor ještě nejedl ani nemluvil s Leithou, a slunce už stálo vysoko. Šel domů. Čekali na něj v předním pokoji. Díky Gereintovým slovům na rozloučenou zase tak překvapený nebyl.

„Tohle je Davor,“ spustil Tork bez okolků. „Přešel včera v noci z jiného světa s Lorenem Stříbropláštěm, ale odtrhl se od nich. Včera v noci jsme ve Faelinnu společně zabili urgacha.“

Aha, pomyslel si Ivor. *Já věděl, že ještě něco přijde.* Podíval se na dva mladé lidi. Z cizince, velmi velkého muže, čišela jistá agresivita, ale ve skutečnosti takový jistě není. Torkova hutná řeč náčelníka vylekala a potěšila zároveň. Urgach znamenal neslýchanou novinu, ale vyvrhelovo slovo „společně“ přimělo Ivora, aby se v duchu usmál. *Mezi těmi dvěma se při tom souboji něco odehrálo,* pomyslel si.

„Vítej,“ obrátil se k cizinci. A pak obřadně dodal: „Tvůj příchod je zářivou nití ve tkanivu pro nás utkaném. Budeš mi muset ze svého příběhu vyprávět tolik, kolik jsi ochotný. Zabít urgacha – to byl statečný kousek. Ale nejdřív se najíme,“ dodal spěšně, protože znal Leithina pravidla jednání s hosty. „Liane?“ zavolal.

Jeho dcera se okamžitě objevila, takže nepochybně poslouchala za dveřmi. Ivor potlačil úsměv. „Dnes ráno máme k jídlu hosty,“

řekl. „Sežeň Tabora, ať zajde za Gereintem a pozve ho k nám, ano? Levona taky.“

„Gereint nebude chtít,“ odmlouvala drze. „Je to moc daleko, řekne ti.“ Ivor si všiml, že se drží zády k Torkovi. Jaká hanba, že se jeho dítě chová takhle k jednomu z vlastních lidí. Bude s ní o tom muset promluvit. Tahle záležitost s vyvrhelem musí skončit.

Prozatím řekl jen: „Ať mu Tabor řekne, že měl dnes ráno pravdu.“

„V čem?“ vyzvídala Liane.

„Jdi, děvče,“ zpřísněl Ivor. Všechno má své hranice.

Liane pohodila vlasy, jak se dalo předpokládat, otočila se a vyšla z místnosti. Ivor si všiml pobaveného výrazu na cizincově obličeji a také toho, že už nesvíral svazek papírů jako na obranu. To bylo dobře, aspoň prozatím.

Jenže Loren Stříbroplášť a urgach ve Faelinnském háji? To se nestalo pět set let, aby někdo v Celidonu hlásil, že takového tvora viděl. *Já věděl*, pomyslel si Ivor, *že je ještě jiný důvod, proč tu zůstáváme.*

Zdálo se, že ten důvod je právě tohle.

Kapitola 11

Našli pro něj koně, což nebyl snadný úkol. Dalreici byli spíše pomenší lidé, hbití a šlachovití, a jejich koně byli stejní. Avšak v zimě jezdili k řece Latham, kde území velekrálovství vybíhalo do Pláně, a tam obchodovali s brenninskými. V každém kmeni tudíž byli vždycky jeden nebo dva větší koně, které obvykle používali pro převážení zásob při stěhování z tábora do tábora. Daveovi přidělili klidného šedáka a Ivorova mladšího syna Tabora jako průvodce. Za svítání vyjel s Levonem a lovci, aby sledoval lov na eltory.

Paže měl pořádně zřízené, ale Tork byl na tom stejně špatně nebo hůř, a přesto lovil. Tak si Dave řekl, že jet na koni a dívat se by mohl zvládnout.

Tabor, hubený a dotemna opálený, jel na kaštanově hnědém poníku vedle něj. Vlasy měl vzadu svázané jako Tork a většina Jezdců, ale neměl je na to dost dlouhé a culík mu trčel z hlavy jako větev ze stromu. Dave si vzpomněl, jak sám vypadal ve čtrnácti, a zjistil, že s tím klukem vedle sebe kupodivu umí soucítit. Tabor hodně mluvil – vlastně nezavřel pusu od chvíle, kdy vyjeli – ale Davea všechno zajímalo a výjimečně mu to nevadilo.

„Dřív jsme svoje domy vozili s sebou, když jsme se stěhovali," vysvětloval Tabor za jízdy. Levon vpředu nasadil pohodlné tempo směrem na východ do vycházejícího slunce. Tork a zhruba dvacítka dalších lovců jeli vedle něj. Bylo nádherné, vlahé letní ráno.

„Samozřejmě to nebyly stejné domy, jako máme dnes," pokračoval Tabor. „Dělali jsme si je z eltoních kůží a tyčí, takže se daly lehko přenášet."

„My máme v našem světě taky podobné věci," poznamenal Dave. „Proč jste to změnili?"

„To udělal Revor," odpověděl Tabor.

„Kdo je to?"

Chlapec se zatvářil bolestně, jako by se zděsil nad zjištěním, že Revorova sláva ještě nedosáhla do Toronta. Čtrnáct je legrační věk, pomyslel si Dave a potlačil úsměv. Překvapovalo ho, jak vesele se cítí.

„Revor je náš nejskvělejší hrdina," vysvětloval Tabor uctivě. „Zachránil velekrále v bitvě během Bael Rangatu tím, že projel Danilothem, a za odměnu dostal na věky pro Dalreice půdu na Pláni. Potom," pokračoval Tabor vážně, „Revor svolal v Celidonu uprostřed Pláně velké shromáždění všech Dalreiců a řekl, že když je to teď naše země, měli bychom na ní mít nějakou vlastní značku. Takže jsme v těch dobách postavili tábory, aby naše kmeny měly skutečný domov, kamkoli je putování za eltory po Pláni zavede."

„Jak je to dávno?" zeptal se Dave.

„Ach, celá věčnost," odpověděl Tabor a máchl rukou.

„Revor je na věčnosti celou věčnost?" překvapil Dave sám sebe. Tabor chvilku vypadal nechápavě, pak se zahihňal. Je to dobrý kluk, řekl si Dave. Ale ten culík byl k sežrání.

„Tábořiště se od té doby často přestavovala," pokračoval Tabor v přednášce. Svoje průvodcovské povinnosti bral vážně. „Vždycky nasekáme dřevo, když jsme blízko lesa – samozřejmě kromě Pendaranu – a při stěhování si ho bereme s sebou. Někdy jsou tábory dost poničené. Když je na Pláni sucho, dochází k požárům."

Dave přikývl, dávalo to smysl. „A myslím, že taky musíte napravit škody, které mezitím natropí počasí a zvířata."

„Počasí ano," řekl Tabor. „Ale zvířata nikdy. Šamani dostali darem z Gwen Ystratu kouzlo. Do tábora nevstoupí nic divokého."

S tím měl Dave stále problém. Vzpomněl si, jak předchozího rána přivedli do náčelníkova domu starého slepého šamana Gereinta. Gereint zaměřil své nevidomé oční důlky přímo na něj. Dave ten pohled snášel, jak nejlépe dovedl – souboj pohledů se slepcem – ale když se Gereint bez jakéhokoli výrazu odvrátil, měl Dave chuť vykřiknout: *„Tak cos viděl, krucinál?"*

Celé ho to znervózňovalo. Byla to však jediná zlá chvilka. Náčelník Ivor, malý šlachovitý chlapík s vráskami kolem očí a uvážlivým způsobem mluvy zachoval klid.

„Jestli Stříbroplášť mířil do Paras Dervalu,“ řekl tehdy, „tak tam taky bude. Aubereiové o tobě dají vědět v Celidonu a několik z nás tě doprovodí na jih do Brenninu. Některým našim mladším mužům taková cesta prospěje a já mám pro velekrále Ailella zprávy.“

„O urgachovi?“ ozval se hlas ode dveří a Dave se otočil a znovu uviděl Liane, Ivorovu hnědovlasou dceru.

Levon se zasmál. „Otče, můžeme z ní rovnou udělat členku naší táborové rady. Stejně bude poslouchat.“

Ivor vypadal rozladěně a zároveň pyšně. Právě v té chvíli Dave došel k závěru, že se mu náčelník líbí.

„Liane,“ spustil Ivor, „copak tě matka nepotřebuje?“

„Říkala, že jí překážím.“

„Jak jí můžeš překážet? Máme hosty, určitě máš něco na práci,“ podivil se Ivor.

„Rozbíjím talíře,“ vysvětlila Liane. „Mluvíte o tom urgachovi?“

Dave se hlasitě zasmál, ale ona ho zpražila pohledem, až zrudl.

„Ano,“ odpověděl Ivor. Ale pak dodal s pohledem upřeným na Liane: „Dcero, tohle trpím jen proto, že nerad kárám své děti před hosty, ale zacházíš příliš daleko. To se přece nedělá, poslouchat za dveřmi. Tak se chová rozmazlené děcko, a ne žena.“

Lianina prostořekost byla ta tam. Dívka zbledla a rozechvěly se jí rty. „Promiň,“ vydechla, otočila se na patě a vyběhla z domu.

„Ta musí být taky u všeho,“ vyslovil Levon nahlas to, co bylo zcela zřejmé.

~ ~ ~

„Tam jsou.“

Tabor ukazoval na jihovýchod a Dave, když zamžoural proti slunci, zahlédl eltory postupující na sever přímo přes jejich cestu. Očekával buvoly, což si teď uvědomil, protože jakmile eltory spatřil, zadržel dech a náhle pochopil, proč Dalreici nemluvili o stádu, ale o hejnu.

Byli jako antilopy: půvabní, rohatí, štíhlí a velmi, velmi rychlí. Většinou měli hnědou barvu různých odstínů, ale jeden či dva byli čistě bílí. Běželi po pláni ohromně rychle. Muselo jich být na pět set,

hnali se po trávě jako vítr, hlavu nesli vysoko, zpupně a krásně, a hříva se jim v běhu nadnášela ve větru.

„Malé hejno," poznamenal Tabor. Kluk se snažil zachovat klid, ale Dave postřehl v jeho hlase vzrušení, a sám pocítil, jak mu zrychluje tep. Bože, jsou nádherní. Jezdci kolem něj na Levonův stručný příkaz zrychlili a mírně změnili směr, aby se přiblížili k hejnu šikmo.

„Pojeď!" pobídl ho Tabor, protože jejich pomalejší koně se opozdili. „Vím, kam je nakonec zavede." Zabočil ostře na sever a Dave za ním. Za chvilku vyjeli na pahorek v jinak rovinaté stepi. Když se Dave otočil zpět, uviděl, že hejno eltorů a lovci se přibližují. Sledoval tedy lov Dalreiců, zatímco Tabor mu vysvětloval Zákon.

Eltora mohli zabít pouze nožem. Ničím jiným. Zabití jakýmkoli jiným způsobem znamenalo pro muže smrt nebo vyhnanství. Tak už dvanáct set let pravil Zákon napsaný na pergamenech v Celidonu.

Dále: jeden eltor na jednoho muže, a lovec měl jenom jednu šanci. Laň také mohli zabít, ale to bylo riskantní, protože smrt březí laně znamenala opět popravu nebo vyhnanství.

Právě to se přihodilo Torkovu otci, jak se Dave dozvěděl. Ivor ho poslal do vyhnanství, protože větší milost mu udělit nemohl – na uchování velkých eltorských hejn záviselo živobytí Dalreiců. Dave přikyvoval, když to slyšel. Jaksi mu připadalo, že sem na Pláň pod vysoké nebe se tak drsné přímočaré zákony hodí. Tohle nebyl svět stvořený pro nimrání v drobnostech a jemné rozlišování.

Pak Tabor ztichl, protože Levon vydal němý pokyn a lovci třetího kmene jeden po druhém vyrazili za kořistí. Dave viděl, jak první z nich, skloněný a splývající se svým letícím koněm, protnul okraj běžícího hejna. Muž si vybral cíl a vklouzl mu po bok. Potom Daveovi klesla čelist, protože spatřil, jak lovec přeskočil z koně na eltora, vzápětí bleskla dýka a muž rázným pohybem podřízl zvířeti krční tepnu. Eltor padl a pod vahou Dalreice se svalil mimo dráhu hlavního houfu. Lovec se padajícího zvířete pustil, i v té děsivé rychlosti dopadl na zem, překulil se a už stál na nohou, se zrudlou dýkou triumfálně pozvednutou.

Levon zvedl svou dýku v odpověď, ale většina ostatních mužů už uháněla podle stáda. Dave viděl dalšího muže, který svůj kus dostal

prudce hozeným nožem. Jeho eltor padl téměř na místě. Další lovec, jenž koně neuvěřitelně ovládal, se svého oře držel jen nohama, pak se vyklonil nad hřbet tryskem uhánějícího eltora, v této pozici zasadil úder a dostal tak své zvíře.

„A jé," vyjekl Tabor. „Navon se snaží být vynalézavý." Dave přesunul pohled a uviděl, že jeden z chlapců, které předchozí noci hlídal, se na svém prvním lovu předvádí. Navon se na koni za jízdy vztyčil a hladce se přiblížil k jednomu eltorovi. Pečlivě zamířil a ve stoje hodil nůž – a minul. Čepel prolétla těsně nad krkem kořisti a neškodně zapadla.

„Hlupák!" vykřikl Tabor, když Navon sklesl na svého koně. Dave i na tu dálku poznal, jak mladý Jezdec schlípl.

„Byl to dobrý pokus," nadhodil.

„Nebyl," odsekl Tabor a nespouštěl oči z lovců. „Tohle neměl na svém prvním lovu dělat, zvlášť když mu Levon natolik důvěřoval, že ho přibral do dvacítky lovců na sedmnáct eltorů. Jestli teď bude mít smůlu ještě někdo…"

Dave se vrátil znovu k lovu a vyhledal druhého novopečeného Jezdce. Barth na hnědém hřebci šel bez okolků na věc. Bez cavyků si vybral svého eltora, zařadil se vedle něj, přeskočil z koně, bodl stejně jako první lovec a vzápětí strhl zvíře k zemi.

„Dobře," zamumlal Tabor trochu neochotně. „Udělal to dobře. Vidíš, dokonce ho stáhl na vnější stranu hejna, pryč od ostatních. Skočit je nejjistější, i když se při tom můžeš zranit."

To bylo zřejmé, protože Barth sice pozvedl dýku do vzduchu, ale udělal to levou rukou a pravici nechal viset po boku. Levon mu pozdrav oplatil. Davor se otočil k Taborovi, aby se ho na cosi zeptal, ale při pohledu na zničený výraz svého společníka strnul.

„Prosím," šeptal Tabor, skoro jako by se modlil. „Ať je to brzo. Ach, Davore, jestli mě Gereint letos v létě nepovolá, umřu hanbou!"

Dave nedokázal vymyslet jediné slovo, které by na to mohl říct. A tak po chvilce položil otázku, která ho původně zajímala. „Levon se taky zapojí, nebo se bude jenom dívat?"

Tabor se vzpamatoval. „Ten zabíjí jenom tehdy, když se to ostatním nepodaří, pak musí lovit do plného počtu sám. Ale je to ostuda, když musí zabíjet velitel, a proto většina kmenů bere na lov

víc lovců, než potřebují.“ Taborův hlas zněl znovu pyšně. „Je to věc cti, vzít si navíc jenom několik Jezdců nebo žádného, i když to nikdo jiný nedělá. Třetí kmen je proslavený po celé Pláni tím, jak jsme při lovu stateční. Je ale škoda, že Levon nebyl s těmi zelenáči dnes opatrnější. Můj otec by – *ale ne!*“

Dave to viděl taky. Eltor vybraný patnáctým Jezdcem klopýtl zrovna ve chvíli, kdy lovec vrhl svůj nůž, a čepel zasáhla jen paroh a odlétla pryč. Eltor se vzchopil a utekl, s hlavou vysoko vztyčenou a hřívou půvabně rozevlátou.

Tabor najednou docela ztichl a po rychlém výpočtu si Dave uvědomil důvod: nikdo další už nesmí minout. Levon stanovil velmi těsné hranice.

Od zbývající skupinky se už oddělil šestnáctý lovec, postarší muž. Dave viděl, že Jezdci, kteří už kořist skolili, ujíždějí při opačné straně stáda. Otočili eltory tak, aby se vraceli na jih po druhé straně pahorku. Uvědomil si, že všechny padlé kusy budou kousek od sebe. Celé to byl velmi efektivní proces, dobře vedený. Pokud nemine už nikdo další.

Šestnáctý lovec se pustil do svého úkolu bez cavyků. V rychlosti pozvedl dýku, vybral si pomalejší zvíře, přeskočil, bodl a strhl kus na stranu. Vstal, vztyčil paži s dýkou.

„Ten je tlustý,“ poznamenal Tabor a snažil se zamaskovat napětí. „Toho bude chtít dnes večer Gereint.“

Sedmnáctý muž také zabil, hod vedl do svého eltora téměř přímo shora. V jeho podání to vypadalo snadné.

„Tork nemine,“ slyšel Dave říkat Tabora a uviděl známou postavu bez košile, která se prohnala kolem jejich pahorku. Tork oddělil jednoho eltora od stáda, několik délek s ním uháněl na jih a pak téměř s arogantní jistotou hodil nůž. Eltor jim padl k nohám. Tork krátce pozdravil a pak odklusal k ostatním Jezdcům na druhé straně hejna. Když Dave ten hod viděl, vzpomněl si, jak předminulou noc padl utgach. Měl chuť zajásat Torkovi na počest, ale nikdo další by se nepřidal a vycítil taky Taborovu úzkost.

„Cechtar je velmi dobrý,“ vydechl chlapec. Dave spatřil velkého muže na hnědákovi, který se oddělil od Levona – velitel už zůstal sám, viděli ho přímo pod sebou. Cechtar cválal sebejistě k

ženoucímu se hejnu, které ostatní hnali kolem pahorku. Nůž už měl tasený a seděl na koni pevně a jistě.

Potom kůň vrazil do vyvýšeného drnu a klopýtl. Cechtar se udržel v sedle, ale náprava už nebyla možná – nůž, předčasně tasený, mu vyletěl z ruky a neškodně dopadl kousek od nejbližšího zvířete.

Dave ani nedýchal a otočil se, aby zjistil, co Levon udělá. Tabor vedle něj sténal, jak hrozně trpěl. „Ach, ne, ach ne," opakoval. „Taková ostuda. Je to potupa pro všechny tři Jezdce a zvlášť pro Levona, že to tak špatně odhadl. Nemůže nic dělat. Je mi špatně!"

„Musí teď zabít sám?"

„Ano, a udělá to. Ale tím už nic nezachrání, nemůže nic – ach!"

Tabor se zarazil, protože Levon s rozmyslem popohnal koně a křikl rozkaz na Torka a ostatní. Dave viděl, že lovci vyrazili, aby eltory znovu otočili, takže když opsali široký oblouk, hejno, které bylo asi čtvrt míle daleko, se hnalo zpátky na sever. Všech pět set kusů mířilo přímo k východní straně pahorku.

„Co to dělá?" zeptal se Dave potichu.

„Nevím, nerozumím tomu. Leda…" Levon pomalu vyrazil na východ, ale po několika krocích otočil koně a zůstal nehybně, pevně stát hejnu v cestě.

„Co to sakra má být?" vydechl Dave.

„*Ach, Levone, ne!*" zakřičel Tabor najednou. Popadl Davea za paži a v obličeji úplně zbělel, protože už pochopil a to ho vystrašilo.

„Pokusí se o Revorův výpad. On se zabije!"

Dave cítil, že i na něj padá hrůza, když pochopil, oč se Levon snaží. Bylo to přece nemožné, bylo to šílené. Že by velitel lovců hanbou spáchal sebevraždu?

V mrazivém tichu z pahorku sledovali, jak jednolité hejno ve zhruba klínovitém útvaru za statným zvířetem v čele uhání po trávě k nehybné postavě Taborova zlatovlasého bratra. Dave si matně uvědomoval, že ostatní lovci se také zastavili. Slyšet byl jedině rychle sílící dusot přibíhajících eltorů.

Dave nedokázal od Levona odtrhnout oči a sledoval, jak mladík beze spěchu sesedl a postavil se před svého koně. Eltoři se rychle blížili, jen letěli. Dusotem jejich kopyt se chvěl vzduch.

Kůň se ani nepohnul. Toho si Dave také všiml a pak uviděl, že Levon s rozmyslem vytahuje nůž.

Vůdčí eltor byl padesát metrů daleko.

Pak dvacet.

Levon zvedl paži a bez váhání, jediným plynulým bezchybným pohybem, nožem hodil.

Čepel zasáhla obrovské zvíře přímo mezi oči. To zakolísalo, zapotácelo se a pak padlo Levonovi k nohám. Přímo Levonovi k nohám.

Dave zatínal pěsti vzrušením a spatřil, že ostatní zvířata se okamžitě od padlého vůdce oddělila a vytvořila dvě menší hejna. Jedno zamířilo na východ, druhé na západ a obě se vnořila do mračna prachu přesně v místě, kde ležel padlý eltor.

A kde stál Levon, jehož zlaté vlasy volně vlály ve větru, a klidně hladil nozdry svého koně. Svým skvělým činem zachránil čest svého lidu před skvrnou hanby. Jak se na velitele patří.

Dave si uvědomil, že křičí jako cvok, že Tabor ho se slzami v očích prudce objímá a buší mu do bolavých ramen, a že on sám kluka drží a pevně ho k sobě tiskne. Něco takového nedělával, neudělal to ještě nikdy, ale teď mu to připadalo v pořádku, bylo to víc než v pořádku.

~ ~ ~

Ivor užasl nad tím, jak hrozně se kvůli tomu rozzuřil. Takový vztek ještě nepamatoval. Levon skoro zahynul, říkal, to je ten důvod. Pošetilé furiantství, nic jiného to nebylo. Ivor měl trvat na pětadvaceti Jezdcích. On, Ivor, je stále náčelníkem třetího kmene.

A ta rázná myšlenka ho přiměla se zastavit. Opravdu ten vztek zažehl jenom strach o Levona? Teď už je přece po všem, Levonovi se nic zlého nestalo a svým činem jen získal. Celý kmen byl na nohou z toho, co dokázal. Revorův výpad. Levon si vydobyl slávu. O jeho skutku se bude vyprávět na zimním shromáždění všech devíti kmenů v Celidonu. Jeho jméno brzy bude znít po celé Pláni.

Cítím se starý, uvědomil si Ivor. *Žárlím. Mám syna, který zvládne Revorův výpad.* Co je tím pádem on? Zůstal už jen Levonovým otcem, poslední součástí jeho jména?

Což vedlo k další myšlence: cítí se tak všichni otcové, když se z jejich synů stávají muži? Muži, kteří něco dokázali a vydobyli si jméno, které zastíní to otcovo? Copak se v přívalu hrdosti dal vždycky nahmatat osten závisti? Cítil se Banor stejně, když dvacetiletý Ivor přednesl svou první řeč v Celidonu a vysloužili si chválu všech starších za moudrost svých slov?

Nejspíš ano, pomyslel si a s láskou vzpomněl na otce. Pravděpodobně se tak cítil a Ivor si uvědomil, že na tom nezáleží. Tak se prostě věci mají, patří to k cestě, po níž se všichni lidé ubírají k vědoucí hodině.

Pokud měl nějakou dobrou vlastnost, kus povahy, kterou chtěl, aby zdědili i synové, pak to byla velkorysost. Kysele se usmál. Bylo by ironií, kdyby tu velkorysost nedokázal najít především u sebe.

Což mu něco připomnělo. Jeho synové. A dcera. Musí si s Liane promluvit. Jelikož se už cítil mnohem lépe, rozhodl se poohlédnout se po svém prostředním dítěti.

Revorův výpad. Ach, u Ceinwenina luku, že je ale hrdý!

~ ~ ~

Začátek slavnosti Nových lovců byl stanovený na západ slunce, kdy se všichni z kmene sešli na širokém prostranství uprostřed tábora, odkud se celé odpoledne linula vůně pomalu pečené zvěřiny. Tohle bude skutečně oslava: dva noví Jezdci a ráno Levonův čin. Skutek, který vymazal předchozí neúspěchy. Nikdo, dokonce ani Gereint, si nevzpomínal, kdy naposledy někdo dokázal něco takového. „Od Revorových dob ještě žádný!“ vykřikl jeden z lovců přiopile.

Všichni lovci z dnešního rána byli trochu opilí. Začali brzo, a Dave s nimi, čirým tvrdým alkoholem, který si Dalreici sami připravovali. Úlevná nálada smíšená s euforií na zpáteční cestě do tábora byla úžasně nakažlivá a Dave se do ní nechal vtáhnout. Nezdálo se, že má důvod k přehnané zdrženlivosti.

Levon, který celou dobu popíjel s nimi, vypadal naprosto nevzrušený tím, co udělal. Dave ho pečlivě pozoroval, ale nezahlédl u Ivorova staršího syna ani náznak arogance, žádnou skrytou nadřazenost. Přece se musí trochu naparovat, pomyslel si, podezíravý jako vždy. Ale když se ještě jednou na Levona podíval, zatímco

kráčel mezi ním a Ivorem na hostinu – jak se zdálo, byl čestným hostem – musel změnit názor, i kdyby nechtěl. Je kůň arogantní nebo povýšený? To si nemyslel. Hrdý ano. Hnědák, který toho rána stál nehybně s Levonem, byl velmi hrdý, ale taková hrdost nic a nikoho jiného neponižuje. Patří to prostě k tomu, jací hřebci jsou.

Levon je právě takový, řekl si Dave.

Byla to jedna z jeho posledních opravdu souvislých myšlenek, protože se západem slunce začala hostina. Eltoří maso bylo výtečné. Pomalu opékané nad otevřeným ohněm a kořeněné neznámými bylinami bylo lahůdkou, jakou v životě zatím neochutnal. Když se ty syčící řízky začaly rozdávat, přípitky mezi členy kmene nabyly na četnosti.

Dave se málokdy opil. Neměl rád, když ztrácel sebekontrolu, ale toho večera byl v cizím prostředí a v úplně jiné zemi. Dokonce v úplně jiném světě. Nedržel se zpátky.

Seděl vedle Ivora a najednou si uvědomil, že od lovu neviděl Torka. Rozhlédl se okolním peklem osvětlovaným ohništi a nakonec zahlédl tmavého muže stát o samotě, na okraji kruhu světla vrhaného plameny.

Dave vstal, ne moc jistě. Ivor tázavě zvedl obočí. „Tam je Tork," zamumlal Dave. „Proč je tam sám? Neměl by. Měl by být tady. Sakra, my jsme… přece jsme společně zabili urgacha, my dva." Ivor přikývl, jako by ten zajíkavý proslov všechno jasně vysvětloval.

„Pravda," souhlasil náčelník tiše. Otočil se k dceři, která ho právě obsluhovala, a dodal: „Liane, přivedeš Torka, aby se posadil vedle mě?"

„Nemůžu," odbyla ho Liane. „Promiň. Musím se připravit na tanec." A už byla pryč, rychlá jako vítr, a zmizela ve změti stínů. Dave si všiml, že Ivor nevypadá spokojeně.

Vykročil, aby přivedl Torka sám. Holka hloupá, přemýšlel trochu zlostně, vyhýbá se mu, protože otce měl ve vyhnanství a ona je náčelníkova dcera.

Přišel k Torkovi stojícímu v přítmí, těsně za září vrhanou spoustou ohništi. Tork žvýkal eltoří kýtu a jen zabručel na pozdrav. To bylo v pořádku. Nepotřebovali mluvit. Mluvkové stejně lezli Daveovi na nervy.

Chvíli mlčky stáli. Kus od ohně bylo chladněji. Vítr byl příjemný, osvěžující. Trochu v něm vystřízlivěl.

„Jak se cítíš?“ zeptal se nakonec.

„Líp,“ odpověděl Tork. A po chvilce: „Co tvoje rameno?“

„Lepší,“ rovněž odpověděl Dave. Když člověk moc nemluví, říká jenom důležité věci. Jak tak stál ve stínu s Torkem, nijak netoužil vrátit se doprostřed k ohňům. Tady to bylo lepší, cítil tu vítr. Taky tu byly vidět hvězdy. U ohniště vidět nebyly. *Ani v Torontu*, vzpomněl si.

Něco ho napadlo a otočil se. Stál tam. Tork se otočil a podíval se s ním. Spolu hleděli na bílý majestát Rangatu.

„Pod tou horou někdo je?“ zeptal se Dave potichu.

„Ano,“ řekl Tork stručně. „Připoutaný.“

„Loren nám povídal.“

„Nemůže zemřít.“

Což nijak neuklidňovalo. „Kdo vlastně?“ zeptal se Dave trochu bázlivě.

Tork chvíli mlčel, pak odpověděl: „Nejmenujeme ho. V Brenninu to dělají, jak jsem slyšel, i v Cathalu, ale Dalreici pobývají ve stínu Rangatu. Když o něm mluvíme, pak jako o Párači Maugrimovi.“

Dave se otřásl, i když nebyla zima. Hora v měsíčním světle jen svítila a vrcholek byl tak vysoko, že musel zaklonit hlavu, aby na něj dohlédl. Chvíli trvalo, než si v hlavě srovnal rozvířené myšlenky.

„Ta hora je tak velká,“ prohodil. „Tak obrovská. Proč ho strčili pod něco tak krásného? Když se teď na ni podívám, pokaždé musím myslet na…“ Nedomluvil. Slova byla někdy příliš těžkopádná. Většinou.

Tork se však na něj díval s naprostým pochopením. „Právě proto to udělali,“ řekl tiše. A znovu se otočil ke světlům.

Dave se otočil s ním a uviděl, že některé ohně rozhrabali a vytvořili z nich kruh z plamenů, kolem nichž se Dalreici shromažďovali. Podíval se na Torka.

„Budou tančit,“ vysvětlil jeho společník. „Ženy a chlapci.“

A za chvíli Dave uviděl, že do ohnivého kruhu vstupuje spousta mladých dívek a začíná složitý, spletitý tanec za doprovodu melodie, kterou vyluzovali dva staří muži na podivně tvarované strunné

nástroje. Bylo to pěkné, aspoň podle jeho názoru, ale tanec nebyl zrovna jeho parketa. Zabloudil očima jinam a zahlédl starého šamana Gereinta. Ten držel v každé ruce kus masa, světlého a tmavého. Ukusoval pěkně na střídačku. Dave se uchechtl a dloubl do Torka, aby se taky podíval.

Tork se potichu zasmál. „Měl by být tlustý. Nechápu, jak to, že není.“ Dave se ušklíbl. Právě v té chvíli procházel kolem nich Navon s lahví, stále rozpačitý z ranního neúspěchu. Dave a Tork se každý napili a pak se dívali, jak nový Jezdec odchází. Pořád ještě kluk, pomyslel si Dave, ale už je to lovec.

„Bude to s ním dobré,“ zamumlal Tork. „Myslím, že se ráno poučil.“

„Poučit se by neměl možnost, kdybys to neuměl s nožem tak skvěle. Onehdy v noci to byl tedy pořádný hod,“ vrátil se Dave poprvé k nebezpečné příhodě.

„Hodit nůž bych neměl možnost, kdybys mi nezachránil život,“ opáčil Tork. Po chvilce se usmál, zuby mu ve tmě bíle blýskly. „Povedlo se nám to.“

„To bych řekl,“ souhlasil Dave a také se usmál.

Mladé dívky odešly za jásavého potlesku. Následoval tanec se složitější choreografií, protože ke skupině žen se připojili starší chlapci. Dave viděl, že i Tabor vstupuje do středu kruhu, a po chvilce si uvědomil, že tančí ranní lov. Hudba už byla hlasitější, strhující. Ke dvěma hudebníkům se přidal další muž.

Všechno, co se ráno událo, odtancovali stylizovanými, obřadnými gesty. Ženy s rozpuštěnými a vlajícími vlasy představovaly eltory a chlapci napodobovali Jezdce, jimiž jednoho dne budou. Bylo to krásně provedeno, včetně návyků a fines jednotlivých lovců. Dave poznal charakteristický náklon hlavy druhého Jezdce, kterého jeden chlapec výborně předváděl. Odměnili ho nadšeným potleskem, a pak zazněl smích, když další chlapec zatančil Navonův nabubřelý pokus a následný neúspěch. Byl to však shovívavý smích, a dokonce i druhé dva neúspěšné pokusy vyvolaly jenom chvilkovou lítost, protože všichni věděli, co přijde po nich.

Tabor si k tomu rozpustil vlasy. Vypadal starší, jistější – nebo je to jen tou rolí, jak napadlo Davea, když sledoval, jak Ivorův mladší

syn přímo s hmatatelnou hrdostí, ale přitom půvabně zdrženlivě v tanci předvádí, jak skvěle si starší bratr počínal.

Dave při pohledu na tanec všechno prožíval znovu a zajásal hlasitě jako všichni ostatní, jakmile mladá žena tančící vůdčího eltora padla Taborovi k nohám. Ostatní ženy se rozběhly ve dvou proudech kolem něj k okraji ohnivého kruhu, kde vytvořily kolem nehybné postavy Tabora dan Ivora vířící kaleidoskop. Dobře provedeno, pomyslel si Dave, opravdu dobře provedeno. Byl o hlavu vyšší než ostatní, takže měl dobrý výhled. Když na něj Tabor přes zástup diváků pohlédl, Dave zapumpoval paží se sevřenou pěstí ve vzduchu. Viděl, že Tabor se bez ohledu na roli radostně začervenal. Dobrý kluk. Správný.

Když to skončilo, obecenstvo se znovu rozhlučelo. Zdálo se, že tanec je u konce. Dave pohlédl na Torka a naznačil, že by se mohli napít. Tork zavrtěl hlavou a kamsi ukázal.

Dave se tam podíval a uviděl, že do ohnivého kruhu vstoupila Liane.

Byla oblečená v červených šatech a cosi si provedla s obličejem. Byla zrudlá a krásná. Na obou pažích a kolem krku měla zlaté šperky. Svítily a blýskaly ve světle z ohně při každém pohybu a Daveovi připadalo, jako by se najednou sama proměnila v ohnivé stvoření.

Obecenstvo utichalo a ona čekala. Potom, místo aby začala tančit, promluvila. „Máme důvod slavit," zazpívala. „O výpadu Levona dan Ivora se bude letos v zimě vyprávět v Celidonu, a ještě mnoho zim poté." Všichni souhlasně zaburáceli. Liane počkala, až se uklidní. „Ten výpad," řekla, „není možná nejumnějším skutkem, jaký máme důvod dnes večer slavit." Diváci užasle ztichli. „Stal se ještě jiný odvážný skutek," pokračovala Liane, „temnější, v nočním lese, a měl by ho znát a slavit každý ze třetího kmene."

Cože? podivil se Dave. *No tohle.*

Na víc neměl čas. „Přiveďte Torka dan Sorchu," zvolala Liane, „a s ním i Davora, našeho hosta, abychom je mohli uctít!"

„Tady jsou!" vykřikl pronikavý hlas za Davem a už ho ten zatracený Tabor tlačil dopředu. Torka popadl za paži rozesmátý

Levon a oba Ivorovi synové je vedli mezí rozestupujícím se obecenstvem k náčelníkovi.

Dave jen hořel rozpaky, ve světle ohně všem na očích si připadal jako nahý, a slyšel, jak Liane v hrobovém tichu pokračuje.

„Vy nevíte," křikla na diváky, „o čem mluvím, tak vám to zatančím." *Ach bože,* pomyslel si Dave. Věděl, že je rudý jako pivoňka. „Uctíme je," řekla Liane tišeji, „a nechť Tork dan Sorcha už není dál nazýván vyvrhelem tohoto kmene, neboť vězte, že tihle dva před dvěma nocemi ve Faelinnském háji zabili urgacha."

Nevěděli to, uvědomil si Dave a litoval, že se nemůže někam schovat, a poznal, že Torkovi je podobně. Podle výbušného jásotu kmene bylo zřejmé, že ostatní neměli o urgachovi ani tušení.

Pak začala hudba a jemu se červeň z tváří postupně vytrácela, protože na něj se už nikdo nedíval: mezi ohni tančila Liane.

Ona předvádí úplně všechno, užasl jako uhranutý, předvádí všechno a docela sama. Dva spící chlapce v lese, Torka, jeho, samotnou náladu a noc ve Faelinnském háji – a potom jaksi, i když to bylo neuvěřitelné, ať už za to mohl alkohol nebo světlo z ohně nebo nějaká umělecká alchymie, spatřil znovu urgacha, obrovského, děsivého, jak se ohání obřím mečem.

Ale v ohnivém kruhu byla jen dívka, jen dívka a její stín, a tančila, předváděla, stávala se výjevem, který ztvárňovala, nabízela ho jim všem. Spatřil svůj instinktivní skok, pak Torkův skok, urgachovu nemilosrdnou ránu, jíž mrštil Torkem o strom…

Vystihla to naprosto přesně, podivil se. Ale pak se přes všechen úžas i klíčící hrdost usmál: přece je poslouchala, když o tom Ivorovi vyprávěli. Najednou se mu chtělo chechtat, brečet, vyjádřit nějaký, jakýkoli cit, a přitom sledoval, jak Liane tancem předvádí jeho zoufalý odpor proti urgachovu meči, a potom, konečně, Torkovu vrženou dýku – byla Torkem, byla dýkou, a pak bestií kácející se jako mohutný strom. Byla vším, celá, takže přece jen to žádná hloupá holka nebyla.

~ ~ ~

Ivor viděl, jak se urgach potácí a padá, a pak už byla z tanečnice opět Liane, a ta vířila mezi ohništi, jen jí bosé nohy létaly, šperky na

pažích blýskaly, točila se tak rychle, že vlasy, přestože je měla krátké, za ní vlály v divoké oslavě tance, hrdinského činu v nočním lese, této noci i té další, a dnů, všech, oslavovala všechno, co bude, než přijde hodina, která zná tvé jméno.

Měl knedlík v krku, když se díval, jak zpomaluje, pohyb ustává, až se zastavila s pažemi zkříženými na hrudi a hlavou skloněnou, nehybná, pevný bod mezi ohni. Mezi hvězdami.

Na okamžik celý třetí kmen strnul s ní, ale pak propukl v takový jásot, že se musel rozléhat daleko za tábor, daleko za lidská světla, daleko do širé tmy na noční pláni.

Ivor v tu chvíli vyhledal pohledem Leithu a uviděl ji stát mezi ženami na druhé straně ohnišť. Žádné slzy, nepatřila k takovým lidem. Ale po tolika letech ji znal dost dobře, aby se vyznal ve výrazu na její tváři. Ať si kmen myslí, že náčelníkova žena je chladná, praktická, nevzrušená. On věděl svoje. Usmál se na ni a pak se zachechtal, když zrudla a pohlédla jinam, jako by jí strhl masku.

Kmen jen bzučel katarzí z tance a smrti, která k němu vedla. Dokonce i v tomhle se projevila Lianina tvrdohlavost, protože si vůbec nebyl jistý, jestli by si zrovna takhle představoval, aby se dozvěděli o urgachovi, a rozhodnout o tom měl on. Nemohl to udržet v tajnosti, protože aubereiové by vezli zprávu do Celidonu hned zítra, ale jak se zdálo, jeho prostřední dítě si opět prosadilo svou.

Jak se však mohl po tomhle zlobit? Bylo to vždycky tak těžké, zlobit se na Liane delší dobu. Leith to uměla líp. Matky a dcery, mezi nimi taková shovívavost nevládne.

Liane to však odhadla správně, napadlo Ivora, když ji sledoval, jak přichází k Torkovi a tomu cizinci a oběma věnuje políbení. Když Ivor viděl, jak Tork zrudl, došel k závěru, že přijetí vyvrhele zpátky do kmene možná dnes v noci nebude poslední důvod k radosti.

A pak Gereint vstal.

Bylo zvláštní, jak s ním byl kmen propojený. Jakmile slepý šaman vykročil do prostoru mezi ohništi, jakási společná nit instinktu probrala i toho nejopilejšího lovce. Gereint nikdy nemusel mávat rukama nebo čekat, až bude ticho.

Předtím vypadal hloupě, přemítal Ivor a díval se, jak se šaman bez pomoci pohybuje mezi plameny. Teď už ne. Mohl s tou eltoří

šťávou kapající z brady vypadat, jak chtěl, když však té noci Gereint vstal, aby oslovil kmen, jeho hlas zazněl mocně. Promluvil za Ceinwen a Cernana, za noční vítr a vítr za svítání, za všechen neviděný svět. Prázdné oční důlky podávaly svědectví. Zaplatil svou cenu.

„Za šedého úsvitu ke mně přišel Cernan," řekl Gereint tiše. *Cernan,* pomyslel si Ivor, *bůh všeho divokého, lesa a pláně, pán eltorů, bratr a dvojče Ceinwen Lučištnice.*

„Viděl jsem ho jasně," pokračoval Gereint. „S parohy na hlavě, se sedmero výsadami na znamení krále, s tmavým zábleskem v očích, majestát sám." Kmenem to zašumělo, jako když vítr prohrábne vysokou trávu.

„Vyslovil přede mnou jméno," řekl Gereint. „Taková věc se nepřihodila za celý můj život. Cernan mi dnes ráno řekl jméno Tabora dan Ivora a povolal ho k půstu."

Tabor. A nejen že ho povolal šaman po nějakém snu. Povolal ho sám bůh. Ivora se ve tmě zmocnilo vzrušení a úcta. Na okamžik měl pocit, jako by byl na Pláni sám. Byl s ním stín, pouze stín, ale to byl bůh. Cernan znal jeho jméno. Tabor dan Ivor, pronesl.

Náčelníka bez okolků vrátilo do táborové reality ženské zaječení. Liane, kdo jiný. Věděl to i bez dívání. Přelétla kruh, ve spěchu šamana skoro povalila, doběhla k Taborovi, už žádný rudý duch tance a plamene, jen živé stříbro, skotačivá dívka, která prudce objímá bratra. Levon už byl u nich taky. Tišeji, ale stejně rychle, a jeho upřímná tvář jen blýskala radostným širokým úsměvem. Všichni tři společně. Plavý, snědá a snědý. Ivorův rod.

Takže Tabor bude zítra ve Faelinnu. Při tom pomyšlení zvedl oči a uviděl, že Tork na něj hledí. Tmavý muž se na něj usmál a povzbudivě přikývl, a potom, což bylo překvapení, ale radostné, stejně přikývl obr Davor, který pro ně znamenal takové štěstí. Tabor bude mít v lese hlídku.

Znovu pohlédl na Leithu na druhé straně ohnivého kruhu. A bodlo ho u srdce, když spatřil, jak je krásná, jak je stále velmi krásná, a pak uviděl v jejích očích slzy. *Nejmladší dítě,* pomyslel si, *matka a její nejmladší.* Najednou se ho zmocnil údiv, jako by na všechno hleděl z dálky a to mu umožnilo si uvědomit, jak hluboké kořeny

všechno má. Ten pocit ho naplnil a začal se mu v hrudníku rozpínat. Nemohl ho tam udržet, bylo ho příliš, příliš mnoho.

A tak náčelník Ivor, který přece jen nebyl tak starý, aspoň ne moc, vstoupil do kruhu a tu radost svým dětem, všem svým dětem, za doprovodu vlastního zpěvu zatančil.

Kapitola 12

Tabor aspoň nebyl žádné mimino. Jako Ivorův syn a Levonův bratr věděl, kam se v lese uložit na noc. Byl krytý, schovaný a snadno se mohl přesunout, kdyby to bylo nutné. Tork mu výběr místa v duchu schválil.

Opět byl s Davorem ve Faelinnském háji. Jejich host se kupodivu rozhodl odložit svou cestu na jih, aby ohlídal chlapce s ním. Tabor na něj udělal silný dojem, pomyslel si Tork. Na tom nebylo nic divného: i jemu se chlapec líbil. Bylo typické, že Torka vůbec nenapadlo, že on sám by mohl být dalším důvodem, proč se Daveovi nechce odjíždět.

Tork měl v hlavě jiné věci. Vlastně si nebyl jistý, jestli chce mít dnes v noci společnost. Od hostiny se těšil na samotu a tmu. Seběhlo se tam toho tolik a příliš rychle. Po Lianině tanci k němu přišla spousta lidí a všichni ho objímali. A v noci, dlouho poté, co ohně dohořely, vklouzla do pokoje, který mu Levon přes všechny námitky na noc vnutil, mladá Kerrin dal Ragin. Levon se usmíval, když s Torkem mluvil, a teprve když se Kerrin objevila ve dveřích, Tork pochopil důvod. Kerrin byla moc hezká a mezi lovci se o ní hodně mluvilo. Její hihňání a voňavá přítomnost byla pro vyhnance krajně nezvyklá.

Bylo to moc pěkné, vlastně víc než pěkné. Jenže to všechno, co se na lůžku dělo, mu nedovolilo ani chvilku v klidu popřemýšlet o tom, co se vlastně stalo.

Potřeboval být sám, ale Davorova společnost byla skoro totéž. Ten velký muž byl taky mlčenlivý a Tork cítil, že cizinec má rovněž o čem přemýšlet. Každopádně sem přišli hlídat Tabora a on by nechtěl potkat dalšího urgacha samotný. Náčelník dal Davorovi sekeru – nejlepší zbraň pro někoho jeho vzrůstu, pokud neuměl s mečem.

Takže tentokrát se zbraněmi po ruce se oba usadili zády ke kmeni stromů kousek od místa, kde ležel Tabor. Byla vlahá, pěkná noc. Tork, který už nebyl žádný vyvrhel, nechal svou mysl zalétnout zpátky, kolem Kerrininých světlých, hedvábných vlasů, kolem Tabora, kterého jmenoval bůh, kolem povyku, který kmen spustil, když se dozvěděl, co s Davorem dokázali, až k jednomu klidnému bodu, srdci všeho, té chvíli, kvůli které potřeboval tmu a samotu.

Když Liane dotančila, políbila ho.

~ ~ ~

Dave přejížděl prsty po topůrku sekyry, vychutnával její pevnost, solidnost, a uvědomil si, že se mu líbí i to jméno, které mu dali.

Davor. To znělo mnohem působivěji než Dave. Davor se Sekerou. Sekeru třímající. Davor dan Ivor…

Což ho zarazilo. Cítil, jak se od té myšlenky odtahuje. Byla příliš odvážná na to, aby ji nechal vynořit byť jenom v duchu.

Tork vedle něj tiše seděl, tmavé oči schované. Zdálo se, že je hluboce zamyšlený. *No,* pomyslel si Dave, *myslím, že už z něj vyvrhel nebude, aspoň ne po minulé noci.*

Což ho zase vrátilo zpět. On měl taky únavnou noc. Tři dívky, ne méně, si našly cestu Ivorovými dveřmi k pokoji, kde spal Dave. Vlastně nakonec nespal.

Bože, vzpomněl si, jak si v jednu chvíli myslel, že za devět měsíců po slavnosti se určitě narodí spousta dětí. *Je to dobrý život,* říkal si, *být Jezdcem Dalreiců z třetího kmene, z Ivorových dětí…*

Prudce se posadil. Tork na něj pohlédl, ale nic neříkal. *Ty přece máš otce,* napomenul se Dave přísně. *A matku a bratra. Jsi studentem práv v Torontu a hráč basketbalu, kristepane.*

„V tomto pořadí?“ vzpomněl si na uštěpačnou otázku Kimberly Fordové při jejich prvním setkání. Nebo to pořadí obrátil Kevin Laine? Nemohl si vzpomenout. Doba před příchodem do Fionavary mu připadala nesmírně vzdálená. Dalreici jsou skuteční, napadlo Martyniuka. Tahle sekera, les, Tork – člověk podle jeho gusta. A tím to nekončilo.

V myšlenkách se vrátil znovu k předchozí noci a tentokrát se soustředil na věc, na které záleželo mnohem víc, než by mělo, a mnohem víc, než by si měl dovolit. Jenže s tím nic nenadělal.

Když Liane dotančila, políbila ho.

~ ~ ~

Zaslechli to současně: cosi se hlasitě prodíralo mezi stromy. Tork, dítě noci a lesů, okamžitě věděl, oč jde – jen ten, kdo chce, aby ho okolí slyšelo, bude tropit takový hluk. Nenamáhal se ani pohnout.

Dave však cítil, jak mu srdce zrychlilo obavami. „Co to sakra je?“ zašeptal pronikavě a hmátl po sekeře.

„Myslím, že její bratr,“ vyhrkl Tork bez rozmýšlení a cítil, jak ve tmě zrudl.

Dokonce ani Daveovi, který měl do vnímavého člověka daleko, to nemohlo ujít. Když se mezi stromy nakonec vynořil Levon, nalezl ty dva sedět v rozpačitém mlčení.

„Nemohl jsem spát,“ prohodil omluvně. „Napadlo mě, že bych mohl hlídat s vámi. Ne že byste mě potřebovali, ale…“

V Levonovi opravdu nebylo ani stopy po záludnosti nebo nadutosti. Muž, který právě provedl Revorův výpad a jednoho dne bude vést celý kmen, stydlivě žádal o shovívavost.

„Jasně,“ řekl Dave. „Je to tvůj brácha. Sedni si.“

Torkovi se podařilo jen přikývnout. Srdce mu však zpomalovalo a po nějaké době došel k závěru, že mu vlastně nevadí, jestli to Davor ví. *Nikdy jsem neměl přítele,* napadlo ho najednou. O takových věcech se mluví jen s přítelem.

Že Levon přišel, to bylo v pořádku. Levon nebyl jako ostatní. A předchozího rána dokázal věc, o níž si Tork nebyl jistý, jestli by se jí on sám odvážil. Tohle si uvědomit bylo pro hrdého muže těžké a jiný člověk by možná kvůli tomu Levona nenáviděl. Jenže Tork svou sebeúctu poměřoval právě takovými událostmi. *Dva přátelé,* pomyslel si, *mám tu dva přátele.*

Avšak o ní dokázal mluvit jenom s jedním z nich.

A ten měl právě potíže. Dave si všiml, co před chvilkou Torkovi uklouzlo, a měl pocit, že důsledky potřebuje rozchodit. Vstal. „Půjdu se na něj podívat,“ oznámil. „Hned jsem zpátky.“

Moc toho však nenapřemýšlel. S takovými situacemi si Dave Martyniuk nedokázal poradit, a proto se té dnešní vyhnul. Vzal sekeru a dával pozor, aby s ní nenadělal hluk. Snažil se pohybovat v lese stejně tiše jako Tork. *Žádná situace to ani není,* řekl si najednou. *Zítra odjíždím.*

Pronesl to nahlas. Z větve nad hlavou vzlétl noční pták a polekal ho.

Došel k místu, kde se schovával Tabor – a schovával se dobře. Torkovi předtím trvalo skoro hodinu, než ho našel. I když se Dave díval přímo na příslušné místo, sotva dokázal rozeznat tvar chlapcova těla v dolíku, který si vybral. Tabor bude spát, vysvětlil mu předem Tork. Šaman připravil nápoj, který to zajistí a zároveň mu otevře mysl, aby přijala to, co k němu snad přijde.

Dobrý kluk, pomyslel si Dave. Nikdy neměl mladšího bratra a napadlo ho, jak by se k němu choval. Mnohem lépe než Vincent, napadlo ho trpce. Sakra líp než Vincent.

Ještě chvíli pozoroval Taborův úkryt, a když se ujistil, že žádné nebezpečí není v dohledu, otočil se k odchodu. Ale ještě nebyl tak docela připravený připojit se k těm dvěma, takže to vzal hájkem oklikou.

Mýtinku předtím ještě neviděl. Téměř na ni vklopýtal, zarazil se jen tak tak. Pak si dřepl a zůstal co nejtišeji.

Uprostřed byla tůňka, která se v měsíčním světle stříbrně třpytila. Tráva byla také postříbřená, zdála se orosená a voňavá, jaksi čerstvá. Stál tam jelen, vzrostlý kus, a pil z tůně.

Dave zadržel dech a snažil se nepohnout ani svalem. Z měsícem zalitého výjevu vyzařovala taková krása a poklid, že se cítil jaksi poctěný a obdarovaný. Zítra odjíždí, odjede na jih do Paras Dervalu, což bude první úsek na cestě domů. Sem se už nikdy nevrátí, už nikdy nic takového neuvidí.

Není to snad k pláči? pomyslel si a uvědomoval si, že už jen taková otázka je na hony vzdálená jeho běžnému způsobu uvažování. Ale on přece byl na hony daleko od všeho běžného.

A potom se mu zježily vlasy na zátylku a uvědomil si, že u mýtinky je ještě někdo.

Věděl to dřív, než se tam podíval, což právě vyvolávalo strach: její přítomnost se projevovala způsobem, kterému nerozuměl. Vnímal ji v samotném vzduchu, měsíčním světle.

Mlčky a s obavami se otočil a na okraji mýtiny kus od místa, kde se ve tmě krčil, uviděl ženu s lukem. Byla oděná v zeleném, celá v zeleném, a vlasy měla stejně stříbrné jako měsíční světlo. Byla velmi vysoká a vznešená, a nemohl říct, jestli je mladá nebo stará či jakou barvu mají její oči, protože tvář vyzařovala světlo, které ho donutilo ustrašeně a bojácně se odvrátit.

Stalo se to velmi rychle. Ze stromu se najednou vznesl druhý pták a hlasitě zaplácal křídly. Jelen, nádherný tvor a král lesa, polekaně zvedl hlavu. Koutkem oka – neodvážil se podívat přímo – Dave zahlédl, jak žena napíná tětivu. Uplynul okamžik, pouhý puls času, v němž tento výjev setrval: jelen s hlavou vysoko pozvednutou a přichystaný k útěku, měsíční světlo na mýtince a na vodě, lovkyně s lukem.

Potom šíp vylétl a našel dlouhé, nechráněné jelenovo hrdlo.

Davea bodlo u srdce lítostí nad tím zvířetem, krví rozlitou na postříbřené trávě, nad smrtí tak ušlechtilého tvora.

Co se však stalo vzápětí, to ohromilo Davea natolik, že strnul jako přimrazený. Tam, kde ležel mrtvý jelen, se na mýtině zatetelil vzduch a zalesklo se měsíční světlo. Potom světlo potemnělo, získalo tvar a pak i tělo, a nakonec Dave spatřil dalšího jelena, úplně stejného, který stál nebojácně, nezraněný a majestátní, vedle zabitého. Chvilku tak postál, pak mohutné paroží sklonil, aby vzdal poctu lovkyni, a nakonec z mýtiny zmizel.

Celý ten výjev byl díky měsíčnímu světlu nesmírně působivý, příliš přesahoval všechno obyčejné. Dave to všechno vnímal až bolestně, protože si uvědomil svou vlastní žalostnou…

„Stůj! Abych si tě prohlédla, než zemřeš.“

Svou vlastní smrtelnost.

S roztřesenými údy Dave Martyniuk vstal a postavil se před bohyni s lukem. Nepřekvapilo ho, když uviděl, že mu šíp míří na srdce, a s jistotou věděl, že jakmile se mu šíp zaboří do hrudi, už nepovstane, aby se jí poklonil.

„Přistup blíž.“

Na Davea padl zvláštní, nepozemský klid, když vstupoval do měsíčního světla. Sekeru upustil k nohám. Zatřpytila se v trávě.

„Podívej se na mě.“

Dave se zhluboka nadechl, zvedl oči a podíval se co nejklidněji na její zářivou tvář. Byla krásná, to viděl, ale bylo v ní víc krásy než naděje.

„Žádný člověk z Fionavary nesmí spatřit Ceinwen při lovu,“ pronesla bohyně.

Nabízelo se mu východisko, ale bylo laciné, povrchní, ponižující. Tak to nechtěl.

„Bohyně,“ slyšel sám sebe a divil se vlastnímu klidu, „neudělal jsem to úmyslně, ale jestli musím zaplatit cenu, pak ji zaplatím.“

V trávě zašelestil vítr. „Mohl jsi mi dát jinou odpověď, Dave Martyniuku,“ řekla Ceinwen.

Dave zůstal zticha.

Ze stromu za ním se najednou vznesla sova, přelétla jako stín přes srpek měsíce a zmizela. To už je třetí pták, počítal v koutku mysli.

Pak zaslechl zazpívat tětivu. *Jsem mrtvý*, měl kupodivu čas si pomyslet, než se šíp zapíchl do stromu pár centimetrů nad jeho hlavou.

Srdce se mu málem zastavilo. Tohle už bylo moc. Cítil chvění dlouhého ratiště, pírka se mu dotýkala vlasů.

„Všichni nemusejí zemřít,“ oznámila Zelená Ceinwen. „Bude zapotřebí odvahy. Jenže jsi slíbil, že mi zaplatíš cenu, a já ji jednoho dne budu žádat. Nezapomeň.“

Dave padl na kolena, protože se už nedokázal udržet na nohou. Z její tváře a třpytivých vlasů vyzařovala taková nádhera.

„Ještě jedna věc,“ slyšel ji říkat. Neodvážil se vzhlédnout. *„Ona není pro tebe.“*

Takže jeho srdce tu leželo otevřené dokořán, a jak by to mohlo být jinak? Ale tohle si rozhodl sám a chtěl, aby to věděla. Vyhledal v sobě sílu promluvit, a musel hledat hluboko.

„Není,“ řekl. „Já vím. Je Torkova.“

A bohyně se zasmála. „Ona snad nemá na vybranou?“ tázala se Ceinwen uštěpačně a zmizela.

Dave, stále na kolenou, zabořil hlavu do dlaní. Strašně se roztřásl po celém těle. A takhle ho konečně našli Tork a Levon.

~ ~ ~

Když se Tabor probudil, byl připravený. Žádný zmatek neprožíval. Věděl, že je ve Faelinnu, že se postil a probudil se, protože je čas. Rozhlédl se, otevřel svou mysl a připravil se přijmout, co přijde, své tajné jméno, ambit své duše.

V té chvíli přece jen trochu zmatku prožil. Stále byl ve Faelinnu, dokonce stále ležel ve svém dolíku, ale les se změnil. Rozhodně předtím neměl před sebou žádný volný prostor, takové místo by si rozhodně nevybíral. A ani poblíž žádné takové místo nebylo.

Pak uviděl, že noční nebe má divnou barvu, a roztřesený strachem pochopil, že pořád ještě spí, zdá se mu sen, a své zvíře najde v této cizí snové krajině. Věděl, že to není obvyklé. Jindy se chlapci probudili a spatřili svůj totem. Tabor ovládl strach co nejlépe a čekal.

Přišlo to z nebe.

Nebyl to pták. Žádný jestřáb nebo orel – jak doufal, v tohle všichni doufali – dokonce ani sova. Ne, srdce mu divně bušilo a Tabor si v tu chvíli uvědomil, že ta mýtina je zapotřebí pro tvora, který se chystá přistát.

Přistál tak lehce, až se zdálo, že ho tráva skoro nadnáší. Tabor nehybně ležel a své zvíře si měřil. Potom namáhavě, hrozně namáhavě vyslal svou mysl a duši vstříc tomu neuvěřitelnému stvoření, které přišlo kvůli němu. To nádherné zvíře, které na něj klidně hledělo v té podivně zbarvené noci, neexistovalo. Ale existovat bude, to poznal, jakmile ucítil, že do něj vstupuje a navzájem se prolínají. Zjistil, s jakým tvorem se tu podle boží vůle měli shledat, a tak se dozvěděl její jméno.

V poslední chvíli, úplně na konci, zaslechlo nejmladší Ivorovo dítě v duchu hlas, jako by mu v hlavě kdosi jiný zašeptal: „Orel by byl stačil.“

To byla pravda. Ten by stačil víc než dost, ale nestalo se. Stála před ním velmi klidně a vypadala, že jeho myšlence porozuměla. V tu chvíli ji velmi jemně pocítil v mysli. *Neodmítej mě,* slyšel ji v nitru

a její velké, úžasné oči se nespouštěly z jeho očí. *Nakonec budeme mít jenom jeden druhého.*

Pochopil. Vstoupila mu do mysli a pak také do srdce, velmi hluboko. Nevěděl, že se dostal tak daleko. Místo odpovědi natáhl ruku. Sklonila hlavu a Tabor pohladil roh, který nabízela.

„Imraith-Nimphais," řekl, pamatoval si, že to řekl, a pak vesmír potemněl.

~ ~ ~

„Hola!" vykřikl Ivor radostně. „Pohleďte, kdo přichází! Radujme se, protože Tkadlec nám posílá nového Jezdce!"

Ale když Tabor přišel blíž, Ivor uviděl, že to byl obtížný půst. Našel své zvíře – to čišelo z každého jeho pohybu – ale očividně urazil dlouhou cestu. Nebylo to neobvyklé, bylo to dokonce dobré. Znamení hlubšího prolnutí s totemem.

Teprve když k němu Tabor přišel, zmocnila se Ivora poprvé zlá předtucha.

Žádný chlapec se nevrátil z opravdového půstu docela stejný. Už to nebyly děti a bylo jim to na tváři vidět. Ale to, co uviděl v synových očích, zastudilo Ivora až v srdci, přestože tábor zalévalo ranní slunce.

Zdálo se, že si toho nikdo jiný nevšiml. Jako vždy nastal uvítací zmatek, vlastně ještě halasnější, protože náčelníkova syna povolal bůh.

Povolal k čemu? uvažoval Ivor, jak tak kráčel vedle svého nejmladšího dítěte ke Gereintovu domu. *K čemu ho povolal?*

Ale usmíval se, aby zakryl obavy, a viděl, že Tabor dělá totéž. Jen ústy, nikoli očima, a Ivor cítil, že na paži, za kterou syna držel, se křečovitě škube sval.

Když došli ke Gereintovu domu, zaklepal a oba vešli. Uvnitř byla jako vždy tma a hluk zvenčí utichl do vzdáleného netrpělivého mumlání.

Tabor docela klidně, i když opatrně, předstoupil a poklekl před šamana. Gereint se mu laskavě dotkl ramene. Potom Tabor zvedl hlavu.

Dokonce i ve tmě Ivor viděl, jak sebou Gereint polekaně trhl, i když se rychle ovládl. Dívali se s Taborem na sebe velmi dlouho.

Nakonec Gereint promluvil, ale nebyla to obřadná slova. „Ta neexistuje," prohlásil šaman. Ivor zaťal pěsti.

Tabor odvětil: „Ještě ne."

„Tys ji skutečně nalezl," pokračoval Gereint, jako by ho neslyšel. „Ale žádné takové zvíře neexistuje. Pojal jsi ji do sebe?"

„Myslím, že ano," odpověděl Tabor naprosto vyčerpaně. „Snažil jsem se. Myslím, že jsem to udělal."

„Také si to myslím," přitakal Gereint a v hlase mu zazněl úžas. „Je to velmi velká věc, Tabore dan Ivore."

Tabor odmítavě máchl rukou. Zdálo se, že tím pohybem vyčerpal zbytky sil, které mu zůstaly. „Prostě přišla," řekl a svalil se otci k nohám.

Když Ivor poklekl, aby vzal bezvědomého syna do náručí, uslyšel šamana obřadně odříkávat: „Jeho hodina zná jeho jméno." A potom dodal jiným tónem: „Kéž ho všechny mocnosti Pláně brání."

„Před čím?" zeptal se Ivor, i když věděl, že by neměl.

Gereint k němu obrátil tvář. „Řekl bych, kdybych mohl, starý příteli, ale já to skutečně nevím. Odešel tak daleko, že se nebe změnilo."

Ivor polkl. „Je to dobře?" zeptal se šamana, který by měl takové věci vědět. „Je to dobře, Gereinte?"

Po příliš dlouhé odmlce Gereint pouze opakoval: „Je to velmi velká věc," což Ivor nepotřeboval slyšet. Pohlédl na Tabora, který mu v náručí skoro nic nevážil. Viděl opálenou kůži, rovný nos, hladké mladé čelo, rozcuchanou čupřinu hnědých vlasů ještě ne dost dlouhých, aby se daly pořádně svázat, ale příliš dlouhých na to, aby je nosil rozpuštěné – napadlo ho, že tak to bylo s Taborem vždycky.

„Ach, můj synu," zamumlal Ivor a pak ještě jednou a houpal ho v náručí jako ještě donedávna.

Kapitola 13

S blížícím se západem slunce zastavili koně u malé úžlabiny na Pláni, vlastně jen dolíku obrostlého trsy nízké trávy. Dave byl trochu nervózní ze všeho toho otevřeného prostoru. Plochou monotónní step narušoval jenom temný pruh Pendaranu mračící se na západě a ten neposkytoval nijak útěšný pohled.

Dalreici však byli klidní. Bylo vidět, že volné prostory ve stmívajícím se kraji znamenají pro ně domov. Celá Pláň jim vlastně byla domovem. *Už dvanáct set let,* připomněl si Dave.

Levon nedovolil zapalovat oheň. K večeři si dali studené eltoří maso a tvrdý sýr, které spláchli říční vodou z lahví. Ale Daveovi chutnalo, částečně také proto, že měl po celodenní jízdě strašný hlad. Uvědomil si taky, že je hrozně unavený, a s povděkem si vedle Torka rozložil pokrývku na spaní.

Příliš unavený, opravil se brzy, protože jakmile se ocitl pod pokrývkou, zjistil, že se mu spánek vyhýbá. Takže jen tak ležel, hleděl do širého nebe a v myšlenkách se neklidně obíral prožitky uplynulého dne.

~ ~ ~

Tabor byl stále v bezvědomí, když ráno odjížděli. „Odešel daleko," oznámil náčelník pouze, ale jeho oči nedokázaly zatajit starost ani ve tmě Gereintova domu.

Ale pak musela jít otázka Taborova zdraví na chvíli stranou, protože Dave náčelníkovi vyprávěl svou příhodu z noční mýtiny a o Lovkyni, jen úplný závěr si nechal pro sebe, protože ten patřil pouze jemu. Když domluvil, rozhostilo se ticho.

Gereint, posazený se zkříženýma nohama na rohoži, se zeptal: „‚Odvahy bude zapotřebí' – řekla přesně tohle?"

Dave přikývl, pak si vzpomněl, že je to šaman, a zamručel na souhlas. Gereint se pak chvíli kýval vpřed a vzad a dlouho si pro sebe nezvučně broukal. Tak dlouho, že se Dave lekl, když konečně promluvil.

„Pak musíš jet rychle na jih, a v tichosti, myslím. Něco narůstá, a jestli tě přivedl Stříbroplášť, měl bys být s ním.“

„Přivedl nás jenom na královu slavnost,“ namítl Dave. Byl tak nervózní, že to zaznělo ostřeji, než zamýšlel.

„Snad,“ odvětil Gereint, „ale teď se objevují jiné nitky.“

Což neznělo nijak povzbudivě.

~ ~ ~

Dave se otočil na bok, takže viděl, jak se proti nočnímu nebi rýsuje vzpřímená Levonova silueta. Nesmírně ho uklidňovalo, že stráž drží právě tento klidný člověk. Levon nejdřív nechtěl jet, vzpomněl si. Starost o bratra ho viditelně trápila.

Nakonec věc vyřešil rázně a nekompromisně náčelník. O Tabora je postaráno. Vůbec není neobvyklé, když chlapec po návratu z půstu dlouho spí. Levon, starší syn, udělal totéž, připomněl mu Ivor. Lov může deset nebo čtrnáct dnů vést Cechtar – to mu jen prospěje poté, co při neúspěšném lovu před dvěma dny ztratil tvář.

Ne, řekl Ivor rozhodně. Vzhledem ke Gereintovu naléhání, aby si počínali rychle a v tajnosti, bylo důležité, aby bezpečně dostali Davea – vlastně Davora, tak mu tu všichni říkali – na jih do Paras Dervalu. Levon je povede a k ruce mu bude Tork a dvacítka mužů. Bylo rozhodnuto.

Logické, věcné a efektivní, pomyslel si Dave, přesně jak se na náčelníka sluší. Ale pak si vzpomněl na svůj poslední rozhovor s Ivorem.

Koně už byli připravení. Oficiálně, trochu prkenně se rozloučil s Leithou a pak Liane – loučení mu šlo vždycky špatně. Do rozpaků ho taky uváděl chumel děvčat stojících poblíž. Ivorova dcera byla vyhýbavá a odtažitá.

Pak se zašel podívat dovnitř na Tabora. Chlapec měl horečku a byl neklidný. Dave si nevěděl rady ani s tímhle. Zmateně pokývl na

Leithu, která vešla s ním. Doufal, že mu porozumí, i když sám nedokázal přesně vyjádřit, co má na srdci.

Potom ho vzal Ivor na poslední procházku kolem tábora.

„Ta sekera je tvoje," začal náčelník. „Podle toho, co jsi popisoval, pochybuju, že ti ve tvém světě k něčemu bude, ale aspoň ti bude připomínat Dalreice." Ivor se pak zamračil. „Žel, válečná upomínka na Děti míru. Chtěl bys snad ještě něco…?"

„Ne," znervózněl Dave. „Ne, to mi stačí. Je skvělá. Budu ji opatrovat, ehm, jako oko v hlavě." Slova. Mlčky ušli několik kroků, než si Dave vzpomněl na něco, co opravdu chce říct.

„Rozluč se za mě s Taborem, jo? Myslím… je to dobrý kluk. Uzdraví se, že ano?"

„To nevím," odpověděl Ivor se znepokojivou upřímností. Na okraji tábora zabočili na sever, takže měli před sebou Horu. Za denního světla byl Rangat pořád stejně oslňující, bílé svahy odrážely sluneční světlo tak zářivě, až oči bolely.

„Určitě se uzdraví," opakoval Dave chabě a uvědomoval si, jak idiotsky to zní. Aby to zakryl, pokračoval dál: „Byli jste tu na mě opravdu hodní, víš. Já… hodně jsem se naučil." Když to řekl, uvědomil si, že je to pravda.

Ivor se poprvé usmál. „To mě těší. Rád věřím, že je od nás čemu se učit."

„No jo, jasně," přisvědčoval Dave horlivě. „Jistěže je. Kdybych tak mohl zůstat déle…"

„Kdybys mohl zůstat déle," zastavil se Ivor a pohlédl přímo na Davea, „myslím, že by z tebe byl Jezdec."

Dave ztěžka polkl a zrudl prudkou, plachou radostí. Ztratil řeč. Ivor si toho všiml. „Tedy," dodal náčelník a zašklebil se, „kdybychom pro tebe dokázali najít vhodného koně!"

Oba se zasmáli a znovu vykročili. *Bože,* myslel si Dave, *mně se ten chlap opravdu moc líbí.* Bylo by pěkné, kdyby to taky dokázal vyslovit.

Ale pak mu Ivor hodil přihrávku s falší. „Nevím, co to tvoje setkání včera v noci znamená," řekl tiše, „ale myslím, že hodně. Posílám Levona na jih s tebou, Davore. Je to tak správné, i když ho

strašně nerad vidím odjíždět. Je ještě mladý a já ho mám moc rád. Postaráš se o něj místo mě?“

Hnusná, skoro nechytatelná přihrávka. „Cože?“ lekl se Dave a automaticky se naježil proti tomu, co to znamená. „O čem to mluvíš? To on přece ví, kam jde! Ty po mně chceš, abych ho hlídal? Nemělo by to být obráceně?“

Ivor vypadal smutně. „Ach, synu můj,“ řekl mírně, „v jistých ohledech tě ještě čeká dlouhá cesta. Ty jsi taky mladý. Samozřejmě jsem mu řekl, aby tě také hlídal a použil k tomu všechno, co umí. Říkám vám to oběma. Copak to nechápeš, Davore?“

Chápal. Samozřejmě příliš pozdě. A bylo jasné, že se chová zase jako idiot. Zase. A už neměl čas to napravit, protože v tu chvíli už opsali celý kruh a Levon, Tork a sedmnáct dalších Jezdců už sedělo na koni a okolo nich se shromáždil snad celý třetí kmen, aby je vyprovodil.

Takže už soukromě neprohodili ani slovo. Pořádně však Ivora objal a doufal, že náčelník nějak pochopí, že udělat něco takového pro něj hodně znamená. Doufal, ale nevěděl.

Pak odjel na jih do Brenninu a zahájil tím cestu domů, se sekerou po straně sedla, s pokrývkou na spaní za zády, a za sebou nechal ještě několik dalších věcí, ty ale už byly moc daleko na to, aby se s nimi dalo něco dělat.

Ve tmě na Pláni osvětlené hvězdami Dave znovu otevřel oči. Levon tam stále byl, dával na ně pozor, na něj. Kevin Laine by ten poslední rozhovor zvládl líp, napadlo ho, než usnul.

~ ~ ~

Druhého dne vyjeli těsně před úsvitem. Levon nasadil svižné, ale ne vražedné tempo. Koně jim musejí vydržet a Dalreici uměli takové věci posoudit. Jeli v semknutém hloučku a tři muži, kteří se střídali každou druhou hodinu, jeli půl míle napřed. Rychle a v tichosti, radil Gereint, a všichni věděli, že Tork před dvěma týdny zahlédl *svart alfar*, kteří mířili na jih. Levon možná při lovu podstupoval propočítané riziko, ale nebyl nijak zbrklý. Ivorův syn takový ani nemohl být. Neustále je udržoval v bdělosti ostrým tempem, stromy

ve výběžcích Pendaranu po jejich pravé straně ubíhaly vzad a slunce zatím šplhalo po nebi.

Dave si při pohledu na les vzdálený necelou míli dělal starosti. Pobídl koně a dohnal Levona, který jel v čele hlavní skupiny.

„Proč jedeme tak blízko lesa?“ spustil bez okolků.

Levon se usmál. „Jsi už sedmý, kdo se mě na to ptá,“ řekl vesele. „Není to moc složité. Beru to nejrychlejší cestou. Jestli se stočíme dál na východ, budeme muset přebrodit dvě řeky a projet kopcovitou krajinou mezi nimi, což je hodně namáhavé. Tahle cesta nás zavede k Adeině západně od soutoku s Reinnou. Čeká nás jenom jedna řeka, a jak vidíš, jede se dobře.“

„Ale co ten les? Slyšel jsem…“

„Pendaran je smrtelně nebezpečný pro ty, kdo do něj vstoupí. Nikdo tam nechodí. Les je sice zlostný, ale ne zlý, a dokud do něj nevkročíme, mocnosti v něm ukryté naše cesta kolem nevyruší. Povídají se lecjaké pověry, ale tohle mě naučil Gereint.“

„A co nějaké přepadení, jako třeba od *svart alfar?*“

Levon se už neusmíval. „Svart spíš zemře, než aby do Pendaranu vstoupil. Les neodpouští žádnému z nás.“

„Jak to?“ zeptal se Dave.

„Kvůli Lisen,“ řekl Levon. „Mám ti vyprávět ten příběh?“

„Cesta mi tak líp uběhne,“ usmál se Dave.

„Myslím, že ti nejdřív musím vysvětlit, jak je to s kouzlem. Přivedl vás sem Stříbroplášť. Viděl jsi Matta Sörena?“

„Toho trpaslíka? Jasně.“

„Víš, jak jsou navzájem propojení?“

„Nemám tušení. A to oni jsou?“

„Jistě,“ řekl Levon, a jak tak ujížděli plání na jih, Dave se dozvěděl, stejně jako Paul Schafer před čtyřmi dny, o poutu mezi mágem a zřídlem a o tom, jak z toho pouta vzniká kouzlo.

Když pak Levon začal vyprávět, Tork se tiše objevil vedle něj. Všichni tři jeli společně, spojení rytmem a neodvratností Liseniny tragédie.

„Je to dlouhý příběh,“ začal Levon, „a pojí se v něm spousta důležitých věcí a taky jich z něj spousta vznikla. Neznám ho úplně celý, ale začíná ještě před Bael Rangatem.

V těch dobách, tedy předtím, než kouzlo bylo tím, čím je teď, měl velekrál Conary v Paras Dervalu rádce, Amairgen se jmenoval, a ten se jednou vydal z Brenninu na cestu.

Tehdy kouzlo řídil zemský kořen avarlith, takže náležel do pravomoci Matčiných kněžek v Gwen Ystratu, a ty si žárlivě střežily svou moc. Amairgen byl hrdý a skvělý muž a tohle ho dráždilo. A tak jednoho rána na jaře toho roku odjel, aby zjistil, jestli to tak musí být navěky.

Časem a po mnoha dobrodružstvích, která jsou součástí celého příběhu – i když většinu jich neznám – vstoupil do posvátného kruhu stromů uprostřed Pendaranu. Les tehdy neměl zlost, ale bylo to mocné místo a nikdy nevítalo přítomnost lidí, zvlášť ne na prostřední mýtině. Amairgen však byl statečný a putoval dlouho, ale zatím odpověď na svou otázku nezískal, a tak se opovážil strávit na tom místě noc o samotě.

O té noci se zpívají písně: o jeho třech návštěvách a duševním zápase se zemským démonem, který vyrašil z trávy. Byla to dlouhá a hrozná noc a zpívá se, že žádný jiný člověk by ji nepřežil nebo se nedožil rána se zdravým rozumem.

Buď jak buď, těsně před svítáním přišla k Amairgenovi ještě čtvrtá návštěva, a to byl sám bůh, Mörnir, a ten mu pomohl, protože naučil Amairgena runám nebeského učení, tím se v tu chvíli mágové vymanili z moci Matky.

Pak vypukla mezi bohy válka, protože bohyně se na Mörnira rozzuřila za to, co udělal, a dlouho trvalo, než se nechala uchlácholit. Někteří říkají, i když nevím, jestli je to pravda, že právě ty sváry a zmatky při bojích umožnily Párači Maugrimovi proklouznout hlídkami mladších bohů. Přišel z míst, kde mají bohové domov, a zapustil kořeny v severních krajích Fionavary. Tak to podávají některé písně a příběhy. Jiní říkají, že tam byl vždycky, nebo že proklouzl do Fionavary, když se Tkalcův zrak zamlžil láskou, jakmile se poprvé objevili *lios alfar* – Děti světla. A ještě jiní říkají, že se to stalo, když Tkadlec zaplakal, jakmile první člověk ubil svého bratra. Já nevím, příběhů je mnoho. On je prostě tady a nedá se zabít. Bohové zaručují, že bude vždycky spoutaný.

Ať je to všechno, jak chce, když ráno Amairgen vstal, s runami v srdci a s velkou mocí dřímající v nitru, byl stále ve smrtelném nebezpečí. Protože Les, který měl své vlastní strážce, dostal velkou zlost kvůli tomu, že se odvážil zůstat v kruhu stromů přes noc, a poslal Lisen, aby mu zlomila srdce a zabila ho.

O tom setkání se zpívá jenom jedna píseň. Zanedlouho poté ji na Amairgenovu počest a památku složil Ra-Termaine, největší ze všech zpěváků a tehdejší pán *lios alfar*. Je to nejkrásnější balada všech dob a žádný básník se od té doby stejného tématu nechopil.

V tehdejších dobách žily na zemi velmi mocné národy a mezi nimi všemi byla Lisen z Lesa královnou. Byla lesním duchem, deiena, jichž je spousta, ale Lisen byla něco víc. Říká se, že za noci, kdy se v Pendaranu zrodila, svítila večernice jasně jako měsíc a všechny bohyně od Ceinwen po Neiman daly něco ze své krásy tomu dítěti, a když se všechny v kruhu stromů sešly, zasvítila taková zář, že té noci vykvetly květiny. Nikdo nikdy nebyl a nebude krásnější než Lisen, a i když deiena žije velmi dlouho, Dana a Mörnir jí té noci společně darovali nesmrtelnost, protože taková krása se nesmí nikdy ztratit.

Tyto dary dostala po svém narození, ale ani bohové nemohou dát přesný tvar tomu, co chtějí, a někteří říkají, že právě tato pravda je jádrem celého dlouhého příběhu. Ať už je to tak či onak, ráno poté, co Amairgen svedl své bitvy, přišla k němu, aby ho zničila svou krásou a za noční opovážlivost ho zabila. Jenže, jak se zpívá v Ra-Termaineově písni, Amairgen toho rána vypadal vznešeně, oděný mocí a učením, a z očí mu hleděl Mörnir. Takže záměr boha měl překazit záměr jiného boha, protože když k němu Lisen tehdy přišla, svítící krásou jako hvězda, zamilovala se do něj a on do ní, a tak toho rána v lese počala jejich zkáza.

Stala se jeho zřídlem. Než toho dne zapadlo slunce, naučil ji runy. Obřad je spojil jako mága a zřídlo a v kruhu stromů uprostřed lesa spolu toho dne ukuli první nebeské kouzlo. Té noci spolu ulehli, a jak vypráví jedna píseň, Amairgen konečně druhé noci v kruhu stromů usnul, ale tentokrát v závoji jejích vlasů. Společně ráno z toho místa vyšli spojení tak, jak ještě žádní živí tvorové nebyli. Jenže Amairgenovo místo bylo po pravici Conaryho a byli tu ještě jiní

muži, které musel zasvětit do nebeského učení, proto se Amairgen vrátil do Paras Dervalu a založil Radu mágů, a Lisen šla s ním, a tak opustila Lesní úkryt.“

Levon ztichl. Dlouho pak ujížděli mlčky. Pak pokračoval: „Příběh je teď opravdu hodně složitý a sbírá se v něm spousta dalších příběhů z Velkých dob. Právě v těch dnech ten, koho nazýváme Páračem, postavil v Ledu pevnost Starkadh a vytáhl proti všem krajům do války. Vypráví se o spoustě činů z té doby. Dalreici zpívají o Revorově jízdě a ta určitě nepatří k nejmenším z velkých činů, které byly vykonány. Ale Amairgen Bělověvý, jak ho začali nazývat podle sukovice, kterou mu Lisen našla v Pendaranu, byl vždycky ve středu válečného dění a Lisen mu stála po boku, zřídlo jeho moci a duše.

Je mnoho příběhů, Davore, ale ty se nakonec spojily v ten poslední. Amairgen se díky svému umění dozvěděl, že Maugrim si zabral místo skryté daleko na moři a obdařené velkou mocí, takže z něj čerpá obrovskou sílu.

Tehdy se rozhodl, že ten ostrov musí najít a vyrvat ho Temnotě. Takže Amairgen shromáždil společnost jednoho sta *lios alfar* a lidí, mezi nimi tři mágy, a vypluli z Taerlindelu na západ, aby našli Cader Sedat, a Lisen nechal na břehu.“

„Cože? Proč?“ vyjekl Dave užasle.

Na to odpověděl Tork: „Byla to deiena.“ Bylo slyšet, že se mu mluví těžko. „Deiena na moři zemře. Její nesmrtelnost platila jen v prostředí, kam patřila.“

„Je to tak,“ přitakal Levon tiše. „V nejzápadnější části Pendaranu pro ni tehdy vystavěli Anor Lisen. Dokonce i uprostřed války se sešli lidé, *lios alfar* i mocnosti Lesa, aby to pro ni společně z lásky udělali. Pak si nasadila Čelenku, Amairgenův dárek na rozloučenou. Světlo proti Temnotě, tak se nazývala, protože svítila sama od sebe, a s tím světlem na čele – tak nádherným, že druhá taková krása na světě nebyla – se Lisen obrátila zády k válce a Lesu, vystoupila na vršek věže a otočila se tváří na západ k moři, aby světlo, které nesla, ukázalo Amairgenovi cestu domů.

Žádný člověk neví, co se s ním a s těmi, kdo se na té lodi plavili, stalo. Jenomže jednou v noci za svitu měsíce Lisen spatřila, a ti, kdo

stáli na stráži u Anoru, to také uviděli, temnou loď plující pomalu podél pobřeží. A říká se, že měsíc, který se tou hodinou skláněl k západu, posvítil skrz potrhané plachty strašidelným světlem a bylo vidět, že ta loď je Amairgenova a je prázdná. Když měsíc zapadl za moře, loď zmizela navždy.

Lisen sundala Čelenku z hlavy a odložila ji. Pak si rozpustila vlasy, jak tomu bylo tehdy, když se poprvé setkali v lese. Když to všechno udělala, skočila do temného moře a tak zahynula."

Slunce stálo vysoko na nebi. Daveovi připadalo jaksi nesprávné, že to tak je, že je dnes tak zářivý den. „Myslím," zašeptal Levon, „že chvíli pojedu vpředu." Pobídl koně do cvalu. Dave a Tork se na sebe podívali. Nepromluvili ani slovo. Pláň byla na východě, Les na západě, slunce vysoko na nebi.

~ ~ ~

Levon si vzal v čelní hlídce dvojitou službu. Později toho dne vyjel i Dave dopředu, aby ho vystřídal. S blížícím se západem slunce uviděli skoro přímo nad hlavou, velmi vysoko, černou labuť mířící na sever. Ten pohled v nich vzbudil neurčitý, nevysvětlitelný neklid. Beze slova pobídli koně k vyšší rychlosti.

Jak pokračovali na jih, Pendaran postupně začal zůstávat za nimi na západě. Dave věděl, že tam je, ale když padla tma, Les už nebyl vidět. Když zastavili na noc, travnatá krajina se táhla všemi směry pod rozmařilou září letních hvězd, sotva stíněných světlem ze zbytku tenkého měsíčního srpku.

Později té noci pes a vlk svedou bitvu v Mörnirově lese a ještě později bude Colanova dýka vytažena z pochvy, která zazní jako struna na harfě, a stane se to v kamenné sklepní komnatě vedle Eilathenova jezera.

~ ~ ~

Za svítání vyšlo červené slunce a s ním nastalo suché, bodavé horko. Jakmile společnost nasedla, ujížděla rychleji než dosud. Levon zvýšil počet mužů vpředu na čtyři a stáhl je o kousek blíž k hlavnímu voji, aby na sebe obě skupiny celou dobu viděly.

Později toho rána Hora za nimi vybuchla.

Dave zažil nejstrašnější úlek v životě, a když se stejně jako všichni Dalreici otočil, uviděl, jak ohnivý jazyk stoupá a zakrývá nebe. Viděli, jak se člení a tvoří ruku s pařáty, a pak zaslechli Maugrimův smích.

„Bohové ručí za to, že bude vždycky spoutaný," říkal Levon ještě včera.

Neúspěšně, jak se zdálo.

Dave v sobě nenašel nic, čím by mohl vzdorovat tomu brutálnímu smíchu nesoucímu se s větrem. Byli malí, nechránění, byli mu vydáni na pospas a on byl volný. V jakémsi transu Dave uviděl, jak muži z čelní hlídky horečně uhánějí zpátky k nim.

„Levone! Levone! Musíme se vrátit domů!" křičel jeden z nich, když se přiblížili. Dave se otočil k Ivorovu synovi a při pohledu na něj mu srdce zpomalilo do normálního rytmu. Znovu užasl. Levon zachoval kamennou tvář, jeho profil vypadal jako tesaný ze skály, jak tak hleděl na ohnivý sloup tyčící se nad Rangatem. Ale v tom klidu, tom netečném smíření, Dave našel svou i jeho oporu. Levon nepohnul ani svalem, ale vypadal, že roste, že chce, aby vyrostl natolik, až by byl stejně velký nebo větší než hrůza na nebi a ve větru. A v tom okamžiku Daveovi bleskl hlavou obrázek Ivora, který sám dělá totéž, na místě vzdáleném dva dny jízdy na sever, ve stínu stejné chtivé ruky. Pohlédl na Torka a zjistil, že tmavý muž mu pohled oplácí, a v jeho očích Dave nespatřil strohý odpor jako u Levona, ale prudký, horkokrevný, vášnivý vzdor, trpkou nenávist k tomu, co ta ruka znamená, a ani stopu strachu.

Tvoje hodina zná tvé jméno, pomyslel si Dave Martyniuk a potom ho v té apokalyptické chvíli napadlo ještě něco: *Mám tyhle lidi rád.* Ta myšlenka ho přímo udeřila, protože Dave byl tvrdý člověk, skoro stejně tvrdý jako kdysi Hora. Ze všech sil se teď snažil získat vnitřní rovnováhu a uvědomil si, že Levon mluví a tiší zmatené hlasy kolem sebe.

„Nepojedeme zpátky. Můj otec se o kmen postará. Půjdou do Celidonu, všechny kmeny to udělají. A my také, až bude Davor se Stříbropláštěm. Před dvěma dny Gereint říkal, že se něco blíží. Tohle je ono. Pojedeme na jih do Brenninu co nejrychleji, a tam," řekl Levon, „se poradím s velekrálem."

Právě když hovořil, Ailell dan Art v Paras Dervalu umíral. Když Levon domluvil, nepadlo už ani slovo. Dalreici se přeskupili a znovu vyjeli, nyní velmi rychle a všichni pohromadě. Od té chvíle uháněli mlčky a odhodlaně, bez dalších námitek se otočili zády ke svému kmeni a následovali Levona, i když všichni do jednoho věděli, že pokud začala válka s Maugrimem, k hlavním bojům dojde na Pláni.

Právě díky ostražitému napětí byli varováni, i když nakonec to k záchraně stačit nebude.

Tork pozdě odpoledne vyrazil kus napřed. Svezl se v sedle na bok a jel nízko nad zemí, než se vrátil k Levonovi. Les byl znovu blízko, po jejich pravé straně. „Čekají náš potíže," oznámil Tork stručně. „Kousek před námi je tlupa svartů."

„Kolik?" zeptal se Levon a dal znamení, aby zastavili.

„Čtyřicet. Šedesát."

Levon přikývl. „Můžeme je porazit, ale budou ztráty. Určitě vědí, že jsme tady."

„Jestli mají oči," souhlasil Tork. „Nejsme vůbec krytí."

„Dobrá. Jsme blízko u Adeiny, ale teď ještě nechci bojovat. Připraví nás to o trochu času, ale objedeme je z boku a přebrodíme obě řeky dál na východě."

„Myslím, že to nepůjde, Levone," zamumlal Tork.

„Proč?" Levon znehybněl.

„Podívej se."

Dave se otočil s Levonem na východ tam, kam Tork ukazoval, a po chvíli také uviděl tmavou masu pohybující se nízko po trávě asi míli daleko, a ta masa se blížila k nim.

„Co to je?" zeptal se a hrdlo se mu sevřelo.

„Vlci," vyštěkl Levon. „Velmi mnoho." Tasil meč. „Nemůžeme je objet – u řeky nás zpomalí, aby nás svarti dohnali. Musíme se probojovat na jih, než se k nám dostanou." Zvýšil hlas. „Bojujeme v cvalu, přátelé. Zabít a jet, žádné zdržování. Až dojedete k Adeině, přebrodíte. Na druhé straně jim můžeme utéct." Odmlčel se, pak dodal: „Už jsem říkal, že bude válka. Zdá se, že svedeme první bitvu našeho lidu. Ať se Maugrimovi sluhové naučí znovu se bát Dalreiců, stejně jako tehdy, když vyjel Revor!"

Jezdci zakřičeli v odpověď a Dave s nimi, vytáhli své zbraně a pustili se cvalem vpřed. Daveovi bušilo srdce, když ujížděl za Levonem přes nízké drny. Na druhé straně se necelou míli od nich leskla řeka. Ale v cestě jim stáli *svart alfar,* a jakmile Dalreici vyjeli na kopeček, zasypala je sprška střel. Za okamžik Dave viděl, že Jezdci vedle něj vytryskla krev a padl.

Davea se v tu chvíli zmocnil vztek. Pobídl koně do ještě větší rychlosti a s Torkem a Levonem po boku vtrhl do řad svartů. Shýbl se v sedle a máchl velkou sekerou, aby rozťal jedno z ohavných, tmavě zelených těl. Bez sebe zuřivostí vyškubl sekeru a obrátil se, aby se rozmáchl znovu.

„Ne!“ zakřičel Tork. „Zabít a jet! Pojeď!“ Vlci, jak Dave viděl při letmém ohlédnutí, už byli necelé půl míle daleko. Prudce otočil koně a už se hnal s ostatními k Adeině. Zdálo se, že prorazili. Jeden muž mrtvý, další dva si ošetřovali rány, ale řeka byla blízko, a jakmile ji přebrodí, budou v bezpečí.

Byli by. Měli by. Byla to čirá, nesmyslná smůla, že zrovna na tom místě odpočívala skupina svartů, která přepadla Brendela a jeho *lios alfar.*

Zbývala jich skoro stovka a všichni se zvedli z mělčin Adeiny a zatarasili tak Dalreicům cestu. Takže s vlky po boku a svarty před sebou a za sebou byl Levon nucen zastavit a čelit boji na místě.

Děti míru bojovaly pod rudým sluncem svou první bitvu po tisíci letech. S odvahou poháněnou vztekem bojovali na své půdě, stříleli své vlastní šípy, strhávali koně do smrtících výpadů a oháněli se meči, které brzy zrudly krví.

„Revor!“ uslyšel Dave křičet Levona a zdálo se, že už jen to jméno zahání shluklá vojska Temnoty. Ale jen na okamžik, a bylo jich tolik. V nastalé bitevní vřavě se před Davem zjevoval jeden odporný svart za druhým s pozvednutými meči a vyceněnými špičatými zuby a jako v horečce pozvedal svou sekeru a zas a znovu s ní sekal. Nemohl nic dělat, pouze bojovat, a tak bojoval. Sotva počítal, kolik svartů pod jeho sekerou padlo, ale potom, když sekeru vytáhl z rozbité lebky, Dave uviděl, že vlci dorazili, a najednou pochopil, že přišla smrt, tady u řeky Adeiny na Pláni. Smrt z rukou těch hnusných tvorů, smrt pro Levona, pro Torka…

„Ne!“ vykřikl Dave Martyniuk v té chvíli a jeho hlas mohutně zaduněl nad bitevním rykem, protože ho osvítil náhlý nápad. „Do Lesa! Pojeďte!“

Udeřil Levona do ramene a přitáhl svému koni uzdu tak prudce, že se vzepjal do výšky nad útočícím nepřítelem. Jak se kůň spouštěl, rozmáchl se Dave sekerou ještě jednou po obou stranách klesajících kopyt a po obou stranách zabil. Svarti na okamžik zaváhali a Dave té chvilky využil, znovu pobídl koně a vtrhl přímo do nich, a sekera se rozmáchla a zrudla, a znovu, a zas. Pak byl najednou volný, protože se řady nepřátel rozestupovaly, a on vyrazil ostře na západ. Na západ, kde ležel Pendaran, zádumčivý a neodpouštějící, kam se nikdo z nich, člověk ani *svart alfar* nebo i obří, znetvoření Galadanovi vlci neodvážili vstoupit.

Oni tři se však odvážili. Dave se ohlédl a viděl, že Levon a Tork prolétli mezerou, kterou svým útokem prořízl, a následují ho tryskem na západ, s vlky v patách a šípy padajícími v houstnoucí tmě kolem.

Pouze tři, ne víc, ačkoli to nebylo nedostatkem odvahy. Ostatní byli mrtví. Žádnému z Dalreiců, kteří toho dne zahynuli, nechyběla udatnost ani odvaha, a tam u Pendaranského lesa, kde se Adeina vlévá do Llewenmere, jich zůstalo ležet sedmnáct.

Když slunce zapadlo, *svart alfar je* sežrali. To s mrtvými dělali vždycky. Samozřejmě jim nechutnali jako *lios alfar,* které pobili předtím, ale krev je krev a rudá radost ze zabíjení jim hustě kolovala žilami celou noc. Potom obě skupiny na oslavu setkání navršily hromadu ze všech kostí, dočista obraných, a pustily se, tentokrát i s vlky, do vlastních mrtvých.

Krev je krev.

~ ~ ~

Nalevo od nich bylo jezero, jehož tmavá voda probleskovala mřížovím stromů, když uháněli kolem. Dave zahlédl letmý obraz až zraňující krásy, ale vlci jim byli těsně v patách a nemohli se zdržovat. Přimáčknutí ke koním se vřítili mezi první stromy lesa, přeskakovali padlé větve, vyhýbali se kmenům a hnali se stále plným tempem, dokud si Dave konečně neuvědomil, že vlci je už nehoní.

Klikatá napůl vyšlapaná stezka, po níž uháněli, začala být hrbolatější a donutila je zpomalit a pak už ze stezky zůstala jen iluze. Všichni tři se zastavili uprostřed dloužících se stínů stromů a těžce lapali po dechu.

Nikdo nemluvil. Dave si všiml, že Levon má tvář opět jako z kamene, ale jinak než předtím. Tohle poznával: nebyla to rozhodnost nebo odhodlání, ale tuhá kázeň nutící svaly i srdce obrnit se před bolestí. Udržíš to v sobě, pomyslel si Dave, vždy si to myslel. Nikomu jinému do toho nic není. Nemohl však hledět na Levonovu tvář moc dlouho. Ničilo ho to, navíc ke všemu ostatnímu.

Obrátil se k Torkovi a u něj uviděl něco jiného. „Jsi zraněný," díval se na krev, která se hrnula tmavovlasému muži ze stehna. „Sesedni, podíváme se na to."

Samozřejmě neměl tušení, co si počít. To Levon, vděčný za nutnost něco dělat, roztrhal pokrývku na pruhy a přiložil na ránu tlakový obvaz. Zranění vypadalo ošklivě, ale po vyčištění se ukázalo, že je povrchové.

Než Levon skončil, byla tma a všichni si zřetelně už nějakou dobu uvědomovali, že v lese kolem nich cosi jakoby pulsuje. A nebyla to žádná domněnka: vnímali vztek a ten byl slyšet v šumu listí, cítit ve chvění země pod nohama. Byli v Pendaranu a byli lidé, a Les neodpouštěl.

„Nemůžeme tu zůstat!" vyhrkl Tork. Znělo to ve tmě hlasitě. Dave poprvé zaslechl v jeho hlase napětí.

„Můžeš chodit?" zeptal se Levon.

„Půjdu," řekl Tork zachmuřeně. „Radši půjdu po vlastních a budu se hýbat, až se střetneme s tím, co se na nás žene." Listí už znělo hlasitěji a zdálo se – nebo to byla jen fantazie – že se v tom šumu rýsuje rytmus.

„Tak tu necháme koně," rozhodl Levon. „Těm se nic nestane. Souhlasím s tebou – myslím, že dnes v noci nemůžeme tábořit. Půjdeme pěšky na jih, dokud se nesetkáme s tím, co –"

„Dokud nebudeme venku!" přerušil ho Dave pevným hlasem. „Ale no tak, vy dva. Levone, přece jsi říkal, že ten les není zlý."

„To nemusí, aby nás zabil," řekl Tork. „Poslouchej." Nebyla to fantazie. Ve zvuku listí se určitě dal postřehnout rytmus.

„Chtěl by ses radši vrátit,“ vyštěkl Dave, „a přemluvit vlky, aby nás pustili?“

„Má pravdu, Torku,“ zasáhl Levon. Ve tmě byly vidět jenom jeho dlouhé světlé vlasy. Tork, oblečený v černém, byl skoro neviditelný. „A Davore,“ pokračoval Levon nevzrušeným hlasem, „tys tam venku utkal něco velmi umného. Myslím, že žádný muž z kmene by nedokázal tu únikovou cestu vydobýt. Ať už se stane cokoliv, zachránil jsi nám tam život.“

„Jenom jsem se oháněl tím krámem,“ zamumlal Dave.

Nato se Tork kupodivu hlasitě zachechtal. Naslouchající stromy na okamžik ztichly. V Pendaranu se žádný smrtelník nezasmál už tisíc let. „Ty jsi stejně hloupý jako já,“ hekal Tork dan Sorcha, „a stejně hloupý jako on. Žádný z nás si neví rady s pochvalou. Zrudly ti tváře, příteli?“

„Jasně že jo, kristepane. Co myslíš?“ zahučel. Potom mu došlo, jak je to směšné, uslyšel, jak si Levon pobaveně odfrkl, a Dave pocítil, jak mu v hrudi cosi povoluje, jakési napětí, strach, smutek, všechno dohromady, a rozchechtal se s přáteli uprostřed Lesa, kam žádný člověk nevstupuje.

Chvíli to trvalo. Byli všichni mladí, vybojovali svou první bitvu, viděli vedle sebe umírat kamarády. Trochu hysterie v tom smíchu bylo.

Levon se nakonec vzpamatoval. „Tork má pravdu,“ hekl nakonec. „Jsme si podobní. V tomhle i jinak. Než odsud odejdeme, chtěl bych něco udělat. Moji přátelé dnes zahynuli. Bylo by dobré mít dva nové bratry. Smísíte se mnou krev?“

„Já žádné bratry nemám,“ řekl Tork tiše. „Bylo by to dobré.“

Daveovi uhánělo srdce jako o závod. „Jasně,“ souhlasil.

A tak v lese provedli starý obřad. Tork jim čepelí nařízl kůži a pak si ve tmě navzájem přiložili zápěstí k zápěstí. Nikdo nemluvil. Potom jim Levon podal obvaz, pustili koně, vzali si výstroj a zbraně a společně se vydali lesem na jih. Tork v čele, Levon poslední, Dave mezi svými bratry.

Tak se stalo, že udělali víc, než tehdy věděli. Pendaran je bedlivě pozoroval a takovým věcem rozuměl, poutům stvrzeným krví. Nezmírnilo to jeho vztek nebo nenávist, protože ona byla navěky

ztracená, ta, která neměla nikdy zemřít. Ale i když ti tři stále byli odsouzeni k záhubě, mohl je před koncem ušetřit šílenství. K takovému rozhodnutí Les dospěl, zatímco oni šli a neuvědomovali si, co ten šepot kolem nich znamená, i když v něm byli ponoření jako do sítě spletené ze zvuků.

~ ~ ~

Tork v životě nezažil nic tak obtížného a nic jím neotřáslo tak hluboce, jako ten noční pochod. Kromě vzpomínek na hrůzný masakr u Adeiny a příšerného strachu z Pendaranu ho děsilo ještě něco: odjakživa byl zvyklý pohybovat se v noci, byl lesním tvorem, byl ve svém prostředí, a tady se od něj pouze čekalo, aby vedl své společníky na jih.

Jenže to nedokázal.

Ze země se nevysvětlitelně vynořovaly kořeny, takže přes ně klopýtal, padlé větve se jim stavěly do cesty, některé stezky prostě bez důvodu končily. Jednou dokonce upadl.

Na jih, nic víc! vrčel na sebe a tak usilovně se soustředil, že zapomněl na bolavé stehno. Ale nebylo to k ničemu – každý slibný chodníček se brzy stočil na západ, docela proti všemu zdravému rozumu a bez důvodu. *Copak se ty stromy hýbou?* zeptal se sám sebe jednou, ale rychle se od té myšlenky a toho, kam by ho mohla zavést, odvrátil. *Nebo jsem jenom neuvěřitelně hloupý?*

Ať už byla příčina jakákoli, nadpřirozená nebo jen v jeho hlavě, bylo mu po chvíli jasné, že ať se snaží udržet se na východním okraji Velkého lesa sebevíc – jednou to vzal rovnou křovím – cosi je pomalu, velmi trpělivě, ale bez možnosti úniku, vtahuje do srdce lesa.

Což samozřejmě nebyla jeho vina. Nic z toho, co se stalo, nebyla jeho vina. Pendaran měl tisíc let na to, aby si utvořil cestičky a způsoby, jak se s podobnými vetřelci vypořádat.

Je dobře, šeptaly stromy duchům Lesa.

Velmi dobře, odpověděla deiena.

Listí, listí, slyšel Tork. Listí a vítr.

~ ~ ~

Dave vnímal noční pochod úplně jinak. Nebyl z Fionavary, neznal žádné legendy o Lese, jichž by se mohl bát, kromě příběhu, který předchozího dne vyprávěl Levon, a ten byl spíš smutný než děsivý. S Torkem před sebou a Levonem za sebou si byl docela jistý, že jdou tam, kam mají. Žil v blažené nevědomosti a vůbec netušil, jak zoufale Tork před ním manévruje, a po čase si zvykl na mumlání okolo a to ho dokonce uklidňovalo.

Uklidňovalo natolik, že najednou kráčel docela sám přímo na západ celých deset minut, než si to uvědomil. *„Torku!“* vykřikl a padl na něj strach. *„Levone!“* Samozřejmě se nedočkal žádné odpovědi. Ocitl se v noci docela sám v Pendaranském lese.

Kapitola 14

Kdyby to byla jakákoli jiná noc, byli by zemřeli. Ne krutě, aspoň takovou čest by Les prokázal jejich pokrevnímu poutu, ale od chvíle, kdy vjeli kolem strašidelného jezera Llewenmere mezi stromy, měli smrt zcela jistou. Od dob, kdy mocnosti pod Horu připoutaly Maugrima zvaného Sathain, vkročil do Pendaranu a zase vyšel živý jenom jeden člověk. Všichni ostatní zemřeli, a to ktutě, a než nastal konec, křičeli. Les neměl slitování.

Kdyby to byla jakákoli jiná noc. Ale kus na jih od nich, v jiném lese, Paul Schafer prožíval třetí noc u Letního stromu.

Pendaranu se sice podařilo tři vetřelce nenápadně rozdělit, ale jeho soustředěnou práci najednou naprosto rozvrátilo cosi neuvěřitelného a děsivého, před čím se přikrčily dokonce i prastaré, bezejmenné mocnosti Lesa.

Na nebe vyšel rudý měsíc.

V lese to vypadalo, jako by vzplál požár. Každá mocnost a duch divého kouzla, stromu, květiny nebo zvířete, dokonce i tmy, i nejstarší síly, které se málokdy probouzejí a jichž se všechny ostatní bojí, mocnosti noci a tančící za úsvitu, mocnosti hudby a ty, jež se pohybují v mrtvolném tichu, ty všechny se rozběhly v překotném úprku pryč, pryč, k posvátnému kruhu stromů uprostřed lesa, protože tam musely být dřív, než měsíc vystoupá tak vysoko, že onu mýtinu zalije svým světlem.

~ ~ ~

Dave uslyšel, že šepot listí ustal. To ho vyděsilo, teď ho lekalo všechno. Ale pak z něj spadla tíseň a najednou se mu ulevilo, jako by ho přestalo okolí pozorovat. Vzápětí pocítil silný závan, ale nebyl to vítr, cosi však přes něj letělo, i skrz něj, a hnalo se k severu.

Ničemu nerozuměl, jen že Les teď vypadal zase jako obyčejný les, stromy jako stromy, a tak se Dave otočil na východ a uviděl nad nejvyššími větvemi spočívat úplněk, rudý a ohromující.

Matka měla takovou moc, že dokonce i Dave Martyniuk, osamělý, ztracený a nevýslovně daleko od domova a světa, jemuž aspoň trochu rozuměl, dokázal z pohledu na takový měsíc načerpat odvahu. Dokonce i Dave v něm rozeznal odpověď na výzvu Hory.

Žádnou spásu, jen odpověď, protože ten červený měsíc znamenal zcela jasně válku. Znamenal krev a válku, ale už ne beznadějnou bitvu, teď když se na nebi objevilo Danino znamení – výš, než kam se kdy plameny Rangatu dokážou vyšplhat.

To vše v Daveově nitru vířilo jako zmatené zárodky myšlenek, které touží po vyjádření, ale nedaří se jim to. Ale ten pocit tu byl, niterné vědomí toho, že pán Temnoty je možná volný, ale nikdo se s tím nesmíří bez odporu. Tak to cítila většina národů po celé Fionavaře při pohledu na symbol, jenž se na nebi objevil: Matčino dílo kráčí a vždy kráčelo krvavými šlépějemi, aby nám připomnělo, co v sobě máme, i když si to neuvědomujeme. Dave s velikou úctou, bázní a nadějí klíčící v srdci hleděl na východní nebe, a pak ho naprosto bez souvislosti napadlo, že jeho otci by se pohled na něco takového moc líbil.

~ ~ ~

Tabor neotevřel oči tři dny. Když Hora začala běsnit, jen se zavrtěl na lůžku a zamumlal slova, jimž matka, která ho hlídala, nerozuměla. Upravila mu obklad na čele a pokrývky, ale nemohla dělat víc.

Pak od něj musela na chvilku odejít, protože Ivor vydal úsečné a jasné rozkazy, aby ztišil paniku vyvolanou chechtotem nesoucím se po větru. Zítra hned za svítání zamíří na východ do Celidonu. Tady byli příliš osamělí, příliš nechránění a jakoby přímo pod dlaní ruky, která visela nad Rangatem.

Dokonce i chaos, který v táboře zavládl během příprav plných ruchu a shonu, Tabor prospal.

Ani východ červeného úplňku za novolunní noci ho neprobudil, i když celý kmen ustal v činnosti a s očima rozzářenýma údivem se díval, jak se měsíc vyhoupl nad Pláň.

„To nám dává čas," řekl Gereint, když si Ivor ukradl chvilku a promluvil s ním. Práce pokračovala i přes noc za toho zvláštního měsíčního světla. „Myslím, že teď nebude postupovat rychle."

„Ani my ne," odpověděl Ivor. „Bude nám trvat, než se tam dostaneme. Chci, abychom vyrazili za svítání."

„Budu připravený," řekl starý šaman. „Prostě mě posaďte na koně a ukažte mi správnou cestu."

Ivora přemohl příval náklonnosti. Šaman byl bělovlasý a vrásčitý už tak dlouho, že se zdál věčný. To však nebyl a rychlé cestování v následujících dnech pro něj bude těžké.

Zdálo se, že mu Gereint čte myšlenky, jak už častokrát. „Nikdy mě nenapadlo," pronesl velmi potichu, „že budu žít tak dlouho. Ti, kdo zemřeli před dnešním dnem, možná měli štěstí."

„Možná," připustil Ivor věcně. „Bude válka."

„A máme snad mezi sebou nějaké Revory nebo Colany, nějaké Ra-Termainy nebo Seithry? Máme Amairgena nebo Lisen?" zeptal se Gereint bolestně.

„Budeme je muset najít," odpověděl Ivor prostě. Položil ruku šamanovi na rameno. „Musím jít. Tak zítra."

„Zítra. Ale dohlédni na Tabora."

Ivor měl v plánu dohlédnout na nakládku vozu, ale raději tím pověřil Cechtara a sám si šel tiše sednout k synovi.

Za dvě hodiny se Tabor probudil, i když ne tak docela. Vstal sice z lůžka, ale Ivor zadržel radostný výkřik, protože viděl, že jeho syn je náměsíčný, a je známo, že rušit člověka v takovém stavu je nebezpečné.

Tabor se rychle a mlčky oblékl a vyšel z domu. Ruch venku konečně ztichl, všichni spali neklidným spánkem v očekávání šedého úsvitu. Měsíc stál velmi vysoko, skoro v nadhlavníku.

Stál vlastně už dostatečně vysoko. Západně od nich započal v posvátném kruhu stromů tanec světla, zatímco shromážděné mocnosti Pendaranu přihlížely.

Tabor rychlým krokem obešel kůlovou ohradu, našel svého koně a nasedl. Zvedl závoru, vyjel ven a cvalem vyrazil na západ.

Ivor se rozběhl ke svému koni, obkročmo nasedl na hřbet bez sedla a pustil se za ním. Otec a syn osaměle uháněli Plání k Velkému

lesu, a Ivor, který sledoval rovná záda a lehký posez svého nejmladšího dítěte, cítil, jak mu nad ním usedá srdce.

Tabor se dostal opravdu daleko, jenže se zdálo, že musí jet ještě dál. *Kéž ho Tkadlec ochrání,* modlil se Ivor a hleděl na sever na nyní již poklidnou nádheru Rangatu.

Jeli noční Plání déle než hodinu jako duchové, než se před nimi vynořil mohutný Pendaran, a pak se Ivor modlil znovu: *Ať do něj nevjede. Ať tam nejede, protože ho mám rád.*

Počítá se to snad? uvažoval a snažil se ze všech sil ovládnout hrůzu, kterou v něm Les vždycky budil.

Zdálo se, že by mohlo, protože Tabor zastavil svého koně padesát metrů od stromů a jen tiše seděl a hleděl na temný les. Ivor zastavil kus za ním. Zatoužil zavolat na syna jménem, zavolat ho zpátky z cesty, na kterou se vydal, na kterou se ještě vydá.

Neudělal to. Tabor zamumlal cosi, co jeho otec nezaslechl, pak sklouzl z koně a vešel do Lesa pěšky. Ivor udělal nejstatečnější věc svého života a vydal se za ním. Žádné volání žádného boha nemohlo Ivora dan Banora přinutit, aby nechal syna vkročit v obluzení do Pendaranského lesa samotného.

A tak se stalo, že té noci vkročili otec a oba synové do Velkého lesa.

Tabor nešel daleko. Stromy na okraji rostly řídce a četvený měsíc jim osvětloval cestu podivně příhodným světlem. Nic z toho nepatřilo do světa zalévaného sluncem. Bylo tu moc ticho. Až moc, uvědomil si Ivor, protože foukal vítr, cítil ho na kůži, a přesto listí ani nevzdychlo. Ivorovi se zježily vlasy na zátylku. Nutil se v tom očarovaném tichu do klidu a najednou uviděl, že Tabor se deset kroků před ním zastavil a nehybně strnul. A za okamžik se mezi stromy vynořil jakýsi nádherný tvor, který zůstal před ním stát.

Na západ bylo moře, tolik věděla, i když se narodila teprve nedávno. Tak šla na východ od místa, kde se narodila a které sdílela s Lisen – i když tohle netušila – a prošla mezi shromážděnými mocnostmi, viditelnými i neviditelnými, a v Lese se při tom vzdula a zase opadla vlna mumlání jako povzdech moře.

Nakračovala velmi lehce, protože neznala jiný způsob, jak kráčet po zemi, a po obou stranách jí lesní tvorové vzdávali čest, protože přišla od Dany, byla jejím darem v čase války, a byla víc než krásná.

Cestou se jí před duševním zrakem objevila tvář – jak, to nevěděla, ani se to nikdy nedozví – a ta pocházela z doby, než se objevila ona. Tvář byla tmavě hnědá, velmi mladá, s tmavými rozcuchanými vlasy a očima, do nichž se potřebovala dívat. Kromě toho, což bylo nejdůležitější, nositel tváře znal její jméno. Takže jak tak hledala jisté místo mezi stromy, aniž věděla, že je hledá, stočila své kroky k němu, jemná a majestátní.

A už tam byla a on stál před ní, čekal, pohledem ji vítal a bezvýhradně přijímal to, čím je, celou, i když takový dar má dvojí ostří.

Cítila jeho mysl ve své jako pohlazení a v odpověď ho jakoby postrčila rohem. *Jenom společně, navždy,* pomyslela si a byla to její první myšlenka. Odkud se vzala?

Já vím, odpověděl v duchu. *Bude válka.*

Proto jsem se zrodila, odpověděla a najednou si uvědomila, co světlo utkalo, co se v jejím půvabně utvářeném světelném těle tají. Polekalo ji to.

Spatřil to a přišel blíž. Měla barvu vyšlého měsíce, ale když pod chlapcovým dotekem sklonila hlavu, přejela po trávě stříbrným rohem.

Moje jméno? zeptala se.

Imraith-Nimphais, řekl jí a ona cítila, jak v ní vybuchla síla jako hvězda.

Radostně se zeptala: *Poletíš?*

Cítila, že váhá.

Nenechám tě spadnout, řekla mu trochu uraženě.

Pocítila jeho smích. *Ach. To já vím, jasná,* odpověděl, *ale jestli poletíme, možná tě někdo zahlédne a náš čas teprve přijde.*

Netrpělivě pohodila hlavou, hříva se jí zavlnila. Stromy tu rostly řidčeji, takže viděla hvězdy i měsíc. Toužila po nich. *Tady není nikdo, kdo by se díval, jenom jeden člověk,* řekla mu. Nebe ji volalo.

Můj otec, vysvětlil. *Mám ho rád.*

Tak ho budu mít ráda i já, odpověděla, *ale teď se chci proletět. Pojď!*

Zazněla v ní jeho odpověď: *Jdu.* A on přišel a obkročmo jí usedl na hřbet. Nevážil vůbec nic, ona byla velmi silná a bude ještě silnější. Pronesla ho kolem toho druhého, staršího muže, a protože ho měl Tabor rád, sklonila cestou kolem něj svůj roh.

Pak se ocitli na otevřeném prostranství, kde byla volná tráva a nebe, celé to nebe nad hlavou. Poprvé roztáhla křídla a radostně se vznesli, aby pozdravili hvězdy a měsíc, jejichž dítětem byla. Cítila jeho mysl ve své i jásot jeho srdce, protože byli navěky spojení a ona věděla, že jsou nádherní a prohánějí se širým nočním nebem, Imraith-Nimphais a Jezdec, jenž znal její jméno.

~ ~ ~

Když kaštanově hnědý jednorožec, na němž syn jel, sklonil cestou kolem hlavu, Ivor nedokázal zadržet slzy. Vždycky se rozplakal snadno, Leith ho za to peskovala, ale tohle, něco tak nadpřirozeného…?

A potom se za nimi otočil a uviděl, že divy nekončí, protože jednorožec vzlétl. Ivor se díval, jak Tabor a ten tvor nalezený v pústu křižují noční nebe, a ztratil ponětí o čase. Měl skoro stejnou radost jako oni, když objevovali možnosti křídel, a cítil vděčnost. Vkročil do Pendaranu a vyšel živý, aby viděl, jak toto stvoření vyslané bohyní nese jeho syna nad Plání jako kometa.

Na to však byl příliš náčelníkem a moudrým člověkem, než aby zapomněl, že se blíží temnota. S tímhle tvorem, tímto darem, určitě nebude snadné pořízení vzhledem k tomu, že měla barvu stejnou jako měsíc, jako krev. Ani Tabor už nebude nikdy stejný, to věděl. Ale tyhle smutky si nechá na denní světlo – dnes v noci mohl nechat své srdce létat s nimi, dvěma mláďaty, která si hrála ve větru mezi ním a hvězdami. Ivor se smál, jako už roky ne, jako dítě.

Po dlouhé době opatrně přistáli kousek od něj. Uviděl, že syn si opřel čelo jednorožci o hlavu vedle stříbřitě lesklého rohu. Pak Tabor couvl a tvor se otočil, a až děsivě půvabnými pohyby se vrátil do temného Lesa.

Když se k němu Tabor obrátil, už měl zase svoje oči. Beze slova, protože na to žádná slova nejsou, Ivor rozpřáhl náruč a jeho nejmladší dítě do ní vběhlo.

„Viděl jsi?“ zeptal se Tabor nakonec s hlavou opřenou o otcovu hruď.

„Viděl. Byli jste nádherní.“

Tabor se narovnal a v očích se mu znovu objevila radost z jejich tance, jejich mládí. „Uklonila se ti! Neprosil jsem ji o to. Jenom jsem řekl, že jsi můj otec a že tě mám rád, a ona řekla, že tě bude mít ráda taky a uklonila se.“

Ivorovo srdce bylo plné světla. „Pojď,“ řekl zdušeně, „nejvyšší čas jet domů. Tvoje matka bude plakat strachy.“

„Matka?“ zeptal se Tabor tak komickým tónem, že se Ivor musel zasmát. Nasedli na koně a jeli zpět, teď pomalu a společně, přes svou Pláň. Na Ivora padal zvláštní klid, přestože válka byla na spadnutí. Toto byla jeho země, země jeho lidu už tak dlouho, že roky ztratily význam. Od Andarienu po Brennin, od hor po Pendaran, všechna ta tráva byla jejich. Pláň znamenala Dalreice a oni zase Pláň. Nechal to poznání sebou pronikat jako hudební akord, neutichající a vytrvalý.

Bude muset vydržet i v nadcházejících dnech, protože Temnota na ně dolehne plnou silou. A také věděl, že třeba nevydrží. *Zítra,* pomyslel si Ivor, *budu se strachovat až zítra,* a ujížděl v míru po Pláni vedle svého syna, až se vrátili do tábora a uviděli, že na ně u západní brány čeká Leith.

Když ji Tabor spatřil, sklouzl z koně a vběhl jí do náručí. Ivor se donutil udržet oči suché. *Sentimentální blázne,* napomínal se, *Leith má v tomhle pravdu.* Leith chlapce stále nepouštěla a jen k Ivorovi tázavě vzhlédla. Přikývl co nejmužněji.

„Do postele, mladíku,“ zavelela pevně. „Za pár hodin vyjíždíme. Musíš se vyspat.“

„Ale mami,“ stěžoval si Tabor, „vždyť jsem prospal celé –“

„Do postele!“ přerušila ho Leith hlasem, jaký znají všechny děti.

„Ano, mami,“ odpověděl Tabor a zářil takovým štěstím, že i Leith se musela usmát, když se za ním dívala, jak vchází do tábora. *Čtrnáct,* pomyslel si Ivor, *ten si nic neuvědomuje. Vůbec nic.*

Shlédl na svou ženu. Mlčky mu pohled oplácela. Uvědomil si, že od výbuchu Hory jsou spolu poprvé o samotě.

„Bylo to v pořádku?“ zeptala se.

„Ano. Je to zosobněné světlo.“

„Myslím, že nechci nic vědět, ještě ne.“

Přikývl a opět, jako by ji objevoval znovu, si uvědomil její krásu.

„Proč sis mě vzala?“ zeptal se najednou.

Pokrčila rameny. „Požádals mě o to.“

Se smíchem sesedl, vzali každý jednu uzdu a oba se s jeho a Taborovým koněm vrátili do tábora. Odvedli zvířata do ohrady a odebrali se domů.

Ve dveřích Ivor naposledy pohlédl na měsíc, už visící nízko na západě nad místy, kde se prostíral Pendaran.

„Lhala jsem,“ řekla Leith tiše. „Vzala jsem si tě, protože žádný muž, kterého znám nebo si umím představit, nedokázal tak rozbušit mé srdce, když mě požádal o ruku.“

Otočil se od měsíce k ní. „V očích ti stoupá slunce,“ pronesl. Tak zněla obřadná žádost o sňatek. „A tak tomu bylo vždycky, vždycky, má lásko.“

Políbil ji. Byla v jeho náručí hebká a voňavá, a dokázala v něm zažehnout touhu…

„Slunce vychází už za tři hodiny,“ vymanila se mu. „Pojď do postele.“

„To rozhodně,“ souhlasil Ivor.

„Spát,“ varovala ho.

„Není mi čtrnáct,“ ohradil se. „Ani nejsem unavený.“

Chvíli se na něj přísně dívala, pak jí tvář ozářil vnitřní úsměv.

„Dobře,“ řekla jeho manželka Leith. „Ani já ne.“ Vzala ho za ruku a vtáhla dovnitř.

~ ~ ~

Dave netušil, kde je ani kam jít, měl jen neurčité ponětí, že by měl mířit na jih. V Pendaranském lese zřejmě nebudou turistické značky s údaji, kolik mil zbývá do Paras Dervalu.

Na druhou stranu si byl absolutně jistý, že pokud jsou Tork a Levon naživu, budou ho hledat, takže nejlepší zřejmě bude zůstat na

místě a pravidelně křičet. To sice zvyšovalo možnost, že se mu ozve i něco jiného, ale s tím nemohl moc dělat.

Vzpomněl si na Torkovy komentáře o „miminech“ ve Faelinnském háji a sedl si ke stromu proti větru na jakési mýtině, odkud mohl vidět všechno, co by se z druhé strany blížilo, a kde měl šanci zaslechnout nebo vycítit všechno, co by se chtělo připlížit zezadu. Pak svoje utajení nadobro zničil tím, že několikrát z plných plic zakřičel Levonovo jméno.

Rozhlédl se, ale nic se nehýbalo. Vlastně když ozvěna křiku umlkla, Dave si pořádně uvědomil, jaké je v lese ticho. Ten divoký proud jakoby větru zřejmě s sebou všechno odnesl. Zdálo se, že je naprosto sám.

Ale ne tak docela. „Tak to se ti povedlo,“ zaduněl hluboký hlas skoro přímo pod ním, „slušní lidi se tu prostě nevyspí.“

Dave vyskočil jako jelen, pozvedl sekeru a s obavami se díval, jak se velký padlý kmen stromu kutálí stranou a pod ním se objevuje schodiště, odkud se vynořila jakási postava a pohlédla na něj.

Musela hodně zaklonit hlavu. Tvor, kterého Dave probudil, připomínal ze všeho nejvíc tlustého skřítka. Velmi dlouhý bílý plnovous vyvažoval pleš a pohodlně spočíval na úctyhodném teřichu. Človíček měl na sobě volný plášť s kapucí a celek se tyčil do výšky nejvýš metr dvacet.

„Mohl by ses obtěžovat,“ pokračoval basový hlas, „a jít si volat toho svého Levona někam úplně jinam?“

Dave ovládl bizarní nutkání se omluvit a další nutkání nejdřív se rozmáchnout a ptát se později. Jen pozvedl sekeru do výše ramen a zavrčel: „Co jsi zač?“

Mužíček se zasmál, což bylo znepokojivé. „Už došlo na jména? Šest dní s Dalreici by tě mělo naučit s takovými otázkami nepospíchat. Říkej mi Flidais, jestli chceš, a tohle odlož.“

Sekera najedou ožila, vyskočila Daveovi z rukou a padla do trávy. Flidais se ani nepohnul. Dave hleděl na mužíka s otevřenou pusou. „Jsem nedůtklivý, pokud mě něco probudí,“ vysvětlil Flidais mírně. „A měl bys mít dost rozumu a nenosit sem sekeru. Být tebou, nechal bych ji ležet.“

Dave zase našel hlas. „Ledaže bys mi ji sebral," zachraptěl. „Je to dárek od Ivora dan Banora z Dalreiců a já ji chci."

„Aha," protáhl Flidais. „Od Ivora." Jako by se tím hodně vysvětlovalo. Dave měl pocit, který ho vždycky dráždil, totiž že se mu někdo posmívá. Na druhé straně se nezdálo, že je v pozici, kdy se s tím dá něco dělat.

Ovládl se a řekl: „Jestli znáš Ivora, pak znáš Levona. Ten tu taky někde je. Přepadli nás svarti a my utekli do lesa. Můžeš mi pomoct?"

„Jsem k ochraně stvořený, podvody vyhlášený," odpověděl Flidais bez jakékoli souvislosti. „Jak víš, že nejsem ve spolku s těmi svarty?"

Dave se znovu přinutil do klidu. „To nevím, ale potřebuji pomoc a ty jsi v okolí jediný, ať jsi, kdo jsi."

„Tak to je tedy pravda," přikývl Flidais moudře. „Všichni ostatní odešli na sever k mýtině, nebo," opravil se rozvážně, „na jih, pokud se od ní původně nacházeli severně."

To mi chybělo, pomyslel si Dave. *Jediný blázen široko daleko, a zrovna na něj musím narazit. Nádhera, prostě nádhera.*

„Byl jsem čepelí meče," svěřil mu Flidais a potvrdil mu tím domněnku. „Byl jsem noční hvězdou, orlem, jelenem v jiném světě než tento. Byl jsem ve tvém světě a zemřel, dvakrát. Byl jsem harfou i harfeníkem."

Davea to proti vlastní vůli zaujalo. V narudlých stínech lesa mělo takové vyprávění přízračnou moc.

„Já vím," vyzpěvoval Flidais, „kolik je světů, a znám nebeské učení, které se naučil Amairgen. Viděl jsem měsíc ze dna moře a slyšel jsem včera v noci výt velkého psa. Znám odpověď na všechny hádanky, co jich je, až na jednu, a ve tvém světě střeží tu bránu mrtvý muž, Davore Sekerníku, Dave Martyniuku."

Dave, ač nerad, se zeptal: „Jaká je to hádanka?" Takové věci nesnášel. Bože, jak je nesnášel.

„Aha," nachýlil Flidais hlavu. „Chtěl bys přijít k lososím znalostem tak snadno? Buď opatrný, nebo ti spálím jazyk. Už jsem ti něco řekl, na to nezapomeň, i když ta bělovláska už bude vědět. Na kance si pozor dej, labuti se vyhýbej, její tělo v slaném moři uhlídej."

Dave, unášený svým vlastním mořem, se chytil plovoucího stébla. „Lisenino tělo?“ zeptal se.

Flidais se zarazil a zadíval se na něj. Ve stromech to lehce zašumělo. „Dobře,“ připustil Flidais nakonec. „Velmi dobře. Za to si můžeš nechat sekeru. Pojď dolů a já ti dám něco k jídlu a pití.“

Při zmínce o jídle si Dave uvědomil, že má strašný hlad. S pocitem, že něčeho dosáhl, i když spíš díky štěstí než čemu jinému, následoval Flidaise po drolivých hliněných schodech dolů.

Tam se otvíraly katakomby vyhloubené v zemi a protkané změtí stromových kořenů. Dvakrát se praštil do hlavy, než došel za svým malým hostitelem do pohodlného pokoje s hrubým stolem a stoličkami okolo. Bylo tam veselé světlo, ale jeho zdroj nebylo možné vypátrat.

„Býval jsem strom,“ řekl Flidais, jako by odpovídal na otázku. „Znám nejhlubší jméno zemského kořene.“

„Avarlith?“ zkusil Dave vkročit na tenký led.

„To ne,“ odpověděl Flidais, „ale dobrý pokus, dobrý.“ Pobíhal po domácnosti, cosi kutil a zdálo se, že má vlídnou náladu. Dave se cítil kdoví proč povzbuzený, a tak trochu přitlačil. „Přišel jsem sem s Lorenem Stříbroplášťem a ještě čtyřmi dalšími lidmi. Cestou mě to od nich odtrhlo. Levon a Tork mě provázeli do Paras Dervalu a pak došlo k tomu výbuchu a ještě nás přepadli ze zálohy.“

Flidais vypadal dotčeně. „To všechno vím,“ ozval se trochu podrážděně. „Hora se otřese.“

„No, už se otřásla,“ poznamenal Dave a lokl si nápoje, který mu Flidais nabídl. Sotva to udělal, padl tváří na stůl docela bez sebe.

Flidais se na něj dlouho díval, v očích hloubavý pohled. Už nepůsobil tak bodře a už vůbec ne potrhle. Po chvíli se vzduch zatetelil přítomností další bytosti, kterou očekával.

„Jen pomalu,“ prohlásil. „Tohle je jeden z mých domovů a dnešní noci mi něco dlužíš.“

„Dobrá.“ Poněkud ztlumila zář, která z ní vycházela. „Zrodila se?“

„Právě teď,“ odpověděl. „Brzy se budou vracet.“

„To je dobře,“ řekla spokojeně. „Jsem zde teď a byla jsem zde i při Lisenině zrození. Kde jsi byl ty?“ Její úsměv byl vrtošivý, znepokojivý.

„Jinde,“ připustil, jako by uhrála bod. „Byl jsem Taliesenem. Byl jsem lososem.“

„Já vím,“ odpověděla. Její bytost naplnila pokoj, jako by v podzemí zářila hvězda. Přes jeho žádost bylo stále těžké hledět jí do tváře. „Ta hádanka,“ promluvila. „Chtěl bys znát odpověď?“

Byl velmi starý a nesmírně moudrý, a sám byl poloviční bůh, ale tohle byla nejhlubší touha jeho duše. „Bohyně,“ vzdychl a v nitru se mu rozproudila marná naděje, „chtěl.“

„Já také,“ usmála se krutě. „Pokud jeho jméno, jímž se přivolává, uhodneš, nezapomeň mi ho sdělit,“ řekla Ceinwen a nechala ze sebe vyvěrat oslepující světlo, aby musel zavřít oči bolestí a strachem. „A už nikdy mi nepovídej nic o mých dluzích. Nedlužím nikomu nic, nikdy, a co jsem slíbila, pokud vůbec jsem to slíbila, není žádný dluh, ale dar. Na to nikdy nezapomínej.“

Padl na kolena. Ten jas byl nesnesitelný. „Uznávám zář Lovkyně v Lese,“ pronesl Flidais roztřeseně hlubokým hlasem.

Byla to omluva a ona ji přijala. „To je dobře,“ opakovala a znovu utlumila zář své bytosti, aby jí mohl pohlédnout do tváře. „Teď půjdu,“ oznámila. „Tohoto si vezmu. Udělal jsi dobře, že jsi mě přivolal, protože jsem na něj vznesla nárok.“

„Proč, bohyně?“ zeptal se Flidais tiše a zahleděl se na bezvládnou postavu Davea Martyniuka.

Její úsměv byl tajuplný a nesmrtelný. „Těší mě to,“ odpověděla. Ale těsně předtím, než Ceinwen s mužem zmizeli, promluvila znovu a tak potichu, že byl její hlas téměř nezvučný. „Slyš mě, lesní tvore: jestli se dozvím, jaké jméno přivolá Válečníka, povím ti to. Slibuji.“

Ohromený tak, že ztratil řeč, opět poklekl na hliněnou podlahu. Byla to už od věků jeho největší touha. Když zvedl hlavu, byl sám.

~ ~ ~

Probudili se všichni tři v ranním světle a na měkké trávě. Koně se pásli poblíž. Ocitli se na samém okraji lesa. Na jihu se táhla silnice vedoucí od východu na západ a za ní se rozkládaly nízké kopce. Za

silnicí zahlédli farmu a nad hlavou jim zpívali ptáci, jako by se rozbřesklo nejčerstvější ráno světa. Což se stalo.

A to ve více ohledech, než bylo po těch nočních katastrofách na první pohled vidět. Fionavarou se přehnaly takové mocnosti, jaké se zde neshromáždily od doby, kdy se světy roztočily a Tkadlec jmenoval bohy. Zakladatel Iorweth nepřetrpěl výbuch Rangatu, neviděl pařát na nebi, ani Conary neslyšel takové hromobití v Mörnirově lese a neviděl bílou mlhu, která vytryskla z Letního stromu skrz tělo oběti. Revor ani Amairgen nikdy neviděli měsíc, jaký té noci vyplul na nebe, ani Baelrath tak nezasvítil měsíci v odpověď za ten dlouhý čas, po který vyprávěl svůj příběh. A žádný člověk kromě Ivora dan Banora nikdy neviděl, aby Imraith-Nimphais nesla Jezdce po třpytivém hvězdném koberci.

Ve srovnání s takovým nakupením a zřetězením sil, po jakém světy už možná nikdy nebudou stejné, by se mohlo zdát, že se jedná o zcela nepatrný zázrak, když se Dave probudil se svými přáteli za svěžího rána na jižním okraji Pendaranu, nedaleko hlavní silnice vedoucí od Severní hlásky do Rhodenu a s rohem ležícím po boku.

Jen malý zázrak ve světle všeho, co otřáslo předchozím dnem a nocí, ale protože se stal ve chvíli, kdy už smrt klepala na dveře, připadal celé trojici rozhodně velice významný, ba přímo neuvěřitelný.

Tak tedy všichni tři vstali, užaslí a celí rozradostnění, a vyprávěli si své příhody, zatímco nad nimi znělo ranní prozpěvování a cvrlikání ptáků.

Tork prý zahlédl oslepující záblesk a za ním jakousi postavu. Vnímal ji, ale neviděl, a pak nastala tma, dokud se neocitl tady. Levon slyšel všude kolem sebe hudbu, silnou a vábivou, jakýsi divoký povzbuzující pokřik, jako by se mu nad hlavou hnali lovci, a pak se hudba změnila, docela nenápadně, takže nepoznal jak nebo kdy k té změně došlo, ale najednou tolik zesmutněla a zklidnila se, že musel spát – a probudil se se svými novými bratry v trávě a Brennin se před nimi prostíral v mírném slunci.

„Hej, vy dva!“ zvolal Dave vesele. „Podíváte se na tohle?“ Zvedl vyřezávaný roh barvy slonoviny, vykládaný zlatem a stříbrem a s

runami vyrytými po celé délce. Nadšený a celý blažený přiložil roh ke rtům a zadul.

Počínal si ukvapeně a zbrkle, ale nemohl nic zkazit. Ceinwen přece chtěla, aby si roh vzal a aby se on i jeho přátelé dozvěděli, co znamená ten zářivý tón, který se rozlehl ranním vzduchem.

Byla to od ní opovážlivost, protože ta vzácnost jí ve skutečnosti nepatřila, a tudíž ji ani neměla půjčovat. Měli zadout na roh a zjistit jeho nejdůležitější vlastnost a pak odjet pryč od místa, kde roh tak dlouho ležel. Tak to plánovala, ale patří ke vzorování Tapiserie, že ani bohyně nemusí přesně dosáhnout toho, co chce. Ceinwen nevzala v úvahu Levona dan Ivora.

Ten zvuk znamenal Světlo. Poznali to všichni tři, jakmile Dave na roh zadul. Zvuk byl zářivý, čistý a nesl se daleko a Dave pochopil, už když roh odtrhával od úst a užasle se na něj zahleděl, že žádný nohsled Temnoty nikdy takové troubení nevydrží poslouchat. V hloubi duše to pochopil a byla to pravda, protože taková byla první vlastnost tohoto rohu.

„Jedeme," zavelel Tork, když zlaté ozvěny utichly. „Pořád jsme v Lese. Vyrazíme." Dave se poslušně otočil, aby nasedl na koně. Stále byl omámený zvukem, který na rohu vyloudil.

„Počkejte!" zvolal Levon.

Ve Fionavaře bylo nanejvýš pět lidí, kteří znali druhou vlastnost toho daru, a v žádném jiném světě nebyl nikdo takový. Ale jeden z těch pěti byl Gereint, šaman třetího kmene Dalreiců, který znal mnohé ze zapomenutých věcí a učil o nich Levona dan Ivora.

Bohyně o tom nevěděla a co se stalo potom, neměla v úmyslu, ale ani bohové nemohou vědět všechno. Plánovala pouze malý dar. Stalo se však něco jiného a žádná maličkost to nebyla. Tkalcovy ruce na okamžik na Stavu znehybněly, a pak Levon pronesl:

„Tady by měl stát rozeklaný strom."

A s jeho slovy se do Tapiserie, ze všech světů právě do ní, vrátila nit, která už byla velmi dlouho ztracená.

Byl to Tork, kdo ji našel. Blesk kdysi rozťal vzrostlý jasan – neměli ani zdání, jak dávno – a jeho kmen tu teď stál rozeklaný a vysoký asi jako dospělý muž.

Levon i Dave mlčky přešli k místu, kde stál Tork. Dave viděl, jak Levon zatíná lícní svaly. Pak Levon promluvil znovu:

„A teď ten kámen.“

Všichni najednou pohlédli vidlicí, kterou tvořil rozštípnutý jasan. Ve správném úhlu stál Dave. „Tam,“ ukázal.

Levon se podíval a oči se mu rozšířily údivem. Na okraji lesa se tyčil malý kopeček a v něm byl zapuštěný kámen. „Víš,“ zašeptal tlumeně, „že jsme našli Jeskyni spáčů?“

„Nerozumím,“ řekl Tork.

„Divokou smečku,“ upřesnil Levon. Dave cítil, jak se mu na zátylku ježí vlasy. „Na tom místě spí nejdivější kouzlo ze všech.“ Levon, jindy klidný, mluvil tak rozčileně, až mu přeskakoval hlas. „Právě jsi zadul na Oweinův roh, Davore. Kdybychom někdy dokázali najít ten plamen, znovu by vyjeli. U všech bohů!“

„Vyprávěj,“ prosil Dave. Jen šeptal.

Levon chvíli mlčel. Potom, s pohledem upřeným skrz rozštěpený jasan na kámen, začal odříkávat:

Až spící plamen znovu vzplane
a zvučící roh krále povolá,
nikdy ti nebudou říkat pane
ti, jež vydá hlubina,
a slavně vyjedou z Oweinovy tvrze
s dítětem v čele, jež rozkazy jim vydá.

„Divoká smečka,“ opakoval Levon, když dozpíval. „Neznám slova, která by vyjádřila, z jakých dálek k nám přichází.“ A už neřekl nic.

Pak od toho místa odjeli, od toho velikého kamene a rozštěpeného stromu, a roh si Dave zavěsil k boku. Silnici minuli a bez dalších řečí zamířili přímo stepí tak, aby je neviděli žádní lidé, dokud nedorazí ke Stříbroplášťovi a velekráli.

Jeli celé dopoledne kopcovitým farmářským krajem, kde občas mírně zapršelo. Deště bylo zoufale zapotřebí, to viděli, protože zem byla vyschlá.

Krátce po poledni překonali řadu vyvýšených hřebenů táhnoucích se na jihovýchod a za nimi uviděli jezero, které pod nimi zářilo jako

drahokam vsazený do hornatého okruží. Bylo moc krásné a na chvilku se zastavili, aby se tou krásou pokochali. U vody stál malý dům, vlastně spíš chalupa, se dvorkem vpředu a chlévem vzadu.

Pomalu sjeli dolů a byli by domek minuli jako všechny ostatní farmy, jenomže když se dostali blíž, ven vyšla stará bělovlasá žena a zahleděla se na ně.

Jak tak k ní přijížděli a Dave se na ni díval, uvědomil si, že nakonec tak stará nebude. Rukou si sáhla k ústům v gestu, které mu připadalo kdo ví proč povědomé.

Pak se k nim žena po louce rozběhla a Daveovi poskočilo srdce radostí. Sesedl z koně a s křikem běžel a běžel, až popadl Kimberly do náručí.

Část IV.

Párač

Kapitola 15

Princ Diarmuid měl jako správce Jižní hlásky přidělen v hlavním městě dům, který současně sloužil jeho mužům jako malá kasárna. Právě tam nejraději trávil noci, když pobýval v Paras Dervalu, a právě tam ho Kevin Laine ráno po katastrofě vyhledal, protože skoro celou noc zápasil se svým svědomím.

A stále ho hlodalo, když vyšel z paláce do deště. Nedokázal ani dost jasně přemýšlet, protože smutek, který na něj za svítání padl, byl jako bolavá rána. Jediná věc, která ho udržovala v činnosti a vynucovala si rozhodnost, byl strašný obraz Jennifer upoutané k černé labuti, která letí na sever do spárů ruky vztyčené z Hory.

Problém však byl, *kam* jít, ke komu má být loajální. Loren i Kimberly se znepokojivě změnili a očividně podporovali toho zachmuřeného autoritářského staršího prince, který se najednou vrátil.

„Je to moje válka," oznámil Aileron Lorenovi a mág jen mlčky přikývl. Což v jistém ohledu znamenalo, že Kevin nemá vůbec co řešit.

Na druhé straně byl Diarmuid dědicem trůnu a Kevin patřil, pokud tu vůbec někam patřil, mezi Diarmuidovy muže. Po Saereně a Cathalu, a hlavně po tom pohledu, který si s princem vyměnili, když u Černého kance dozpíval svou píseň.

Potřeboval by si o tom promluvit s Paulem, bože, jak ten mu chybí. Jenže Paul je mrtvý a jeho nejbližšími přáteli zůstali Erron, Carde a Coll. A jejich princ.

Takže vstoupil do kasáren a spustil co nejrázněji: „Kde je Diarmuid?" Ale strnul mezi dveřmi jako přikovaný.

Byli tam všichni: Tegid, celá družina z cesty na jih a další muži, které neznal. Zachmuřeně seděli kolem stolů ve velké přední

místnosti a vstali, když vstoupil. Všichni do jednoho byli oblečení v černém a na levém rukávu měli červenou pásku.

Diarmuid také. „Pojď dál," vyzval ho. „Vidím, že neseš zprávy. Počkej s nimi, Kevine." Jindy jízlivý hlas zněl mírně a tiše. „Vím, že teď truchlíš především ty sám, ale muži z Jižního pomezí vždycky nosí červenou pásku na paži, když jeden z jejich lidí zemře, a my jsme teď ztratili dva. Drance a Pwylla. Byl jedním z nás – všichni to tak cítíme. Dovolíš, abychom truchlili pro Paula s tebou?"

Z Kevina vyprchala všechna ráznost, zbyla jen směsice smutků. Přikývl, skoro se bál promluvit. Ale vzchopil se, ztěžka polkl a řekl: „Samozřejmě a děkuju ti. Ale nejdřív musíme něco vyřídit. Mám informaci a měl bys ji znát."

„Tak povídej," řekl princ, „i když to možná žádná novinka není."

„To nemyslím. Včera v noci se vrátil tvůj bratr."

Na Diarmuidově tváři se objevilo jízlivé pobavení. Ale novinka to pro něj opravdu byla a posměšnou reakci předešel ještě jiný výraz.

„Aha," ucedil princ sžíravě. „Měl jsem to poznat podle toho zamračeného nebe. A samozřejmě je tu teď trůn, který se dá převzít," pokračoval a nevšímal si sílícího mručení mužů. „Jistěže se vrátil. Aileron má trůny rád."

„Ale on převzít trůn nemůže!" To promluvil brunátný a rázný Coll. „Diarmuide, ty jsi přece dědic! Radši ho přeseknu vedví, než abych viděl, že tě předběhl."

„Nikdo mě v žádném případě nebude předbíhat." Diarmuid si pohrával s nožem na stole. „Rozhodně ne Aileron. Ještě něco, Kevine?"

Samozřejmě toho bylo víc. Vyprávěl jim o smrti Ysanne a Kimberlyině proměně a pak, neochotně, o Lorenově tiché podpoře staršího prince. Diarmuid z něj nespouštěl zrak a v očích mu neustále svítily posměšné ohníčky. Dál si pohrával s dýkou.

Když Kevin domluvil, rozhostilo se ticho, narušované jenom Collovým zuřivým rázováním sem a tam.

„Opět jsem tvým dlužníkem," pronesl Diarmuid nakonec. „Nic z toho jsem nevěděl."

Kevin přikývl. Současně se ozvalo zaklepání na dveře a Carde otevřel.

Ve vchodu se objevila široká, hranatá postava kancléře Gorlaese, jemuž déšť kapal z klobouku a pláště. Než Kevin stačil pochopit skutečnost, že sem Gorlaes vůbec přišel, kancléř už vstupoval do místnosti.

„Princi Diarmuide," spustil bez úvodu, „moji zvědové mi prozradili, že se tvůj bratr vrátil z vyhnanství. Myslím, že si přišel pro korunu. Můj pane, ty jsi dědic trůnu, jemuž jsem slíbil věrnost. Přišel jsem ti nabídnout své služby."

A na to Diarmuid vybuchl smíchem, který v místnosti plné truchlících zazněl hodně divně. „Jistěže jsi přišel!" zvolal. „Pojď dál. Pojď přece dál, Gorlaesi. Nutně tě potřebuji – v Jižní hlásce nám chybí kuchař!"

Místností se rozléhaly princovy posměšky, ale Kevin se v duchu vrátil k okamžiku, kdy sám oznamoval Aileronův návrat a princ nepatrně zaváhal. I tehdy byl Diarmuid krutě ironický, ale až po té první chvilce. Kevin měl pocit, že v ní princi prolétlo tváří něco docela jiného, a byl si skoro jistý, že ví, co to je.

~ ~ ~

Loren a Matt odešli s Teyrnonem a Barakem, aby sami odpoutali tělo od Stromu a přinesli je. Do Božího lesa vojáci beztak nechodili rádi a poslední dva mágové v Paras Dervalu navíc považovali za vhodné, aby se v předvečer války prošli ve společnosti pouze svých zřídel, daleko od jiných lidí, a vyměnili si názory na to, co je čeká v příštích dnech.

Ohledně kralování se shodovali, i když v jistých ohledech to byla škoda. Přes všechnu tu Aileronovu drsnost a obhroublost bylo v jeho samorostlé povaze něco, co nechybělo válečným králům ze starých časů. Jiskřivý a přelétavý Diarmuid byl přece jen příliš nespolehlivý. Stalo se, že se v lecčems mýlili, ale nikdy ne všichni najednou. Barak souhlasil. Matt si své názory nechával pro sebe, ale na to byli ostatní tři zvyklí.

Kromě toho se tou dobou už ocitli v lese, a jelikož to byli muži obeznámení s mocí a velmi dobře chápali, co se v noci přihodilo, kráčeli k Letnímu stromu mlčky.

Když se pod kapkami ranního deště stékajícího z listí po chvíli vraceli, mlčeli úplně jinak. V učení stálo, a všichni to učení znali, že Mörnir, pokud si přijde pro oběť, vznáší nárok pouze na duši. Tělo bylo slupka, brak, nic pro boha, a proto tam tělo zůstávalo.

Jenže tady žádné nebylo.

~ ~ ~

Tajemství se však vyjasnilo, když se Loren a Matt vrátili do Paras Dervalu a uviděli, že před jejich příbytkem ve městě čeká dívka v šedohnědém šatu chrámové pomocnice.

„Můj pane," spustila, sotva se objevili, „velekněžka mi poručila, abych vám řekla, že máte za ní přijít co nejrychleji do chrámu."

„Abys mu ‚řekla'?" opakoval Matt.

Dívka zůstala pozoruhodně klidná. „Tak mi to pověděla. Jedná se o důležitou věc."

„Aha," protáhl Loren. „Přinesla tělo."

Dívka přikývla.

„Kvůli tomu měsíci," pokračoval, jak přemýšlel nahlas. „Zapadá to do sebe."

Kupodivu opět přikývla. „Přirozeně," řekla chladně. „Půjdete hned?"

Oba muži si vyměnili pohled s povytaženým obočím a pak následovali Jaellinu poselkyni ulicemi k východní bráně.

Jakmile se ocitli za městečkem, zastavila se. „Měla bych vás upozornit ještě na něco."

Loren Stříbroplášť shlédl ze své výšky na děvče. „Řekla ti kněžka, abys nás na to upozornila?"

„Samozřejmě že ne." Mluvila netrpělivě.

„Pak bys neměla mluvit o ničem, co ti neporučila. Jak dlouho už jsi tam pomocnicí?"

„Já jsem Leila," odpověděla a hleděla na něj klidnýma očima. Příliš klidnýma. Podivil se té odpovědi. Byla snad její mysl pochroumaná? Někdy do chrámu takové děti braly.

„Na to jsem se neptal," řekl laskavě.

„Já vím, na co jste se ptal,“ odpověděla trochu hrubě. „Já jsem Leila. Letos v létě jsem v ta’kieně čtyřikrát povolala Finna dan Šahara na Nejdelší cestu.“

Přimhouřil oči. Slyšel o tom. „A Jaelle z tebe udělala pomocnici?“

„Před dvěma dny. Je velmi moudrá.“

Zpupné dítě. Bylo na čase převzít velení. „Není,“ řekl přísně, „pokud se ji opovažuje soudit malá pomocnice a její poslové doručují své vlastní vzkazy.“

Nijak ji to nevyvedlo z míry. Jen pokrčila rameny, otočila se a dál stoupala do kopce ke svatyni.

Loren odolával několik kroků, ale pak neobvyklou porážku přijal. „Počkej,“ zastavil ji a uslyšel, jak se Matt vedle něj uchechtl. „Co máš za novinu?“ Uvědomoval si, že trpaslíkovi připadá celý ten rozhovor velice zábavný. Zřejmě je, jak sám uznal.

„Je naživu,“ odpověděla Leila a najednou na tom nebylo zábavného vůbec nic.

~ ~ ~

Byla tma. Pak se ho zmocnil pocit, že se hýbe, že s ním někdo pohybuje. Hvězdy byly velmi blízko, pak nemožně daleko a vzdalovaly se. Všechno se vzdalovalo.

Posléze se mu před očima objevil obraz rozmazaný jako skrz mokré sklo, mihotaly se v něm svíce a za okruhem jejich světla se neurčitě pohybovaly šedé postavy. Paul chvíli zůstal v klidu, ale vzápětí se opět začal vzdalovat, jako když ho příboj vtahuje na temné moře tam, kde se nenalézají žádné nespojitosti.

Až na to, že tu je.

Že je naživu.

Paul otevřel oči, urazil dlouhou cestu. A po tom všem putování se mu zdálo, že leží na lůžku v místnosti, kde skutečně hoří svíčky. Byl hrozně slabý. Kupodivu však necítil skoro žádnou tělesnou bolest a ta jiná bolest byla pro něj tak nová, že ji považoval skoro za přepych. Pomalu nabral do plic vzduch, který znamenal život, a pak se nadechl znovu, aby si připustil smutek.

„Ach, Rachel,“ vydechl sotva slyšitelně. Kdysi zapovězené, nevyslovitelné jméno. Ale těsně před tím, než zemřel, zazněla přímluva a rozhřešení umožňující truchlit.

Jenomže on nezemřel. Ta myšlenka jím projela jako nůž: je naživu, protože neuspěl? Je to tak? Namáhavě otočil hlavu a spatřil mezi dvěma svíčkami u lůžka vysokou postavu, která na něj shlížela.

„Jsi v chrámu Matky,“ vysvětlila Jaelle. „Venku prší.“

Prší. Na očích jí bylo vidět, že překypuje rozhořčenými námitkami, ale ty se ho v tu chvíli nemohly dotknout. Nic mu nemohla udělat. Odvrátil hlavu. Prší. Žije. Poslali ho zpátky. Šíp boží.

V tu chvíli v sobě pocítil Mörnirovu přítomnost, skrytou, mlčenlivou. To bude znamenat břemeno a brzy se s ním bude muset vypořádat, ale teď ještě ne, ještě ne. Teď měl klidně ležet a vychutnávat pocit, že je znovu sám sebou, poprvé po tak dlouhé době. Po deseti měsících. A třech nocích, které znamenaly věčnost. Konečně se mohl vydat radostnějšími cestami, dostal svolení. Zavřel oči a zabořil se hluboko do polštáře. Byl zoufale slabý, ale to teď bylo naprosto v pořádku. Prší.

„Mluvila s tebou Dana.“

Poznal na hlase, jak zuří. Toho vzteku bylo nějak moc. Nevšímal si jí. *Kevine,* pomyslel si. *Chci vidět Kevina.*

Brzy, slíbil si, *až se vyspím.*

Udeřila ho do tváře. Ucítil, že ho drápla dlouhým nehtem, až vytryskla krev.

„Jsi ve svatyni. Odpověz!“

Paul Schafer otevřel oči a čelil jejímu vzteku s chladným pohrdáním. Jaelle musela pohled odvrátit.

Po chvíli promluvila, ale nespouštěla zrak z dlouhé svíce u lůžka. „Celý život jsem snila o tom, že uslyším bohyni promluvit, že spatřím její tvář.“ Z jejích slov čišela hořkost. „Ale já to nebyla. Nikdy. A najednou se její milosti dostane zrovna tobě, muži, když ses navíc od ní odvrátil a přijal jsi v lese jiného boha. Divíš se, že tě nenávidím?“

Její naprosto nevzrušený tón způsobil, že ta slova zamrazila víc, než by dokázal výbuch vzteku. Paul chvíli mlčel, pak řekl: „Já jsem také její dítě. Nezáviď mi dar, který mi sama nabídla.“

„Myslíš svůj život?“ Znovu se na něj dívala, vysoká a štíhlá mezi svíčkami.

Zavrtěl hlavou. Stále ho to namáhalo. „To ne. Snad na začátku, ale teď už ne. Život mi daroval bůh.“

„Tak to určitě nebylo. Nepoznáš snad Danu, když tě navštíví? Pak jsi větší hlupák, než jsem myslela.“

„Já mám ale jistotu,“ odporoval, ale smířlivě, protože tahle záležitost byla na nějaké hádky příliš vznešená, „opravdu to vím. V tomto případě líp než ty, kněžko. Bohyně tam byla, ano, a přimluvila se, ale ne za můj život. Za něco jiného, než nastane konec. Život mi zachránil Mörnir. To bylo jeho rozhodnutí. Letní strom patří jemu, Jaelle.“

Poprvé v těch očích, posazených daleko od sebe, zahlédl záblesk pochybnosti. „Takže tam byla? Promluvila? Pověz mi, co říkala.“

„Ne,“ odmítl Paul s konečnou platností.

„Musíš.“ Ale už to nebyl rozkaz. Měl neurčitý pocit, že cosi by jí opravdu měl říct, dokonce chce říct, ale byl tak unavený, tak nesmírně vyčerpaný. Což mu připomnělo něco naprosto odlišného.

„Víš,“ vzdychl procítěně, „nejedl jsem a nepil tři dny. Nemáš…?“

Chvíli stála nehybně, ale pak zamířila k podnosu na nízkém stolku u opačné zdi. Přinesla k lůžku misku studené polévky. Jenže se ukázalo, že mu ruce ještě moc dobře neslouží. Napadlo ho, že kněžka pošle pro některou podřízenou v šedém hábitu, ale nakonec se toporně posadila na lůžko vedle něj a nakrmila ho sama.

Mlčky jedl, a když dojedl, ulehl zpátky do polštářů. Už se chystala zvednout, ale pak mu se znechuceným výrazem otřela rukávem bílých šatů krev na tváři.

Pak konečně vstala, vysoká a vznešená, a její vlasy měly barvu světla ze svíček. Když tak k ní vzhlížel, najednou se cítil v nevýhodě.

„Proč jsem tady?“ zeptal se.

„Čtu znamení.“

„Nečekala jsi, že mě najdeš živého?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ale byla to třetí noc, a když vyšel ten měsíc…“

Přikývl. „Ale proč?“ zeptal se. „Proč ses obtěžovala?“

Blýskla očima. „Nebuď jako děcko. Teď je válka. Bude tě zapotřebí.“

Sevřel se mu žaludek. „Jak to myslíš? Jaká válka?“

„Copak to nevíš?“

„Byl jsem trochu mimo,“ připomněl jí zostra. „Co se stalo?“

Možná ji to stálo trochu úsilí, ale hlas ovládala. „Včera vybuchl Rangat. Na nebi se objevila ohnivá ruka. Strážný kámen je v troskách. Rakoth na svobodě.“

Ztichl jako pěna.

„Král je mrtvý,“ dodala.

„To vím,“ řekl. „Slyšel jsem zvony.“

Ale poprvé se v její tváři objevila úzkost. Na očích jí bylo vidět, že ji něco trápí. „To není všechno,“ pokračovala Jaelle. „Svarti a vlci tu přepadli skupinu *lios alfar*. Byla s nimi tvoje přítelkyně. Jennifer. Je mi líto, ale zajali ji a vzali na sever. Odnesla ji tam černá labuť.“

Tak. Znovu zavřel oči a břemeno na něj dolehlo naplno. Zdálo se, že se jim to přece jenom nevyhnulo. Šíp boží. Kopí boží. Tři noci a navěky, řekl král. Král je mrtev. A Jennifer.

Znovu vzhlédl. „Teď už vím, proč mě poslal zpátky.“

Jaelle skoro proti své vůli přikývla. „Dvakrát zrozený,“ zamumlala.

Beze slova se jí zeptal očima.

„Je jedno úsloví,“ zašeptala, „velmi staré: *Nebude pánem Letního stromu ten, kdo nebyl podvakráte zrozen.*“

A tak ve světle svíček ve svatyni uslyšel ta slova poprvé.

„Já se o to neprosil,“ pronesl Paul Schafer.

Byla velmi krásná, velmi přísná, a vypadala jako plamen, jako zapálená svíce. „Chceš po mně, abych tě litovala?“

Jízlivě se ušklíbl. „V tuto chvíli těžko.“ Pousmál se. „Proč je pro tebe o tolik lehčí udeřit bezbranného člověka, než mu utřít krev z tváře?“

Její odpověď byla naučená, reflexivní, ale všiml si, že uhnula pohledem. „Bohyně je občas milosrdná, ale nikdy něžná.“

„Takhle ji znáš?“ zeptal se. „Co když ti povím, že té poslední noci ke mně projevila tak něžný soucit, že to ani nedokážu popsat?“

Mlčela.

„Copak nejsme především dvě lidské bytosti?“ pokračoval. „Každý neseme těžké břemeno a můžeme se navzájem podepřít. Ty jsi přece Jaelle, stejně jako jsi její kněžka.“

„V tom se mýlíš,“ opravila ho. „Jsem pouze její kněžka. Nikdo jiný tu není.“

„To mi připadá hrozně smutné.“

„Jsi jen muž,“ odpověděla Jaelle a Paul se lekl toho, co jí blýsklo v očích těsně předtím, než se otočila a odešla z pokoje.

~ ~ ~

Kimberly ležela vzhůru skoro celou noc o samotě v palácové komnatě a bolestně si uvědomovala druhé, prázdné lůžko. Baelrath dokonce i uvnitř reagoval na měsíc a ten zářil tak jasně, že vrhal na zeď stíny: větev před oknem houpající se v mokrém větru, obrys jejích bílých vlasů, svíčka u lůžka, ale žádná Jennifer, žádný její stín. Kimberly se o něco pokusila. Naprosto netušila, jakou moc v sobě má, ani jak má kámen použít, tak jen zavřela oči a sáhla do divoké noci na sever, jak mohla nejdál, jak mohla nejjasněji, ale našla jenom tmu a zlé předtuchy.

Když kámen znovu pohasl a stal se z něj jen červený prstýnek na ruce, poznala, že měsíc zapadl. To už bylo velmi pozdě, z noci zbývalo jen málo. Kimberly neklidně usnula a zdál se jí sen o touze, o níž nevěděla, že ji v sobě chová.

Právě ve svých snech se musíš procházet, říkala Ysanne, stále to říkala, když znovu padla do hlubokého snu.

A tentokrát to místo poznala. Věděla, kde leží ty poházené mohutné kamenné kvádry a kdo je tam pohřbený a čeká, až ho probudí.

Ne, toho nehledala. To by bylo příliš snadné. Ta stezka ze snu bude mnohem temnější a povede mezi mrtvými. To už věděla. Bylo to velmi smutné, i když chápala, že bohové by si to nemysleli. Hříchy synů, pomyslela si ve snu, a znala to místo, cítila, jak se zvedá vítr, a její vlasy, ty bílé vlasy za ní zavlály.

Cesta k Válečníkovi vedla hrobem a vzkříšenými kostmi jeho otce, jenž ho nikdy nespatřil živého. Jaká bude její úloha, pokud se tohle měla dozvědět?

Ale pak se ocitla jinde a ani neměla čas se podivit. Byla v místnosti pod chalupou, kde stále svítila Lisenina Čelenka, a vedle ní ležela Colanova dýka. Tam zemřela Ysanne, vytratila se. Vědma však byla s ní, byla v ní, protože Kimberly znala jistou knihu, tu pergamenovou stránku v knize, kde se dá najít zaklínání, které povolá otce z hrobu a přiměje ho prozradit jméno svého syna tomu, kdo ho povolal. Nikde nebyl klid, žádný mír. Žádný v sobě neměla, žádný nemohla poskytnout, na prstu nesla Válečný kámen. Vytáhne mrtvé z místa odpočinku a nemrtvé vžene do zkázy.

Jaká bude její úloha, pokud se to má takhle stát?

~ ~ ~

Sotva se rozbřesklo, Kimberly si vymohla, aby ji i v tom dešti zavedli zpátky. Ozbrojená stráž třiceti mužů jela s ní. Vojáci ze Severní hlásky, kterou spravoval Aileron, než ho poslali do vyhnanství. Cestou k jezeru se kolem ní drželi ve strohém vojenském šiku. V poslední zatáčce na cestě stále ležela těla Aileronových obětí.

„To dokázal sám?“ zeptal se velitel stráže, když je minuli. Mluvil uctivě.

„Ano,“ odpověděla.

„Bude naším králem?“

„Ano,“ odpověděla znovu.

Počkali u jezera, dokud nezašla dovnitř a pak dolů po už známých schodech do svitu, který vydávalo Lisenino světlo. Ale nechala ho ležet tam, kde bylo. Došla ke stolu a otevřela jednu z knih. Připadalo jí nádherné, ale zároveň děsivé, že ví, kam se podívat, ale udělala to, a pak tam o samotě seděla a pomalu četla slova, která bude muset pronést.

Ale teprve až najde to místo, jež nikdo nezná. Seskupené kameny byly jen výchozí bod. Pak ji čeká dlouhá cesta, kterou bude muset po té stezce ujít. Dlouhá cesta, ale ona už se na ní ocitla. Brenninská vědma, zamyšlená a propletená skulinami času a prostoru, vyšla zase

po schodech nahoru. Aileronovi muži, bdělí a ostražití, na ni čekali u jezera.

Byl čas jít. Musí toho hodně udělat. Otálela však, ještě si v domku prohlédla ohniště, krb, ohmataný stůl, bylinky v lahvích u stěny. Přečetla si nálepky, otevřela jednu nádobu a přičichla k obsahu. Čeká ji tolik práce, to brenninská vědma věděla, přesto se však zdržovala a vychutnávala samotu.

Chutnala jí hořkosladce, a nakonec vyšla zadními dveřmi, takže se ocitla na dvoře daleko od čekajících vojáků. Když zvedla hlavu, spatřila po severním svahu přijíždět na koních tři muže – a jednoho z nich poznala. Trápila ji spousta starostí a smutků, ale v tu chvíli jí v srdci vykvetla radost jako bannion v lese.

~ ~ ~

Ailella dan Arta pohřbili v čase deště. Pršelo na delevanská okna vysoko nad Velkou síní, kde krále vystavili oblečeného v bílém a zlatém šatu, s mečem na prsou a velkýma, kloubnatýma rukama sevřenýma na jílci. Déšť smáčel i skvěle utkanou pokrývku na márách, jež na svých ramenou vynášela z paláce brenninská šlechta, která sem přijela na oslavu, ale zůstala kvůli pohřbu a válce. Déšť se snášel také na kupoli chrámu, u jehož dveří převzaly mrtvého krále ženy, aby velekněžka Jaelle mohla provést obřady, jimiž se velekrálové vypravují na cestu do Matčiny náruče.

V chrámu nebyl žádný muž, Loren si Paula odvedl. Jaelle doufala, že Stříbroplášťem pohled na živého Paula otřese, ale k jejímu zklamání mág nedal najevo vůbec žádné překvapení, naopak ona byla nucena tajit vlastní rozpaky, které ještě zesílily, když se Loren Dvojzrozenému poklonil.

Když kněžky vyprostily velkou sekeru zaťatou hluboko do špalku, nebyl s nimi žádný muž kromě mrtvého krále a žádný muž také nespatřil, co pak udělaly. Daně se nebude nikdo posmívat ani se jí vzpírat, když bere domů své dítě, jež vyslala tak dávno na okružní stezku, která vede vždycky zpátky k ní.

Když obřady skončily, stanula v čele průvodu Jaelle, protože pohřbít velekrále přísluší velekněžce. Vykročila do deště, oděná v

bílém mezi všemi v černém, a za ní odnášeli Ailella na ramenou ke kryptě brenninských králů.

Nacházela se východně od paláce, severně od chrámu. Jaelle kráčela vpředu s klíčem od bran v rukou. Za márami šel králův dědic Diarmuid, krásný a osamělý, a po něm následovala všechna nižší šlechta z Brenninu. S nimi rovněž kráčel, i když ho přátelé museli podpírat, kníže *lios alfar* a pak dva Dalreici z Pláně. A s nimi šli dva muži z jiného světa, jeden velmi vysoký a tmavý, druhý světlovlasý, a mezi nimi žena s bílými vlasy. Cestu, v dešti na píď hluboko rozmoklou, lemoval prostý lid sklánějící hlavu, když Ailella nesli kolem.

Průvod dospěl k velkým branám pohřebiště a Jaelle viděla, že už jsou otevřené a že tam na ně čeká muž v černém.

„Pojď," řekl Aileron, „uložíme mého otce vedle matky, již miloval."

A zatímco se Jaelle snažila nedat najevo, jak je otřesená, promluvil jiný hlas: „Vítej doma, vyhnanče," pronesl Diarmuid mírným tónem a bez překvapení, a lehkým krokem prošel kolem Jaelle, aby políbil Ailerona na tvář. „Zavedeme ho zpátky k ní?"

To bylo naprosto špatně, protože pohřební průvod měla vést velekněžka, ale Jaelle se neubránila zvláštnímu pocitu, když viděla, jak oba královští synové, jeden tmavý a druhý zářivý, bok po boku procházejí branou mrtvých, zatímco v zástupu brenninského lidu máčeného deštěm sílí užaslý šum.

Na vršku kopce vysoko nad pohřebištěm vše pozorovali tři muži. Jeden se stane ještě před západem slunce prvním mágem Brenninu, druhý byl kdysi před úsvitem slunce korunován králem trpaslíků a ten třetí vyprosil déšť, a přesto ho bůh poslal zpět.

~ ~ ~

„Sešli jsme se," začal Gorlaes stojící v uctivé vzdálenosti dvou stupňů pod trůnem, „v čase smutku a nouze."

Byli ve Velké síni, mistrovském díle Tomaze Lala, a toho odpoledne se tam shromáždili všichni mocní z Brenninu, až na jednoho. Dva Dalreice a také Davea, kteří dorazili šťastnou náhodou, s poctami uvítali a uvedli do jejich komnat, a ani Brendel z Danilothu

se shromáždění nezúčastnil, jelikož to, co teď měl Brennin udělat, byla záležitost pouze této země.

„Jindy bychom po takové ztrátě vyhlásili dlouhý smutek. Ale tolik času nemáme. Nyní potřebujeme," pokračoval kancléř, když viděl, že Jaelle nezpochybňuje jeho právo mluvit jako první, „rychle se poradit mezi sebou a vyjít z této síně jednotní, s novým králem, který nás povede…"

„Zadrž, Gorlaesi. Počkáme na Stříbropláště," povstal mág Teyrnon i se svým zřídlem Barakem, a Matt Sören s ním souhlasil. Hladce to tedy nepůjde, a to sotva začali.

„Je přece jeho povinností tu být, když tu jsou ostatní," zamumlala Jaelle, „čekali jsme dost dlouho."

„Počkáme déle," zamručel trpaslík. „Stejně jako jsme včera čekali na tebe."

V jeho tónu bylo cosi, kvůli čemu byl Gorlaes rád, že námitku vznesla Jaelle, a nikoli on.

„Kde je?" zeptal se Niavin ze Sireše.

„Už jde. Ale musí pomalu."

„Proč?" To byl Diarmuid. Přestal přecházet jako šelma po obvodu síně a přišel blíž.

„Počkej," odpověděl trpaslík pouze.

Gorlaes už chtěl protestovat, ale předběhl ho někdo jiný.

„Ne," odmítl Aileron. „Přes veškerou lásku, kterou k němu chovám, s tímhle nepočkám. Po pravdě řečeno není o čem diskutovat."

Zamířil ke Gorlaesovi a Kimberly Fordová, brenninská vědma, která byla v této místnosti jediný nováček, z něj nespouštěla oči.

A postavil se nad Gorlaese, přímo před trůn. *On bude vždycky takový,* pomyslela si. *Je v něm prostě taková síla.*

S tou silou, chladnou, neskrývanou silou se Aileron po všech rozhlédl a znovu promluvil. „V poradních časech bude Lorenova moudrost velice potřebná, ale tohle není poradní čas, ať už si myslíte, co chcete."

Diarmuid už nepřecházel. S prvními Aileronovými slovy se postavil přímo před svého bratra, jako nevzrušený protiklad k Aileronovu rozčilenému naléhání.

„Přišel jsem," pokračoval Aileron dan Ailell rozhodně, „pro korunu a abych vás vedl do války. Trůn je můj," podíval se přímo na bratra, „a zabiji pro něj, nebo pro něj zemřu, než tuto síň opustíme."

Napjaté ticho, které následovalo, za chvilku narušil nervy drásající osamělý potlesk.

„Elegantně vyjádřeno, můj milý," usmíval se Diarmuid a nepřestával tleskat. „Stručně a jasně." Pak spustil ruce. Ailellovi synové stáli proti sobě, jako by byli v rozlehlé síni sami.

„Posmívat se je snadné," řekl Aileron tiše. „To byla vždycky tvoje úniková cesta. Ale pochop mě, bratře. Tohle výjimečně není žádná jalová zábava. Žádám od tebe poslušnost, v tuto hodinu a na tomto místě, jinak tě na můj pokyn zabije šest lučištníků, které jsem nechal rozestavit na hudební galerii."

„Ne!" vykřikla Kimberly polekaně.

„To je nesmysl!" zvolal Teyrnon současně s ní a rázoval vpřed. „Zakazuji…"

„Nemůžeš mi nic zakazovat!" přehlušil ho Aileron. „Rakoth je volný. To, co nás čeká, je příliš vážné, takže nežertuji."

Diarmuid tázavě naklonil hlavu, jako by se zamýšlel nad nějakou zcela teoretickou možností. Pak promluvil tak tiše, že ostatní museli napínat uši, aby slyšeli. „Opravdu bys něco takového udělal?"

„Udělal," odpověděl Aileron. Naprosto bez váhání.

„Opravdu?" zeptal Diarmuid podruhé.

„Stačí, abych zvedl ruku," řekl Aileron. „A udělám to, jestli budu muset. Věř tomu."

Diarmuid pomalu zavrtěl hlavou. Ztěžka vzdychl. Pak křikl, aby ho bylo pořádně slyšet:

„Colle!"

„Zde jsem, můj pane." Odpověď toho urostlého chlapíka zaduněla odněkud shora. Z hudební galerie. Diarmuid zvedl hlavu, výraz na tváři měl klidný, skoro lhostejný. „Podej hlášení."

„Skutečně se připravil, můj pane." Coll soptil vztekem. Přistoupil k zábradlí. „Opravdu. Je tu sedm mužů. Řekni slovo, a já ho okamžitě skolím."

Diarmuid se usmíval. „To mě uklidňuje.“ Pak se otočil zpátky k Aileronovi a jeho oči už nebyly tak chladné. Starší bratr se také změnil. Zdálo se, že se narovnal do střehu. A přerušil ticho.

„Poslal jsem jich šest,“ podivil se Aileron. „Kdo je ten sedmý?“

Všichni měli co dělat, aby smysl té otázky pochopili, když tu sedmý seskočil z galerie dolů.

Bylo to hodně vysoko, ale štíhlá postava byla pružná, po dopadu se okamžitě překulila a vzápětí stála na nohou. Pět stop od Diarmuida s dýkou přichystanou k hodu.

Jenom Aileron zareagoval včas. Jako rozený bojovník bleskově popadl do ruky první věc, kterou nahmátl, a když se vrah napřahoval, Aileron tím těžkým předmětem po něm mrštil. Zasáhl vetřelce přímo do zad. Vržená čepel vyletěla jen nepatrně šikmo, ale to zakolísání stačilo, aby dýka neprobodla srdce, jemuž byla určena.

Diarmuid se nepokusil uhnout. Stál, jen se trochu potácel, na tváři zvláštní poloúsměv a zdobenou dýku hluboko v levém rameni. Stačil jen cosi potichu, nesrozumitelně, snad jen pro sebe zamumlat, a vzápětí byly taseny všechny meče a vraha obklopila ocel. Ceredur ze Severní hlásky se napřáhl ke smrtící ráně.

„Zadržte meče!“ přikázal Diarmuid ostře. „Zadržte!“ Ceredur pomalu sklonil svou zbraň. Jediný zvuk, který byl v rozlehlé síni slyšet, bylo drnčení předmětu, který Aileron hodil po zabijákovi. Ona věc se kutálela ve stále menších kruzích po mozaikové podlaze, až se zastavila.

Dubová koruna Brenninu.

Diarmuid se pro ni s děsivým zábleskem rozjařeného pobavení v očích shýbl. Pak se síní rozlehly jeho kroky. Položil korunu na dlouhý stůl a jednou rukou odzátkoval karafu. Všichni sledovali, jak si rozvážně nalévá sklenici. Pak si sklenici pomalu odnesl zpátky k nim.

„Je mi potěšením,“ prohlásil Diarmuid dan Ailell, princ Brenninu, „pronést přípitek.“ Široká ústa se usmála. Z paže mu kapala krev. „Napijete se se mnou,“ pozvedl vysoko sklenici, „na Temnou růži z Cathalu?“

Vykročil, natáhl druhou paži, i když ho to očividně bolelo, a stáhl čapku i sponky útočníkovi z hlavy. Šařiny tmavé vlasy se volně rozpustily jako vodopád.

~ ~ ~

Nechat zabít Devorše byla chyba, a to ze dvou důvodů. Především její otec ihned začal vyvíjet mnohem větší úsilí směřující k tomu, aby jí vnutil některého pána. Páníčka. A to s tím nátlakem teprve začal.

Za druhé, nechala zabít nesprávného muže.

Než Rangat vymrštil svou ohnivou ruku – viditelnou i v Cathalu, i když samotná Hora tam vidět nebyla – Šařin výbuch vzteku se stačil přetavit v něco jiného, ale stejně tak smrtonosného nebo ještě horšího, jelikož se to skrylo v dovedně předstírané pokoře.

Souhlasila, že druhý den ráno půjde na procházku do zahrad s Evienem z Lagosu a odpoledne přijme další dva muže. Souhlasila se vším.

Ale když té noci vyšel rudý měsíc, svázala si vlasy, protože svého otce velmi, velmi dobře znala, a potom se v té divně zabarvené tmě a zmatku při spěšném odjezdu vmísila mezi členy poselstva do Paras Dervalu.

Bylo to snadné. Příliš snadné, myslela si v koutku duše, když už jeli do Cynanu. Kázeň byla u vojska Kraje zahrad neomluvitelně uvolněná. Ale jejím záměrům to nyní posloužilo, stejně jako Hora a měsíc.

Protože ať ty katastrofy znamenaly cokoli, až už je všechny čekal hrozivý chaos, Šarra se musela nejprve vypořádat s vlastními záležitostmi, a sokol je dravý pták.

V Cynanu vládla vřava. Když konečně vyhledali správce přístavu, nechali odvysílat světelné signály přes říční deltu do Sireše a rychle dostali odpověď. Správce osobně je převezl přes vodu, i s koňmi a vším, na širokém říčním člunu. Podle žoviálních pozdravů, které zazněly na druhé straně Saereny, bylo zřejmé, že zvěsti o zcela nevhodných stycích mezi říčními pevnostmi nelhaly. Bylo stále jasnější, jak se jisté dopisy do Cathalu dostaly.

Cestou do Cynanu slyšeli ze severu burácení hromu, ale když ještě za tmy před svítáním dorazili v Sireši na břeh, všude vládl klid,

červený měsíc visel nízko nad mořem a chvilkami vyplouval z bobtnajících mračen. Všude kolem ní proudily tlumené ustrašené hovory o válce a ty se mísily se zoufalou úlevou brenninského lidu, že konečně prší, krásně prší. Domyslela si, že je sužovala vleklá sucha.

Šalhassanovi vyslanci přijali s jistým ulehčením pozvání od velitele posádky v Sireši, aby zůstali na zbytek noci. Dozvěděli se, že vévoda je už v Paras Dervalu, a ještě něco: Ailell je mrtvý. Zemřel dnes ráno. Zpráva dorazila se západem slunce. Bude pohřeb a následující den korunovace.

Čí? Samozřejmě prince Diarmuida. Je to přece dědic. Trochu divoký, připustil velitel, ale udatný princ. V Cathalu se mu nikdo nevyrovná, to by se vsadil. Snad jenom Šalhassanova dcera. To je ovšem hanba.

Odpoutala se od výpravy, zrovna když se blížili k hradu Sireš, objela městečko od severovýchodu a pustila se po silnici do Paras Dervalu sama.

Přijela tam pozdě dopoledne. To bylo také snadné, protože všude pobíhala spousta lidí rozčilených přerušením slavnosti a smrtí krále a vyděšených Rakothovým výbuchem. Něco jí říkalo, že by měla tu hrůzu cítit také, protože jako Šalhassanova dědička si uměla představit, co se blíží – viděla otcovu tvář, když hleděl na roztříštěný strážný kámen. Jeho vyděšenou tvář, která předtím ještě nikdy neprozradila, co si Šalhassan myslí. Šarra zažije hrůzy ještě víc než dost, ale zatím ne.

Byla na lovu.

Dveře paláce byly dokořán. Kvůli pohřbu přicházelo a pobíhalo sem a tam tolik lidí, že Šarra mohla proklouznout dovnitř bez potíží. Letmo ji napadlo, že zamíří k hrobkám, ale tam by bylo příliš mnoho lidí, příliš velký tlak.

Vzepřela se prvním otupujícím známkám únavy a donutila se přemýšlet jasně. Po pohřbu bude korunovace. Bez ní se neobejdou. V době války si nemohou dovolit čekat. Kde? Sláva Velké síně Tomaze Lala dolehla dokonce i do Cathalu. Bude to určitě tam.

Strávila v palácích celý život. Žádný jiný vrah by se ve spleti chodeb a schodišť neorientoval tak snadno a instinktivně. Z jejího

držení těla opravdu vyzařovala velká sebejistota, která vylučovala jakékoli dotěrné otázky.

Všechno bylo snadné. Našla hudební galerii, a ta byla dokonce odemčená. Zámek by beztak dokázala otevřít. To ji naučil bratr, před dávnými a dávnými lety. Vstoupila, posadila se do tmavého rohu, utišila se a čekala. Ze stínů ve výšce viděla sluhy, kteří dole rozestavovali sklenice a karafy, tácy s jídlem, hluboká křesla pro panstvo.

Byla to pěkná síň, sama to uznala, a ta okna byla opravdu něco mimořádného a zvláštního. Ale Larai Rigal byl lepší. Nic se nevyrovnalo zahradám, které tak dobře znala.

Zahrady, které už možná nikdy neuvidí. Poprvé od chvíle, co se tu proti všem předpokladům ocitla a stačilo jen čekat, se jí zákeřně vplížil do hlavy náznak strachu. Zahnala ho. Předklonila se a měřila skok. Byla vysoko, výš než větve stromů u nich doma, ale dalo se to zvládnout. Zvládne to. A on spatří její tvář, než zemře, a bude vědět, proč umírá. Jinak to nemělo smysl.

Polekal ji jakýsi hluk. Rychle se vmáčkla zpátky do rohu a zadržela dech, když nezamčenými dveřmi proklouzlo šest lučištníků a rozestavilo se po galerii. Ta byla široká a hluboká. Neviděli ji, i když jeden z nich stál skoro těsně u ní. Tiše se krčila v koutě, a tak se z jejich tlumených řečí dozvěděla, že se toho dne uskuteční něco víc než prostá korunovace a že si v této síni dělají i jiní nároky na život, který požadovala pro sebe.

Měla chvilku, aby se zamyslela nad povahou toho navrátivšího se prince Ailerona, který sem dokázal poslat své muže s rozkazy, aby na povel zabili jeho jediného bratra. Letmo si vzpomněla na Marlena, svého bratra, kterého milovala, ale už byl mrtvý. Ale takové myšlenky byly příliš změkčilé na to, co se chystala udělat, protože se bude muset vypořádat s nečekanými překážkami. Do této chvíle to bylo snadné, ale nemohla očekávat, že bude mít cestičku čistě umetenou až do konce.

Ale v příštích chvílích se potíže ještě zmnožily, protože dvojími dveřmi vtrhlo na vysokou galerii dalších deset mužů: přišli po dvojicích s tasenými noži a meči, zručně a mlčky lučištníky odzbrojili a našli ji.

Měla tolik duchapřítomnosti, že sklopila hlavu, když ji hodili k šesti lučištníkům. Galerie byla postavená tak, aby se skrývala ve stínu, a pochodně zde neměly osvětlovat, ale tvořit plamennou hradbu, aby se zespodu zdálo, že se nadpozemská hudba line přímo z ohně. Právě to ji zachránilo před tím, aby ji odhalili dřív, než brenninská šlechta začala zaplňovat mozaikovou podlahu pod nimi.

Všichni muži a jedna žena na galerii sledovali jako uhranutí, jak hodnostáři, z výšky tak malí, kráčí do čela síně, kde stál vyřezávaný dřevěný trůn. Byl z dubu, to věděla, stejně jako koruna spočívající na stole vedle něj.

Pak se objevil v zorném poli on, protože přestal přecházet kolem zdí síně, a bylo jasné, že Diarmuid musí zemřít, protože jí se stále, přes to všechno, tajil dech, jakmile ho spatřila. Zlaté vlasy mu jasně zářily nad černým smutečním oděvem. Na rukávu měl červenou pásku, stejně jako desítka mužů, kteří ji a lučištníky zajali. Rázem všechno pochopila, a i když se bránila ze všech sil, pocítila prudkou radost nad tím, jak obratně si Diarmuid vede. To však jen posílilo její odhodlání ho zabít.

Teď hovořil muž širokých ramen s kancléřskou pečetí na krku. Jednou ho přerušili a pak podruhé, mnohem prudčeji. Nebylo moc slyšet, ale když muž s tmavým vousem vykročil a postavil se před trůn, poznala, že je to Aileron, který se vrátil z vyhnanství. Nevypadal jako Diarmuid.

„Kevine, u všech bohů, za tohle chci jeho krev!“ zasyčel velitel jejích věznitelů prudce.

„Jen klid,“ odpověděl světlovlasý muž. „Poslouchej.“

Poslouchali všichni. Viděla, že Diarmuid už nepřechází sem a tam. Zůstal stát před svým bratrem, z jeho držení těla čišela lhostejnost.

„Trůn je můj,“ oznámil tmavý princ. „Zabiji pro něj, nebo zemřu pro něj dřív, než tuto síň opustíme.“ Jistota toho prohlášení dolehla i na vysokou galerii. Rozhostilo se ticho.

Řezavě je přerušil Diarmuidův líný potlesk. „Bože,“ zamumlal ten, kterému říkali Kevin. *V tom s tebou souhlasím,* pomyslela si, ale ihned se přísně napomenula.

Právě mluvil, ale tak potichu, že nic nezaslechla, což bylo k zešílení, ale Aileronovu odpověď uslyšeli všichni, a ztuhli: „Na můj pokyn tě zabije šest lučištníků, které jsem nechal rozestavit na hudební galerii.“

~ ~ ~

Zdálo se, že čas nemožně zpomalil. Věděla, že teď přišla její chvíle. Dole se ozvala velmi tiše jakási slova, pak další slova a nakonec: „*Colle,*“ pronesl Diarmuid jasně a urostlý muž postoupil vpřed, aby byl zdola vidět, a hlasitě pronesl:

„Bylo jich tu nahoře sedm.“

Všechno jí připadalo zvláštně zpomalené. Měla spoustu času na přemýšlení o tom, co se stane, a připadalo jí dlouho, předlouho, než Aileron řekl: „Poslal jsem jich šest. Kdo je ten sedmý?“ V tu chvíli se vrhla dolů a tím je naprosto zaskočila. Už v letu tasila dýku, jakoby zpomaleně, a všechno jí připadalo tak křišťálově zřetelné, a pak dopadla, překulila se a ihned vyskočila, aby se postavila svému milenci. Chtěla mu umožnit, aby ji poznal. Modlila se, aby měla aspoň tolik času, než ji zabijí.

On čas nepotřeboval. Upřel široce rozevřené oči do jejích a okamžitě ji poznal, věděl to nejspíš, už když letěla, a ať je navěky proklet, vůbec se nebál. A tak dýku hodila. Musela, než se mu na tváři objeví ten jeho úsměv.

Byla by ho zabila, protože uměla s dýkou zacházet, jenže zrovna při hodu ji cosi udeřilo do zad.

Zapotácela se, ale neupadla. Ani on neupadl, i když se mu dýka zanořila do levé paže až po jílec, těsně nad červenou pásku. A potom na vytoužený, děsivý okamžik nahlédla pod tu slupku panovačnosti a pozlátka, a zaslechla ho zamumlat tak potichu, že ho nemohl nikdo jiný slyšet: „Ty taky?“

To byl okamžik, kdy se ocitl bez masky.

Jen okamžik a tak krátký, že skoro pochybovala, že se odehrál, protože vzápětí už se znovu usmíval, jako vítězný pán situace. S veselými ohýnky v očích zvedl korunu, s níž mu bratr zachránil život, a položil ji na stůl. Pak si nalil víno a vrátil se, aby ji velkolepě

pozdravil a rozpustil jí vlasy, a i když měl její dýku stále v paži, zdálo se, že je to on, kdo ji drží v hrsti, ne naopak.

~ ~ ~

„Ona taky!“ zvolal Coll. „Oba ho chtěli zabít, a on je dostal. Ach, bohové, teď s nimi skoncuje!“

„To nemyslím,“ řekl Kevin věcně. „Nemyslím, že je zabije.“

„Cože?“ zarazil se Coll.

„Dívej se.“

„S touto dámou,“ říkal Diarmuid, „budeme jednat s veškerou úctou, která jí náleží. Pokud se nemýlím, přichází jako předvoj poselstva od Šalhassana z Cathalu. Jsme poctěni, že posílá svou dceru a dědičku, aby s námi usedla k poradě.“

Provedl to tak obratně a elegantně, že všichni na okamžik nad takovým překroucením skutečnosti zkoprněli.

„Ale,“ vyhrkl Ceredur rudý rozhořčením, „ona se tě pokusila zabít!“

„Měla důvod,“ odpověděl Diarmuid klidně.

„Vysvětlíš to, princi Diarmuide?“ To byl Mabon z Rhodenu. Mluvil jako muž podřízeného postavení.

„Teď to přijde,“ zašklebil se Coll.

Teď to přijde, pomyslela si Šarra. *Ať se stane cokoliv, s touhle hanbou žít nebudu.*

Diarmuid řekl: „Před čtyřmi dny jsem ukradl květinu z Larai Rigalu takovým způsobem, aby se o tom princezna dozvěděla. Bylo to nezodpovědné, protože ty zahrady, jak všichni víme, jsou pro ně posvátné. Zdá se, že Šarra z Cathalu si váží cti své země víc než svého života – za což si jí musíme vážit zase my.“

Se Šarrou se na okamžik zatočil svět, pak se vzchopila. Cítila, jak rudne, a snažila se to ovládnout. Nabízel jí možnost úniku, pouštěl ji na svobodu. Ale i tak, ptala se sama sebe a srdce jí bušilo, jakou cenu má svoboda, když ji od něj dostane pouze jako dar z milosti?

Neměla čas nad tím dumat, protože Aileronův hlas drsně zničil bratrovo kouzlo, stejně jako Diarmuidův hlas před chvíli porušil to jeho. „Lžeš,“ prohlásil starší princ stroze. „Ani ty bys jako králův

dědic neprošel Sireší a Cynanem a riskoval možnost odhalení kvůli květině. Nehraj si s námi!“

Diarmuid pozvedl obočí a otočil se k bratrovi. „Měl bych tě místo toho zabít?“ zeptal se sametově.

Bod pro něho, pomyslel si Kevin a i z té výšky viděl, jak Aileron zbledl. *A navíc pěkná klička.*

„Čirou náhodou,“ pokračoval Diarmuid, „jsem nikudy poblíž pevností nešel.“

„Nejspíš jsi tedy letěl?“ ozvala se Jaelle kysele.

Diarmuid ji počastoval dobrotivým úsměvem. „Ne. Překročili jsme Saerenu pod Daelským srázem a na druhé straně vyšplhali na útes za pomoci úchytů vytesaných do skály.“

„To je hanebnost!“ vyštěkl Aileron, který se vzpamatoval. „Jak můžeš lhát v takovou chvíli?“ Mezi shromážděnými to zašumělo.

„Čirou náhodou,“ zavolal Kevin Laine dolů a naklonil se, aby ho viděli, „mluví pravdu.“ Všichni vzhlédli. „Absolutní pravdu,“ ujišťoval Kevin. „Bylo nás tam devět.“

„Pamatuješ,“ zeptal se Diarmuid svého bratra, „na tu knížku o Nygathovi, kterou jsme četli jako chlapci?“

Aileron neochotně přikývl.

„Rozluštil jsem tu šifru,“ hlásil mu Diarmuid radostně. „Tu, na kterou jsme nikdy nemohli přijít. Vypráví o schodech, které do útesu v Cathalu před pěti sty lety vytesal Alorre, než se stal králem. Překročili jsme řeku a vylezli po nich. Není to tak bláznivé, jak to zní – užitečně jsme se při té výpravě procvičili. A nejen to.“

Držela hlavu vztyčenou, oči upírala na okna. Ale bedlivě si všímala každého odstínu jeho hlasu. Nejen to. Copak sokol není sokolem, když nelétá osaměle?

„Jak jste překročili tu řeku?“ zeptal se vévoda Niavin ze Sireše s nesmírným zájmem. Diarmuid už zaujal všechny. První velkou lež nyní postupně překrýval vrstvami pravdy.

„Vlastně za pomoci Lorenových šípů a napnutého lana. Ale to mu neprozrazujte,“ zašklebil se Diarmuid ledabyle bez ohledu na dýku v paži, „nebo se nedožiju rána.“

„Příliš pozdě!“ ozval se kdosi za nimi z půli síně.

Všichni se otočili. Stál tam Loren a Kevin ho poprvé od příchodu do Fionavary viděl oděného do slavnostního pláště protkaného mnoha barvami, které měňavě přecházely ve stříbrnou. A vedle něj stál ten, kdo promluvil.

„Hleďte," řekl Loren Stříbroplášť, „přivádím vám Dvojzrozeného, jak praví proroctví. Zde je Pwyll Cizinec, který se k nám vrátil, pán Letního stromu."

Měl sotva čas domluvit, protože brenninská vědma naprosto nedůstojně zaječela a současně se z hudební galerie ozval radostný pokřik. Kevin to vzal dolů nejkratší cestou a přehoupl se přes zábradlí hudební galerie jako předtím Šarra.

Kimberly se k Paulovi dostala první, prudce ho popadla a dusila v objetí, které jí stejně srdečně oplácel. V očích se jí leskly šťastné slzy, když ustoupila a udělala místo Kevinovi. S Paulem se na sebe zpříma podívali. Kimberly se trochu bláznivě culila od ucha k uchu a věděla to, ale nemohla si pomoct.

„Amigo," pronesl Paul a potom se usmál.

„Vítej zpátky," řekl Kevin prostě a pak všechna šlechta z Brenninu v uctivém tichu sledovala, jak se ti dva objali.

Kevin ustoupil, ale oči mu svítily. „Tys to dokázal," konstatoval věcně. „Teď už jsi v pohodě, že?" Paul se znovu usmál.

„Jsem," odpověděl.

Šarra to pozorovala a nerozuměla ničemu kromě prudkosti projevovaných citů, a pak uviděla, jak k těm dvěma přichází s nepředstíranou radostí Diarmuid.

„Paule," zvolal, „toto je umná a nečekaná nit. Už jsme tě oplakávali."

Schafer přikývl. „Je mi líto, že tvůj otec zemřel."

„Už se mu asi naplnil čas," řekl Diarmuid. Také se objali, a pak ticho v síni roztříštil povyk, který se jim strhl nad hlavou, protože Diarmuidovi muži se neudrželi a začali provolávat slávu a řinčet meči. Paul zvedl ruku, aby je pozdravil.

Pak se nálada změnila, mezihra skončila, protože Aileron přistoupil k Paulovi také a Diarmuid ukročil stranou.

Zdálo se, že Aileron a Paul na sebe hledí celou věčnost, ale z jejich výrazu nebylo možné nic vyčíst. Nikdo z přítomných nemohl

vědět, co se mezi nimi odehrálo v Božím lese, ale zde ve Velké síni se všichni stali svědky něčeho skoro hmatatelného a velmi hlubokého.

„Mörnir buď chválen," řekl Aileron a padl před Paulem na kolena.

Za okamžik všichni kromě Kevina Lainea a tří žen udělali totéž. Kevinovi překypovalo srdce emocemi a najednou pochopil, jak to s Aileronem je. Takhle, takovýmto způsobem vedl lidi, prostou silou vlastního příkladu a přesvědčení. Dokonce i Diarmuid bratra následoval.

Kevin pohlédl přes hlavy klečících bratrů a setkal se s očima Kimberly. Pokývl na ni, i když pořádně netušil, čemu vlastně přitaká, a dojalo ho, když uviděl na její tváři úlevu. Zdálo se, že Kimberly přece jenom není tak cizí, i když má jiné vlasy.

Aileron znovu vstal a ostatní s ním. Paul se nepohnul ani nepromluvil. Zdálo se, že si šetří síly. Princ tiše řekl: „Jsme nesmírně vděční za to, co jsi utkal."

Schaferova ústa jen naznačila úsměv. „Nakonec jsem ti tvou smrt přece jen nevzal," řekl.

Aileron ztuhl. Bez odpovědi se prudce otočil a vrátil se k trůnu. Vystoupil po schodech, znovu se ke všem otočil tváří a v očích se mu objevil nesmlouvavý pohled. „Rakoth je volný," prohlásil. „Kameny jsou rozbité a my jsme ve válce s Temnotou. Říkám vám všem, tobě, můj bratře," najednou zachraptěl, „říkám vám, že já jsem se pro tento boj zrodil. Cítil jsem to celý život, i když jsem to nevěděl. Teď to vím. Je to můj osud. Je to," zvolal Aileron a tvář mu sálala vášní, „moje válka!"

Ten výkřik, jehož jistota tryskala Aileronovi přímo ze srdce, měl ohromující sílu. Dokonce i Jaellin nedůvěřivý pohled najednou vyzařoval jisté uznání a z Diarmuidovy tváře zmizely veškeré stopy po posměšcích.

„Ty jsi ale nadutec," ozval se Paul Schafer.

Působilo to jako rána do zubů. Zaskočený Aileron trhl hlavou a oči se mu překvapeně rozšířily.

„Jak daleko sahá tvoje drzost?" pokračoval Paul a postavil se těsně před Ailerona. „Tvoje smrt. Tvoje koruna. Tvůj osud. Tvoje

válka. *Tvoje* válka?“ Paulovi přeskočil hlas a zajíkl se. Položil ruku na stůl, aby měl oporu.

„Pwylle,“ ozval se Loren. „Paule, počkej.“

„Ne!“ odsekl Schafer. „Já tohle nesnáším a rozhodně to nebudu trpět.“ Obrátil se znovu k Aileronovi. „A co *lios alfar?*“ zaútočil. „Loren mi říkal, že jich zahynulo už dvacet. A co Cathal? Není to snad i jejich válka?“ Ukázal na Šarru. „A Eridu? A trpaslíci? Není to snad válka i Matta Sörena? A co Dalreici? Jsou tady teď dva a sedmnáct jich zahynulo. Sedmnáct Dalreiců je mrtvých. Mrtvých! Není to snad jejich válka, princi Ailerone? A podívej se na nás. Podívej se na Kimberly – *podívej se* na to, co kvůli tobě na sebe vzala. A vzpomeň si,“ hlas se mu zadrhl, „vzpomeň si na Jennifer, jestli ráčíš, aspoň na vteřinku, než si to všechno uzurpuješ pro sebe.“

Rozhostilo se stísněné mlčení. Aileron předtím nespouštěl z Paula oči a neodvrátil je ani teď. Když promluvil, tón jeho hlasu byl docela jiný, skoro omluvný. „Rozumím,“ připustil ztěžka. „Rozumím všemu, co říkáš, ale nemůžu změnit, co přece vím. Pwylle, narodil jsem se do našeho světa, abych vybojoval tuto válku.“

Kimberly Fordové se divně točila hlava, protože se poprvé chystala promluvit na veřejnosti jako brenninská vědma. „Paule, a vy všichni, musím vám říct, že jsem to viděla. Stejně jako Ysanne. Proto ho ukrývala. Paule, on říká pravdu.“

Schafer se na ni podíval a to nesmlouvavé rozhořčení, jaké u něj občas zažívala v dobách před Rachelinou smrtí, se tváří v tvář její neochvějné jistotě rozplynulo. *Ach, Ysanne,* pomyslela si, když to viděla, *jak jsi dokázala unést takové břemeno?*

„Když to říkáš ty, budu ti věřit,“ řekl Paul, který se očividně ocitl na konci sil. „Ale víš, že ta válka zůstane jeho, i když nebude velekrálem Brenninu. Stejně v ní bude muset bojovat. Připadá mi to jako špatný způsob, jak vybírat krále.“

„Máš nějaký návrh?“ zeptal se Loren a všechny tím překvapil.

„Ano, mám,“ řekl Paul. Nechal je chvíli čekat, než dodal: „Navrhuji, aby rozhodla bohyně. Ta, která poslala ten měsíc. Ať její kněžka tlumočí její vůli,“ prohlásil Boží šíp a pohlédl na Jaelle.

Všichni se otočili s ním. Zdálo se to nakonec jistým způsobem nevyhnutelné: bohyně si bere jednoho krále a místo něj pošle jiného.

Jaelle do té doby uprostřed napjaté výměny názorů mlčela a čekala na vhodný okamžik. A on to teď řekl místo ní.

Chvíli na něj hleděla, potom vstala, vysoká a krásná, aby jim oznámila vůli Dany a Gwen Ystratu, jak tomu bývalo kdysi dávno při jmenování králů. Ovzduší v síni jiskřilo silami, z nichž ta její nebyla nejmenší a rozhodně byla nejstarší.

„Je opravdu k politování," začala a zpražila je pohledem, „že je ve Fionavaře zapotřebí cizinec, aby vám připomněl pravý řád věcí. Ale ať už je to jakkoli, vězte, že vůlí bohyně je…"

„Ne," ozval se Diarmuid. Jak se zdálo, nic není nakonec nevyhnutelné. „Promiň, drahoušku. S veškerou úctou k tvému oslňujícímu úsměvu, já nechci znát vůli bohyně."

„Hlupáku!" zvolala. „Chceš, abych tě proklela?"

„Kleteb jsem si užil až dost," ujistil ji Diarmuid procítěně. „A v poslední době byly zvlášť účinné. Dnes se mi přihodila spousta věcí a já neodkladně potřebuji pintu piva. Právě mě napadlo, že jako velekrál bych si nemohl jen tak v noci odskočit ke Kanci, což nepochybně udělám, jakmile korunujeme mého bratra a já dostanu tu dýku z paže."

V tu chvíli prozářila vousatou Aileronovu tvář taková úleva, že i Paul zrozpačitěl.

Ještě téhož dne kněžka Jaelle korunovala Ailerona dan Aillela, jehož matkou byla Marrien z Garant, velekrálem Brenninu. Povede jejich říši a spojence do války proti Rakothu Maugrimovi a všem legiím temnoty.

~ ~ ~

Nekonala se žádná hostina ani oslava. Byl čas smutku a války. A tak při západu slunce Loren ve svém příbytku ve městě shromáždil všechny čtyři a s nimi i dva mladé Dalreice, od nichž se Dave odmítl odloučit. Jeden z Dalreiců měl zranění na noze. Aspoň s ním Lorenova kouzla něco zmohla. Malá útěcha vzhledem k tomu, co všechno měl v poslední době za sebou.

Loren se díval na své *hosty* a v duchu odpočítával. Osm dní. Pouhých osm dní od chvíle, kdy je sem přivedl, ale tolik je už toho postihlo. Četl ty změny ve tváři Davea Martyniuka a v tichém

spojenectví, které ho poutalo ke dvěma Jezdcům. Když pak ten urostlý muž vyprávěl svůj příběh, začal Loren chápat a užasl. Ceinwen. Flidais v Pendaranu. A Oweinův roh, který visí Daveovi po boku.

Ať už ho ve chvíli, kdy se rozhodl jejich pětici sem přivést, řídila jakákoli síla, byla ta síla ryzí a sahala hluboko.

Původně jich však bylo pět. A v této místnosti stáli jen čtyři a ta mezera mezi nimi zaznívala jako akord.

A pak dostala i hlas. „Je čas začít přemýšlet, jak ji dostaneme zpátky," řekl Kevin Laine rozvážně. Bylo podivuhodné, že Kevin stále dokázal být jakýmsi jejich instinktivním mluvčím.

Bylo to těžké, ale Loren to musel vyslovit. „Uděláme, co budeme moci," prohlásil věcně. „Ale musím vás varovat, že jestli ji černá labuť odnesla na sever, unesl ji sám Rakoth."

Mága zabolelo u srdce. Bez ohledu na zlé předtuchy ji přiměl, aby sem přišla, tím ji vydal napospas *svart alfar,* v podstatě vlastníma rukama připoutal její krásu ke smrduté Avaie a poslal ji k Maugrimovi. Pokud na něj ve Tkalcových síních čeká soud, pak to bude Jennifer, kvůli komu se bude muset zodpovídat.

„Řekl jsi labuť?" ozval se světlovlasý Jezdec. Levon. Ivorův syn, jehož naposledy viděl před celými deseti lety jako chlapce v předvečer půstu. Teď z něj byl muž, který už přes své mládí nesl tíživé břemeno vědomí, že pod jeho velením byli zabiti muži. Všichni jsou tak mladí, dokonce i Aileron, uvědomil si najednou Loren. *Jdeme do války proti bohu,* pomyslel si a zmocnila se ho děsivá pochybnost.

Zamaskoval ji však. „Ano," přisvědčil, „labuť. Černá Avaia, tak ji kdysi dávno pojmenovali. Proč se ptáš?"

„Viděli jsme ji," odpověděl Levon. „Ten večer, než Hora vychrlila oheň." Bolest se tím kdo ví proč ještě zhoršila.

Kimberly se trochu zavrtěla a všichni se otočili k ní. Bílé vlasy nad mladýma očima byly stále znepokojivé. „Zdál se mi o ní sen," řekla. „Ysanne taky."

A v tu chvíli si Loren uvědomil, že v místnosti chybí ještě jedna žena, ještě další duch. *My dva se už nikdy na této straně Noci nesetkáme,* řekla Ysanne Ailellovi.

Na této straně, a zdálo se, že ani na té druhé. Odešla nepředstavitelně daleko. Vzpomněl si na Lökdal. Colanova dýka, Seithrův dar. Trpaslíci dokázali pod svými horami mocné a temné věci.

Kevin trochu křečovitě prorazil to pochmurné ticho. „U všech bohů a ryb!“ zvolal. „Aspoň že my jsme se setkali. Neměli bychom věšet hlavu!“

Dobrý pokus, zhodnotil v duchu Dave Martyniuk a samotného ho překvapilo, jak dobře rozumí tomu, oč se Kevin snaží. Ale víc než úsměv z nich nevyloudil. Nebylo to…

V oslňujícím záblesku se mu otevřela cesta k inspiraci.

„Ne ne,“ řekl pomalu a pečlivě volil slova. „To fakt nedokážu, Kevine. Máme tu ještě jeden problém.“ Odmlčel se a vychutnával si ten pocit, když se k němu stočily jejich ustarané oči.

Pak hmátl do kapsy svého sedlového vaku, který ležel na zemi vedle něj, a vytáhl z něj to, co vláčel celou cestu. „Myslím, že jsi v případu *McKay* chybně vyložil rozsudek,“ prozradil Kevinovi a hodil na stůl zápisky z přednášek k předmětu dokazování, po mnohém cestování celé špinavé.

Sakra, pomyslel si Dave, když pak pozoroval, jak všichni, dokonce i Levon a Tork, zařvali smíchy a úlevou. Vždyť na tom nic není! Sám se zubil od ucha k uchu.

„Velmi, velmi vtipné,“ chválil Kevin Laine bez výhrad. Pořád se chechtal. „Potřebuju se napít,“ vykřikl Kevin. „Všichni to potřebujeme. A ty,“ ukázal na Davea, „ještě ses neseznámil s Diarmuidem. Myslím, že si ho oblíbíš ještě víc než mě.“

Což je zvláštní rýpnutí, o jakém člověk musí přemýšlet, napadlo Davea, když už se chystali k odchodu. Měl však pocit, že aspoň tato záležitost dopadne dobře.

Pět mladých lidí vyrazilo k Černému kanci. Kimberly však poslechla svůj instinkt, který se v ní hlásil už od korunovace, omluvila se a vrátila se do paláce. Jakmile byla uvnitř, zaklepala na jedny dveře na stejné chodbě, kde se nacházel její pokoj. Přednesla jistý návrh a ten byl přijat. Po chvilce, to už byla opět ve svém pokoji, se prokázalo, že její intuici v takových věcech žádná z událostí ve Fionavaře nijak nepoznamenala.

~ ~ ~

Matt Sören za nimi zavřel dveře. Podívali se s Lorenem na sebe, poprvé toho dne byli sami.

„Takže Oweinův roh," řekl mág konečně, jako by uzavíral dlouhý rozhovor.

Trpaslík zavrtěl hlavou. „To sahá hluboko. Pokusíš se je probudit?"

Loren vstal a přešel k oknu. Zase pršelo. Natáhl ruku, aby déšť potěžkal na dlani jako dar.

„Ne," řekl nakonec. „Ale oni by mohli."

Trpaslík řekl potichu: „Držel ses zpátky, že?"

Loren se otočil. Jeho oči, zasazené hluboko pod hustým šedým obočím, byly klidné, ale stále z nich vyzařovala moc. „Ano," řekl. „Myslím, že jak našinci, tak těmi cizinci proudí síla. Musíme jim dát prostor."

„Jsou velmi mladí," poznamenal Matt Sören.

„Vím."

„Máš jistotu? Dovolíš, aby to provedli?"

„Jistotu nemám žádnou," připustil mág. „Ale dovolím, aby to provedli."

„Budeme tam?"

Stříbroplášť se v té chvíli usmál. „Ach, příteli můj, svého boje se dočkáme, neměj strach. Musíme mladým dovolit, aby se do toho pustili sami, ale než všechno skončí, možná ty a já svedeme největší bitvu ze všech."

„Ty a já," zamručel trpaslík basově. Z čehož mág pochopil spoustu věcí, v neposlední řadě to, jak milujícího přítele v trpaslíkovi má.

~ ~ ~

Princ nakonec vypil spoustu pint piva. Měl k tomu nekonečně mnoho důvodů a všechny dobré.

Při odpoledním obřadu ho jmenovali Aileronovým dědicem. „Začíná z toho být zvyk," poznamenal. Taková odpověď se přímo nabízela, ale všichni ji u Černého kance opakovali. Vypil další pintu. Opravdu měl nekonečně mnoho důvodů.

Nakonec se kdo ví jak stalo, že osaměl a zůstal jako kůl v plotě ve svých osobních palácových komnatách, komnatách prince Diarmuida dan Ailella, dědice královského trůnu v Brenninu. No to je pěkné.

Bylo příliš pozdě na to, aby se obtěžoval jít spát. Zraněná paže mu sice trochu překážela, ale zvenčí se po zdi dostal na Šařin balkon.

Její pokoj byl prázdný.

V náhlém popudu se vydal ještě o dva pokoje dál tam, kde spala Kimberly Fordová. Byla to těžká práce, s tím zraněním. Když konečně, za vydatného opírání o větve stromu, přelezl zábradlí, pozdravily ho dva džbány ledové vody do tváře. Nevyhnul se jim, ani smíchu Šalhassanovy dcery a brenninské vědmy, které už urazily pozoruhodný kus na cestě k uzavření nečekaného přátelství. Takový osud dědice trůnu poněkud zkrušil, takže se vytratil zpátky do palácových chodeb a celý promáčený našel útočiště v komnatě lady Rhevy.

Člověk v takových dobách hledá útěchu, kde se dá.

A nakonec přece jen usnul. Rheva na něj spokojeně shlížela, když ho zaslechla ze sna mumlat: „Obě dvě.“ Pořádně tomu nerozuměla, ale chvíli předtím se rozplýval nad jejími ňadry, takže nebyla zklamaná.

~ ~ ~

Kevin Laine, který by jí to mohl vysvětlit, také nespal a poslouchal velmi dlouhý, velmi soukromý Paulův příběh. Paul znovu dokázal a hlavně chtěl mluvit. Když skončil, začal vyprávět i Kevin, a také povídal dlouho.

A nakonec se na sebe podívali. Začínal rozbřesk. Navzdory tomu, co se stalo s Rachel a Jennifer, navzdory úplně všemu se neubránili pousmání.

Kapitola 16

Přišel pro ni ráno. Myslela si, že nejhorší zoufalství zažila předchozí noci, když ji labuť posadila před železné brány Starkadhu. Ze vzduchu z něj zahlédla hodně velký kus, vypadal jako černá hromada nakupená na bílých ledovcových planinách. Čím víc se blížily, tím hůř ji ten pohled přímo fyzicky ubíjel: obrovské navršené kvádry kamene bez oken, bez světel a neprodyšně sevřené. Pevnost boha.

Byla tma a zima, když ji jeho sluhové odpoutávali od labutě. Jakési ruce ji pak sevřely a vlekly ji – protože nohy jí znecitlivěly – do útrob Starkadhu, kde se i v tom chladu vznášel puch rozkladu a hnijícího masa, a jediná světla, která tu byla, vyzařovala jedovatě zelené paprsky. Vhodili ji do jakési prázdné kobky, kde špinavá a vyčerpaná padla na plesnivý slamník na ledové podlaze. Páchl po *svart alfar*.

Usnout však nemohla, dlouho se třásla lezavou zimou. Když konečně usnula, spala trhaně a jejími sny prolétala labuť, která vítězně křičela, až Jennifer mrazilo.

Když se probudila, zjistila, že hrůzy, které dosud prožila, byly jen prvním stupněm na dlouhé cestě dolů a dno nebylo ve tmě zatím vidět, ale čekalo. Mířila k němu.

V pokoji však nyní nebyla tma. U protější stěny plál v krbu jasný oheň a uprostřed místnosti spatřila široké lůžko. Píchlo ji u srdce, protože poznala postel svých rodičů. Zmocnila se jí předtucha, naprosto zřetelná: dovedl ji sem, aby ji zlomil, a nebude mít slitování. Byl bůh.

A v tu chvíli přišel a ona cítila, jak se její mysl děsivě obnažuje, jako když se loupe ovoce. Na okamžik se tomu vzpírala, ale ocitla se v obklíčení bez možnosti úniku. Vyděsilo ji, jak snadno k tomu došlo. Byla v jeho pevnosti. Byla jeho, to jí dal jasně na srozuměnou. Roztříští ji na kovadlině své nenávisti.

Skončilo to stejně náhle, jak začalo. Pomalu se jí vrátil zrak, i když zamlžený. Hrozně se třásla po celém těle, nemohla to ovládnout. Otočila hlavu a spatřila Rakotha.

Přísahala si, že nebude křičet, ale všechny přísahy byly v jeho přítomnosti k ničemu.

Přišel z bezčasí, z míst za Tkalcovými síněmi, a vstoupil do vzoru Tapiserie. Byl přítomen ve všech světech, ale ztělesněný pouze zde ve Fionavaře, která je První, nejdůležitější.

Zde kdysi vkročil svýma nohama na Led, a tak učinil severní kraj sídlem své moci, a zde vztyčil zubatý Starkadh. A když ho dotvořil, ten pařát, tu rakovinu severu, vystoupil na nejvyšší věž a zakřičel své jméno, aby je vítr mohl unášet k těm krotkým bohům, jichž se nebál, jelikož byl mnohem silnější než oni.

Rakoth Maugrim neboli Párač.

Avšak Cernan, lesní bůh s jelením parožím, rozechvěl stromy posměchem nad tím výkřikem, a stromy ho opovržlivě nazvaly jinak: Sathain Kapucatý. A Hromový Mörnir seslal blesk, aby ho zahnal z věže.

Lios alfar v Danilothu opět bděli a zpívali o Světle, Světlo měli v očích a Světlo bylo i jejich jménem, a on je proto k smrti nenáviděl.

Zaútočil předčasně, i když klidná léta předtím možná smrtelným mužům připadala dlouhá. V těch dobách ve Fionavaře opravdu byli muži, protože ze zámoří přispěchal Iorweth, kterému Mörnir se svolením Matky seslal sen. Podle toho snu Iorweth založil v Brenninu u Letního stromu Paras Derval a po něm vládl jeho syn a syn jeho syna a pak na trůn usedl Conary.

Právě tehdy se Rakoth přihnal z Ledového kraje jako běsnící vichřice.

Ale po kruté válce se musel stáhnout zase zpět. Neudělali to bohové – protože mezitím promluvil Tkadlec, což učinil poprvé a naposledy. Řekl, že světy neutkal k tomu, aby se staly bitevním polem mocností stojících mimo čas, a že jestli má být Maugrim poražen, musejí to udělat Děti a bohové jim mohou pomáhat jen nepatrně. A tak se stalo. Připoutali Rakotha pod Horu, i když nemohl zemřít, a vyrobili strážné kameny, které měly rudě zahořet, pokud se vězeň pokusí sebeméně využít své moci.

Dnes to bude jinak. Teď jeho trpělivost ponese zralé ovoce, jen je rozmáčknout, protože tentokrát nic neuspěchal. I když se mu podařilo obklíčení strážců narušit, zůstal nehybně pod Rangatem a dál snášel mučivý řetěz, a vlastně se z něj radoval, aby si tím spíš vychutnal blížící se pomstu. Teprve když se Starkadh znovu vztyčil z rozvalin, vyrazil zpod Hory v rudém výbušném triumfu, aby se všichni dozvěděli, že je volný.

Bude však postupovat pomalu, krok za krokem. Zlomí je všechny, jednoho po druhém. Rozdrtí je vlastní rukou. Svou jedinou rukou, protože ta druhá, zčernalá a shnilá, leží pod Rangatem v neporušeném sevření Ginseratova řetězu, a za tu ruku, stejně jako za to ostatní, všichni vrchovatě zaplatí, než jim dovolí zemřít.

Začne s touhle, která neví nic, takže je pro něj jenom smetí, hračka, první maso utišující hlad. Má však světlé vlasy jako liosové, takže bude vhodným předkrmem, než dojde na hlavní chod. Hmátl do ní, ve Starkadhu to bylo snadné, celou ji prozkoumal a pak začal.

Měla pravdu. Dno leželo hodně hluboko, skutečné propasti noci byly hlubší, než kdy tušila. Jennifer se ocitla před ztělesněnou nenávistí, slepou a vyhlazující mocí. Obrovský Rakoth se nad ní tyčil do výšky, místo jedné ruky měl chorobně zšedlý pařát a místo druhé jen pahýl, z něhož neustále kapala černá krev. Oděv měl černý, vlastně víc než černý, protože pohlcoval světlo, a v kapuci na hlavě nebyl vidět žádný obličej – což bylo nejstrašnější. Jen oči, které ji propalovaly jako suchý led, tak byly studené, přestože rudě svítily jako pekelné ohně. Panebože, jaký hřích, jaký strašný hřích spáchala, že byla vydána tomuhle?

Dopustila se pýchy? Protože pyšná je, to ví, byla tak vychovaná. Ale jestli to tak bylo, tak ať zde na konci, kdy na ni padá Temnota, pyšnou taky zůstane. Bývala moc milé dítě, silné a v podstatě laskavé, i když opatrné. Neotvírala se snadno jiným duším, protože důvěřovala jen té své. Byla v tom pýcha, ale Kevin Laine jako první ze všech mužů rozeznal, co v ní doopravdy je, vysvětlil jí to a pak se stáhl do ústraní, aby mohla růst. Byl to od něj dar, i když oba bolel. Teď je daleko, ale co na tom všem tady, na takovém místě záleží? Co záleží na důvodech? Jenomže na konci máme jen sebe, ať už se ocitneme kdekoli. Takže Jennifer vstala ze slamníku, vlasy

rozcuchané, špinavé, s puchem Avaie na potrhaných šatech, obličej umolousaný, tělo samou modřinu a škrábanec, ovládla roztřesený hlas a řekla mu: „Dobrovolně ti nedám nic.“

V odporné kobce zazářila nepokořená krása a odvaha jako bílé, pronikavě jasné Světlo.

Jenže zde byla bašta Temnoty, sídlo jeho moci, takže odpověděl: „Já si však vezmu všechno.“ Přímo před očima Jennifer změnil podobu a stal se jejím otcem.

A pak to bylo hodně zlé.

Kdysi četla, že v takových případech se má člověk upnout myšlenkami na něco jiného. Když vás někdo mučí nebo znásilňuje, v duchu se snažte přenést někam jinam, daleko od místa bolesti. Přeneste se co nejdál. Za láskou nebo aspoň za vzpomínkou na ni, protože ta je stožárem, ke kterému se můžete přimknout.

Ale ona nemohla, protože kam se hnula, tam byl on. Nemohla k lásce proniknout, dokonce ani k dětství, protože na lůžku s ní ležel její nahý otec – v matčině posteli – a nikde nemohla najít čistý koutek. „Chceš být moje princezna,“ šeptal James Lowell něžně. „Ale to už jsi, to už jsi. Dovol, abych ti udělal tohle, a tohle, nemáš na vybranou, vždycky jsi to chtěla.“

Všechno. Bral si všechno. A přitom měl jenom jednu ruku a z té druhé, toho shnilého pahýlu, mu kapala černá krev, která ji na těle pálila.

Pak v proměnách pokračoval a pronásledoval ji do všech chodeb její duše. Nikde, nikde se nemohla ani pokusit schovat. Protože pak se nad ní ocitl otec Laughlin, trhal ji, ničil, pronikal do ní, a přitom jeho laskavost byla pro ni celý život útočištěm. A po něm přišel, měla na to být připravená, ale – Maria matko Boží, jaký hřích to spáchala, co provedla, že nad ní může mít zlo takovou moc? Protože teď to byl Kevin, surový, pustošící a s pálivou krví kapající z pahýlu ruky. Neměla kam utéct, kam by se mohla uchýlit? Byla tak ztracená, tak daleko, a Rakoth byl všude, kam se podívala, a jediné, co nedokázal, bylo nechat si dorůst ruku, ale k čemu jí to bylo dobré, k čemu?

Tak to pokračovalo dlouho, až čas přestal mít smysl a zůstala jen bolest, hlasy a bezohledné rabování. Jednou byl mužem, kterého

neznala, velmi vysokým, tmavým, s hranatou čelistí a tváří s hnědýma vypoulenýma očima a zkřivenou nenávistí – ale ona ho neznala, byla si jistá, že ho nezná. A potom, nakonec, zůstal on sám, což bylo nejhorší ze všeho, protože se nad ní děsivě tyčil jako obr se shrnutou kapucí a pod ní nebylo nic, jen ty oči, jen ony, a ty se jí nekonečně dlouho propalovaly na dno duše a zanechávaly jen popel, první sladké ovoce jeho dlouhé pomsty.

Bylo dávno po všem, než se konečně probrala. Nechala oči zavřené. Dýchala, stále žila. Ne, řekla si s duší přimknutou ke stožáru v tom temném místě, kde jediné, slabounké světlo vycházelo z ní. Ne, nepodvolím se, opakovala si v duchu. A když otevřela oči, zpříma se na něj podívala a promluvila podruhé. „Můžeš mi je brát," zachraptěla Jennifer hlasem vyprahlým bolestí, „ale žádného ti nedám, a každý z nich má obě ruce."

Jenom se zasmál, protože její odpor ho bavil, nepředstavitelně posiloval slast. „Ale dáš," řekl, „dáš ze sebe všechno. Udělám z tvé vůle dárek, který se mi bude líbit."

Nerozuměla, ale po nějaké době se v místnosti objevil ještě kdosi, a Jennifer měla na okamžik halucinaci, že je to Matt Sören.

„Až vyjdu z téhle místnosti," řekl Rakoth, „budeš patřit Böldovi, protože mi přinesl věc, po které jsem toužil." Trpaslík, který se přece jen nejmenoval Matt, se usmál. Měl hladový výraz. Uvědomovala si svou nahotu, bezbrannost.

„Dáš mu všechno, oč požádá," poručil Párač. „Nemusí si brát nic, ty mu to budeš dávat a dávat, dokud nezemřeš." Otočil se k trpaslíkovi. „Potěší tě?" Böld dokázal jen přikývnout. Jeho oči byly děsivé.

Rakoth se znovu zasmál, byl to ten smích, který se nesl s větrem. „Ta teď udělá všechno, co si řekneš. Ale před polednem ji zabiješ. Jakým chceš způsobem, ale musí zemřít. Mám pro to důvod." Při těch slovech Sathain Kapucatý přistoupil blíž a prstem na zbývající ruce se dotkl místa mezi jejíma očima.

Tak přece jen to ještě neskončilo. Protože stožár zmizel, jediné útočiště všeho, co z Jennifer zbývalo.

Odešel z místnosti a nechal ji s trpaslíkem. To, co z ní zbývalo.

Böld si olízl rty. „Vstávej,“ poručil, a ona vstala. Nemohla dělat nic jiného. Nebylo žádného stožáru, žádného světla.

„Pros mě,“ řekl. Jaký hřích to spáchala? Prosby z ní bezmocně tryskaly, když se na ni vrhl se vší špínou, co v sobě měl, a pak přišla skutečná bolest, která ho vzrušovala – ale přes to všechno v sobě něco našla. Nebyl to světelný stožár, protože žádné světlo už nezbývalo, utopilo se. Ale jako úplně poslední jí zbývala hrdost. Nebude křičet, nerozzuří se, leda by jí to poručil, a jestli ho poslechne, zase to bude násilí, protože sama od sebe mu nic nedá.

Ale nakonec se unavil a věren svým instrukcím se zaměřil na to, jak ji zabít. Byl vynalézavý a po čase se zdálo, že bolest dokáže nemožné. Hrdost má své hranice a zlatovlasé dívky mohou zemřít, takže když ji trpaslík začal skutečně trýznit, přece jen se rozkřičela. Žádný stožár, žádné světlo, žádné jméno, nic nezbývalo, jen temnota.

~ ~ ~

Když ráno vstoupili vyslanci z Cathalu do Velké síně v Paras Dervalu, užasli nad tím, že je tam vítá jejich princezna.

Kimberly Fordová bojovala se záchvatem neslušného hihňání. Šařino líčení, jak asi budou vyslanci reagovat, bylo tak výstižné, že si byla jistá, že pokud se na princeznu podívá, rozesměje se nahlas. Pečlivě držela oči sklopené.

Avšak jenom do chvíle, než přišel Diarmuid. Ta záležitost se džbány vody předchozí noci obě ženy rozjařila a zpečetila rozvíjející se přátelství. Dlouho se smály. Teprve potom si Kimberly vzpomněla, že Diarmuid je zraněný a možná ve více ohledech. Odpoledne jednal tak, aby Šaře zachránil život i hrdost, a pověděl jim, aby korunovali bratra. Asi na to všechno měla pamatovat, ale v tu chvíli nemohla. Prostě *nemohla* být vážná a vnímavá v jednom kuse.

Každopádně princ dnes nejevil žádné stopy utrpení. Zatímco Gorlaes něco drmolil – Aileron ho trochu překvapivě opět jmenoval kancléřem – princ toho využil a přistoupil k ženám. Oči měl jasné, modré a v jeho chování nebylo ani stopy po mimořádné opilosti, která na něm byla znát ještě před několika hodinami, snad až na mírně podrážděný pohled.

„Doufám,“ zamumlal k Šaře, „že včerejškem sis vybila veškeré nutkání po mně něco házet.“

„Na to bych nespoléhala,“ odsekla Šarra drze.

Diarmuid se opravdu vyzná, uvědomila si Kimberly. Zastavil se, aby jí věnoval krátký, jízlivý pohled jako nezbednému dítěti, a pak se otočil znovu k princezně. „To by byla škoda,“ řekl prostě. „Dospělí se můžou věnovat něčemu lepšímu.“ A elegantně a sebejistě odešel, aby se postavil po bok bratrovi, jak se na dědice trůnu sluší.

Kimberly se cítila jako uličnice. Ten nápad s vodou byl hrozně dětinský. Jenže on jim lezl do pokoje, jak si zlostně připomněla. Zasloužil, co dostal, a zasloužil by ještě víc.

Což sice vypadalo jako pravda, ale zřejmě byla dost chabá. Pořád si připadala jako děcko. *Bože*, *je skvělý*, pomyslela si a pocítila ke své nejnovější přítelkyni záchvěv soucitu. A jelikož byla k sobě upřímná, taky osten závisti.

Už pochopila, proč Gorlaes zůstal kancléřem. Nikdo jiný by nedokázal tyhle rituály, při podobných příležitostech nezbytné, proložit takovým přívalem slov. Nebo si je vůbec pamatovat. Pořád ještě pokračoval a Aileron kupodivu trpělivě čekal, když tu ke Kimberly přistoupil jiný muž, svým způsobem stejně hezký jako ten první.

„Co to nosíš za prsten?“ spustil Levon bez úvodu nebo pozdravu, přímý jako vítr.

Zpozorněla, a zkoumavý pohled, který k němu zvedla, patřil brenninské vědmě. „Baelrath,“ odpověděla potichu. „Válečný kámen, tak se mu říká. Je v něm divé kouzlo.“

To ho zaujalo. „Odpusť, ale proč ho nosíš?“

„Protože mi ho dala poslední vědma. Zdál se jí sen o tom, že ho mám na ruce.“

Přikývl, oči se mu rozšířily. „Gereint mi o takových věcech vyprávěl. Víš, co to je?“

„Ne tak docela. Ty ano?“

Levon zavrtěl hlavou. „Ne. Jak bych mohl? Je vzdálený světu, který znám, paní. Můj svět, to jsou eltoři a Pláň. Ale něco mě napadlo. Můžeme si pohovořit později?“

Byl skutečně neobyčejně přitažlivý, vypadal jako neklidný hřebec v ohradě Síně. „Jistě," odpověděla.

Ale nakonec k tomu vůbec neměli možnost.

Kevin stál s Paulem u sloupu naproti ženám a tiše se radoval z toho, jak čistou má hlavu, přestože předchozí noci spořádali spoustu piva. Dnes všechno bedlivě pozoroval. Gorlaes a pak Galient, cathalský vyslanec, konečně dospěli k závěru formálních projevů.

Aileron vstal. „Děkuji vám," řekl pevně, „že jste přišli, a za vlídná slova o mém otci. Jsme Šalhassanovi vděční, že považoval za vhodné poslat sem svou dceru a dědičku, aby s námi usedla k poradě. Takové důvěry si ceníme, a právě důvěra musí být naším společným znamením ve dnech, které přicházejí."

Vyslanec, který naprosto netušil, jak se sem Šarra dostala, moudře přikývl na souhlas. Král se ještě neposadil a promluvil znovu.

„Na této poradě všichni dostanou slovo, protože tomu nemůže být jinak. Připadá mi však, že právo oslovit nás zde jako první nepřísluší mně, ale spíše nejstaršímu z přítomných a tomu, na jehož lid nejhůř dopadá Rakothova zuřivost. Na-Brendele z Danilothu, promluvíš za *lios alfar?"* Po chvilce mlčení si Aileron s Paulem Schaferem vyměnili záhadný pohled.

Pak se všechny zraky upřely na liose. Brendel, kvůli zranění stále oslabený, vykročil a s ním i ten, kdo mu v posledních třech dnech stál po boku jako opora. Tegid opatrně přivedl Brendela před ostatní a pak skromně ustoupil; lios zůstal stát uprostřed a jeho oči měly barvu moře za deště.

„Děkuji ti, velekráli," řekl. „Prokazuješ mně i mému lidu v této síni čest." Odmlčel se. „Je známo, že liosové nemilují stručná vyprávění, protože náš čas plyne pomaleji než ten váš, ale jelikož jsou zde naléhavé okolnosti, nebudu zdlouhavý. Mám na srdci dvě věci." Rozhlédl se.

„Tisíc let před Horou bylo jmenováno pět strážných národů. Dnes jsou zde zástupci čtyř z nich: Brenninu, Cathalu, Dalreiců a *lios alfar*. Žádný z našich strážných kamenů nezrudl, přesto je Rakoth volný. Vůbec nic nás nevarovalo. Kruh někdo narušil, přátelé,

takže…“ zaváhal, pak hlasitě vyslovil myšlenku, kterou měli v hlavě všichni, „… takže se musíme mít na pozoru před Eridu.“

Eridu, pomyslela si Kimberly a vzpomněla si na Eilathenovu vířivou vizi. Divoká, krásná země, kde žije rasa tmavých, prudkých, násilnických lidí.

A trpaslíci. Otočila se a všimla si, že Matt Sören hledí na Brendela zcela klidně.

„To je má první rada,“ pokračoval lios. „Druhá se týká toho, co je nutno bezprostředně udělat. Jestli se Rakoth osvobodil teprve nedávno, pak bude nějakou dobu trvat, než černý Starkadh znovu vybuduje. Ohlásil se příliš brzy. Musíme zaútočit dřív, než se stačí v Ledu opevnit. Říkám vám všem, že bychom měli přímo z této rady vytáhnout sami do války proti Párači. Už jednou jsme ho spoutali a uděláme to znovu!“

Byl jako plamen a svým ohněm zapálil všechny. Dokonce i Jaelle se zbarvily tváře.

„Nikdo nemohl vyslovit jasněji mé vlastní myšlenky,“ povstal znovu Aileron. „Co říkají Dalreici?“

V nabitém ovzduší předstoupil Levon, napjatý, ale nikoli nesvůj, a Dave s hrdostí poslouchal, jak jeho nový bratr říká: „Jezdci nikdy za svou dlouhou historii neponechali v dobách nouze velekrálovství osudu. Mohu vám všem říct, že Revorovi synové budou následovat Conaryho a Colanovy syny do pustin Rük a dál proti Maugrimovi. Velekráli Ailerone, můj život je ti zástavou, i můj meč. Nalož s nimi, jak uznáš za vhodné. Dalreici tě nezklamou.“

Tork klidně předstoupil. „Já také,“ řekl. „Můj život, můj meč.“

Aileron, přísně vzpřímený, kývl na znamení, že jejich zástavu přijímá. *Vypadá jako král*, pomyslel si Kevin. A v té chvíli to přišlo.

„A Cathal?“ zeptal se Aileron a otočil se ke Galientovi. Ale odpověděl mu jiný hlas.

„Před tisíci lety,“ řekla Šarra, Šalhassanova dcera, „bojovali a umírali v Bael Rangatu i muži z Kraje zahrad. Bojovali u Celidonu a mezi vysokými stromy Gwyniru. Byli na Sennettově pobřeží, když začala poslední bitva, a ve Starkadhu, když skončila. Udělají to znovu.“ Vystupovala hrdě a okouzlovala krásou. „Budou bojovat a umírat. Ale než budu souhlasit s okamžitým útokem, ráda bych si

vyslechla ještě jiný hlas. Moudrost *lios alfar* je po celém Cathalu příslovečná, ale totéž se říká o znalostech Amairgenových nástupců, i když je leckdo jedním dechem proklíná. Co říkají brenninští mágové? Chtěla bych slyšet Lorena Stříbroplášťě.“

A Kevin si s úlekem uvědomil, že má pravdu. Mág ještě neřekl ani slovo. Sotva dával svou přítomnost najevo. A všimla si toho jenom Šarra.

Viděl, že Aileron zřejmě uvažoval stejně, protože se najednou tvářil ustaraně.

Ale i v této chvíli Loren váhal. Paul popadl Kevina za paži. „On nechce mluvit,“ zašeptal Schafer. „Myslím, že budu…“

Ať chtěl zasáhnout jakkoli, nakonec neudělal nic, protože v tu chvíli se ozvalo hlasité bušení na dveře na konci síně, a když se polekaně otočili, dveře se rozletěly, dovnitř vstoupil kdosi v doprovodu dvou palácových strážných a vydal se k nim uličkou mezi vysokými sloupy. Neznámý kráčel trhaně a ztěžka, jako by byl k smrti vyčerpaný, a když přišel blíž, všichni uviděli, že je to trpaslík.

Hrobové ticho přerušil Matt Sören. „Brocku?“ zašeptal.

Druhý trpaslík nepromluvil. Prostě jen šel a šel, jakoby už jen silou vůle, až prošel celou Velkou síní k Mattovi. A pak konečně padl na kolena a zlomený žalem vykřikl: „Ach, můj králi!“

V tu chvíli se zbývající oko Matta Sörena stalo skutečným oknem do duše. A v té duši všichni spatřili nenasytnou touhu, hlubokou a trýznivou, které se jeho srdce dávno vzdalo.

~ ~ ~

„Proč, Matte?“ vzpomněla si Kimberly, že se ho ptala poté, co se jí při první procházce k Ysanninu jezeru zjevila vidina Calor Diman. „Proč jsi odešel?“

A teď se to zřejmě měli dozvědět. Přistavili před trůn Brockovi židli a on se na ni sesunul. Promluvil však Matt, když se kolem obou trpaslíků shromáždili ostatní.

„Brock bude vyprávět příběh,“ řekl Matt Sören hlubokým hlasem, „ale obávám se, že pro vás nebude mít význam, pokud vám nejdřív neřeknu ten svůj. Zdá se, že čas soukromí minul. Takže poslouchejte.

V dobách, když umíral král trpaslíků March, to mu bylo sto čtyřicet sedm let, jsme našli pouze jediného muže, který byl ochotný podstoupit zkoušku a strávit úplňkovou noc u Calor Diman, Křišťálového jezera, protože tak vybíráme našeho krále nebo tak nám ho vybírají mocnosti.

Ten, kdo má vládnout pod dvojnou horou, musí nejdřív proležet celou úplňkovou noc u jezera. Pokud se dožije úsvitu a nezešílí z toho, je pod Banir Lokem korunován. Je to však temná zkouška a mnoho našich největších válečníků a řemeslníků se za úsvitu po osamělé noci rozpadlo na kusy.“

Kimberly začala za očima pulsovat počínající migréna. Vzepřela se jí, jak nejlíp mohla, a usilovně se soustředila na to, co říká Matt.

„Když March, který byl mým strýcem, zemřel, sebral jsem veškerou odvahu – přiznávám, byla to mladická odvaha – podle předepsaného rituálu jsem vybrousil krystal do zvláštního tvaru a upustil ho o novolunní noci do Křišťálového jezera jako zástavu svého úmyslu.

Za čtrnáct dní se přede mnou otevřely dveře od Banir Talu, což je jeden vchod na louku u Calor Diman, a ty se pak za mnou zabouchly.“

Mattův hlas klesl skoro do šepotu. „Viděl jsem, jak nad jezerem vychází úplněk. Viděl jsem ještě spoustu věcí. Já… nezešílel. Nakonec jsem přinesl oběť a tím se svázal s jezerní vodou. Za dva dny mě korunovali králem.“

Kimberly takovou bolest hlavy ještě nezažila. Posadila se na schody před trůnem a vložila hlavu do dlaní. Poslouchala a snažila se soustředit.

„U jezera jsem neselhal,“ řekl Matt a všichni slyšeli hořkost, která mu v hlase zazněla, „ale ve všem ostatním ano, protože trpaslíci už nejsou tím, čím byli kdysi.“

„To není tvoje chyba,“ zamumlal Brock a vzhlédl. „Můj pane, skutečně to není tvoje chyba.“

Matt chvilku mlčel, pak odmítavě zavrtěl hlavou. „Byl jsem král,“ řekl stroze. *Přesně tak,* pomyslel si Kevin a pohlédl na Ailerona.

Ale Matt pokračoval. „Trpaslíci vždycky měli dvě vlastnosti," řekl. „Vyznali se v tajemstvích země a dychtili dozvědět se víc.

Za posledních dnů krále Marche se kolem jistých dvou bratrů seskupili v našich síních lidé, především řemeslníci. Spojovala je touha, která se proměnila ve vášeň a v prvních týdnech mé vlády v neutuchající boj. Toužili totiž najít a rozluštit tajemství velice temné věci: Kotle z Khath Meigolu."

Nato se síní rozlehlo mumlání. Kimberly měla zavřené oči. Taková bolest, a světlo ji také bolelo, přímo jí pronikalo očními bulvami. Soustředila veškerou vůli na Matta. To, co povídal, bylo příliš důležité, než aby o to přišla kvůli hloupé migréně.

„Přikázal jsem jim, aby přestali," řekl trpaslík. „Poslechli, aspoň jsem si to myslel. Ale pak jsem přistihl Kaena, toho staršího, jak znovu prohledává prastaré knihy, a jeho bratr kamsi odjel bez mého svolení. Tehdy jsem se rozzlobil a byl jsem tak pošetilý a pyšný, že jsem svolal shromáždění všech trpaslíků do síně mootu a žádal, aby si vybrali mezi Kaenovým a mým přáním. To znělo, abychom nechali ztracený Kotel ležet tam, kde je, odvrátili se od čar a kouzel dle starých pořádků a hledali Světlo, které se mi u jezera ukázalo.

Po mně promluvil Kaen. Řekl toho spoustu. Nebudu se to snažit opakovat před…"

„Lhal!" zvolal Brock horečně. „Lhal a zalhal znovu!"

Matt pokrčil rameny. „Počínal si však obratně. Nakonec moot trpaslíků rozhodl, že Kaen má svolení pokračovat ve svém průzkumu, a pak také odhlasovali, že mu všichni budou pomáhat ze všech sil. Odložil jsem žezlo," řekl Matt Sören. „Opustil jsem síň mootu i dvojnou horu a přísahal, že už se nevrátím. Ať si pátrají po klíči k té nebezpečné věci, ale ne v době, kdy jsem králem pod Banir Lokem já."

Bože, taková bolest. Kimberly připadalo, že má strašně napnutou kůži. V ústech jí vyschlo. Přimáčkla si ruce k očím a držela hlavu pokud možno nehybně.

„Když jsem se toho léta potuloval horami a po zalesněných svazích," pokračoval Matt, „potkal jsem Lorena, který ještě nebyl Stříbroplášť, a dokonce ani mág, i když svůj výcvik dokončil. To, co se mezi námi přihodilo, je stále záležitostí pouze nás dvou, ale

nakonec jsem mu řekl jedinou lež, jakou jsem v životě vyslovil, protože do ní patřila bolest, kterou jsem se rozhodl nést sám.

Pověděl jsem Lorenovi, že jsem volný a mohu se stát jeho zřídlem, že nechci nic víc. A opravdu, v našem setkání už bylo cosi vetkáno. Ta noc u Calor Diman mě naučila, jak něco takového poznat. Ale dala mi ještě něco – právě o tom jsem lhal. Loren to nemohl vědět. A dokud jsem nepotkal Kimberly, myslel jsem si, že něco takového může poznat jedině jiný trpaslík.“

Kimberly zvedla hlavu a při tom pohybu měla pocit, že jí projel nůž. Ale oni se na ni budou dívat, a proto na okamžik otevřela oči a snažila se zatajit nevolnost. Když si myslela, že už se na ni zase nedívají, opět oči zavřela. Bylo to velmi zlé a pořád se to zhoršovalo.

„Když se král připoutá ke Křišťálovému jezeru,“ vysvětloval Matt tiše, „je připoutaný navždy. Pouto nelze přerušit. Král může odejít, ale není volný. Jezero v něm zůstane jako další tepající srdce a nikdy nepřestane volat. Když v noci uléhám, bojuji s tím, když ráno vstávám, bojuji s tím, a tak je to se mnou celý den a večer a tak tomu bude, dokud nezemřu. Je to jen a jen moje trápení a věřte, že jsem se pro ně rozhodl svobodně a nikdy toho nelitoval. Jinak bych o něm před vámi nemluvil.“

Velká síň ztichla, když se Matt Sören svým jedním tmavým okem zahleděl na jednoho po druhém. Na všechny kromě Kimberly, která už nemohla ani zvednout hlavu. Napadlo ji, že na ni jdou mdloby.

„Brocku,“ řekl Matt konečně, „máš pro nás zprávy. Můžeš je už povědět?“

Druhý trpaslík k němu vzhlédl a vypadal už znovu klidně, takže bylo zřejmé, proč se Matt chopil slova jako první a hovořil tak zeširoka.

Sörenův příběh Kevina hluboce dojal a jako ozvěna jeho vlastních myšlenek zaznělo Brockovo zamumlání: „Můj králi, nevrátíš se k nám? Už je to čtyřicet let.“

Ale Matt se nenechal zaskočit. Byl ochotný svou duši odhalit jen jednou. „Jsem zřídlo Lorena Stříbroplášťě,“ prohlásil, „Prvního mága brenninského velekrálovství. Králem trpaslíků je Kaen. Pověz nám své zprávy, Brocku.“

Brock se na něj díval. Pak řekl: „Nechci jitřit starou bolest, ale musím ti odporovat. Kaen sice vládne v Banir Loku, ale není král.“

Matt zvedl ruku. „Říkáš, že nenocoval u Calor Diman?“

„Říkám. Máme vládce, ale ne krále, ledaže jsi jím ty, můj pane.“

„U Seithrovy památky!“ vybuchl Matt Sören. „Čím jsme bývali, a jak hluboko jsme upadli!“

„Velmi hluboko,“ zašeptal Brock chraptivě. „Nakonec Kotel našli. Našli ho a opravili.“

V jeho hlase cosi zaznělo. Cosi hrozného.

„A dál?“ pobídl ho Matt.

„Něco to stálo,“ zašeptal Brock. „Kaen totiž potřeboval pomoc.“

„A dál?“ opakoval Matt.

„Přišel muž jménem Metran, byl to mág z Brenninu, a společně s Kaenem našli klíč k moci Kotle. Myslím, že tou dobou už byla Kaenova duše nadobro pokřivená. Když měl zaplatit, tak požadovanou cenu zaplatil.“

„Jaká byla ta cena?“ zeptal se Matt Sören.

Kimberly věděla. Bolest jí tříštila mysl.

„Rozbil strážný kámen Eridu,“ řekl Brock, „a doručil Kotel Rakothu Maugrimovi. Udělali jsme to my, králi. To trpaslíci osvobodili Párače!“ Brock si zakryl pláštěm tvář a rozplakal se, jako by mu mělo puknout srdce.

V zuřivé a hrozné vřavě, která následovala, se Matt Sören pomalu, velmi pomalu otočil, jako by svět byl klidné a tiché místo, a pohlédl na Lorena Stříbropláště, který mu pohled oplácel.

Svého boje se dočkáme, řekl Loren předchozí noci. *Neměj strach.* A teď bylo strašlivě jasné, jaký boj to bude.

~ ~ ~

Hlava se jí rozpadala na kusy. V mozku jí vybuchovaly bílé bomby. Bude křičet.

„Co je ti?“ zašeptal jakýsi hlas naléhavě vedle ní.

Žena, nikoli však Šarra. Byla to Jaelle, kdo vedle ní poklekl. Bolest trýznila Kimberly tak strašně, že se nevzmohla ani na překvapení. Opřela se o Jaelle a slabounce, bez dechu zašeptala: „Nevím. Moje hlava. Jako by – něco se dobývalo dovnitř – nevím –“

„Otevři oči,“ poručila Jaelle. „Podívej se na Baelrath!“

Udělala to. Bolest ji skoro oslepovala. Ale přece jen viděla, že kámen na ruce těsně u obličeje pulsuje rudým ohněm, pulsuje v rytmu výbuchů za očima, a když se do kamene zahleděla, spatřila ještě něco jiného, jakousi tvář, jméno napsané ohněm, místnost, hlubokou tmu, temnotu, a…

„Jennifer!“ zaječela. *„Ach, Jennifer, to ne!“*

Vyskočila na nohy. Prsten se divoce, neovladatelně rozhořel. Zapotácela se, ale Jaelle ji podepřela. Vědma pořádně nevěděla, co dělá, ale znovu zaječela: „Lorene! Potřebuji tě!“

A už tu byl Kevin. „Kimberly, co je?“

Zavrtěla hlavou, vytrhla se mu. Oslepila ji bolest. Sotva mohla mluvit. „Dave,“ zachraptěla. „Paule. Pojďte… do kruhu. *Hned!“* Hrozně naléhala. Zdálo se jí, že se příšerně loudají, a Jennifer zatím… *„Dělejte!“* zaječela znovu.

A už byli kolem ní, oni tři i Loren s Mattem, na nic se neptali a přispěchali také. Kimberly instinktivně pozvedla ruku s prstenem do výšky a otevřela svou mysl, přeřízla pařáty bolesti, myšlenkami našla Lorena, napojila se na něj a potom – jaká úleva! – tu byla i Jaelle, ta se napojila na avarlith, Kimberly se na ně dva zavěsila jako na závaží či kotvu a vrhla svou mysl i svou duši do nemožné, děsivé dálky. V těch dálavách se však proti ní postavila hradba Temna a nenávisti a Starkadh se vzepřel celou svou ohromnou mocí.

Ale stál tam také světelný stožár. Skomírající a téměř pohaslý, ale stále se tam tyčil, a Kimberly se k tomu ztracenému světelnému ostrůvku vzepjala vším, co měla, vším, čím byla, a našla Jennifer.

„Moje milá,“ pronesla v duchu i nahlas, „ach, moje milá, jsem tady. Pojď!“

Baelrath plál jako oheň a byl tak jasný, že všichni museli před září toho divého kouzla zavřít oči, a Kimberly je zatím táhla ven, ven, hrozně daleko a co nejdál, až do svého kruhu pojali i Jennifer, i když dosáhli jen na její mysl, světelný stožár, hrdost, zbyteček skomírajícího světla a lásky.

Ovzduší ve Velké síni se stále silněji tetelilo a hučení sílilo, protože okamžik přenosu se blížil, a pak vyrazili. Celá pětice se ocitla v chladném prostoru mezi světy, Kimberly se znovu nadechla a

vykřikla poslední zoufalé varování, i když nevěděla, netušila, zda ji někdo uslyší:

„Ailerone, neútoč! Čeká ve Starkadhu!“

A pak je obklopila zima a naprostá tma, zatímco je Kimberly vedla na druhou stranu.

~ ~ ~

Tím končí LETNÍ STROM, první kniha FIONAVARSKÉ TAPISERIE

Guy Gavriel Kay (*1954)

Kanadský autor fantasy, narodil se 7. listopadu 1954 ve Weyburnu v oblasti Saskatchewan, vyrůstal ve Winnipegu, spolu s manželkou Laurou a dvěma syny žije v kanadském Torontu. Jedním z jeho literárních vzorů byl vedle Lorda Dunsanyho či E. R. Eddisona také J. R. R. Tolkien, s jehož synem Christopherem se seznámil během studia filosofie. Později přijal jeho pozvání do Oxfordu, aby zde v letech 1974-75 spolupracoval na utřídění Tolkienovy literární pozůstalosti a na sestavení Silmarillionu. Tato práce v něm sice znovu probudila dětskou touhu stát se spisovatelem, ovšem tehdy dal ještě přednost jistější kariéře právníka a po návratu do Kanady začal studovat právo, bakalářské studium dokončil v roce 1978. I když právo vlastně nikdy nepraktikoval, pracovně se k němu dostal docela blízko, v letech 1982-89 se autorsky i produkčně podílel na tvorbě úspěšného rozhlasového seriálu *The Scales of Justice*, jenž vycházel ze skutečných soudních případů. V roce 1985 byl nominován na Cenu Johna W. Campbella jako nadějný nováček fantastického žánru.

Nakonec se však přece jen začal věnovat psaní fantasy, jeho úvodní prací byla trilogie *The Fionavar Tapestry*. **The Summer Tree** (1984, č. Letní strom/ Argo 2009), **The Wandering Fire** (1986) a **The Darkest Road** (1986), která zřetelně nese stopy Tolkienova vlivu, aniž by však svůj vzor bezobsažně kopírovala, jak tomu bylo v té době a občas i dnes zvykem. Pětice kanadských studentů tu na pozvání záhadného mága Lorena Stříbropláště navštíví kouzelnou zemi Fionavar, první ze všech světů, který je ostatními pouze nedokonale napodobován. Zdánlivě jsou tu pouze dočasnými hosty dvorní slavnosti na počest významného výročí králova vstupu na trůn, jejich role se však změní v mnohem složitější poslání poté, co z horského vězení unikne zlý bůh lačnící po nadvládě nad celou

říší. Zápletka dnes snad až komicky připomíná desítky jiných titulů, přesto si Fionavarská tapisérie již více než dvacet let uchovává značnou popularitu a v Kayově tvorbě stále patří k nejpopulárnějším dílům. Tapisérie se v roce 1998 umístila při hlasování čtenářů odborného časopisu Locus mezi nejoblíbenějšími cykly fantasy žánru, druhý díl obdržel cenu Aurora, významné ocenění udílené v rámci kanadské fantastiky.

Fionavarská tapisérie je však spíše raným dílem, Kay svůj osobitý styl s do všech detailů propracovaným prostředím a smyslem pro tvorbu postav ještě zdokonalil v románu **Tigana** (1990 – Aurora, nom. World Fantasy Award, č. Tigana/Talpress 1999), v němž vytvořil alternativní středověkou zemi připomínající reáliemi pozemskou Itálii. Zdejší poloostrov Dlaň je napaden armádami dvou mocných čarodějů, původní obyvatelstvo přes zoufalou obranu záhy podléhá přesile. V myšlenkách na znovuzískání svobody je však připraven plán poštvat oba mocné dobyvatele proti sobě a využít jejich oslabení v následném povstání. Složitý příběh plný mocenských intrik a milostných vztahů se objevuje rovněž v následujícím románu **A Song for Arbonne** (1992, č. Píseň pro Arbonne/Talpress 2000), kde je pro změnu popsána alternativní verze francouzské Provence dvanáctého století. Spletitý příběh se soustředí zejména na žoldnéře Blaise, který se má stát důležitou postavou v nadcházejícím boji proti invazi bezohledné armády sousední země. Španělskou legendu o znovudobytí země v čele s legendárním hrdinou Cidem oživil v románu **The Lions of Al-Rassan** (1995, č. Lvi z Al-Rasanu/Talpress 2008). Paralelu k politické situaci ve Španělsku jedenáctého století zde tvoří mocné království toužící znovu připojit ke své zemi kdysi ztracenou oblast nejednotných knížectví Al-Rasanu. Pro čtenáře fantasy opět dílo poměrně netradiční, při absenci magie jde znovu o jakýsi pohled na historii alternativního světa a tento dojem podtrhává i autorův vysoce kultivovaný vypravěčský styl, jenž v rámci žánru nemá příliš mnoho konkurentů. Snad proto se první vydání Tigany a Písně pro Arbonne setkaly s jen vlažným zájmem českých čtenářů, v té době lačnících především po efektní fantastice.

Dnes je však možné alespoň doufat, že Kay se přece jen stal atraktivním autorem pro dostatečný počet čtenářů, a my bychom se v překladu mohli dočkat i jeho dalších románových prací. Je rozhodně nač se těšit. Bezesporu zajímavým dílem je dvoudílný cyklus *Sarantine Mosaic*. **Sailing to Sarantium** (1998 – nom. World Fantasy Award) a **Lord of Emperors** (2000 – nom. World Fantasy Award), v němž se zručný umělec Crispin snaží vytvořit ve službách císaře Valeria nezapomenutelnou mozaiku pro jeho nový chrám. Na zápletku fantasy to zní přímo nudně, přesto však Kay dokázal čtenáře znovu upoutat svým mistrným popisem prostředí, charakterizací postav a nástinem jejich vzájemných vztahů, nezřetelné sítě přátelství i intrik. Dílo se často odvolává na motivy použité v tvorbě známého irského básníka Williama Butlera Yeatse a popsaný svět je tentokrát vymodelován po vzoru prastaré Byzance. Společné vydání obou svazků tvoří kniha **The Sarantine Mosaic** (2000). Kay má k poezii blízko nejen tím, jak čerpá z díla svých oblíbenců, sám poezii také píše, což dokazuje především sbírka básní **Beyond this Dark House** (2003).

Těžko říct, který z románů lze označit za autorovo vrcholné dílo, adeptem je totiž každé nové dílo, které se objevuje v rozmezí tří až čtyř let. Kay patří jednoduše k autorům, na něž se vyplatí si počkat, a jistě to platilo i o románu **The Last Light of the Sun** (2004), umně napsané historické fantasy z devátého století, kdy se britské kmeny bránily útokům severanů pod vládou anglosaského krále Alfréda Velikého, jenž tu však přirozeně nese poněkud jiné jméno. Kay se vrací do alternativní historie některých svých předchozích prací a znovu s přehledem dokazuje, že je jedním z předních autorů žánru. Přitom se jeho pozdní dílo tradicím žánru dokonale vymyká, jako by se Kay hodlal ospravedlnit, že se jeho raná práce stala jedním ze symbolů klasické fantasy o bitvě mezi dobrem a zlem. Dosud poslední román **Ysabel** (2007) si po řadě neúspěšných nominací konečně vysloužil cenu World Fantasy Award, která je při pohledu na bohužel nemnohá Kayova ocenění jistě autorovým největším úspěchem. Oproti předchozím historickým fantasy románům se dílo odehrává překvapivě v současnosti. Patnáctiletý chlapec tráví jarní prázdniny se svým otcem, věhlasným fotografem, jenž pracuje na

fotodokumentaci významné katedrály. Spolu s náhodnou známostí, dívkou, která o katedrále ví takřka cokoliv, se zaplete do prastarého příběhu plného stínů keltské historie a vtáhne do něj i své blízké.

Po posledním románu můžeme od Kaye čekat v budoucnu takřka cokoliv, ale vždy půjde o očekávání, jež autor s největší pravděpodobností nezklame, od počátku si totiž zachovává vysoký standard a prozatím nikdy nepřišel se slabým příběhem. Guy Gavriel Kay je již dnes velkou postavou žánru fantasy, nebýt jeho příslušnosti k žánru, jistě by se díky svým tvůrčím schopnostem prosadil i mimo něj. A tak i každý, kdo Kayovo dílo dobře zná, patrně patří mezi autorovy oddané čtenáře, ať už je fanouškem fantasy nebo ne.

Martin Šust

Obsah

Osoby 9
Ouvertura 13
Část I. – Stříbroplášť 15
Část II. – Píseň pro Rachel 44
Část III. – Ivorovy děti 219
Část IV. – Párač 295
Guy Gavriel Kay (*1954) 342

Guy Gavriel Kay
Letní strom

Z anglického originálu *The Summer Tree*, vydaného
nakladatelstvím HarperCollins Canada v Torontu roku 1995,
přeložila Linda Bartošková.
Ilustrace na obálce John Howe.
Autorkou mapy je Sue Reynoldsová.
Sazba Petr Teichmann.
Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.
Odpovědný redaktor Miloš Urban.
Technický redaktor Milan Dorazil.
V roce 2009 vydala nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, argo@argo.cz,
jako svou 1252. publikaci, 4. svazek edice Fantastika,
a nakladatelství Triton
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz,
jako svou 1308. publikaci, 349. svazek edice Trifid.
Vytiskla tiskárna Akcent.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-0147-8 (Argo)
ISBN 978-80-7387-289-2 (Triton)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat na www.tridistri.cz.
Tamtéž najdete informace o zvýhodněných cenách SF klubu Trifid.

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice
tel. 226 519 383, fax 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz